

Yoksulluğun, açlığın kendiliğinden isyanlara ayaklanmalara dönüşüp yoksulların kurtuluşunu sağladığını kimse iddia edemez. “İsyancıların” kendiliğinden geliştiği koşullarda da başarı şansının yok denecek kadar az olduğu biliniyor.

Halklar açlıktan ölmek yerine kurşunla ölmeyi tercih ettiklerinde ve bunu göze alan bir kararlılıkla örgütlendiklerinde, bu tercih devrimci bir önderlikle birleştiğinde, işte o zaman yoksulların “yıkıcı gücü”, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sonunu getirecektir.

kurtulus

Aralık 2010 / Sayı: 3

Fiyatı: 5 TL (KDV DAHİL)

YOLUMUZ

Evden eve
kişiden
kişiye
kulaktan
kulağa...
birken iki
olacağız
ikiyken dört
dörtken
binler
yüzbinler
milyonlar
olacağız
HALK
denilen
buzdağını
yeryüzüne
 çıkaracağız
yeryüzünü
Türkiye’den
sarsacağız!

KİTLE ÇALIŞMASI

Devrimcilik kitleleri
örgütlemektir.
Kitleleri örgütlemeyen
devrimin ZAFER şansı
yoktur!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ

DURSUN KARATAŞ

Bırakalım bütün dogmalar onların olsun. Kitleleri örgütlemeyenler, savaşmayanlar dogmalarla bir süre daha kendilerini aldatabilirler, ama devrimi kitleleri örgütleyenler yapacaktır.

Biz halk kitlelerine önderlik ettiğimizde, sorunlarına sahip çıktığımızda ve bunda ısrarlı olduğumuzda, kitleler kendi deneyleriyle gerçeği görecektir ve düzen örgütlenmelerini aşarak, alternatif örgütlenmelerin nasıl oluşacağını, bu örgütlenmelerin nasıl çalışacağını, nasıl mücadele edeceğini kavrayacaktır.

Açık ki, devrimci çalışmanın odak noktası doğru politikalarla kitlelere gitmektir. Kitle gücü oluşturamayan, kitleleri örgütlemeyenlerin başarı şansı yoktur.

Olanak, güç, herşey kitlelerdedir. Kitlelere gitmeyenler hiç bir şeye sahip olamazlar. Giderek umutsuz, iddiasız yorgunlar olmak zorundadırlar. Aciz, zavallı, hiçbir şeyi örgütleyemeyen insanlar değilsek kitlelere gitmeliyiz.

Dursun KARATAŞ

kurtulus
YOLUMUZ

Sayı: 4
Aralık 2010

İNTERNET ADRESİ: [Http://www.kurtulus.com/](http://www.kurtulus.com/)

Sahibi ve Yazışleri müdürü: ...

Yönetim ve yazışma adresi:

Baskı:

— İÇİNDEKİLER

- Kurtuluş'tan	3
- Neden En Yoksulları Örgütlemeliyiz	5
- Mahir Çayan'dan Bugüne Kitle Çalışması	29
- Demokratik Mücadele	57
- İşçi Sınıfı İçinde Kitle Çalışması	67
- Mahallelerde Kitle Çalışması	83
- Dayanışma Ezilenlerin Gücüdür	123
- Oportünizmin Kitle Çalışması	137
- Örgütlenmeliyiz Birleşmeliyiz	159
- Neden Kadınları Örgütlemeliyiz	175
- Kitle Çalışması ve Kadr olasma	189
- Gençlikte Kitle Çalışması	199

— Kurtuluş'tan

“Yoldaşlar! Gerçekten yıkılmaz olan kale nedir?”

Kitlelerdir, devrimi gerçekten ve içtenlikle destekleyen ve milyonlarca ve milyarlarca halktır. Ne olursa olsun hiçbir gücün ezemeyeceği gerçekten yıkılmaz kale, işte budur.”

İşte biz Mao'nun işaret ettiği bu kaleyi inşa edeceğiz.

Sevgili okurlarımız!

Kurtuluş'un bu sayısını ağırlıklı olarak “Kitle çalışması” konusuna ayırdık.

Kitleleri örgütlemek, yalnızca bu dönemin değil, her dönemin vazgeçilmez, tali duruma itilemez, ertelenemez görevidir. Çünkü “devrim kitlelerin eseridir.”

Devrimciler açısından kitleleri bilinçlendirme ve örgütleme faaliyeti denilebilir ki, biçimleri değişse de, hiçbir dönem sona ermeyecek bir görevidir. Devrim kitlelerin eseri olduğu için devrimden önce kitleleri örgütlemek zorundayız; ve sosyalizm, ancak, devrimci halk iktidarı tarafından inşa edilebileceği için devrimden sonra da yine kitleleri örgütlemek zorundayız.

Bu genel zorunlulukların ötesinde, kitle çalışması ve kitleleri örgütleme görevi, bugün açısından da özel bir önem taşıyor

Bu önemi doğuran, emperyalizmin ve oligarşinin **örgütsüzleştirme** saldırısının sistemli ve boyutlu bir saldırı halini almış olmasıdır

Bu önemi doğuran diğer bir neden, solda **örgütlenme geleneğinin** adeta yok edilmesidir. **“Devrimcilik örgütlemektir”** diye özetleyebileceğimiz bir anlayışın solun çeşitli kesimleri tarafından adeta unutulmasıdır

Kitle çalışmasını özel olarak öne çıkarılması gereken bir konu haline getiren bir başka zorunluluk, solun **en yoksullardan** uzak olmasıdır

En yoksullardan uzak olmak, devrimden uzak olmaktır.

Ayağı çamurlu yollara basmayan, “geceleri aç yatmayı” sadece şiiirlerden bilen bir solculuk, reddettiğimiz ve mahkum ettiğimiz bir solculuktur.

Devrimcilik, kitleleri örgütlemektir. En yoksulları örgütlemektir. Onların acısını, öfkelerini, kinini devrime kanallıze edebilmektir.

Devrimci hareket, devrimcileri kitle çalışmasına yönlendiriyor; devrimciler de kitleleri devrime yönlendirecekler.

Kitleleri örgütlemenin önünde, polisiye, ideolojik, kültürel, bir çok engel vardır. Ama bu devrimciler açısından başarılması zorunlu bir görevidir.

Ne kadar zor olursa olsun, sabırla, kararlılıkla, emekle üstesinden geleceğimiz bir görevidir

Kitlelere güveneceğiz ve kitlelerin güvenini kazanacağız.

Kitle çalışması, iğneyle kuyu kazılır mı, sorusuna verilen **“evet”** cevabıdır

Çünkü devrim kavgamızı zaferle taçlandırmanın başka bir yolu yoktur

Neden En Yoksulları Örgütlemeliyiz?

◆ Sosyalizmi savunduğumuz için

en yoksulları örgütlemeliyiz

◆ Devrimin kitle gücü onlar olduğu için

en yoksulları örgütlemeliyiz

◆ Devrimin kadro ve savaşçı kaynağı onlar olduğu için

en yoksulları örgütlemeliyiz

◆ Düzenin etkisinden kurtarmak için

en yoksulları örgütlemeliyiz

◆ Devrim için

en yoksulları örgütlemeliyiz

Kölecî toplumdan bugüne sınıf mücadelesinin karakteristik özelliklerinden biridir; toplumsal alt-üst oluşların, tarihsel değişim ve gelişimlerin belirleyici gücü, dönemin en fazla sömürülen, en fazla ezilen, en yoksul kesimleridir. Bu gerçek, köleciliğe karşı ayaklanan Spartaküsler'den feodalizme karşı gelişen köylü savaşlarına, kapitalist sömürüye karşı işçi sınıfının ayaklanmalarından sömürgelerdeki halk kurtuluş savaşlarına kadar, sınıflı toplumlardaki tüm kitle hareketleri için tartışmasız doğrudur.

Emperyalizmle birlikte de durum değişmemiştir. Emperyalizm çağındaki ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının temel kitle gücü de en yoksullar olmuştur. Bu, 1917 Ekim Devrimi için de, 1949 Çin Devrimi ya da 1959 Küba Devrimi ve gerçekleşen diğer devrimler için de geçerlidir. En yoksulların belirleyiciliği sadece devrim anında değil, kendiliğinden kitle hareketlerinde de belirgin bir durumdur. Dar veya geniş, yerel veya genel toplumsal alt-üst oluşların fitilini ateşleyen, kendiliğinden veya örgütlü ayaklanmaların, ayaklanma girişimlerinin yaratıcıları ve fiili gücü hep ama hep yoksullar olmuştur.

Yoksulları yanına alamayan, desteğini kazanamayan ya da aldığı desteği sürekli hale getiremeyen toplumsal hareketler, yoksulların gücünü ve rolünü kavrayamamış, dolayısıyla da yoksulları kaybettikleri noktada mücadeleyi ileriye, zafere taşıyamamışlardır Ve hatta aynı nedenle çeşitli devrimler (politik

ve sosyal) kalıcı olamamıştır

Sonuç olarak, binlerce yılın sınıf mücadelesi ve gerçekleşen devrim deneyleri bize göstermektedir ki, bir ülkede devrimci mücadeleyi ileriye taşımak ve devrimi gerçekleştirebilmek için, yoksulları örgütlememiz bir zorunluluktur.

Zorunluluktur; çünkü devrimci olmanızın, mücadele etmemizin, sosyalizm ve komünizm ideolojimizin temel amacı, sömürüye ve sömürüden kaynaklanan yoksulluğa son vermektir. Özcesi devrimci olmanızın gereğidir yoksulları örgütlemek. Yoksulları devrimin kitle gücü oldukları için, düzenin etki alanından kurtarmamız gerektiği için; devrim iddiamızı sürdürürebilmek için; devrimin kadro ve savaşı kaynağı olduğu için... kısacası, devrimi gerçekleştirebilmek için örgütlememiz gerekiyor. Örgütleyeceğiz de...

1- Yoksulluk, Açlık, Kapitalizmin Gerçeğidir. Sosyalizmi Savunduğumuz İçin En Yoksulları Örgütlemeliyiz...

Yoksulluk ve açlık, sömürüye dayalı tüm sistemlerin gerçeği olmuştur. Sömürünün ve sömürüden zenginleşenlerin olduğu bir sistemde, yoksulların ve açların olması kaçınılmazdır. Yoksulluk, açlık, kapitalizmle öylesine özdeşleşmiştir ki, bilimsel ve teknik gelişmenin ileri boyutlara ulaştığı bugünün dünyasında, burjuva ideologları ve en bağnaz kapitalizm savunucuları bile, kapitalizmde yoksulluğun ve açlığın son bulacağını iddia edememektedir. Zaten iddia etseler de inandırıcı olmazlar. Çünkü, rakamlar, yoksulluğun açlığın ve açlıktan ölenlerin sayısının durmadan arttığını göstermektedir

Bu rakamların neyi ifade ettiğini daha tam olarak görebilmek için önce yoksulluk nedir, yoksul kimdir, açlık nasıl tarif edilmektedir, bunlara bakalım.

“Temel yaşam standartları için gerekli olan temel ihtiyaçlarını karşılayamayanlar”, YOKSUL olarak,

“En temel gıda ihtiyaçlarını karşılayamayanlar” ise AÇ olarak tanımlanmaktadır. Görüldüğü gibi, açlığı belirleyen temel olgu “beslenmedir”. Yani günlük yaşamını sürdürebilmek için gerekli olan besin ihtiyaçlarını karşılayamama halidir

Yoksulluğu belirleyen unsur ise, yiyeceklerle sınırlı değildir. Sağlık, barınma, giyecek, yakacak, eğitim gibi her alandaki ihtiyaçları kapsayan yaşam standartlarıdır. Tanımların içerdiği unsurların farklılıklarına karşın, **yoksulluğun alt sınırı ile açlık sınırı arasında kalın bir çizgi yoktur.** Her yoksul, aslında şu veya bu ölçüde açlığı bilir ve yaşar. Aç kalmayacak kadar karnını doyurabiliyorsa bile, beslenmelerinden sürekli olarak kısmak zorundadır yoksullar da. Asgari ücretin belirlenmesinde teorik olarak bir çok kriter sayılsa da, bunlar kağıt üzerindedir, “asgari ücret”, aslında her ülke için **açlık sınırını belirleyen bir rakamdır.** Kapitalizm ilk dönemlerinde de, ücretlerin belirlenmesinde işçiye **ölmeyecek kadar ücret** verme ölçüsü esas

alınmıştır. Bugün de farklı değildir. Hergün belirlenen azami süre çalışacağı düşünüldükçe, vücudun asgari ihtiyaçları belirlenmiş ve asgari ücret de bu hesaba göre tesbit edilmiştir. Kısacası, dün de bugün de kapitalizm için esas olan, çalışabilecek, üretebilecek ve neslini sürdürebilmek için üreyebilecek kadar ücret verilmesidir.

Kapitaliste göre, işçi bir şey üretmeyecekse, yemesine, içmesine, daha doğrusu yaşamasına da gerek yoktur. Bugün dünyanın pek çok ülkesinde yüz milyonlarca insanın “açlık” ölümüne terkedilmesinin nedeni de budur. Kapitalistlerin onların emeline ihtiyacı yoktur. Üretim gücünün dışındadırlar. **İstihdam dışına düşenleri, yani işsizleri bekleyen son da açlıktan ölümdür.** Böyle bir cümle, ilk anda bir

çok insan tarafından “inanılması güç” bir cümle olarak görülecektir. Ancak kapitalizmin vahşiliği ve onun **kâr**’dan başka hiçbir değerinin olmayışı, işte tam bu noktada somutlanmaktadır. Aşağıdaki rakamlar da bunu doğrulamaktadır:

Dünyamızda hergün sadece açlıktan 24 bin insan ölmektedir. Açlık nedeniyle ölümlerle karşı karşıya olanların sayısı 800 milyondur. Ve bunların 20 milyonu Afrika’dadır. Açlık sınırının altında yaşamak zorunda bırakılanların sayısı ise bir milyardan fazladır. (Bkz: Hayatın İçindeki Teori, Cilt:1, syf: 605)

2000’li yıllarda, burjuvazinin “milyenyum” çağında, **her yıl**, açlık nedeniyle ölen çocukların sayısı 9 milyon 700 bindir. Önlenebilir hastalıklarla birlikte, günde ölen çocuk sayısı 17 bindir 1,1 milyar insan içme suyundan yoksundur. 1.1 milyon nüfuslu Gine-Bissau’da yaşayanların % 87’si, açlık sınırının altında, yani 1 dolar dan daha az bir gelirle yaşamak zorunda bırakılmıştır **Ortalama yaşam süresi ise 38 yıldır.** Nijer, Zambiya, Nepal, Kenya, Uganda, Ruanda, Moritanya, Zimbabve Hindistan dahil daha pek çok ülkede ise ortalama yaşam süresi **50 yılı geçmemektedir.**

Açlık ve yoksulluk sadece geri bıraktırlmış ülkelerin gerçeği değildir Emperyalist ülkelerde de açlıkla yüzyüze olanların sayısı 15 milyona ulaşmaktadır. ABD’de beş yaşın altındaki 3,5 milyon çocuğun açlıkla karşı karşıya olması bile, bu ülkelerin gerçeğini görmemize yetecektir.

Yoksulluğun ve açlığın özellikle 1990’ların başlarından itibaren daha da arttığı emperyalist kuruluşların açıklamalarıyla sabittir. Örneğin 2007’de aç bırakılanların sayısı 960 milyon iken iki yılda % 15 artarak, 2009’da 1 milyar 20 milyona çıkmıştır Dünya Bankası verilerine göre yaklaşık 3 milyon insan, yani **dünya nüfusunun yarısı**, günde 2,5 dolardan daha az gelir elde edebiliyor. Yine dünyanın % 80’i günde 10 dolardan daha az gelir elde

Dünyamızda hergün sadece açlıktan 24 bin insan ölmektedir. Açlık nedeniyle ölümlerle karşı karşıya olanların sayısı 800 milyondur. Ve bunların 20 milyonu Afrika’dadır. Açlık sınırının altında yaşamak zorunda bırakılanların sayısı ise bir milyardan fazladır.

edebiliyor. **1,5 milyar insan** da sadece bir dolardan daha az bir gelirle yaşam savaşı vermektedir.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) verilerine göre, son kırk yılda dünyanın en yoksul % 20’siyle en yoksul % 20’si arasındaki gelir uçurumu iki kat artmıştır Zenginlerin serveti 1986’da 7 trilyon 200 milyar dolar iken, 1997’de 17 trilyon 4 milyar dolara, 2007’de ise 40 trilyon 7 milyar dolara çıkmıştır

Kasım 2009’da Roma’da yapılan bir toplantıda konuşan BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon **“Dünyada gereğinden fazla yiyecek var. Ama yine de bir milyardan fazla insan aç. Bu durum kabul edilemezdir”** diyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri açlığı önlemek(!) adına zirveler düzenlerken, durum değişmiyor. 2008’deki açlara 2009’da yüz milyon daha ekleniyor. Dünya Gıda Programı İcra Müdürü J. Sheeran, **“acilen doyurulması gerekenlerin sayısının 1 milyar 20 milyona ulaştığını ve bunun o güne kadarki en yüksek rakam olduğunu”** itiraf ediyor.

G-8, G-20, BM, IMF, Dünya Bankası... gibi emperyalist kurumlar, **“yetersiz beslenme”, “gıda güvenliği”** gibi çarpıtılmış kavramlar altında açlıkla ilgili toplantılar yapıyorlar. Asıl amaçları, açlığın nedeninin kendileri olmadığına, bu sorunun çözümü için “çalıştıklarına”, dünya halklarını ikna etmektir.

Peki, gerçekten kapitalistlerin ve onlar

adına ülkeleri ya da uluslararası emperyalist kurumları yönetenlerin açlığa, yoksulluğa, açlıktan ölümlere son verme, yada a “en aza indirme” gibi bir politikaları var mıdır? Diyelim ki var, bu mümkün müdür?

Bizim bu sorulara ve benzerlerine vereceğimiz cevap, “Hayır!” olacaktır. Aksi bir cevap, hem kapitalistlerin işçiye, yoksula, halka ve en genelinde insana bakışına, hem de kapitalizmi kapitalizm yapan özelliklerine, genel yasalarına uygun değildir.

Kapitalizm için esas olan kârdır. İnsan, kapitalizmde bir “üretici” olarak, “emek gücünü” satan biri olarak yer alır; ancak bu kadar değeri vardır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, kapitalistlere göre işçi bir şey üretecekse yaşamalıdır. Aksi halde yaşamasına da gerek yoktur.

Bu anlayışlarını, “azalan verim yasası” olarak teori düzeyine çıkarmışlardır. Bu teorisinin sahiplerine göre, toprağın verimi sürekli azalmaktadır. Ve asla eski düzeyine getirilemeyecektir. Ve yine, nüfus arttıkça hayat standartlarının düşmesi de zorunludur vb... Kendisi bir papaz olan Malthus’un adıyla anılan bu burjuva anlayışa göre, açlığın, savaşların sorumlusu kapitalizm değildir. Bunlar doğa yasalarıdır. Ve hiçbir güç, hiçbir devlet bunları önleyemez. O nedenle, müdahale de edilmemelidir. Malthusçuluğa göre doğumlar nedeniyle insan nüfusu artmaktadır. Ancak besin üretimi artmamaktadır. “Denge”nin sağlanabilmesi için doğumlar kısıtlanmalıdır. Yine insanların ölümüne yolaçan salgın hastalıklara, savaşlara, cinayetlere engel olunmamalıdır. Çünkü, insan nüfusu böylece azalmakta ve denge korunmaktadır.

Eski Malthusçular ölümlerin engellenmemesini savunurken, “yeni”leri doğumların engellenmesini teorileştirmişlerdir. Özleri aynıdır. Kapitalizmi aklamaktadırlar. Oysa, toprağı verimsizleştiren de kapitalizmin kar hırsıdır. Ve yine, toprağın verimliliğinin arttırılabileceği de bilinmektedir. Sonuç olarak, burjuvaziye göre yok-

sulluk, açlık ve açlıktan, önlenabilir hastalıklardan... erken ölümler engellenemez. Herkes bu gerçeği kabul etmelidir!

Kuşkusuz bunların hiçbirisi doğru değildir. Dünyada yaşayanlara yetecek kadar besinin üretilmesi için toprak da, tohum da, tohumu ekip ürünü hasat edecek köylü de yeterince vardır. Keza, tarımda üretimi, verimliliği arttıracak bilimsel ve teknik gelişmeler de yaşanmaktadır. Sorun anlayıştadır: Halkların mutluluğu, insanca yaşamı, refahı mı, yoksa bir avuç kapitalistin doymak bilmeyen kâr hırsının mı esas alınacağındadır. Yani sorun, kapitalizm mi, sosyalizm mi, sorusunda düğümlenmektedir.

Neden? Çünkü, kapitalizmde yoksulluğa, açlığa çare yoktur. Marks “çok üretil - diğinde, teknik geliştiğinde toplumun refahının artacağı” sözlerinin kapitalizmde mümkün olmadığını, “kapitalist birikimin mutlak yasası” olarak adlandırılan şu bilimsel teziyle gözler önüne sermiştir:

“*Toplumsal servet, işleyen sermaye, bu sermayenin büyüme ölçüsü ile hızı ve dolayısıyla proletaryanın mutlak kitlesi ve emeğin üretkenliği ne kadar büyük olursa, yedek sanayi ordusu da o kadar büyük olur.(...) işçi sınıfının düşkünler tabakası ile yedek sanayi ordusu ne kadar yoğun olursa, resmi yoksulluk da o kadar yaygın olur. Bu kapitalist birikimin mutlak genel yasasıdır.*” (Kapital, Cilt:1, 25. Bölüm, syf. 613)

Mark, kapitalizmin bunalımının gerçek nedeni ile ilgili olarak da şu tespiti yapıyor

“*Bunalımın nedeni, kapitalist üretimde gittikçe ve zorunlu olarak artan malların, proleterler tarafından gittikçe ve zorunlu olarak satın alınamamasıdır.*”, “*Bütün bunalımların son nedeni, kapitalist üretimin, üretim güçlerini geliştirme eğilimi karşısında halk yığınlarının yoksulluğu... ve sınırlı tüketimidir.*” (Aktaran, Yürüyüş, sayı: 171)

Lenin kapitalizmin gerçekliği ile ilgili olarak daha 1913’te şunları söylemiştir:

“İnsan nereye bakarsa baksın adım başın - da, **insanlığın derhal tamamen çözebile - cek durumda olduğu** görevlerle karşılaş - yor. Kapitalizm bunu engelliyor. O, dağ gi - bi zenginlikler biriktirdi -ve insanı bu zen - ginliğin kölesi durumuna getirdi. Tekniğin en karmaşık sorunlarını çözdü- ve nüfusun milyonlarca kitlesinin yoksulluğu ve ceha - leti karşısında ve bir avuç milyonerin dar kafalı hırsı karşısında teknik iyileştirmele - rin kullanılmasını engelledi.”

Lenin, kapitalizmin bu gerçekliği kar - şısında, insanlığın çaresiz olmadığını, kapi - talizmin tekelci aşaması olan emperyalizm dönemiyle birlikte, “*ekonomik kiriz ve buhranların süreklileştiğini, bunun da dünya ölçeğinde proleter devrimler çağını başlattığını*” öngörmüş t ü rÖngörmekle kalmamış, 1917’de, Çarlık Rusyasında bir proleter devrimin gerçekleştirilmesine ön - derlik ederek, dünya halklarına yoksulluk - tan, açlıktan kurtuluşun sosyalizmle müm - kün olduğunu göstermiştir.

Gerek Sovyetler Birliği’nde, gerekse dünyanın diğer sosyalist ülkelerinde yaşı - nan sosyalizm deneyleri ve bugünün Kü - ba’sı, sosyalizmin açlığa, yoksulluğa son verebilecek tek toplumsal sistem olduğu - nun görkemli kanıtlarıdır. Tüm sosyalist ülkelerde açlıktan ölümler **son bulmuş**, tüm toplum insanca yaşam olanaklarına kavuşmuştur. Tüm sosyalist ülkeler, so - kaklarında dilencilerin, açların, evsizlerin olmadığı, belli bir refah seviyesine ulaşı - ldığı, halkların gelecek kaygısı taşımadığı ülkelerdir. Halkların beslenme, barınma, sağlık, eğitim... başta olmak üzere temel sorunları çözülmüştür. 1990 başlarından itibaren yaşanan karşı-devrimler sonrasın - da ise, istisnasız hepsinde halklar bir kez daha açlıkla, yoksullukla, işsizlikle... kısa - cası kapitalizmin gerçekleriyle yüz yüze kalmışlardır. Şimdi, sosyalizm dönemini özlemle andıkları da bilinmektedir.

Sonuç olarak yoksulluk ve açlık kapi - talizmin yarattığı sonuçlardır. Halkların yok - sulluktan, açlıktan ve açlıktan ölümlerden

kurtulabilmesinin, insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürebilmesinin bir tek yolu vardır: **Sosyalizm!** Bizler, sosyalizmi, ya - ni halkların insanca yaşamasını savun - yorsak, yapmamız gereken, ertelenemez olan, devrimi gerçekleştirmektir. Bunun için de yoksulları ve özel olarak da en yok - sulları örgütlememiz şarttır.

2. Yoksullar Devrimin Kitle Gücüdür

“(...) Devrim, halkın devrimci girişi - miyle ‘aşağıdan yukarıya’ mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla, yukarıdan aşağıya, daha ileri bir üretim tarzının örgütlenmesidir.” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, syf: 292) diyorsak, o halde, devrimi gerçekleştirebilmemizin olmazsa olmaz koşulu, kitleleri örgütlememizdir.

Ancak, biliyoruz ki, buna itiraz edenler olacaktır. Hem de bunu, yeri geldiğinde “devrim kitlelerin eseri olacaktır” sözünü sık kullanmalarına rağmen yapacaklardır. Bunların başında da “Devrimin öncü gücü proletaryadır” diyen oportünist anlayışlar yer alacaktır. “En yoksulların” örgütlen - mesinin gerekli olduğunu söyleyenler de dahil, solun neredeyse tamamı ise, bunun “çok zor ya da imkansız” olduğunu iddia edeceklerdir. Hatta bu nedenle, bu kesim - leri örgütlemek için bugün kadrolaşmanın, emek ve zaman harcamanın gereksiz oldu -

ğunu söyleyenler bile çıkacaktır

Mevcut koşullarda “en yoksullar” olarak tanımladığımız kesimleri örgütlemenin “çok zor” olacağı kesindir. Ancak şu da bilinmelidir ki, en yoksulları örgütlemek, bir işçiyi, bir kamu emekçisini, esnafı, küçük üreticiyi örgütlemekten çok daha zor olmayacaktır. “Zorluk”, bugüne kadar “en yoksullar” içerisinde yeterince örgütlenme yapmaktan kaynaklanan yetersizliklerdedir. Devrimini gerçekleştirmiş ya da gerçekleştirmemiş pek çok ülkede, bu konuda da çok zengin örgütlenme deneyleri yaşanmıştır.

En yoksulları örgütleyebilmemizin önündeki engeller ve zorluklar, çeşitlidir. Onlara ulaşmaktaki yetersizliklerin bir sonucu olarak **devrimcileri yeterince tanımamaları, dini ve şovenist kesimlerin buralardaki etkileri, tarikat aşiret ilişkileri, önyargıların güçlülüğü, umutsuzluk, yozlaşmanın ciddi tahribatlar yaratmış olması** gibi bir çok engel sayılabilir. Ancak, bu engeller ne kadar köklü, tahribatlar ne kadar boyutlu da olsa, elbette aşılamayacak türden değildir. Devrimciler için bu noktada, kitle çalışmasında aşlamayacak bir engelden söz edilemez zaten. Kitle çalışmasındaki engellerin, zorlukların aşılamayacağını iddia etmek, **devrimin imkansızlığını** iddia etmekle aynı şeydir.

İçinde bulundukları yoksulluk gerçeği karşısında, açlıktan ve önlenebilir hastalıklardan ölümler karşısında, ya da aşağılanma, horlanma, geleceksiz bırakılma gibi gerçekler karşısında, **engeller yok olmaya mahkumdur**. Burada sorun en yoksullara **güven verebilmek**, onlarda insanca yaşam koşullarına kavuşabilecekleri **umudunu yaratabilmek** ve onları, bunun kendi ellerinde olduğuna **inandırabilmektir**. Yoksulluk gerçeğini ve bunun beraberinde getirdiği çelişkileri günün 24 saati en keskin biçimde yaşayan bir kesim söz konusudur burada. Çelişkilerin keskinliği, halkın bu kesimini örgütlemenin önündeki

engelleri aşmanın zeminidir aynı zamanda.

Sınıf ayrımları net, çelişkiler keskindir. En yoksulları örgütleyip mücadeleye aktif olarak katabilmemizin engellerinden biri de, bu keskin ve kesin yoksulluk içinde, açlık içinde günlük yaşamlarını sürdürebilme zorluklarıdır. Bu zorlukların en başında da, günlük olarak beslenme (daha düz bir deyimle karınlarını doyurma) ihtiyaçlarını karşılamak gelmektedir. Günlerini doğru-dürüst doymadan aç kalarak, ya da aç kalma kaygısı ve korkusuyla geçirmek... en yoksulların düşüncelerinde ve moral dünyalarında en önemli sorun olarak yer almaktadır. Keza, **barınma** en büyük bir diğer sorunlarıdır. Tütünün yaşadıkları yerler; insanca yaşamaya uygun değildir; soğuk, yağmur, susuzluk, yol olmaması, kanalizasyon olmaması, elektrik olmaması, sık rastlanır bir durumdur ve tüm

Yoksulluk sınırı 1400 TL, açlık sınırı 724 TL; buna karşın Bağ-Kur emeklisinin aylığı sadece 450 TL!

Bu ne anlama geliyor. Bağ-Kur emeklisini açlığa mahkum etmek. Yani bu ülkede insanların **aç bırakılabileceği resmi olarak kabul ediliyor.**

* Açlık sınırı **724** TL; buna karşın asgari ücret **599** TL... Bunun anlamı ne? Asgari ücret vermek, açlığa mahkum etmek demek! Bu da **resmi** politika bu ülkede.

* SSK emekli aylığı alan yaklaşık 4 milyon kişinin % 81.96'sının aylığı açlık sınırı olan 569 TL'nin **altındadır**. (2006 rakamları)

* Kamu çalışanlarının % 98.5'inin aylık maaşı, yoksulluk sınırı olan 1861 TL'nin **altındadır**.

* SSK'ya kayıtlı 6 milyon 918 bin sigortalının 3 milyon 40 bini **asgari ücret** düzeyinde ücret almaktadır.

bunlar, onlara yoksulluklarını her an en derinden hissettiren gerçeklerdir. Kısacası, yoksulların birinci sorunları, günlük yaşamlarını sürdürebilmeleridir. Mahir Çayan'ın özellikle vurguladığı gibi **“günlük maişet(*) derdinde”**dirler. Onları, “maişet derdi” dışına çıkaracak olan da devrimcilerdir. Bunun koşullarıysa fazlasıyla bulunmaktadır. İşte ülkemizde yoksulluğu gerçekleri göz önüne seren rakamlar:

Devletin resmi kurumlarından TÜİK'in yayınladığı **“Yaşam Memnuniyeti Araştırması 2009”** başlığı altında yaptığı bir araştırmanın ortaya koyduğu rakamlar, ülkemizdeki yoksulluk gerçeğini çarpıcı yanlarıyla ortaya koymaktadır

* Aylık gelirin ailesinin ihtiyaçlarını çok kolay karşıladığını belirtenlerin oranı sadece **% 1,6**'dır.

* Kazancıyla ihtiyaçlarını “ana düzeyde” karşıladığını belirtenlerin oranı **% 35**'dir.

* Halkın **% 36**'sı geliriyle **“zor”**

* **% 16,9**'u ise **“çok zor”** geçindiğini belirtmektedir. (6 Nisan 2010, Cumhuriyet)

Rakamlardan da anlaşıldığı üzere, halkın **% 64**'ü geçinememektedir. İnsanca yaşam koşullarından mahrum bırakılmışlardır. Bu araştırmayı devletin bir kurumunun yaptığını, açlık, yoksulluk kıstaslarının da gerçekçi olmadığını belirtmeliyiz. Bu anlamda, yoksulluğa dair gerçek rakamların bunların çok daha üzerinde olduğunu tahmin etmek de zor değildir.

Hem yoksulluğun boyutlarını göstermesi, hem de devletin resmi açıklama ve istatistiklerinde gerçeği nasıl çarpıttığını göstermesi açısından şu rakamlara da bakalım:

Devlet 2006'da aylık geliri 126 TL'nin altında olanlara (devletin “yoksul” saydıklarının geliri, ayda 127 TL'nin altında olması gerekiyor) verilen “Yeşil Kart”ın sayısı 25 milyonu aşmıştır (25 Mart 2006, Milliyet) Şehirlere dağılımına örnek olma

sı açısından, Batman'da nüfusun **% 56**'sına, Adıyaman'da **% 46,9**'una, İstanbul'da **% 44**'üne, Çorum'da **% 25**'ine... Yeşil kart verilmiştir.

Dünya Bankası'nın hazırladığı rapora göre (2005 yılında) nüfusun **% 20**'si günlük 2,15 dolar olan **“yoksulluk” düzeyinin altında bir gelirle yaşamak zorundadır**. Yoksulluğun altına geçiş ölçüsü olarak tanımlanan günlük 4.30 dolarlık harcama kriterine göre yoksulluğun altına geçiş durumunda olanların oranı ise **% 58**'dir. Dolayısıyla halkımızın **% 78**'i aç ve yoksuldur. Bu **% 78**, sistemle çelişkiler yaşamaktadır. (18 Ekim 2005, Cumhuriyet)

Zengin, yoksul arasındaki gelir farkını ortaya koyan **% 5**'lik, **10**'luk ya da **20**'lik dilimler de aradaki uçurumu ve yoksulların “milligelirden” aldıkları payın ne kadar az olduğunu, gözler önüne sermektedir. (Ancak, belirtmeliyiz ki bu rakamlar da DİE'ne aittir ve zenginlerin resmi bildirimleriyle sınırlıdır Gerçek farkın, uçurumun derinliği aşağıdaki rakamların çok üstündedir.)

DİE'ye ait 2005 rakamlarına göre, en yoksul **% 20**'lik kesim günde sadece 1,7 TL harcayabilirken, en zengin **% 20**'lik kesim günde 23.9 TL harcayabilmektedir. (16 Kasım 2005, Milliyet)

2003 yılı gelir dağılımına göre “enzen gin” **% 10**'luk kesimin milli gelirden aldığı pay **% 32,2** iken, en yoksul **% 10**'luk ke-

simin aldığı pay sadece % 2,3'tür.

2006 yılı % 5'lik dilimlerde zengin yoksul gelir farkı oranı **25 kattır** (TÜİK rakamları). En zengin %5'lik kesim zenginliğin % **20.92'sini** alırken, en yoksul % 5'lik kesime sadece **binde 85** kalmaktadır. (15 Haziran 2006, Cumhuriyet)

Yukarıdaki rakamlar yeterince açık olmasına rağmen, yoksulluğu bütünlüklü olarak gösteren son bir rakam daha aktaralım:

Ankara Ticaret Odası'nın 2008'de yaptığı "Açlık ve Yoksulluk Araştırması'na göre, **Türkiye nüfusunun %71'i yani 52 milyon 278 bini yoksulluk sınırının altında** yaşayabilmektedir. % 15'i ise, yani **10 milyon 871 bin kişi de açlık sınırının altında yaşamaktadır.** (12 Mayıs 2008, Cumhuriyet)

Özet: 53 MİLYON YOKSUL, 11 MİLYON AÇ İNSANIN OLDUĞU BİR ÜLKEDE YAŞIYORUZ.

Açlığın en temel nedenlerinden biri işsizliktir. Türkiye'ye ilişkin açıklanan işsizlik rakamları ise aldatıcıdır Düşük gösterilmesine rağmen %10-15'ler seviyesinde olduğ açıklanan işsizlik rakamlarının dünya genelinde en yüksek oran sıralamasındaki ilk üç-beşe girmektedir.

Açlığın bir nedeni işsizlik ancak, işi olanlar da açlıktan uzak değil. Emekçilerin büyük bir kısmı asgari ücretle, ya da asgari ücretin de altında bir ücretle ve hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın çalışmak zorunda bırakılmaktadır ve asgari ücretin düzeyi, açlık sınırı olarak kabul edilen rakamların altındadır

Kırsal alanda yaşayan topraksız köylüler, tarım proleterleri, en yoksullar içinde yer alırlar. Ancak kırsal alanda küçük üreticiler de artık yoksulluğun eşiğindedirler. Nisan 2010'da TBMM'ye bir soru önergesine verilen cevapta şu gerçekler vardır: Her 10 çiftçiden 9'u borçludur. Ve üçü icra takibindedir. Borçlarını ödeyemeyen her 10 çiftçiden 1'i hapislanededir.

Köylünün durumunun giderek daha da kötüleşeceğini şimdiden söylemek mümkündür. Çünkü, Dünya Bankası ve AB'nin dayattığı, AKP hükümetin de onayladığı ve uygulanmakta olan tarım politikasına göre, tarımda çalışanların oranı toplam nüfusun % 15'ine indirilecektir. Bugün, 2009 nüfus sayımına göre toplam nüfusun % 24.5'i, yani 17.7 milyon kişi belde ve köylerde yaşamaktadır. Kırsal nüfusun küçültülmesi politikasının, şehirlerde yeni istihdam olmadan hayata geçirildiği noktada, yoksulluğun ve açlığın çok daha yaygınlaştacağı kesindir.

Türkiye oligarşisi de bu gerçeğin farkındadır O nedenledir ki, uygulamakta oldukları, baskı, terör, demagoji, yozlaştırma politikalarıyla yetinmemektedirler. Emperyalistlerin 1990'lı yılların ortalarında dile getirdikleri "**21. yüzyıl ayaklanmalar yüz yılı olacak**" gerçeğinden hareketle Türkiye oligarşisi de sistemini kurtarmak için "önlemler" almaya çalışmaktadır

Oligarşi tehlikesinin o kadar farkındadır ki, oligarşinin gizli anayasası sayılan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi tartışmalarında işsizliğe, gelir dağılımı uçurumuna "iç tehditler" bölümünde yer verilmesi önerilmektedir. Ancak "önlemler" çerçevesinde zaman zaman sözünü ettikleri "işsizliği" ortadan kaldırmak, "gelir durumundaki adaletsizliği düzeltmek" gibi vaatlerini hiçbir zaman yerine getiremeyeceklerdir.

Bunu yapamayacakları için de "önce-likli tehdit" bölümüne yine, işsizlerin, açların düzene olan tepkilerinin örgütlü ifadesi olan devrimci mücadele, onların deyişiyle "aşırı sol" konulmaktadır Oligarşinin korkusu, "*gecekondu-lardan gelip girt-lağımızı kesecekler*" sözünde özetlenmektedir ve bu korku, esas olarak **en yoksullardan** duyulan korkudur.

Oligarşinin ve emperyalizmin "önce-likli tehdit" tesbitlerinde bir yanlış da yoktur, abartı da. Çünkü gerçekleştirdikleri katliamlar, işgaller, her türden yalana dayalı propagandaları, demagojileri, halkları

aldatmaya da, sindirmeye de yetmemektedir. Çünkü aç, işsiz, yoksul halklar, zulmedilen, ülkeleri işgal edilen, kızları oğulları katledilen halklar, adalet istemektedir ve bugün için kimi yerde üst düzeyde, kimi yerde daha geri düzeyde olsa da adalet için dövüşmektedirler.

Halkları asıl sorunlarından ve sorunlarının kaynaklarını görmekten ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsınlar, yoksulluk ve yoksulluğun sonuçları önünde sonunda halkın en temel gündemi olmaktadır.

Kadir Has Üniversitesi tarafından yapılan **“Türkiye’nin Gündemini Belirleme Araştırması”**na göre, “halkın şu andaki en temel sorunu nedir?” sorusuna verilen cevaplar şöyledir: % 57.6’sı **“işsizlik”**, % 11.3’ü **“ekonomik kriz”**, % 10.2’si **“terör”**, % 2,3’ü **“eğitim”** diye devam ediyor. (11 Temmuz 2010, Cumhuriyet)

Araştırmanın yapıldığı Haziran-Temmuz ayları ırkçı açıklama ve yayınların yoğunlaştığı Anayasa değişikliği” “referandumunun gündemde olduğu bir süreçtir. Böyle bir süreçte halk kendi yoksulluğunun derdindedir ve ilk sorun odur.

Bugün başkaldıramıyor, isyan edemiyorsa, bu sorunlarının azlığından, çelişkilerin keskin olmamasından değildir. Tam tersine, her türden baskıya, demagojiye rağmen temel sorunun farkındadırlar Sınıf ayrımları da o ölçüde nettir. Ve bu netlik, yoksulların ve çocuklarının hangi tarafta yer aldıklarının bilincinde olmalarıyla ilgili.

Bir Araştırma; “Fakirler ve Zenginler” Gerçeği: “En yoksullar”ımızı genellikle şehirlerin en dış çevrelerinde yeni kurulan veya kurulmaya başlanan gecekondu bölgelerinde, yaşamak zorunda bırakılmıştır.

Yoksulluk, kuşku yok ki, tüm demagogilere rağmen, insanların bilinçlerinde derin izler bırakmaktadır. Yoksulluk derinleştikçe, bu çelişki öne çıkmaktadır. Yoksullar üzerine yapılan araştırmalardan biri

olan “Yoksulluk Halleri” (Necmi Erdoğan, Aktaran, Cumhuriyet Pazar Eki, Şubat 2003) adlı kitaptan bazı bölümlere bakalım.

“Görüşülen 180 kişi, toplumsal hiyerarşiyi ikiye ayırıyor, fakirler ve zenginler. Yoksulların dilinde zenginler aç gözlü, bencil, havalı, burnu havada, gaddar, çocuksu, para göz, ahlaksız ...”

Yoksulların yoksul tanımı ise şöyledir: **“İçi temiz, gözü gönül tok, cana yakın, yardım sever, içten”**... Yoksullar kendilerinin gururlu olduklarını ve bu yanıyları da zenginlerden farklı olduklarını söylüyorlar. Bunlardan biri, bunu **“Biz haysiyetli adamlarız”** diye ifade ediyor.

Bu araştırma sırasında, sokakta mendil satan Gonca isimli bir çocuk, zenginlerin kendilerine **“sanki insan değilmiş gibi”** davrandıklarını belirtiyor. Bir başka çocuk, Fidan, **“onların köpekleri bile bizden değerli”** diyor.

Zenginlerin yoksulları aşağılaması, hayatın her alanında bir gerçektir; temizliğe giden gündelikçi kadınların tabak çanağı ayırıcıdır. Örneğin zengin evlerinde. Aynı masada yemek yenmez onlarla.

“Yoksulluk Halleri” adlı kitap, ayakları gecekonduların çamuruna pek bulaşmayan aydınları, küçük-burjuva kesimleri yoksullukla tanıştırıyor. Kitapta, yüzeysel haliyle bakıldığında bile sistemin temel çelişkilerinin keskin olduğu görülebilmektedir. Çocuklar çok büyük bir çoğunlukla,

toplumsal yapıyı **“fakirler ve zenginler”** olarak ikiye ayırmaktadırlar. Tıpkı 1917 Ekim Devrimi sırasında bir askerin *“iki sı - nıf var, biri burjuvazi, diğeri proletarya”* demesindeki netlik, zenginler ve yoksullar şeklini alıyor.

Yoksulların zenginlere ilişkin tanımları, görüleceği gibi, son derece doğrudur. Çünkü onlar kendi deneyleriyle zenginleri tanımaktadırlar. Yoksulların kendilerine ilişkin tanımlamaları da o ölçüde isabetlidir. Halkımızın bin yıllardır taşıyageldiği olumlu değerleridir. Kuşku yok ki, yoksulluğun boyutları, devletin bilincli ve ısrarlı yozlaştırma politikaları, yoksul halkın olumlu özelliklerinde gedikler açmıştır. Ancak, tüm olumsuzluklara rağmen, paylaşıcılık gibi özellikleri, koşulları oluşturulduğunda (komün, kooperatif, aşevi vb.) hızla gelişecek, ileriye taşımacaktır.

Çocuk yaştaki Goncalar, Fidanlar, sokaklarda birşeyler satarken, en önemli sınıf gerçeğini kendi gözlemleriyle öğreniyorlar, biri zenginlerin, yoksullara **“insan gözüyle”** bakmadığını söylerken, diğeri zenginlerin köpeklerine yoksullardan daha fazla değer verdiğini söyleyebiliyor. Çünkü onların yaşadıkları gerçektir, somuttur, teoriye ihtiyaçları yoktur.

Yoksulluğun her hali, her biçimi, her yansıması, devrimcilerin en yoksullara gitmesinin gereğini anlatıyor. Çocukların zenginliği ve fakirliği böyle açık tesbit ettiği yerde, devrimciler nasıl onların uzatığında kalır?

Bir yoksulun dilinden dökülen şu sözler de önemli: *“Halime, yoksulluğun hayal kurdurmadığını söylüyor: ‘Çünkü hayallerimin sonu olmadığını bildiğim için bu gerçeği kabul ettim.’”*

Oligarşinin en fazla arzuladığı da budur: İnsanları hayal kuramaz, umut edemez hale getirmek! Bize düşen görev ise, en başta yoksulların geleceğe dönük umut besleyebilmelerini, hayal kurabilmelerini sağlamak ve giderek umutlarını büyütme - tir.

Ülkemizdeki yoksulluğa dair rakamlar en küçültülmüş haliyle bile, çarpıcı ve vahimdir. On milyonların sistemle çelişkileri vardır. Çelişki şiddetlidir ve giderek şiddetlenmektedir. Oligarşinin çabaları, bu gerçeğin üzerini örtemiyor. Şayet devrimi kitleler gerçekleştirecek diyorsak, düzenden beklentileri kalmamış, çelişkileri en şiddetli yaşayan “en yoksulları” örgütlememiz, ertelenemez durumdadır. Dünya devrim deneyleri ve kendi pratiğimiz, halkın örgütlü gücünün başaramayacağı, yenip-yıkamayacağı hiçbir şeyi olmadığını bizlere göstermiştir. Halkın örgütlü gücünün en kararlı, en yıkıcı gücü de kuşkusuz en yoksullardır.

3. Yoksulları Düzenin Etki Alanından Kurtarmak İçin Örgütlemeliyiz

En yoksulları, düzenin etki alanından kurtarmak, olması gereken yerde, devrim cephesinde yerlerini almalarını sağlamak için örgütlemeliyiz. Biz örgütlemedikçe, açık ki, düzenin etkisi altında kalmaya devam edeceklerdir. Yoksulların düzenin etkisi altında kalmaları demek; en başta pasifize edilmeleri demektir. Ama bu kadarla sınırlı da değildir. Yoksulların düzenin etkisi altında kalmaları, aynı zamanda en azından bir bölümünün düzen tarafından kullanılması demektir. Bir kısmının devrimci mücadelenin karşısına çıkarılması demektir. Bir kısmının faşizmin destekçileri haline getirilmeleri demektir... Kısacası, olmaları gerkeen yerlerin tam tersi yerde olmaları demektir.

Oligarşi, kelimenin gerçek anlamıyla günün yirmidört saati, hayatın her alanında kitleleri, düzeni içinde tutmak, sistemle mevcut bağlarını güçlendirmek için her yonteme başvurmaktadır. Diğer bir ifade ile, “kitle çalışması” yapmaktadır. Propagandadan psikolojik savaşa, düzen kurumları içinde örgütlemekten yozlaştırma -

ya kadar her türlü yöntemi içeren bu faaliyetler, yukarıdan aşağıya devletin en üst örgütlenmeleri olan MGK, Genelkurmay, Başbakanlık ve Bakanlıklara bağlı olarak oluşturulan onlarca kurum tarafından planlanıp yönlendirilmektedir. Burjuva partileri, burjuva basın-yayın, ilkokuldan üniversitelere tüm eğitim kurumları, yargı, ordu, Diyanet işleri... kısacası, düzenin tüm kurumları bu “kitle çalışmasının” yürütücüleri durumundadırlar. Halka yönelik psikolojik savaşın nasıl yürütüldüğü bilinmektedir. Yaşamın her alanında, halka yönelik sürdürülen kampanyalar vasıtasıyla sistemin politikaları herkesin beyinlerine işlenmek istenmektedir.

Açık ki, oligarşi de sadece devlet terörüyle, faşist zorla halkı sistem içinde tutmanın mümkün olmadığını bilmektedir. Bilmektedirler ki, kitleleri düzen içinde tutmanın en önemli araçlarından biri de ideoloji ve kültürdür. Kitleleri bu yollarıyla etkileyebildikleri ölçüde; bu kesimlerin düzenle ilişkileri de o ölçüde “uyumlu” olacaktır. Halkların beyinlerine en başta işlemek istedikleri şey, sömürü sisteminin meşru ve değiştirilmez olduğudur. Bununla bağlantılı olarak da, bir diğer amaçları, kitleleri, yaşadıkları açlığın, yoksulluğun, işsizliğin nedeninin sistem değil, başarısız yöneticiler, başarısız düzen partileri olduğuna inandırmaktır. Böylece yoksulları gelecek konusunda umutsuzlaştıracaklarını, inançsızlaştıracaklarını bilmektedirler. Sistemin değişmeyeceğine inananların, hak ve özgürlükleri için mücadele etmeyecekleri, örgütlenmeyecekleri de açıktır.

Oligarşinin kullandığı araçlar çok çeşitlidir. Bunlardan biri demokrasicilik oyununun figüranları da olan burjuva partileridir. Yine din ve milliyetçilik-ırkçılık, egemen sınıfların, özellikle de ülkemiz egemenlerinin en aktif şekilde kullandıkları araçların başında gelmektedir.

Giderek daha çok kullanılan ve öne çıkarılan bir diğer araç, yozlaştırma politikalarıdır.

Özellikle 12 Eylül cuntası sonrası halkı apolitikleştirmenin, uyuşturmanın en temel araçlarından biri olarak öne çıkarılmıştır. Bugün, öyle bir noktaya gelinmiştir ki, yoksul gecekondu semtlerinde örgütlenmek için öncelikle yozlaştırmaya karşı mücadele etmek, örgütsüzleştirme ile yozlaştırmaya karşı mücadeleyi birlikte sürdürmek zorunluluk olmuştur. Çünkü, yozlaşan kitleler, gruplar, ya da toplumsal kesimler öncelikle direnme dinamiklerini kaybetmektedirler. Bunu yaygınlaştırarak toplumu değersizleştirmekte ve etkisizleştirmektedirler.

Oligarşi özellikle devrimci mücadele ve örgütlenmenin geliştiği gecekondu semtlerini yozlaştırmada öncelikli hedef olarak seçmiştir. Nedeni açıktır. Yozlaştırma, **insanı insan, halkı halk olmaktan** çıkarmakta, halkı da kendi kültür ve değerlerinden uzaklaştırmaktadır. Sömürücü egemen sınıflar yoksulluğun yozlaştırmak için en uygun zemini oluşturduğunu da bilmektedirler. Günlük yaşamını sürdüremeyen, bunun derdinde olan yoksulların önüne kumarı, fuhuşu, uyuşturucuyu, hırsızlığı... koymaktadır. Tüketim kültürüyle beyinleri yıkanan yoksul genç kızlar, erkekler, iyi birer av olmaktadır.

Din ve milliyetçilik, ırkçılık, egemen sınıfların emekçi sınıfları, özellikle de en yoksulları sistem içinde tutmakta kullandığı en temel araçlardan olmuştur hep.

Dinin halklar için ne anlam ifade ettiği

ve egemenlerin bunu hangi amaçları için kullandığı biliniyor. Marks, dini kısaca **“mazlum varlığın feryadı ve ruhsuz köşulların ruhu olduğu gibi kalpsiz bir dünyanın da hissiyatıdır”** ve “halkların afyonu” olarak tanımlamıştır. Halkların açlık ve yoksulluğunu unutturan, acısını sömüren, adalet isteğini öteki dünyaya havale eden bir araçtır.

Lenin, “Din etkisini neden en çok geri kalmış şehir proletaryası, yarı proletarya ve köylü kitlesi üzerinde göstermektedir?” diye sormakta ve bunu şöyle cevaplamaktadır: **“Bugün dinin en derine uzanan kolu, emekçi kitlelerin toplumsal ezikliği ve her gün her saat emekçilere en dayanılmaz acıları, savaş, deprem vb. doğal afetlerden çok daha beter kahruları çektiren kapitalizmin karanlık güçleri karşısındaki çaresizliğidir.”** (Proletarya Partisinin Din Konusundaki Tutumu, aktaran Hayatın İçindeki Teori, Cilt I, syf: 333)

Lenin, yine din ile ilgili olarak şunları söylemektedir: **“Din, bütün yaşamı boyunca çalışan ve yokluk çekenlere, bu dünyada azla yetinmeyi, kısımete boyun eğmeyi, sabırlı olmayı ve öteki dünyada bir cennet umudunu sürdürmeyi öğretir.”** (age, syf: 333)

Ülkemizdeki yoksullar için de dinin anlamı farklı değildir. Bütün dinler, özellikle de islam dini mevcut iktidara itaat etmeyi öğretmektedir. Ülkemizde (ve dünya genelinde, egemen sınıflar dini hep denetimlerinde tutmuşlar ve çıkarları için kullanmışlardır. Diyanet İşleri Başkanlığı da Osmanlı İmparatorluğu sonrası bu amaçla kurulmuştur. Diyanet, bugüne kadar bu işlevini fazlasıyla yerine getirmiştir ve getirmeye de devam etmektedir.

Kısacası dine, dün olduğu gibi bugün de politik bir işlev yüklenmiştir. Egemen sınıflar dini, sistemlerini sürdürebilmek için ihtiyaç duydukları kitle tabanını yaratmakta kullanmaktadır. Sınıf mücadelesinin önüne geçmek, yoksulların düzene olan memnuniyetsizliğinin ve tepkisinin açığa

çıkmasını engellemek amacıyla, özellikle 12 Eylül sonrasında tarikatların önü açılmıştır. Tarikatlar ekonomik güç ve imkanlarıyla kitlelerin büyük ekonomik sıkıntılara kısmi çareler bulabildikleri ölçüde yoksul gecekondu semtlerinde daha etkin hale gelmektedirler. Bu nedenle de, emperyalizm ve oligarşi tarafından siyasi desteğin yanısıra, ekonomik olarak da desteklenmektedirler. Bugün pek çok tarikatın şirketleşmesini, holdingleşmesinin başka bir açıklaması da yoktur. Karşılığında, devrimci mücadelenin engellenmesinde gönüllü hizmet vermektedir tarikatlar. yoksullara kabul ettirilmesinde tarikatların ve dinin etkisinin belirleyici olduğu açıktır.

Milliyetçiliğin ve ırkçılığın işlevi de dinden farklı değildir. Egemen sınıflar bunları halkı bölme, birbirine düşmanlaştırma ve çatıştırmakta kullanmaktadırlar. Bazen milliyetçiliği, bazen dinciliği, yer yer de ikisini birlikte kullanmaktadırlar. Milliyetçilikleri de, işbirlikçiliği temel almaktadır. Bağımsızlık yoktur hedeflerinde. Emperyalizme her şeyleriyle göbekten bağlı olduklarını demagogilerle gizleme çabasındadırlar. ABD ve AB emperyalistlerin, IMF, Avrupa Bankası gibi emperyalistlerin askeri ve ekonomik kurumlarının kararlarını tartışmasız uygulamaktadırlar. Bu gerçekliklerine rağmen halkımızı da aldatabilmektedirler.

Oligarşi, Kürt-Türk düşmanlığı Alevi-Sünni düşmanlığı yaratarak, halkları düşmanlaştırmak ve böylece halkların kendi sorunları temelinde mücadele etmesini engellemek politikası izlemektedir. Bunda yer yer de başarılı olmuştur oligarşi.

En yoksulları düzenin etki alanı içinde tutmakta burjuva partilerin rolü de küçümsemez. Halkın tüm sınıf ve tabakaları, faşizmin kitle tabanı yaratma faaliyetlerinin hedefindedir. Sistemleri için en tehlikeli kesim olan yoksullar başta olmak üzere halkın tüm kesimleri, oligarşinin ideolojik, politik, askeri saldırısının hedefindedir ve hemen her kesime yönelik özel

politikalar uygulanmaktadır.

Dört ya da beş yılda bir yapılan seçimler, burjuva partilerin yoksulları aldatma kampanyalarıdır demek yanlış olmaz. İktidardaki parti, “seçim ekonomisi” olarak adlandırılan, politikalarla 4-5 yıl aç bıraktıklarını, bu sefer de oy verir kurtaracağına ikna etmeye uğraşır. Yardım paketleri dağıtılır Yarıya katılan diğer partiler de, bol keseden vaadlerde bulunurlar. Yoksul halk ise sorunlarının çözülmeyeceğini bilir. Çünkü onyıllardır aynı şeyleri yaşamaktadır. Ancak “çaresiz”dir. “Alternatifsiz”dir. Ondan istenen burjuva partilerden birini tercih etmesidir. O da, çoğunlukla “kötünün iyisi” mantığı ile oyunu verir

Seçim dönemlerinde karşı-devrimci ajitasyon-propaganda faaliyetlerinde ciddi bir artış görülür. Özellikle yoksullara yönelik ev ev çalışma yapmaları da dahil faaliyetleri dikkat çekicidir.

Burjuva partilerin bu çalışmalarında öncelikli hedef seçim olsa da, etkileri çok yönlüdür. Kendi partileri için “oy deposu” haline getirdikleri yoksul halkı, faşizmin ve gerici ideolojilerin etkisi altına alarak aynı zamanda pasifize etmiş olmaktadır. Bunun pratikteki ifadesi açlığa, yoksulluğuna, horlanmasına... isyan etmesi gereken yoksul kitlelerin, verilenle yetinen, şükreden bir kitleye dönüştürülmesidir.

Bu kadar da değil kuşkusuz. Burjuva partileri, dinci, şovenist örgütlenmeler, ya da tarikatlar, çeteler, kontrgerilla örgütlenmeleri vasıtasıyla gerici ve faşist ideolojilerin etkisi altında alınan yoksulları oligarşi karşı devrimci faaliyetlerinde kullanabilmektedir. 6-7 Eylül olaylarından Kanlı Pazar’a, Maraş katliamından Sivas katliamına pek çok katliamda bu kesimler kullanılmıştır Bugün de, devrimci, demokrat güçlere karşı linç saldırıları dahil pek çok ırkçı, gerici, faşist saldırıda yine bu kesimler kullanılmaktadır

Yoksulları ve en genelde halkın tüm kesimlerini oligarşinin etkisinden kurtarmadan, devrimci mücadeleyi ileriye taşıma-

nın mümkün olmayacağı açıktır Yoksulların bugün burjuva partilerinin “oy deposu” olmaları geçicidir. Uygun araç ve yöntemlerle, ısrar ve kararlılıkla, kendine güvenilebilir yürüteceğimiz mücadeleyle oligarşinin yüzünü açığa çıkartıp yoksulları kazanmamız mümkün olacaktır En yoksullarla birlikte devrime yürüyüşümüz hızlanacaktır.

4- Devrim İddiamızı Büyütmek İçin En Yoksulları Örgütlemeliyiz

Devrim iddiası olan bir örgüt, devrimde en çok çıkarı olan sınıf ve katmanlar başta olmak üzere tüm halk kesimleri içerisinde örgütlenmek, emekçileri devrim mücadelesinin asli gücü haline getirmek durumundadır. Aksini düşünen ve iddia edenler, elit, dar ve sınırlı bir güç ve örgütlülükle iktidarın ele geçirilebileceğini yanılgısı içindedirler Ya da kitleler kendilğinden veya başka örgütlerin önderliğinde ayaklandığında, “öncülüğü” ele geçirerek devrimi gerçekleştirebileceklerini hayal ediyorlardır. Her iki olasılığın da gerçekleşmesinin imkansız olması bir yana, başlangıçta ne kadar iyi niyetli ve devrimci bir konumda olunursa olunsun, halkın, yoksulların içerisinde olmayanlar, örgütlenmeyenler varolan “devrimci” yanlarını da kaybedeceklerdir.

Aynı ihtimal, devrimci mücadelenin herhangi bir aşamasında kitleler içerisinde olan, örgütleyen ve belli bir güç haline gelen örgütler için de geçerlidir. Söz konusu örgütler bu durumlarını sürekli hale getirmediklerinde aynı sonu yaşayacaklardır. Halktan, yoksullardan uzaklaşmakla, devrim iddiasını kaybetmek genellikle birbirine paralel gelişir. Bu noktada da halktan ve devrimden ideolojik, politik, ahlaki, kültürel olarak uzaklaşma gelişir.. Dünya ve ülkemiz yakın tarihinde bu sonucu yaşamış örgütler hiç de az değildir.

12 Eylül öncesinin en kitlesel örgütlerinden Devrimci Yol ve Halkın Kurtuluşu, bu yanı sıra verilebilecek örneklerdendir. Kuşkusuz bu örgütlerin ideolojik, politik çizgileri devrim stratejileri, çalışma tarzları Marksist-Leninist değildir. Ancak şu veya bu şekilde, yoksul gecekondü semtleri de dahil halk sınıf ve katmanları arasında belli ilişkilere sahiptiler. 12 Eylül cuntası büyük bedeller isteyen koşulları da direnişten, devrim iddiasından uzaklaşmalarına paralel olarak yoksul gecekondü semtlerini de terketmişlerdir. Kitlelerden, yoksul halktan da olabildiğince uzaklaşan bu örgütler, devrimci teoriden, ilkelerden, değerlerden, kültürden de adım adım uzaklaşmışlardır. Bugün parlamenter mücadeleyi temel alan bir çizgiye sivrulmalarıyla, emekçi sınıflardan, yoksul halktan uzaklaşmaları arasında doğrudan bir paralellik olduğu açıktır.

Yoksulların, emekçilerin içinde olmayan, onların yaşamlarını paylaşmayanlar, aynı duygu ve düşünceleri da yaşayamazlar. Bugün legal partiler kulvarında varlıklarını sürdürenlerin yoksul gecekondü semtlerine gidişleri, burjuva partileri gibi halktan oy isteme temelindedir. Devrim diye bir hedefleri kalmamıştır.

En yoksulları örgütleyip örgütlememek kuşkusuz bir tercih sorunudur. Bu tercih devrim tercihinin doğrudan bir uzantısıdır.

En yoksulları tanımayanların doğru değerlendirmeler yapmaları da mümkün de-

ğildir. Solun belli kesimleri, halkın burjuva partilerini “desteklemesinin”, yani kendini yoksulluğa, açlığa mahkum edenlere oy vermesinin nedenlerini sorgulamadan, yüzeysel değerlendirmeler yapmaktadırlar. Kimi burjuva gazetelerin köşe yazarları gibi, halkın açlığı, yoksulluğu, baskıyı “ha kettiğini” düşünebilmektedirler. Oligarşinin halkı o noktaya nasıl getirdiğini çözümlmekten uzaklaşmışlardır.

Halkın içerisinde olmayanlar, onları tanımayanlar, sorunlarını, özlem ve taleplerini bilmeyenler **devrim iddiasından da, inancından da** uzaklaşacaklardır. Küçük-burjuva aydını gibi düşünecek, pratiği de ona uygun olacaktır. Tersine olarak ise, yoksul halkın içinde olanlar, onları örgütleme iddiası taşıyanlar, halkın sorunlarına, acılarına ortak olanlar, aşağılanmışlıklarına tanıklık edenler.. devrim hedefi konusunda daha net, daha inançlı, daha kararlı olacaklardır. Sınıf kinyile düşünecek, daha fedakar ve bedel ödemekte çekincesiz olacaklardır. Yoksulların devrim saflarına daha çok katılmasıyla, devrimin kararlılığı daha da büyüyecektir.

5- Devrimci Hareket Yoksulları Örgütlemekte Israrlı Olmuştur

Devrimci Hareket sınıflar mücadelesinde yerini aldığı andan itibaren, dünyanın Türkiye’sinde devrimi gerçekleştirebilmenin olmazsa olmaz koşulu olarak, halkın örgütlenmesi gerektiğinin bilinciyle hareket etmiştir. Bu anlayışına uygun bir pratik geliştirmiş **bu** anlayışın kaynağı ise kuşkusuz THKP-C’nin Türkiye Devriminin yoluna ilişkin tespitleridir.

Özellikle oportünizm tarafından Devrimci Harekete yönelik sık sık “gençlik hareketi”, “gecekondü, varoş hareketi”, “küçük burjuva halkçı örgüt” gibi, içerisinde küçümsemeyi de barındıran tanımlar kullanılmakta, ancak bu siyasi hare-

ketler sınıf, işçi sınıfı, halk kavramları üzerine gerçek bir tartışmadan da kaçmaktadırlar. Devrimci Hareket kendini “halk hareketi” olarak tanımlamış, hedefinin de tüm halk sınıf ve katmanlarını örgütlemek olduğunu açıklamıştır. Bu noktada bir tartışmaya yer yoktur. Bunun dışında söylenen her şey spekülasyondur. Devrimci Hareket bu konudaki bakış açısını **‘Devrimci Sol Bir Halk Hareketidir’** başlığı altında şu şekilde özetlemiştir:

“Devrimci Sol sınıf mücadelesinin sürdüğü her alanda, merkezi, legal ve esas olarak da illegal örgütlülükler yaratmayı, emekçi halk kesimlerini temel-tali mücadele bütünlüğü içerisinde örgütlemeyi önüne hedef olarak koymuş, bu doğrultuda 1978 sonlarından itibaren bu anlayışı hızla pratiğe geçirmiştir.” (Zafer Yolunda, syf: 249)

12 Eylül öncesini bu şekilde değerlendiren Devrimci Hareket, 12 Eylül sonrasında da aynı perspektifle örgütlenmeye devam etmiştir. Özellikle kitlesel örgütlenmenin yeniden geliştiği 1980’lerin ikinci yarısından itibaren, devrimci hareket hızla kitleselleşirken, oportünizm, bir yandan klasik “eleştirilerini” sürdürürken, bir yandan da devrimci hareketi taklit etmeye çalışmıştır. Ama çoğu zaman gereken sabrı, kararlılığı gösteremedikleri, öyle bir anlayışa sahip olmadıkları için “taklit” süreleri de kısa sürmüştür.

Devrimci Hareket 1978’den bugüne yoksulların yaşadığı gecekondular semtlerinde halkın ekonomik, demokratik taleplerini sahiplenmiş, halkın haklarına sahip çıkma bilincinin geliştirilmesinde öncülük etmiştir. Halkın barınma ihtiyaçlarını karşılamasına da yardımcı olmuştur. Bu mevcut gecekondular semtlerinde yeni gecekonduların yapılması veya devlete ait arazilerin kamulaştırılıp halkla birlikte yeni gecekondular mahallelerinin kurulması şeklinde olmuştur. Gecekondular yıkımlarına ya da faşist saldırılara karşı halkın direnişleri örgütlenmiştir. Tüm bu faaliyetleri bizzat

halkın içinde yer aldığı örgütlenmeler kurarak hayata geçirmiştir. Halk komiteleri, bunun en bilinenlerindendir. Gecekondular mahallelerinin kurulması için oluşturulan örgütlenmelerin hepsinde de halk kendi kararlarını kendi almış, hayata geçirmiş ve denetlemiştir.

Yoksul gecekondular halkı ile Devrimci Hareket arasındaki güven ilişkileri, halkın tüm olanaklarını mücadelenin hizmetine sunduğu ilişkiler bu şekilde kurulup gelişmiştir. Bu güven o kadar güçlenmiştir ki, cunta yıllarında devrimci hareketin faaliyetinin neredeyse durma noktasına geldiği koşullarda bile devam etmiştir. Örneğin ihtiyaçları olduğu için gecekondusunu satmak isteyenler, tanıdıkları tutsaklara ulaşarak devrimci hareketin onayını almadan konularını satmamışlardır. Mahalle kurulurken aldıkları kararları hayata geçirmeye 12 Eylül koşullarında dahi devam etmişlerdir.

12 Eylül sonrasında Devrimci Hareketin yoksul gecekondular semtlerindeki mücadelesi belli ölçülerde gerilemiş, ilişkileri daralmış, pratik faaliyetler 12 Eylül öncesi gibi sürdürülememiştir. Ancak 1980’lerin ikinci yarısından itibaren örgütlenme yeniden toparlanmaya başlamış, ilişkilere yeniden bir iradeli kazandırılmıştır. 1980 sonlarında ise, gecekondular halkının barınma ihtiyacı da dahil, yol, su, elektrik, ulaşım gibi talepleri çerçevesinde hak alma amaçlı mücadelesi geliştirilmiştir. Bu dönemde yoksul semtlerde alabildiğine yayılan bu mücadelenin de öncülüğü tartışıl-

maz olarak devrimci harekete aittir. Pek çok gecekondur semtinde dernekler kurulmuş, dernekler vasıtasıyla hem halkın ekonomik-demokratik haklarına sahip çıkılmış, hem de daha geniş kesimlere ulaşılmıştır.

Oligarşinin 1990 yılından itibaren daha da tırmandığı faşist terörün hedeflerinin başında yine yoksul halkın yaşadığı gecekondur semtleri de vardır. Gecekondur semtlerinde devrimci harekete ve halk örgütlenmelerine yönelik operasyonlar, yıllarca kesintisiz sürmüştür. Hapishanelerdeki devrimci tutsakların çok önemli bir bölümü, yoksul gecekondur semtlerinin devrimcileridir. Halen de bu saldırı ve operasyonlar sürmektedir.

Devrimci hareketin 12 Eylül öncesinden itibaren kuruluş süreçlerinde yer aldığı, örgütlendiği yerlerde gerçekleşen saldırılar, katliamlar ve bunlara karşı gelişen ayaklanma ve direnişler, (Gazi ayaklanması, Nurtepe’de, Küçükarmutlu’da, Okmeydanı’nda gerçekleşen sayısız direnişler), yoksul halkın sisteme olan öfkesini, taşıdığı devrimci potansiyeli çok çarpıcı şekilde ortaya koymaktadır.

Devrimci hareketin yoksul halkı örgütlemekte kararlı olduğu yerler ne İstanbul ile, nede İstanbul’un birkaç gecekondur semtiyle sınırlı kalmamıştır Gazi, Okmeydanı, Nurtepe, Küçükarmutlu, Çağlayan, Gültepe, Kağıthane, Ümraniye’den başlayıp, onlarca gecekondur semtine uzanır devrimci hareketin mücadelesi ve örgütlenmesi.

Ancak en yoksullar açısından şunu da özel olarak belirtmek gerekir. 12 Eylül öncesinden itibaren örgütlendiğimiz gecekondur semtlerinin bir çoğunun durumları, onyıllar içinde belli ölçülerde farklılaşmıştır. Daha önce “en yoksulların” yaşadığı, şehrin dış semtleri özelliği taşıyan Gazi, Okmeydanı, Nurtepe gibi yerler, bugün bu özelliklerini kaybetmişlerdir. En başta “merkezi” yerler durumuna gelmişlerdir. Eski gecekonduların yerini bir çoğunda

çok katlı binalar almış ve bu semtlerin çoğunun belli kesimleri, gecekondur görüntüsünden de uzaklaşmıştır. Kuşkusuz bu semtlerde oturanlar da yoksuldurlar. Sömürü ve soygundan en çok zarar görenlerdir. En çok baskıya maruz kalanlardır. Oturdıkları yerler, “apartmanlara” dönüşse de semtlerin bir çoğu hala bir gecekondur semtinden farksızdır.

Ancak şu da bir gerçektir ki, en yoksullar başka yerlerde de daha çok. “En yoksul” tanımı, Okmeydanı ve benzeri semtlerin belli yerlerinde oturanların sınıfsal kimliğini belirlemekten uzaktır. Ki, bu semtlerde oturanların çoğunluğu da zaten kendini “en yoksullar”dan saymamaktadırlar.

Elbette belirttiğimiz bu noktalar, bu semtlerin mücadele ve örgütlenme açısından önemini kaybettiği anlamına gelmiyor. Bu semtlerde çalışma, tüm yoğunluğu ve önemiyle sürecektir. Daha fazla insana ulaşacak, daha fazla örgütlenme yaratacağız. Ancak bir gerçek var ki, o da, örgütlenmemizi, faaliyetlerimizi, kitle çalışmamızı buralarla sınırladığımızda, “en yoksullar” oligarşinin etkisi altında ve kontrolünde kalmaya, faşizmin kitle tabanı olmaya devam edecektir. Bu durumu değiştirmek devrimcilerin ertelenemez görevidir.

“En yoksullar” olarak tanımladığımız kesimler bugün yine şehirlerin dış cephelerinde kurulan gecekondur bölgelerinde yaşamaktadırlar. Ve sayıları da giderek artmaktadır. Emperyalizm ve oligarşinin mevcut ve geleceğe dönük politikaları hem kırdan şehirlere göçün, hem de yoksulluğun artacağını göstermektedir “Geri göç” politikalarının işe yaramadığı, yaramayacağı da ortadadır. Yoksul gecekondur semtleri devrime kadar varlığını süreceklerdir. Emperyalizm ve oligarşinin bu sorunu çizmeleri ihtimal dahilinde değildir.

Bu gerçek, oligarşinin açmazıdır. Bizim için ise çelişkileri en derinden ve keskin yaşayan ve örgütlenmesi gereken milyonların varlığıdır Sorun, Komünist Mani-

festo’da proletarya için belirtilen, “Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan ama kazanacağı kocaman bir dünya olan” en yoksulların, halkın örgütlenmesinde düğümlenmektedir.

6- Yoksullar Devrimin Kadro ve Savaşçı Kaynağıdır

Marksizm-Leninizm’in ustalarının, devrim önderlerinin pek çoğunun işçi sınıfı kökenli olmadığı biliniyor Pek çoğu küçük-burjuva kesimlerden gelmişler, genellikle eğitim olanaklarına sahip olmuşlardır. Ancak dünya devrim mücadelesi deneylerinden çıkan sonuçlardan biri de, sınıflar mücadelesi içerisinde önder, kadro ve savaşçı olarak yer almak için sınıf kökeninin belirleyici olmadığıdır Marksist-Leninist parti anlayışının netleşmesi sürecinde, 1900’lerin başlarında Lenin’in önderliğinde yapılan Bolşevik Parti programı ve tüzük tartışmaları belirleyici olmuştur. Bu tartışmalarda “sınıf kökeni” meselesi de çözüme bağlanmıştır. Bugün kadrolaşmanın özünün, sınıf kökenine indigenemeyeceği, kadrolaşmada asıl olanın devrimcileşme, yetkinleşme ve işçi sınıfı için, halk için bir misyon ve sorumluluk üstlenerek kendini devrime adama sorunu olduğu genel kabul görmektedir.

Ancak bir gerçek vardır ki, o da, devrim mücadelesinin ileriye taşınabilmesi ve özellikle de **iktidarı devralabilecek güç ve aşamaya** ulaşılması, salt kadrolarla ulaşılacak bir hedef değildir. Hareketin o aşamaya ulaşabilmesi doğrudan en yaygın haliyle katrolaşma, cephe ve halk kurtuluş ordusunun kurulması ve kitleselleşme sorunudur. Gerek halk kurtuluş savaşını yürütecek gerilla gücünde, gerekse de her alandaki mücadelede bir kitleselleşme yaşanmadan, bir devrim hareketi, iktidarı alabilecek aşamaya ulaşamaz. Bu aşamaya ulaşmanın temeli, demek ki hareketin kadro ve savaşçılarıdır

Gazi ayaklanması, gecekondu semtlerindeki diğer ayaklanma ve direnişler, savaşın halklaşmasının, 1996, 2000-2007 ölüm oruçları kahramanlığın kitleselleşmesinin sonuçları ve yansımalarıdır. Ve her iki olgunun –savaşın halklaşması ve kahramanlığın kitleselleşmesi– mümkün olabilmesi, devrimci hareketin yoksul halklar içinde örgütlenmesinden, en yoksulların devrimci savaş içinde giderek daha fazla yer almasından bağımsız bir olgu değildir.

Paris Komünü deneyimi dahil, Sovyet, Çin, Kore, Küba, Vietnam, Nikaragua... devrimlerinde mücadelenin ilk yıllarından iktidarın ele geçirildiği güne kadar zaferler, yenilgiler yaşanmış, tutsaklar ve şehitler verilmiştir; kimi ülkelerde onbinler, kimilerinde yüzbinler, hatta milyonlar... devrim için mücadelenin değişik aşamalarında canlarını vermişlerdir. Devrimini gerçekleştirememiş ülkelerde de binlerce kadro, savaşçı şehit verilmiştir. Savaşın sürdürülebilmesi, öncelikle kayıpların yerlerinin doldurulmasını gerektirir. Bu da yetmemektedir. Savaşın büyütülüp ileriye taşınabilmesi için çok daha fazla sayıda kadro ve savaşçıya ihtiyaç vardır. Peki, savaşın kayıpları nereden karşılanacaktır? Bu sorunun **“halk”** dışında bir cevabı yoktur. Devrimci savaşın kadro ve savaşçı kaynağı, devrimde en çok çıkarı olan sınıf ve katmanlar, çelişkileri en şiddetli yaşayanlardır.

Devrimci örgütlerin kadro ve savaşçıları hiçbir koşulda zorluklara boyun eğmenin görevleri olduğunu, devrimciliğin de ömür boyu sürmesi gerektiğini bilirler. Bu gerçekliğe rağmen dünya devrimler ta-

rihinde karşı-devrimlerin saldırısının tırmandığı koşullarda, devrim saflarını terkedenlerin ve ihanet edenlerin sayısının arttığı bir gerçektir. Bu koşullar, kadrolar, savaşılar ve hatta örgütler için “sınav” niteliği kazanmaktadır.

Karşı-devrimci zorun tırmandığı koşullarda devrim saflarını terkedenlerin önemli bir kısmının küçük burjuva sınıf kökenli olduğu bilinmektedir. Küçük-burjuvaziye niteliğini veren de zaten, zorluklar karşısında yılgınlığa kapılması, kolay olanı seçmesidir. Ülkemiz devrim mücadelesi tarihi de bu genel doğrunun dışında değildir. Kuşku yok ki, bu durum, küçük burjuva kökenli devrimcilerin, bu mücadele içinde kahramanlıklar yarattıkları, destanlar yazdıkları gerçeğini hiçbir zaman ortadan kaldırmaz. Ki bu durum, sınıfsal kökenin değil, devrimci ideoloji ve şekillenmenin önemli olduğunun da kipik bir kanıtıdır.

Devrim mücadelesinin en yoksulları da içine alacak şekilde geniş kitleler içerisinde örgütlendiği koşullarda, başta eğitim olmak üzere, pek çok şeyden mahrum bırakılan yoksullardan nitelikli kadroların, savaşçıların çıktığı da biliniyor. Zaten başka türlü de mümkün değildir. Çünkü, devrimlerin gerçekleşebilmesi için verilecek kayıpların yerlerini ancak ve ancak devrimin kurtuluşları olduğunun bilincine varan milyonlarca yoksul doldurabilir. Çin, Vietnam, Küba gibi ülkelerde gerçekleşen devrimlerde de böyle olmuştur. Uruguay’da, silahlı mücadele temelinde devrim mücadelesini yükselten Tupamarolar (MLN), en yoksullar içine uzanabilen örgütlerden biriydi. MLN Merkez Komite üyelerinden Irma Leites, kendisinin devrimci oluş sürecini şöyle anlatıyor: “(...) Ekonomik olarak durumu çok kötü olan, her alanda horlanan bir toplumsal zümre - den geliyordum, öğrenmek ya da kendini geliştirmek için olanakların yoktu. İktidar kavramını keşfetmek, iktidarı ele geçirme olanağını görmek benim için kendini poli -

tik faaliyetin üzerinden geliştirmek ve o zamanki yaşantıma bir alternatif bulmak anlamına geliyordu. Yoksul semtlerde hayatın tamamen çıksızdı, orada yoksulluğun ve çıksızlığın yarattığı mali ve insani zorluklar hakimdi.” (Gerilla Bilanço Çıkartıyor, Gaby Weber, Belge Yay. 2. Bask. syf. 174)

Babası bir hamal, annesi de temizlikçi olan Leites, yoksullara içinde bulundukları ekonomik zorluklardan, horlanıp aşağılanmaktan kurtulmak anlamına gelen “iktidarı ele geçirme olanağı” gösterildiğinde, tüm zorluklara göğüs gereceklerini kendi yaşam deneyimiyle gözler önüne sermektedir. Aktardıkları, bizim yoksul semtlerinde nasıl bir faaliyet yürütmemiz gerektiğine de yol gösterici olmaktadır.

Siyonist İsrail’e karşı on yıllardır halklara moral kaynağı olan Filistin direnişi, sürekli olarak en yoksullar içinde çalışan bir örgütlenmedir. Çünkü hemen **tüm Filistin halkı** en yoksul durumundadır. Filistin halkı, emperyalizm ve siyonizm tarafından en yoksulluğa mahkum edilmiştir. Filistin davasının halklara maledildiği dönemde bir savaşçı olan ve bugün FHKC yönetiminde yeralan Leyla Halid kitlelere yönelik bu çalışmayı şu şeklide ortaya koyuyor:

“Şehir kadını, eğitilebilir olduğundan bilgilere karşı daha duyarlıdır. Fakat **yoksul sınıflar daha militan ruhludur**. Yine de, eğitilmiş orta sınıf kadınları sosyal ilişkilerin geniş ağına bağlı olarak diğer kadınlara göre “özgür” olabilmektedirler. Şüphesiz şehitlere baktığımızda yoksul kadınların kendilerini feda etmeye daha hazır olduklarını görürüz. İntifadayı gözönüne alın. Bütün kadınlar, köylerden, kamplardan, ve şehirlerden mücadeleye katılabilir. Fakat halen mücadeleyi sürdürenler arasında çok az şehirli vardır.” (Filistin Devrimi Sürüyor, syf:112-113)

Leyla Halid’in söyledikleri Filistin direnişinin asli unsurunun en yoksullar olduğunu göstermektedir. “Daha militan bir

ruhlu”durlar. **“Feda etmeye daha hazır”**durlar. Mücadelede kalıcıdırılar Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin militan bir ruhla, fedalarla ve kalıcılıkla sürdürüle bildiği koşullarda,

Ülkemiz Gerçeği:

Devrimci örgütlerin kadro ve savaşçıları, mücadelenin geliştiği ya da belli bir ihsanla çalışma yaptıkları toplumsal katmanlar içerisinden çıkmakta, yetişmekte, yetkinleşmektedirler . Mücadele ve örgütlenmenin, örneğin, köylülük, gençlik, mahalleler, işçiler gibi çeşitli alanlarda yoğunlaşmasına bağlı olarak, kadro ve savaşçılar da ağırlıklı olarak o alanlardan gelenlerden oluşacaktır.

Ülkemiz sınıf mücadelesi tarihine baktığımızda 12 Mart, 12 Eylül cuntaları dönemi, tasfiyeciliğin alıp başını gittiği 1990’lar, ve nihayet devrimcilerin kuşatılmaya çalışıldığı 2000’ler devrimci, ilerici siyasi hareketler açısından birer sınav gibi olmuştur. İşte bu sınavları aşmakta, yoksul halkın içinden gelen kadro ve savaşçılar ve küçük burjuva kökenden gelse de, örgütlü yaşam içinde **halklaşan, proleterleşen** devrimciler, büyük bir rol oynamışlardır

Bu tür sınavlar, mücadeleye “aydınca” bakanların, küçük-burjuva anlayışla bakanların altından kalkamayacağı sınavlardır. Çünkü koşulların en kötü olduğu noktada, yalnız bırakıldığı noktada bile büyük bedeller ödemeye gerektirir. Mücadelede o bedelleri de esas olarak en yoksulların içinden çıkıp gelenler ödemeye cüret edebilirler, o iradeyi esas olarak örgütlerinin yol göstericiliğinde onlar gösterebilirler. Ülkemiz tarihindeki Gazi ayaklanması, gecekondu semtlerindeki diğer ayaklanma ve direnişler, **savaşın halklaşmasının**, 1996, 2000-2007 ölüm oruçları **kahramanlığın kitleleşmesinin** sonuçları ve yansımalarıdır Ve her iki olgunun –**savaşın halklaşması ve kahramanlığın kitleleşmesi**– mümkün olabilmesi, devrimci hareketin yoksul halklar içinde örgütlenmesinden, en yoksulların devrimci savaş

Halklar açlıktan ölmek yerine kurşunla ölmeyi tercih ettiklerinde ve bunu göze alan bir kararlılıkla örgütlendiklerinde, bu tercih devrimci bir önderlikle birleştiğinde, işte o zaman yoksulların “yıkıcı gücü”, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sonunu getirecektir.

içinde giderek daha fazla yer almasından bağımsız bir olgu değildir

En yoksulların örgütlenmesi, halk hareketinin, savaşın halklaşmasının ve kahramanlığın kitleleşmesinin sınıfsal zemini. En yoksulları örgütlemenin olmazsa olmaz bir nitelik taşıması da işte bu nedendir.

7- En Yoksulları Örgütleyecek Devrimi Gerçekleştireceğiz

Evet, en yoksulları örgütleyecek, devrim yürüyüşümüzü hızlandırıp büyütecek, devrimi er-geç gerçekleştireceğiz... Emperyalizm, kapitalizmin en üst aşaması olarak tarih sahnesinde yerini aldığı 1900’lerin başından itibaren, belki de tarihinde kendini “en güçlü” ilan ettiği bir dönemde, 1996’da **“21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak”** gerçeğini kabul ve ilan etmek zorunda kaldı. Hem de bunu, burjuva ideologlarının Sovyetler Birliği ve kimi sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimler sonrasında “tarihin sonu”nu, ilan ettiği bir süreçte açıkladı. Emperyalistler, bir yandan globalleşme, küreselleşme, Yeni Dünya Düzeni (YDD) masallarıyla dünya halklarında bilinç bulanıklığı yaratırken, diğer yandan kendilerini bekleyen tehlikenin farkındaydılar ve “önlemlerini” almakla meşguldüler.

Farkındaydılar çünkü dünya halklarının içinde bulunduğu yoksulluğu, açlığı, açlık, hastalık temiz su bulamamak gibi nedenlerle milyonların nasıl öldüğünü, daha yüz milyonların öleceğini biliyorlardı.

Farkındaydılar, çünkü kapitalizmin daha fazla sömürü daha fazla karda sınırsızlık doyumsuzluk olduğunu. Halkın sorunlarına çözüm bulmak gibi bir dertlerinin olmadığını en iyi bilen kendileriydi.

Farkındaydılar, çünkü halkların, yoksulların, en yoksulların yıkıcı gücünü biliyorlardı. Tarihlerinden, yüzlerce binlerce yıl öncesinden biliyorlardı. Sarsılmaz, yıkılmaz denilen imparatorluklarının, baldırı çıplakların neler yapabileceklerine 1917 Ekim Devriminde en “acı” şekliyle tanıklık etmişlerdi. Anlı-şanlı Çarlık rejimini yerle bir etmekle kalmamışlar, SSCB’yi kurarak, sadece “yıkıcı” olmadıklarını, kendi devletlerini kurup yönetebileceklerini de göstermişlerdir. Avrupa ülkelerinin önemli bir kısmında halk cumhuriyetlerini kurmuşlardı. Dünyanın en büyük nüfuslu ülkesi Çin’de, yoksul köylüler ve işçiler, tüm olanaksızlara rağmen büyük bedeller ödeyerek kendi kaderlerini kendi ellerine almasını bilmişlerdir. Ve daha dünyanın pek çok ülkesinde yoksulların yıkıcı gücü, sömürüye dayalı iktidarlara yerle bir etmesini bilmiştir. Öyle ki, sonuçta dünyanın üçte biri emperyalist kapitalist sömürünün dışına çıkmıştı.

Burjuvalar farkındaydılar, çünkü henüz devrimini gerçekleştiremeyen ülkelerde, devrimleri engellemek amacıyla hangi vahşi katliamlara, aşağılık politikalara başvurduklarını en iyi bilen kendileriydi.

Farkındaydılar, çünkü, “en güçlü” oldukları emperyalist-kapitalist ülkelerde bile halkların hangi yalanlarla aldatıldıkları na, hangi baskı-zoru uygulayarak iktidarlarnı sürdürdüklerini en iyi bilen kendileriydi.

Kısacası, o devasa ordularına, askeri-teknik üstünlüklerine, dünyayı pek çok kez yok edebilecek nükleer ve konvansi-

yonel silahlarına rağmen nasıl ayakta kaldıklarını en iyi kendileri biliyorlardı. Evet tam da Mao’nun tanımladığı gibi, **“kağıt-tan kaplan”**dılar sadece. Hala iktidarda olup halkları iliklerine kadar sömürebilmelerini halkların doğru devrimci önderlik altında örgütlenip kendi gelecekleri için savaşmıyor oluşuna borçlu olduklarını da en iyi bilen onlardır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tüm çabası da, bunun bu şekilde sürmesini sağlamak içindir.

Ancak gerçekler ortadadır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yoksulluğun nedenlerini ve sonuçlarını ortadan kaldırmak diye bir dertleri, çabaları yoktur. Olmayacaktır. Onlar hala, dünya halklarını yoksulluğun, açlığın, açlıktan ölümlerin “doğal ve kaçınılmaz” olduğuna inandırma peşindedirler. Örneğin BM’ye bağlı FAO (Dünya Gıda Örgütü), hala açlığın *“değişen çevre şartları ve dünya nüfusunun hızla artmasından kaynaklandığı”*ndan sözdebilmektedir. **AÇLARA ÖNERİLERİ DE, “ET BULAMAYAN BÖCEK YESİN”İN ÖTESİNDE BİR ŞEY DEĞİLDİR. UTANMADAN, “1700 TANE YENİLEBİLİR BÖCEKTÜRÜ BULUNUYOR” DİYEREK, AÇ-YOKSUL BIRAKTIKLARI HALKLARI AŞAĞILAMAKTADIRLAR.**

Biliyoruz ki, yoksulluk, aşağılanmışlık, temiz sudan yoksunluk, yaşanabilir bir evden yoksunluk, sağlık hizmetlerinden yoksunluk, açlıktan ölümler, sefalet, tek başına yoksulların taşıdığı yıkıcı gücü açığa çıkarmıyor. Derin ve köklü bir hoşnutsuzluk, memnuniyetsizlik olsa da bu bir toplumsal tepkiye, ayaklanmaya, isyana dönüşmüyor. Tersine, bu olumsuz koşullar devam ettikçe açlığın ve açlıktan ölümlerin sıradanlaşması, kanıksanması gündeme geliyor. Yoksulluğun, açlığın kendiliğinden isyanlara ayaklanmalara dönüşüp yoksulların kurtuluşunu sağladığını kimse iddia edemez. “İsyanların” kendiliğinden geliştiği koşullarda da başarı şansının yok edecek kadar az olduğu biliniyor. Zaten ak-

si geçerli olsaydı, bugün sadece açlık nedeniyle **hergün 24 bin** insan ölmezdi. Ya da, 1,4 milyar insanın aç yatıp-kalktığı koşullarda, halkların isyanlarının olur ve bu isyanlar zaferle sonuçlanırdı. Nüfusunun **% 87'sinin** açlık sınırının altında yaşadığı ve ortalama yaşam süresinin **38 yıl** olduğu Gine-Bissau'da ve benzeri ülkelerde çoktan devrimlerin gerçekleşmiş olması gerekirdi.

Emperyalistlerin ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin halkların mücadelesini, isyanını hangi yöntemlerle engellediğine daha önceki bölümlerde kısaca da olsa değindik. Ancak burada şunu da belirtmeliyiz: halkların içinde bulundukları olumsuzlukları kaderleri olarak görmemelerini sağlayacak olan, halkların isyanını örgütleyecek, yıkıcı gücünü açığa çıkaracak olan, yine o ülkelerin devrimcileri ve vatanseverleridir. Bu görev onlarındır

Haiti'de yaşanan depremden sonra açlığa terkedilen halkın, açlığa karşı yaptığı eylemlere katılanlardan birinin söylediği şu sözler çok öğreticidir: **“Kuşundan dayaktan korkmuyoruz, aksi halde açlık -tan öleceğiz.”** (Aktaran Yürüyüş, Sayı 198, 13 Aralık 2009)

Bu sözlerdeki ruh halinin henüz genel, yaygın olmadığını, ancak yaygınlaşmasının da kaçınılmaz olduğunu vurgulayalım. Evet, halklar **açlıktan ölmek yerine kurşunla ölmeyi tercih ettiklerinde** ve bunu göze alan bir kararlılıkla örgütlendiklerinde, bu tercih devrimci bir önderlikle birleştiğinde, işte o zaman yoksulların **“yıkıcı gücü”**, **emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sonunu** getirecektir.

Yoksulluk, beraberinde iki sonucu getirmektedir. Bir kesim, yukarıda aktardığımız araştırmanın sonuçlarının da gösterdiği gibi, **“fakirler ve zenginler”** ayrımının beyinlerde ve dilde giderek netleşmesidir. Bunun tersine olarak gelişen eğilim ise, **kaderciliktir.**

Zengin-fakir ayrımının farkında olana adaletsizliklere son vermenin, kurtuluşun

Yoksulluğun, açlığın kendiliğinden isyanlara ayaklanmalara dönüşüp yoksulların kurtuluşunu sağladığını kimse idida edemez. “İsyanların” kendiliğinden geliştiği koşullarda da başarı şansının yok denecek kadar az olduğu biliniyor. Zaten aksi geçeli olsaydı, bugün sadece açlık nedeniyle hergün 24 bin insan ölmezdi.

yolunu göstermek de, **kaderciliğin** yerine gerçekleri ve değiştirme iradesini koymak da **ellerimizdedir.** Bunları sağlamak, **devrimcilerin görevidir.** Nasıl ki, emperyalistler ve işbirlikçileri bilinçli-iradi faaliyetleriyle bu durumu yaratıyor ve açlığı, yoksulluğu kanıksatmak, kader diye kabul ettirmek istiyorlarsa, bunu değiştirmek ve afişlerle, bildirilerle, silahlı silahsız eylemlerle, çok çeşitli örgütlenmelerle sömürü düzenine son verme iradesine dönüştürmek de devrimcilerin görevi ve misyonudur.

Kitleleri etkileyen tüm olumsuzluklara rağmen, tarih ve gerçekler bizden yanadır. 21. Yüzyıl da, 20. Yüzyıl gibi, **emperyalizm ve proleter devrimler çağı** olmaya devam etmektedir. Emperyalizm varlığını sürdürdükçe bu gerçek değişmeyecektir. Diğer bir ifade ile devrimin objektif koşulları vardır, eksik olan subjektif koşullardır. Devrimcilerin görevi de devrimin subjektif koşullarını hazırlamaktır. En yoksulları örgütlemek, işte bu noktada da belirleyici unsurlardan biridir. En yoksullara giderek, devrimi anlatmamız, onları devrime kazanmamız şarttır. Devrimin olabilmesi emekçilerin, onlar içinde en proleterlerin, en yoksulların **“devrimin gereğini tam olarak anlamış olmaları ve devrim uğruna hayatlarını feda etmeye hazır ol -**

maları gerekir.” (Lenin)

Doğru devrimci önderlik ve kitleler olmadıkça devrimin objekif koşulları ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşım devrimin gerçekleşmesi imkansızdır.

1970’lerden bugüne bu bilinçle mücadele ettik. Yoksul halka, geleceklerinin kendi ellerinde olduğunu anlattık. Örgütlemeye çalıştık. Örgütledik. En yoksulların yaşadığı gecekondu semtlerini devrimin mevzilerine dönüştürdük. Onlardan öğrendik, öğrettik, öğrenmeye devam ediyoruz...

Lenin’in vurguladığı gibi, işçilerin, tüm emekçilerin *“hayatlarını feda etmeye hazır olmaları”* için, kurtuluşun mümkün olduğunu görmeleri, açlığın, yoksulluğun olmadığı yarımlara, devrime, sosyalizme inanmaları gerektiğinin bilinciyle devrimci faaliyetlerimizi sürdürdük. Yoksullaşmanın, yozlaşmanın getirdiği olumsuzluklara rağmen, halkımızın yüzyıllara uzanan en temel değerlerini koruduğunu ya da bunun özelemini duyduğunu gördük, yaşadık. Bu değerleri devrimci mücadele ve örgütlenmenin zeminlerinden biri olarak değerlendirmeye çalıştık.

Aydınca yaklaşımlardan uzak durduk. İçinden geldiğimiz halkımıza güvendik, onlar da devrimci harekete güvendiler. Yoksul halkın söz karar sahibi olacağı örgütlenmeler yaratmakta hiç tereddüt etmedik. Barınma ve yaşam hakkı başta olmak üzere, yol, su, elektrik gibi ekonomik taleplerle başlayıp, yıkımlarda, faşist saldırılara karşı direnişlere uzanan pratik içinde, halk siyasallaşırken, halkla devrimci hareket bütünleşti. Halkın örgütlenmesinde, mücadelesinde yeni gelenekler yarattık. Devletin gerçek yüzünü gören ve mücadele ettiğinde haklarını kazanacağının bilinci ne varan yoksullar, devrimin büyümesi

demektir.

Oligarşinin sözcülerinin dönem dönem, tekrar tekrar dile getirdikleri **“sosyal patlama”** kaygılarının temelinde en yoksullardan, aç açıkta bıraktıklarından duydukları korku bulunmaktadır. Onları korkutan, yoksulların, oligarşinin her türden baskı ve terörüne, faşist, şovenist, dinci ideolojiler tarafından kuşatılmış olmasına rağmen, bu kuyatmayı kırıp ayaklanmaları ve zenginlerin üzerine yürüyecek olmalarıdır. “Sosyal patlama” ile anlatmak istedikleri, mutlaka ama mutlaka gerçekleşecek olan yoksulların isyanıdır. Bunun kaçınılmazlığını herkes biliyor. O nedendir ki, oligarşi yoksulların bu dinamiklerini yoketmek için her yöntemle saldırıyor. Gecekondu semtlerindeki mücadele ve örgütlenmeye. Terörle sindirmeye çalışıyor. Yozlaşmayla susturmaya çalışıyor.

Haklıdır da... Oligarşi kendisi için en büyük tehlikenin nereden geleceğini bilmektedir. Mevcut koşullarda çelişkileri en keskin haliyle ortaya çıkaran yerler yoksul gecekondu semtleridir. Oligarşi için en büyük tehlikenin kaynağı olan gecekondu, bizim için de devrimin en büyük potansiyel gücüdür. Onların yoketmek istediği potansiyeli ve dinamikleri, biz örgütleyecek ve açığa çıkaracağız. Onlar en yoksulları sindirmek ve susturmak isteyecek, biz örgütleyecek ve mücadeleye kanalize edeceğiz. Çünkü, en yoksulların yaşadıkları yerler, çelişkilerin **en derin, en uzlaşmaz** olduğu yerlerdir. Çünkü devrimden en çok çıkarı olanlar en yoksullardır. En yoksullar üzerindeki bu savaşı biz kazanacağız. Çünkü kazanmak zorundayız. Çünkü devrime giden yolda, bunu, en yoksulları örgütleyip devrim saflarına kazanmayı, mutlaka ama mutlaka başarmak zorundayız.

HALK

Halkım ben,
hani řu sayılamayan,
hani řu çok halk.
Soluęumun öyle bir gücü var ki
sessizliği deler geçerim, dinlemem,
filiz verir, boy atarım,
zifiri karanlık demem.

Zulüm, acı, ölüm, řu bu
bir anda gizlerse de tohumu,
ölmüş gibi görünürse de halk,
döner gelir elbet bir gün nisan ayı,
kavuşur baharına toprak,
kızgın eller dağıtır atar ağır havayı.
Ölümün içinden yeşerir yaşamak.

Paul ELUARD

(Fransız şairi.

*Fransa Nazi işgalindeyken, birçok tehlikeleri
göze alarak yurdunun kurtuluşu için yiğitçe savaştı,
şairler yazdı. Bu şiirlerde yurdunun acılarını,
halkının dayanma gücünü, umudunu, özgürlüğe
susamışlığını dile getirdi.)*

Çeviren : A. KADİR

(*) Günlük

Mahir Çayan'dan bugüne kitle çalışması

◆ *THKP-C'den Devrimci Sol'a,
Devrimci Sol'dan DHKP-
C'ye*

*devrimci hareket bir
HALK HAREKETİDİR!*

◆ *Akdeniz, Karadeniz, İç
Anadolu, Marmara, Ege ve
Kuzey Kürdistan olmak üzere*

**TÜRKİYE'NİN TÜM
BÖLGELERİNDE**

◆ *Fabrikalar, mahalleler, genç -
lik, memur kesimi, kırsal
alan ve köylülük, küçük es -
naf, zanaatkârlar, kültür ve
sanat, baro ve meslek odaları
ile diğer demokratik kitle ör -
gütleri olmak üzere,*

**TÜM ÇALIŞMA
ALANLARINDA**

◆ *Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez,
Gürcü, Boşnak, Terekeme,
Çingene... Alevi Sunni...*

**HER MİLLİYETTEN VE
İNANÇTAN HALK İÇİNDE
ÖRGÜTLENDİK!**

Marksizm-Leninizmin en genel ve bilinen doğrularından biri, kitleleri örgütlemenin temel amacının kitleleri **devrim saflarına çekmek** olduğudur. Ve yine bilinen bir gerçektir ki tüm örgütlenmelerin (Partiden, Cephe'ye, demokratik kitle örgütlerine...) amacı da kitlelerin devrim mücadelesi içerisinde yer almasını sağlamaktır. Bunlar, kendisini Marksist-Leniniist, devrimci, komünist olarak tanımlayan örgütler için genel doğrulardır. Ancak, pratikte, bu en genel ve bilinen doğrular ters-yüz edilmektedir.

Solda, kitle anlayışı konusunda en büyük ve vahim çarpıklıklar, genel olarak "kitle" konusunda en çok söz eden, herkesi "kitleden kopuklukla" suçlayan reformist kesimlerdedir. Bu kesimlerin onyıllardır bu konuda durmaksızın "kitleden kopuk öncü savaşıyla" eleştirdiklerinin başında da devrimci hareket gelir. Kimin kitlesel, kimin kitleden kopuk olduğunda dair, pratik her gün her saat onların yüzüne kendi gerçeklerini çarpmasına rağmen, bu kesimler, adeta rakamların ifade ettiklerini bir türlü görmek istemeyen bir ayırmazlık ve pişkinlik içinde bu eleştirilerini sürdürmüşlerdir.

Diğer bir ifade ile hem bu genel ve bilinen doğrulara kendileri uymamaktadırlar, hem de uyanları olumsuzlamakta ve suçlamaktadırlar. Bundan en fazla nasibini alan da Parti-Cephe anlayışı olmuştur.

1965'lerden bugüne yaşanan pratik,

Mahir Çayan ve ardından Dayı'nın hem teorik tespitlerinin hem de pratiklerinin doğruluğunun kanıtlanması olmuştur. Bu, kitle çalışması konusundaki teori ve pratik için de geçerlidir.

Mahir Çayan'ın ve Dayı'nın kitlelerin örgütlenmesi konusundaki tespitleri ve pratikleri "Devrim kitlelerin eseri olacaktır." şeklinde formüle edilen Marksist-Leninist anlayışta ifadesini bulmuştur. Devrimi zafere ulaştırmanın, kitleleri kendi iktidarları için savaşın içerisine sokabilmekten geçtiğinin bilinciyle hareket etmişlerdir.

Oportünist, reformist kesimler, "kitleleri örgütleme"ye aşırı vurgu yapsalar da, kendileri dışında kimseleri beğenmeseler de, "kitleleşme" adına kitle kuyrukçuluğundan bir adım öteye geçememiş, ama ondan da bir sonuç alamayıp, kitlelerden uzak olmuşlar, bir türlü kitleleşememişlerdir. Olduğu kadarıyla "kitleleri örgütleme" pratikleri de, iktidar perspektifli bir örgütlenme anlayışından uzak olmuştur. Çünkü, oportünist, reformist kesimlerin kitleleri örgütlenme anlayışları, devrimci özünden, yani, kitlelerin devrim saflarına çekilmesi anlayışından uzaktır. En başta, devrim anlayışları, stratejileri Türkiye gerçekliğinden uzaktır. Uzak olduğu içindir ki, "örgütledik" dedikleri kitleler nice-lik olarak belli kesimleri kapsasa bile, kitlelerin önüne devrim ve iktidar hedefini ve buna uygun pratiği koymadıkları için mevcut potansiyel boşa harcanmış olacaktır. Bugüne kadar pek çok örneği yaşanmıştır. Kimi çevrelerin öykündükleri Latin Amerika'daki devrim ve iktidar hedefinden uzak tutulmuş kitle hareketleri en somut örneklerdir. Ya da 12 Eylül öncesinde belli bir kitleliliği yakalayan örgütlerin (Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu vb.) notaljilerinin ötesinde bugün geldikleri yer ortadadır.

Marksist-Leninistler açısından doğru kitle çizgisi, doğru kitle çalışması anlayışı, kitlelerin devrim saflarına çeken, devrim

hedefine yönelten bir anlayıştır; tüm diğer ara biçimler, örgütlenmeler, buna hizmet etmelidir.

-1-

Devrimci Hareketin Devrim Stratejisini ve Kitle Mücadele Çizgisini Belirleyen Türkiye Gerçekliği Olmuştur.

Devrim iddiasında olan, kendisini devrimci, sosyalist, komünist olarak tanımlayan tüm anlayışlar için kitlelerin örgütlenmesi ve devrim mücadelesine kanalize edilmesi devrimci faaliyetin temelidir. Kendilerini "devrimci" olarak tanımlasalar da, parlamentaristler, cuntacılar, bir devrim stratejisi olmayanlar, ve düzen içinde kendine yer arayan her renkten anlayış, sözümüzün dışındadır. Ülkemiz ve dünya devrim deneylerinden biliyoruz ki, kitlelerin örgütlenmesi ve kitle mücadelesine yaklaşımda çeşitli sağ ve "sol" anlayışlar var olmuştur, bugün de vardır. Sağ ve "sol" anlayışların kökeninde, ülke tahlilleri ve bu tahlillerden hareketle belirlenen devrim stratejileri bulunmaktadır.

Mahir Çayan, yaşanan dönemi II. Paylaşım Savaşı sonrası Emperyalizmin III. Bunalım Dönemi olarak tanımlamış ve bu sürecin gerçekliğinde, stratejik hedefin, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim olduğunu tespit etmiştir. Bu tespitin KİTLELER açısından sonuçlarına değinmek gerekirse şunları aktarmak yerinde olacaktır:

Emperyalizmin işgali altındaki (gizli de olsa) Türkiye'de halkın bütün kesimleri **mevcut durumlarından memnun değildir**. Çünkü, ülkenin zenginliklerine emperyalist tekeller ve onların Türkiye'deki işbirlikçileri el koydukları için halkın büyük bir kesimi yoksulluk içerisinde. İşte bu nedenle de devrimin objektif koşulları vardır (Bkz. Bütün Yazılar, Boran Yayınları, syf: 238)

Oportünizmin ve reformizmin Devrimci Harekete yönelik “maceracılık”, “gençlik hareketi”, “kitleden kopuk öncü savaşıklık” gibi söylemleri, Prati-Cephe’nin tüm mücadelesine ve tarihine damgasını vuran kitle çizgisini çarpıtmanın ve bu kitle çizgisinin sonucu olan kitleleşmeyi yok saymanın sonucudur. Oportünizm ve reformizm, bu eleştirileri yapabilmek için gerçeğe gözlemini kapatmaktadırlar. Gerçek ise, teorisiyle, pratiğiyle farklıdır.

Yine, ülke işgal altında olduğu için emperyalizme karşı halk savaşı zorunludur ve “(...) devrimci temel politika, askeri mücadeleyi temel alır. **Sınıfların eyleme sokuluşu** ve mücadele alanlarının seçilişi bu politikanın ışığında olur.” (Age, syf: 281)

Mahir’in söyledikleri açıktır; Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için, “(...) sınıfların eyleme sokuluşu ve mücadele alanlarının seçilişi”nin, yani tüm faaliyetlerimizin belirleyeni silahlı mücadele ve daha özel olarak halk savaşıdır. “*Revizyonist ve oportünist fraksiyonlara göre ise, silahlı savaş teknik bir meseledir; taktik bir meseledir. Esas olan yığınların bilinçlendirilmesi ve silahlı savaş için sosyal ve psikolojik şartların hazırlanması ve yaratılmasıdır.*” (Bkz. Age, syf: 281)

Bu anlayış sahiplerinin görmek istedikleri nokta, emperyalizmin işgalinin silahlı mücadelenin objektif koşullarını oluşturduğu gerçeğidir. Bir diğer yanılgıları ise, bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde Sovyetik ayaklanmayı öngörmeleri ya da “Bugünden strateji tespit ederek kendimizi sınırlamaya gerek yok.” diyen anti Marksist-Leninist anlayışa sahip olmaları

dır.

Mahir Çayan, emperyalizmin yeni-sömürgesi ülkemizde halk sınıf ve katmanlarının durumu ve halkın devlete, egemen sınıflara bakışı üzerine şunları tespit etmiştir:

“Ülkemizin ekonomik, sosyal ve tarihi gelişiminin sonucu olarak, bir başka deyişle, geçmiş dönemlerde devletin niteliğinden dolayı, halkımızın tepkileri ile devlet arasında bir suni denge hep süregelmiştir. Emperyalizmin III. Bunalım Dönemi’nde istismar metodunda yaptığı değişiklik de böyle bir suni dengeyi kurmayı amaçlamaktadır. Bu bakımdan Amerikan emperyalizmi ülkemizde çok iyi bir zemin bulmuştur.” (Age, syf: 324)

Mahir’in tespit ettiği suni denge, yani özet bir deyişle halkın memnuniyetsizliğine denk düşecek ölçüde tepki gösterememesi, ülkemizde halk kurtuluş savaşının ileriye taşınabilmesi ve devrimin gerçekleştirilebilmesi için mutlaka aşılması gereken temel engeldir. Açıktır ki, kitlelerde devlet gerçeği bilince çıkarılmadıkça, kitleler mevcut sistemin değişebileceğine inanmadıkça, devrimin kendi kurtuluşunu sağlayacağını kavramadıkça devrim mücadelesine katılmayacaktır

İşte sorun da buradadır: Kitlelere bu gerçekleri nasıl gösterecek, nasıl inandıracak ve devrimci harekete güvenmelerini nasıl sağlayacağız? Mahir, bu konuda *suniden denge hangi mücadele biçimi temel alınarak bozulacaktır? Halkı devrim saflarına çekmek için hangi mücadele metodunu temel olarak seçeceğiz?* (Bütün Yazılar, syf: 395) sorularını sorup şu cevabı veriyor:

“*Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle biçimsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propaganda.*” (Age, syf: 399)

“*Silahlı propaganda, ... Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef*

gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce **kitleleri sarsar**, giderek de bilinçlendirir.” (Age, syf: 399)

Ancak, Mahir, silahlı propagandanın temel alınması gerektiğini belirtirken, tali olanı yok saymaz; devamla şu belirlemeleri yapmıştır: “Temel mücadelenin bu şekilde ele alınması, elbette öteki mücadele biçimlerinin ihmal edilmesi demek değildir. (...) Örgüt, gücü oranında ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında **kitleleri örgütlemeye çalışır**. Oligarşiye karşı her çeşit tepkiyi yönlendirmeye uğraşır. (...)” (Age, syf: 400-401)

Mahir, halk savaşının sınıflar mevzilenmesini formüle ederken, temel güçler ve ittifakları olarak tüm halk sınıf ve katmanlarını sayar; onun bir devamı olarak, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi programında şu somutlanır:

“Devrimci Halk İktidarı, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan tüm halk sınıf ve tabakalarının devrimci iktidarıdır.

HALK SINIF VE TABAKALARI ŞUN LARDIR:

Türk, Kürt ulusundan ve tüm milliyetlerden başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kırsal küçük üreticileri, esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkesininin bağım-sızlığını ve halkın özgürlüğünü isteyen sömürü ve zulme karşı olan herkeştir.

Partimiz, Devrimci Halk İktidarı’nı kurma savaşında esas olarak bu güçlere dayanır.”

Bu formülasyon, Mahirler’den bu yana, devrimci hareketin önüne tüm halkı örgütleme görevini koyar.

Oportünizmin ve reformizmin Devrimci Harekete yönelik “maceracılık”, “gençlik hareketi”, “kitleden kopuk öncü savaşçılık” gibi söylemleri, Prati-Cephe’nin

tüm mücadelesine ve tarihine damgasını vuran kitle çizgisini çarpıtmanın ve bu kitle çizgisinin sonucu olan **kitleselleşmeyi yok saymanın** sonucudur. Oportünizm ve reformizm, bu eleştirileri yapabilmek için gerçeğe gözlerini kapatmaktadırlar. Gerçek ise, teorisiyle, pratiğiyle farklıdır

-2-

Devrimci Hareket Türkiye’nin Tüm Bölgelerinde Tüm Alanlarda Örgütlenmeyi Halkın Tüm Kesimlerini Örgütlemeyi Önüne Hedef Olarak Koymuştur

Mahir; “Halk soyut bir kavram değildir. Halk ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasında çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakalardır.” tespitiyle (Age, syf: 34), karşı-devrim güçleri dışında kalan on milyonların çıkarının demokratik halk devriminde olduğunu belirtmektedir.

Mahir, 6 Mayıs 1968’de yayınlanan “Son Gençlik Hareketleri Üzerine” başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

“Yığınları kavganın hizmetine koymak, bu kitlelerin hak istemleriyle ilgili çalışmalara kayıtsız kalmak değildir. Tersine kendi çıkarları için savaşacak olan yığınları bu hak istemi mücadelesinin çevresinde örgütleyebilir, harekete geçirebiliriz.

Her halk kesiminde çözülecek sorunlar vardır. Bilimsel sosyalistlerin rolü, bu ortak unsurları aramak, toplumsal sorunları dinamit fitili haline getirmek için bunlara siyasal bir biçim vermektir.” (Bütün Yazılar, syf: 33)

FKF’den THKP-C’ye yaşanan süreçte Mahir ve yoldaşlarının pratiği bu yönde olmuştur. Bu yıllar boyunca, mücadele koşullarında değişiklikler olsa da, Mahirler her koşulda pratiğin ve kitlelerin içerisinde olmuşlardır.

...

Mahir, 17 Ekim 1970'de TDGF Kurultayı'nda yaptığı konuşmada da “*Devrimi gerçekleştirecek iki unsurun profesyonel devrimciler ve geniş işçi ve köylü kitlesi olduğunu*” vurgular. (Mahir, T. Feyzioğlu, syf: 282)

Mahir Çayan'da her şey somuttur. Ve o somutluk içinde kimilerinin sandığı gibi kitleden kopuk bir “öncü savaçılık” yoktur. Parti-Cephe çizgisi, daha **oluşumundan itibaren** kitle çalışması anlamında, ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinin özgün örneklerini yaratmıştır.

Mahirler'in henüz parti kurma yolunda olduğu ilk süreçten bu konuda çarpıcı örnekler aktarılabilir.

Mesela, Ege Bölgesi 26 Ocak 1970'te açılacak olan tütün piyasasının açılmasından önce, Ankara, İstanbul ve İzmir'den gelen üniversite öğrencileri Ege Bölgesi'nin tütün yetiştiren kasabalarına dağılırlar. Tütün üreticilerinin düzenleyeceği gösteriler, yürüyüşler için çalışmalar yaparlar. Bildiri dağıtırlar, afişler yapıştırırlar, kahvehanelerde konuşmalar yaparlar. ... Ege köylerindeki Yugoslav göçmenleri, Dev-Genç'lileri “partizanlar gelmiş” diye karşılayıp misafir etmişler...dır” (Bkz.

Age. Syf: 204-205-206)

Dev-Genç'lilerin en yoğun çalışma yaptıkları bölgelerden biri de Karadeniz'dir. 1969-70 boyunca denilebilir ki bölgede Dev-Gençlilerin katılmadığı, ya da örgütlenmesine katkıda bulunmadığı hiçbir tütün, çay, fındık mitingi yoktur. Çay, tütün üreticilerinin sendikalaşması, dernekler kurmaları konularında da öncülük etmeye çalışmışlardır. Gelecekte THKP-C'nin kadrolarını oluşturacak devrimcilerin bir çoğu, o süreçte bu bölgedeki çalışmalarda yer almıştır.

Dev-Genç'liler sadece Ege ve Karadeniz'de faaliyet yürütmemişlerdir. Konya Ereğlisi ve köylerinde miting çalışmalarından Silvan ve Bismil köylüleriyle üzerlerindeki baskılar temelinde çalışma yapmaya kadar, bir çok yere gitmişlerdir.

Feyzioğlu'nun kitabında belirttiği gibi; “*1970 yazında TDGF'ye bağlı bütün ekipler, köylerde, fabrikalarda, üretici mitinglerinde, dağlarda ve Filistin'dedir.*” (Age. Syf: 251)

Karadeniz'de o dönem gerçekleştirilen faaliyetlerinden bazıları şunlardır:

1 Haziran 1970'te Fatsa'da, 2 Haziran'da Bulancak ve Görele'de, 3 Haziran'da Ünye'de, 4 Haziran'da Perşembe'de, 5 Haziran'da Vakfıkebir'de fındık üreticilerinin mitingleri gerçekleştirilir.

1 Temmuz'da Çarşamba'da, 8 Temmuz'da Ordu'da “Fındık Mitingi” yapılır.

1970 yazında Güney Anadolu köylerinde ve kasabalarında yapılan üretici mitinglerine katılmak için giderler. 12 Eylül'de Anamur'da düzenlenen üretici mitingine katılırlar (Aktaran, Age. Syf: 227)

Mahirler'in ve dolayısıyla THKP-C'nin işçi sınıfının örgütlenmesini önemsemediği iddialarının tersine, işçi sınıfı içerisindeki örgütlenmeyi, işçi sınıfı üzerindeki TİP reformizminin etkisini kırmayı fazlasıyla önemsemişlerdir. Yazılı hale getirilen bu tartışmalardan biri de, Karadeniz'de işçi sınıfının yoğun olarak bulundu

ğu Zonguldak ve Ereğli’de yaşamıştır. 27 Temmuz 1969 tarihli Türk Solu dergisinin 88. sayısında yayınlanan **“Aren Oportünizminin Niteliği”** başlıklı yazıda, 9 Haziran’da Ereğli TİP Teşkilatı’nda, 5 ve 6 Temmuz’da Zonguldak’ta yapılan tartışmalara yer verilmiştir. Mahir bu yazısında TİP ile aralarındaki farkı kalın çizgilerle ifade ederken TİP’in işçi sınıfını nasıl aldatıldığını teşhir etmiş ve geleceğe dönük şu belirlemeyi yapmıştır:

“Proleter sosyalistleri, bir yandan, proleter sosyalist teorinin ışığında proletaryaya politik bilinç vererek örgütleyecek, diğer yandan emperyalizme karşı, sınıf ve tabakaların yanında yer alacaktır.” (Bütün Yazılar, syf: 50)

THKP-C, sendikal örgütlenmeye de önem vermiştir. Bu yanılla bilinen örneklerden biri, 1970 Ağustos’unda Yapı İş Sendikası Başkanı Parti Cephe kadrolarından Necmettin Giritlioğlu’nun İzmir Aliağa Rafinerisi’ndeki grev sırasında, 22 Ağustos’ta katledilmesidir.

Öne çıkan diğer bir örnek de, Türkiye işçi sınıfı mücadelesindeki yeri tartışılmaz olan 15-16 Haziran işçi direnişidir. DİSK’in tüm engellemelerine rağmen Dev-Genç militanları işçilerle birlikte polis ve jandarma barikatlarına, açılan ateşe, ölümlere aldırmaksızın yürüyüşe katılmışlardır.

Mahir’in gündeminde hep **parti** olmuştur. Çünkü, **iktidar** iddiasında olabilmenin en temel koşuludur parti. Ocak 1970’te şunları ifade etmiştir: “Proleter devrimciler olarak bizlerin ana görevi işçi sınıfına sosyalist bilinç götürmek ve işçi kitlelerini öz örgütlerine (parti kastediliyor –bn) kavuşturmadır.” (Bütün Yazılar, syf: 148)

1971’de 12 Mart cuntasıyla birlikte mücadelenin, örgütlenmenin koşulları değişir. THKP-C cuntaya karşı mücadeleyi yükseltir. THKP-C’nin pek çok kadrosu bu mücadelede ya şehit düşmüş ya da tutuklu alınmıştır Mahir Çayan tutsak iken,

diğer iki MK üyesi nezdinde ortaya çıkan ihanet ve sapma, Parti’nin bütün mekanizmalarını hantallaştırır

Mahir’in Maltepe Hapishanesi’nden firarının hemen ardından partideki sapma tasfiye edilirken, o günlerde yapılan Genel Komite toplantısında alınan kararlar her alanda örgütlenme ısrarının ve iktidar hedefinin korunmasının ifadesidir

1972’nin Ocak ayının ikinci haftasında toplanan Genel Komite’de yapılan iş bölümüne göre; “(...) M. Çayan’ın ve Ziya Yılmaz’ın Karadeniz bölgesine geçerek kır gerilla eylemlerini başlatmaları, Merkez Komitesi’nce işçi-öğrenci kesimlerinde örgüt propagandasının yaptırılarak yeni üye ve sempatizanlarının kazanılması (...) kararlaştırılmıştır.” (Mahir, T. Feyzioğlu, syf: 495)

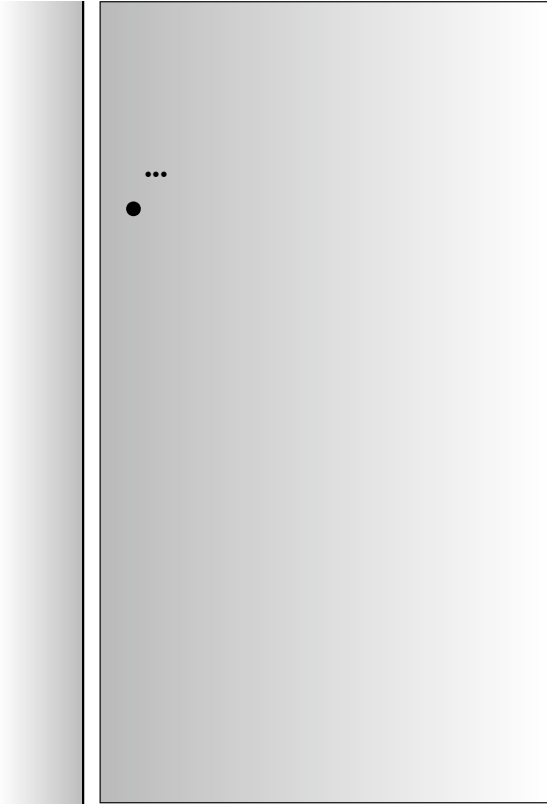
Bu savaş bilindiği üzere, Kızıldere’yle kesintiye uğradı.

Ancak; **Mahirlerin mirasını sahiplenilen Devrimci Sol, halkın tüm kesimlerini örgütleme anlayışını daha da ileriye taşıyan olmuştur.**

Mahir’in önderliğinde devrimci stratejinin oluşum süreci, aynı zamanda 50 yıllık reformist geleneğin ve bu geleneğin üzerine oturduğu statükoların yerle bir edildiği süreçtir. Yerle bir edilen statükolardan biri de, sosyalist örgütlenme ve çalışmanın dar aydın çevrelerle sınırlı kalmasıdır Bu statüko parçalanıp, **halkın tüm kesimlerine gidilmeye, her alanda örgütlenilmeye** başlanmıştır.

Mahirler’in mücadele anlayışlarını sahiplenen Dayı ve onun önderliğinde oluşan Kurtuluş Grubu’nun kadrolarının çoğunluğu yüksek okul öğrencisi olmasına karşın, onlar da Mahirler gibi, kendilerini öğrenci gençlikle sınırlamamışlardır

12 Mart sonrasının ilk toplumsal hareketliliği gençlikten gelmiştir. Kurtuluş Grubu, önüne temel hedef olarak dağınık ve örgütsüz olan gençliğin örgütlenmesini koymuştur. Diğer bir sorun da, okullarda

bizzat oligarşi tarafından örgütlenip desteklenen sivil faşist harekettir. Kasım 1973'te İYÖKD kurulur. Kurulmasıyla birlikte de kendini gençliğin sorunlarıyla sınırlamama anlayışıyla hareket eder Kıbrıs'ın işgalinden NATO tatbikatının protestosuna, öğrenci gençliğin akademik mücadelesinden işçi grev ve direnişlerine, mahallelerden köylere... her yer ve alanda ilişkiler geliştirirler. Sivil faşist hareketin okul ve yurtlardaki işgallerine karşı can güvenliği temelindeki mücadele, giderek mahallelerde faşist teröre karşı mücadeleyi de kapsayarak genişler.

Kurtuluş Grubu'nun amacı, Kızılde-re'de fiziksel yenilgiye uğratılan partiye yeniden yaratmak ve THKP-C çizgisini hayata geçirebilmektir. 1973'ten 78'e kadarki dönemde inkarcılarla, tasfiyecilerle zorlu mücadeleler yaşanmış ve bu sürecin sonunda 1978'de hareketi partiye götürecektir örgütlenme olarak Devrimci Sol kurulmuştur.

1973'ten 1978'e geçen süreç içerisinde Dayı ve başında bulunduğu grup, şekilsiz, merkezilikten uzak da olsa, bu grup yapılanması içerisinde hayatın her alanına müdahale etmeye çalışmışlardır. Devrimci

Sol, esas olarak bu ilişkiler üzerine kurulmuştur.

Devrimci Sol'un mevcut durumunun değerlendirilip geleceğe dönük hedeflerin belirlendiği ve tarihimizde "20 Aralık 1978 Kararları" olarak adlandırılan kararlar; partileşme ruh önemli aşamalarından biridir.

Temel hedef, partinin yaratılmasıdır. İçinde bulunulan süreç, partileşme sürecidir. İdeal koşullar, olanaklar yoktur. Mevcut olandan "ideal" olana ulaşmaktır esas olan.

Mevcut örgütlülük durumu göz önüne alınarak Türkiye genelinde bölge örgütlenmeleri oluşturulması, bölge örgütlenmelerinde illerin esas alınması ve illerde de "**iş esasına**" dayalı **alan örgütlenmeleri** oluşturulması kararlaştırılmıştır. "İş esasları" kavramının kendisi ve alan örgütlenmelerindeki yaygınlık, kitle çalışmasındaki ısrarın ifadesidir. İl bazında örgütlenmede şu alanlar belirlenmiştir: 1- Gençlik, 2- Mahalleler, 3- Köyler, 4- Sendikalar, 5- Bürokrasi, 6- Fabrikalar.

O günün Türkiye'sinde okullardan mahallelere, fabrikalardan çarşı-pazara, halkın-kitlelerin en temel talebi can güvenliğinin sağlanmasıdır. Sivil ve resmi faşist terör kitle katliamları boyutuna tırmandırılmış, halk bir bütün olarak teslim alınmak istenmektedir.

Bu noktada güvenliği (ve ayrıca öğrenci gençliğin eğitim hakkı ve güvenliği, çalışanların çalışma hakkı) talebine sahip çıkmak devrimci örgütlerin en temel görevidir. Faşist saldırı ve işgaller, kitlelerin örgütlenebilmesinin önündeki engellerin de en başında yer alıyordu.

Devrimci hareket, oligarşinin resmi ve sivil faşist terörüne karşı mücadeleyi silahlı mücadele temelinde, silahlı mücadeleyi de **aktif savunma** temelinde ele almıştır. Bu çerçevede de her iş esasında Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME) oluşturulmuştur. Mahallelerde, üniversitelerde, liselerde... kurulan

FTKSM'e, kuruldukları alanlarda sadece sivil ve resmi faşist teröre karşı devrimci şiddet eylemlerini gerçekleştiriyorlardı. Bunun ötesinde, asıl olarak kitlelerin ekonomik, demokratik mücadelesinin örgütleyicisiydiler... En geniş kitle içerisinde en dar kadro çalışması, FTKSME üyeleri tarafından sürdürülüyordu.

Hayatın her alanında kitlelerin içerisinde, kitlelerin sorun ve talepleri mücadeleyin önderlik eden ekip üyeleri, devrimci hareketin hem kadro ihtiyacını karşılıyorlardı, hem de çalıştıkları alandaki faaliyetleriyle kitle örgütlenmelerinin önünü açıyorlardı. Devrimci Hareket, daha sonraki süreçte, gelişen pratiğin ve örgütlenmenin ihtiyaçları doğrultusunda yedi temel alan belirlemişti. Bunlar; **1- Dev-Genç, 2- Devrimci İşçi Hareketi (DİH), 3- Devrimci Memur Hareketi (DMH), 4- Anadolu örgütlenmesi, 5- Mahalli Birimler, 6- Yurtdışı örgütlenmesi ve 7- Diğer faaliyetler.**

DMH bünyesinde yer alan Devrimci Öğretmen Hareketi'nden, Mimar Mühendis ve Teknik Elemanlara, kadınlardan, kültür sanat alanına kadar çeşitli alanlarda hayata geçirilen örgütlenmeler de bu bütünü tamamlayan örgütlenmeler oldular.

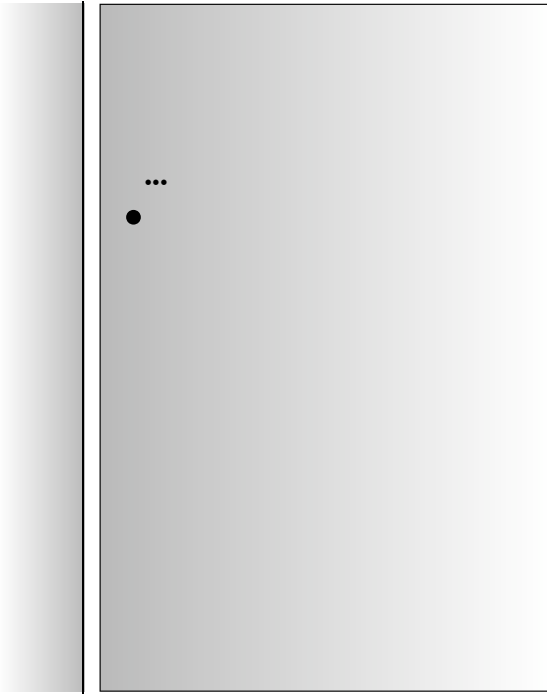
Daha sonra yapılan değerlendirmelerden birinde, 1978-80 sürecindeki bu çalışma ve örgütlenmeler, **"Devrimci Sol Bir Halk Hareketidir"** başlığı altında, şu şekilde değerlendirilmiştir: *"Devrimci Sol, sınıf mücadelesinin sürdüğü her alanda, merkezi, legal ve esas olarak da illegal örgütlenmeler yaratmayı; emekçi halk kesimlerini temel-tali mücadele bütünlüğü içerisinde örgütlemeyi önüne hedef olarak koymuş, bu doğrultuda 1978 sonlarından itibaren bu anlayışını hızla pratiğe geçirmiştir. Bu alanlar, fabrikalar, mahalleler, gençlik, memur kesimi, kırsal alan ve köylülük, küçük esnaf, zanaatkarlar, kültür ve sanat, baro ve meslek odaları ile diğer demokratik kitle örgütleri olarak belirlenmiştir.*

*"Bu alanlardan **gençlik, fabrikalar ve mahalleler** öne çıkmış, bazıları ise içinde bulunulan tarihsel koşullar ve kimi objektif ve sübjektif nedenlerden dolayı pratik olarak daha tali durumda kalmıştır. Bunun belirleyici nedenini, hareketin yeni oluşunda ve kadrolaşma açısından taşıdığı yetersizlikte aramak gerekir."* (Zafer Yolunda, syf: 249)

12 Eylül 1980' de yönetime el koyan faşist cunta sonrasında mücadelesini tatil etmeyen, mülteciliği seçmeyen Devrimci Sol, "Cunta 45 milyon halkı teslim alamayacak" şiarıyla cuntaya karşı mücadelesini sürdürdü. Belli bir süre sonra yaşanan kayıplar (tutsaklıklar ve şehitler) nedeniyle güç kaybına uğurayan hareket, tüm olumsuzluklara rağmen en alt seviyede de olsa örgütlü varlığını ve mücadeleyi sürdürme gayreti içerisinde olmuştur. Bu yıllarda alan ve bölge örgütlenmeleri de darbeler yemiştir. Ancak 1986 yılında alınan ricat kararıyla ve sonrasında 1990'da başlatılan atılım ile birlikte hayatın her alanına iradi müdahalede bulunulmuş, geçmişten o güne getirilen ilişki ve örgütlülükler merkezeleştirilmiştir.

Yeraltı örgütlenmesi yeniden yaratılmıştır. Kamu emekçilerinin mücadelesine önderlik edilmiş, yasalarda yer almıyor olsa da, meşruiyet bilinciyle kamu emekçilerinin örgütlenmesi sağlanmıştır. Gecekondu yoksulları, gerek yıkımlara karşı direnme hakkı temelinde, gerekse de gecekonduların sorunları temelinde örgütlenmiştir.

12 Eylül sonrasında da partileşme sürecinin ihtiyaçları gözönünde bulundurularak alan örgütlenmeleri ya yeniden inşa edilmiş ya da var olanlar yeni sürece uygun şekilde; Devrimci İşçi Hareketi, Devrimci Memur Hareketi, Mahalli Bölgeler, Gençlik, Kültür sanat alanı, Kürdistan, Karadeniz, kadınlar olarak örgütlendirilmiştir. 12 Eylül öncesinde olduğu gibi Karadeniz'de, Kürdistan'da gerilla da örgütlenmiştir. Ayrıca Ege'de ve Toroslar'da da

gerilla faaliyeti başlatılmıştır.

Bu yıllar (1989-1991) Sovyetler Birliği ve pek çok sosyalist ülkede karşı devrimcilerin, kapitalist restorasyonların yaşandığı, halka inançsızlığın, kitlelerden kaçışın yaşandığı bir dönemdir ve bu dönemde Devrimci Sol, sosyalizmi sahiplenirken, halka, kitlelere dayanan politika ve çalışma tarzı, elbette yine geçerli olmaya devam etmiştir.

Bu dönem, ülkemiz bakımından partileşme sürecinin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenmelerin kurulup güçlendirildiği, geniş halk kitlelerinin kendi talepleri doğrultusunda mücadele içerisine çekildiği yıllardır.. Bunlarda belli ölçülerde başarılı da olunmuştur. Devrimci Hareketin alan örgütlenmeleri, bulundukları alanda önder bir misyon üstlenebilmişlerdir.

Kuşkusuz 12 Temmuz gibi, 16-17 Nisan gibi katliamlarda, infazlarda, hareketin değerli kadroları katledilmiş, 13 Eylül 1992’de darbe ihaneti harekette tahribata ve deşifreyona yolaçmış, bunlara bağlı olarak alan örgütlenmeleri zaman zaman güç kaybetmiş olsalar da, her zaman örgütlülüklerini, varlıklarını korumuş, bulundukları alanlarda devrimci politikanın temsilcisi olmaya devam etmişlerdir.

1965’lerden 1972’ye THKP-C olarak, 1972’den bugüne (2010’a) Devrimci Sol

ve DHKP-C olarak halkın örgütlenmesi ve halk örgütlülükleri yaratılması konusunda zengin deneyimlere sahibiz. Dünya halklarının mücadele tarihindeki olumluluk ve olumsuzluklarıyla tüm deneyler, dünya ve Türkiye devrimci hareketinin birikimidir, ve tüm bunlar bizim dünyanın Türkiye’inde örgütlenmemizde ve devrimi gerçekleştirmemizde yol gösterici olacaktır.

-3-

Devrimci Hareket, Çelişkiler ve Mücadele Dinamikleri Nerede Yoğunlaşmışsa, Orada Örgütlenme Anlayışıyla Hareket Etmiştir

Mahir Çayanlar’dan bugüne devrimci hareketin özgünlüklerinden biri de, halk sınıf ve katmanları arasında “temel-tali” ayrımı yapmaksızın, çelişkiler nerede yoğunlaşmışsa, mücadele dinamikleri nerede güçlenmişse o sınıf ve katmanın taleplerine sahip çıkma ve orada örgütlenme anlayışına sahip olmasıdır “Devrim” ve “sosyalizm” denildiğinde işçi sınıfı dışında bir sınıf ve katmanı gözleri görmeyen ve örgütlenme alanı olarak da fabrikaları ve sendikal örgütlenmeyi temel alan, daha doğrusu aldığını iddia eden örgütlerin aksine, devrimci hareket tüm örgütlemeyi önüne hedef olarak koymuştur.

Bu, dışımızdaki “sol” ile farklılıklarımızdan biridir ve bunu belirleyen anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejimizdir. Dünya ve ülkemiz sınıflar mücadelesi deneyimleri, bize göstermektedir ki, mücadele, hiçbir zaman düz bir hat izlememiştir, kalıplara uygun olmamıştır ve bu çerçevede de toplumsal muhalefetin fitilini ateşleyen sadece tek bir sınıf veya katman olmamıştır. Bu, koşullara göre değişmiştir. Bazı dönemlerde farklı emekçi sınıf ve katmanların düzenle olan çelişkisi ve çatışması öne çıkarken, bir sonraki sü-

reçte başka bir kesimin çelişki ve çatışması öne çıkabilmiştir. Diğer sınıf ve katmanlar için ateş fitili olma misyonunu kimi zaman işçi sınıfı, kimi zaman köylüler, kimi zaman öğrenci gençlik, kimi zaman kamu emekçileri, veya ulusal kesimler, farklı inanç grupları olabilmıştır.

Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde ise, işçi sınıfı hem nicelik olarak, hem de nitelik olarak zayıftır. Bu nedenle de, faşist yönetimlerin ekonomik, sosyal, siyasal... uygulamalarına karşı edilgen, tepkisiz kalabilmektedir. İşçi sınıfı sessiz, kalırken; diğer sınıf ve katmanların tepkileri öne çıkabilmektedir. Özellikle mücadelenin geri olduğu süreçlerde, bu gerçeklik daha belirgin olabilmektedir. Tüm bunlara, ülkemizdeki suni-dengenin güçlü oluşunun, kitlelerin örgütlenme ve mücadelesine olumsuz yöndeki etkilerini de eklemeliyiz.

İşte tüm bu ve diğer nedenlerle devrimci hareket, “temel sınıflar işçilerdir, köylülerdir” diyerek, halk sınıf ve katmanları içerisinde yer alan diğer toplumsal katmanları görmezlik etmemiştir. Bu anlayış çerçevesinde de daha önceki bölümde vurguladığımız gibi, yoksul gecekondu halkından gençliğe, işçilerden kamu emekçilerine, kültür-sanat alanından mimar mühendislere, köylülüğe kadar halkın tüm kesimlerini kapsayacak alan örgütlenmelerine gitmiştir.

Bu anlamda, belli başlı alanların ülkemizdeki bazı özelliklerini özet olarak da olsa kısaca ortaya koyalım.

Gençlik: Hemen her dönem mücadelesiyle öne çıkmış, diğer sınıf ve katmanlara hak ve özgürlükler mücadelesinde örnek, ön açıcı ve sürükleyici olabilmıştır. Tarihsel olarak yerini koymak gerekirse, 1960’lı yıllar 12 Mart ve 12 Eylül sonralarını özellikle belirtmek gerekir. Çünkü, 1960’lı yıllarda reformist geleneğin hem parçalayıcısı olmuş, hem de Türkiye devrim yolunun belirlenmesinde, ilk pratiğin

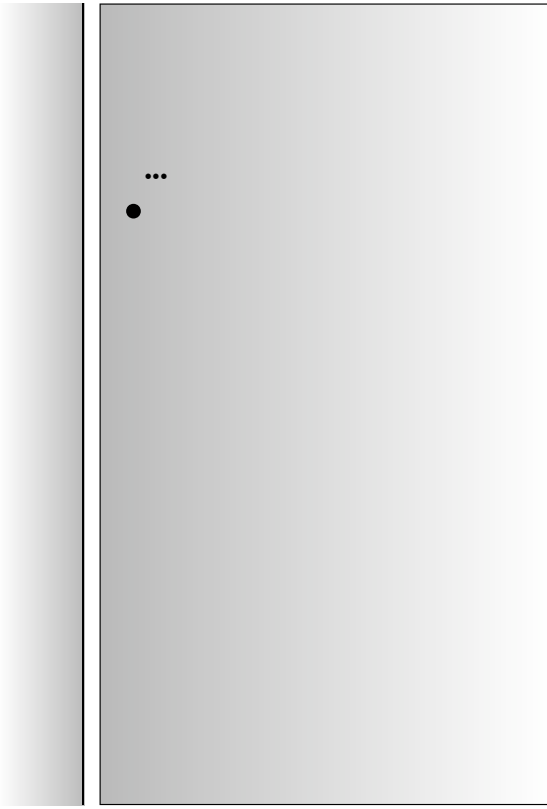
örgütlenmesinde bu alandan çıkan kadrolar belirleyici olmuştur. Öğrenci gençliğin akademik mücadelesinden Dev-Genç’e ve Dev-Genç’ten THKP-C’ye uzanan tarihsel bir süreç yaşanmıştır ki, bu tarihsel süreçte aynı zamanda Türkiye sınıflar mücadelesi ivme kazanmış, işçi sınıfı, köylülük başta olmak üzere halk kesimlerinin mücadelesi büyük, tarihsel atılımlar yapmıştır.

Gençlik, 12 Mart sonrasında da, diğer sınıf ve katmanları örgütlenmeleriyle, toplumsal gelişmelere karşı duyarlılığı ve sahiplenmesiyle ve militan eylemleriyle etkilemiş, örnek olmuştur. Bununla da kalmamış, örgütlülüğün belli bir evresinden sonra, emekçi sınıf ve katmanlar içerisinde, onları örgütleme görevini de yerine getirmiştir. 1973’ten 1978’e... İYÖKD’den Kurtuluş Grubu’na, Devrimci Sol’a kadar uzanan süreçte gençlik kadroları yine önemli bir rol oynamışlardır.

12 Eylül sonrasında, özellikle de 1987 Nisan Direnişleriyle gençlik, bir kez daha zulmün karanlığının yarılmasında, militanca öne atılmada, yeniden meydanlara, caddelelere çıkılmasında Dev-Genç tarihine uygun bir rol oynamıştır.

Sadece bu öne çıkan süreçler için değil, 1960’lardan günümüze gençliğin örgütlü gücü olan Dev-Genç halk ve vatan sevgisinin, faşizme emperyalizme karşı mücadelesinde uzlaşmazlığın, radikalliğin simgesi olarak diğer halk sınıf ve katmanlarına da hep örnek olmuştur. Bu olumlu özellikleriyle onbinlerce gencimizi anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye katmış, onları örgütlü bir güç haline getirmiş, aynı zamanda devrimci hareketin kadro kaynağı olmuştur.

Gecekondu Mahalleleri: Devrimci hareketin her zaman örgütlenme çalışmaları yürüttüğü ve örgütlendiği alanların başında gelmiştir. Bu nedenle kimileri Devrimci Hareketi değerlendirirken, tanımlamaya çalışırken “varoş hareketi” kavramını kullanmışlardır.

Birincisi, baştan bu yana ortaya koyduğumuz gibi, devrimci hareketi tek bir alanla, ne “Varoş hareketi”, ne “gençlik hareketi”, ne “köylü hareketi” olarak tanımlanamaz.

İkincisi, gecekondu semtleri, işçilerin, memurların, esnafların, öğrenci gençliğin dışında bir alan değildir. Bu alanda halk tanımı içerisinde saydığımız tüm sınıf ve katmanlar yer almaktadır. İşçi, memur, esnaf, işsiz, işportacı, öğrenci, ve hatta köylüler bile gecekondu semtlerinde yaşamaktadır. Gecekondu semtlerinin bir başka gerçekliği de, çelişkilerin en keskin haliyle yaşandığı ve ortaya çıktığı yerler olmasıdır. Halkın tüm sınıf ve katmanlarının yaşadığı ve çelişkilerin en keskin biçimde ortaya çıktığı yerler olması nedeniyledir ki, devrimciler de orada olmak zorundadır. Nitekim, devrimci hareket, 1970’lerin başından beri gecekondu mahallerinde hep olmuştur ve bu semtlerde örgütlenme ve direniş geleneği yaratmıştır.

Gecekondu mahallelerinin ikili özelliği, yani hem çelişkilerin en keskin yaşandığı yerler olduğu gerçeği, hem de belli bir direniş ve örgütlenme geleneğine sahip olması, oligarşinin de bu alana yönelik sü-

rekli yeni politikaları geliştirmesini beraberinde getirmiştir.

Oligarşi gecekonduların devrimci potansiyelini yok etmek amacıyla, **birincisi**; halkı sindirmeye yönelik polis terörünü devreye sokmakta, **ikincisi**; yıkımlarla, “kentsel dönüşüm”le gecekondu semtlerini fiziki olarak dağıtmak istemekte, üçüncü olarak, yozlaştırma politikaları izlemektedir.

Yozlaştırma saldırısı, zaman zaman öyle bir hal almaktadır ki, fiziki saldırıdan daha tehlikelidir. Çünkü yozlaşmış bir toplumsal grup, direnme dinamiklerini tamamen yitirmiş demektir.

Oligarşinin bir diğer saldırısı da belirttiğimiz gibi, yıkımlardır. Çeşitli gerekçelerle gecekondu mahallelerini yıkmak istemesinin bir nedeni rant elde etmek ise, diğer önemli bir nedeni de, halkın birlikte yaşamasının, değer ve geleneklerini sürdürmesinin, örgütlenmesinin ve direnişinin önüne geçmektir.

Kısacası oligarşi, gecekondu semtlerindeki keskinleşen çelişkilerden, halka örnek olan mücadele ve örgütlenme geleneklerinden, korkmaktadır. Mücadelenin belli bir ivme kazandığı koşullarda, oligarşik güçlerin “Sosyal Patlama” beklentisine girmesi, “gecekonduculardan gelip girt - lağımızı kesecekler” demeleri boşuna değildir. Bunun bilincinde oldukları içindir ki, tüm iktidarlar gecekondu mahallelerinde devrimcilerin örgütlenme faaliyetlerine tahammülsüz davranmaktadır. Gecekondu semtlerindeki devrimci örgütlenmelere saldırmasının nedeni, gecekondu halkının hak ve özgürlükler için, adalet için ayağa kalkmasının önüne geçmektedir.

Oligarşi, gecekondu semtlerinin kendisi için nasıl bir tehlike oluşturduğunu bilmektedir. Çünkü 1970’lerden bugüne yaşanan pratik vardır. Oligarşinin önünde Gazi’de, Ümraniye’de, Çayan Mahallesi’nde yaşanan ayaklanmalar, Küçükarmutlu’da, Okmeydanı’nda yaşanan direniş örnekleri vardır. Bütün bu sayılan yerlerde,

oligarşinin planları bozulmuştur.

Oligarşi, defalarca Küçükarmutlu'daki örgütlülüğü dağıtıp direnişi kırarak yıkımların önünü açmak istemiştir. Orada başarı sağladığında diğer semtlerde yıkımları da ha kolay gerçekleştireceği hesabı yapmıştır. **Çayan Mahallesi**, Devrimci Hareketin 12 Eylül öncesinden örgütlü olduğu yerlerden biriydi. O zamandan beri saldırı altındadır. Defalarca operasyonlar yapılmıştır. Ancak devrimci hareket onlarca yıldır, orada örgütlenme ısrarından vazgeçmemiştir.... 1995'deki katliam ve ayaklanmayla tüm Türkiye'nin tanır hale geldiği Gazi, devrimci hareketin halkı örgütlemekte ve halk örgütlenmeleri yaratmakta ki ısrar ve kararlılığının simgelerinden biridir. Gazi katliamı, oligarşinin halkın örgütlenmesini engellemek, diğer gecekondu semtlerine "kötü örnek" olmasını engellemek için "çare" olarak düşündüğü bir saldırdır. Devrimci hareketin katliama cevabı, halk ayaklanmasını örgütlemek olmuştur.

Devrimci hareket, Türkiye'nin pek çok kentinin gecekondu semtlerinde örgütlenme çalışmalarını 12 Eylül öncesinden bugüne sürdürmektedir. Bugün hemen tüm şehirlerin etrafı gecekonduyla çevrildi. Bu gecekondu bölgelerinde yaşayan halkın başta barınma ve altyapı sorunları olmak üzere, pek çok sorunu vardır. Devrimci hareket ise, yoksul gecekondu halkının taleplerini sahiplenme, sorunlarına çözüm bulma ve halk örgütlülükleri yaratma konusunda çok önemli bir birikime sahiptir. Devrimci hareket halkın barınma hakkını sahiplenmiş, halka birlikte mahalleler kurmuştur. Oligarşinin yıkım saldırılarına karşı büyük direnişler örgütlemiştir. Solun büyük bir kısmı, gecekondu halkının de, gecekondu halkındaki mücadele ve örgütlenmeyi de anlamaktan uzaktır. Kimileri ya hala, "gecekondu halkını savunuyoruz" noktasında, kimileri ise, "halk evsiz, aç, yoksul kalırsa düzene baş kaldırır, barınma sorununun çözülmesi düzene olan çeliş-

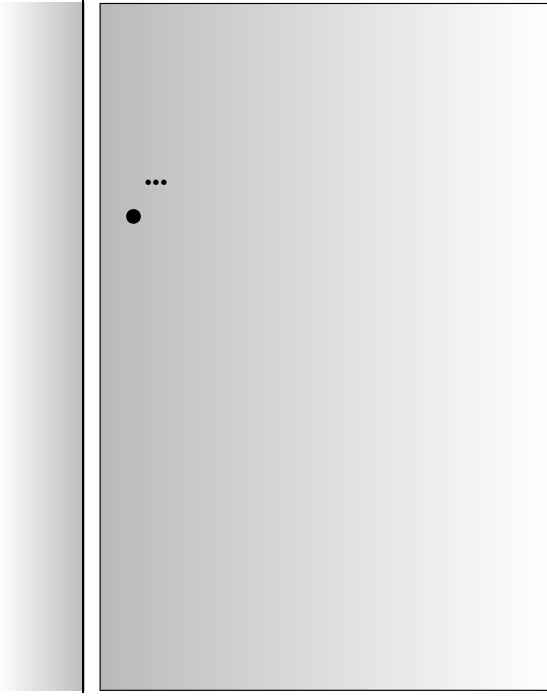
kilerini yumuşatır" tarzında çarpık düşünceler savunmaktadır. Gecekondu halkının örgütlenmenin bir hareketi "proleter" olmaktan, "komünist" olmaktan çıkardığını düşünen oportünistler de vardır.

Oysa ülkemiz gecekondu gerçeği ve orada yapılması gereken açıktır; Yoksul halkın ekonomik taleplerini sahiplenmek hakları için mücadelesine önderlik etmek devrimcilerin temel görevlerinden biridir. Zaten hangi sınıf ve katman olursa olsun, siyasileşmesinin yolu da buradan geçmektedir.

Mevcut sömürü sisteminin yoksul gecekondu halkının ne barınma sorununu, ne de diğer sorunlarını çözmesi mümkün değildir. Tam tersine, sorunların ve çelişkilerin giderek tırmanacağı açıktır. Bu nedenle de dünyanın Türkiye'sinde devrim yapacağı iddiasında olan bir örgüt için gecekondu semtlerindeki halkı örgütlemesi, bilinçlendirmesi, onların mücadelesine önderlik etmesi zorunluluktur. **Devrim kitlelerin eseriye, kitleler oradadır.** Bunun başka bir anlamı yoktur.

Kamu Emekçileri: Devrimci Hareketin 12 Eylül öncesinden bu yana örgütlendiği alanlardan biri de kamu emekçileridir.

12 Eylül sonrasında, özellikle 1980'li yılların ikinci yarısında kamu emekçilerinin mücadelesi öne çıkmıştır. Yasal olarak örgütlenme hakkı bulunmayan kamu emekçileri, meşruiyet temelinde örgütlenme girişimleri ve mücadeleleriyle, toplumsal muhalefette öne çıkan kesim olmuştur. Devrimci hareketin, Devrimci Memur Hareketi'nin öncülüğünde gelişen kamu emekçilerinin mücadelesine başlangıçta ilgisiz kalan ve hatta karşı çıkan reformist sol, kamu emekçilerinin radikal mücadelesiyle, örgütlenme hakkını kazanması ve mevziler elde etmesiyle ortaya çıkmış ve "parsadan pay kapmaya" soyunmuşlardır. Ancak denilebilir ki, hemen her aşamasında kamu emekçilerinin mücade-

lesinin önünde set oluşturmuşlardır. Oligarşiye **“memur yürürse bu ülkede ihtilal olur”** dedirten kamu emekçilerinin mücadelesinde 1990’ların ikinci yarısından bu yana ise icazetçi, yasalıcı, uzlaşmacı reformist anlayışlar hakim olmuştur. Kamu emekçilerinin devrimci potansiyelini köreltmişler, köreltmeye de devam etmektedirler.

Kamu emekçileri bugün çeşitli uzlaşmacı ve düzen içi, gerici, faşist yönetimlerin denetiminde olan farklı sendikalarda “örgütlüdürler.” Ve bu sendikacılık, kamu emekçilerini militan bir mücadeleden uzak tutmaktadır. Ancak bu durum geçicidir. Kamu emekçileri hem kölece çalışmaya mahkum edilip, iş güvencesinden yoksun bırakılmakta, hem de uzlaşmacı, gerici, faşist ve her türden düzen içi ve işbirlikçi sendikal anlayışlar giderek daha fazla teşhir olduğu için, kendisine dayatılanları kabul etmeyecektir. Kamu emekçileri kendi haklarına sahip çıkma, radikal mücadelede yerini alma potansiyelini bağrında taşımaktadır. DMH’nin öncülüğünde sınıf mücadelesindeki yerlerini mutlaka alacaklardır.

Benzer şeyleri memurlar, mühendisler, doktorlar, avukatlar ve benzeri meslek gruplarının önemli bir kesimi açısından da söylemek mümkündür. Bugün için yaşam koşulları itibarıyla kamu emekçilerinden

“ayrı” farklı yönler taşıyor olsalar da, ülkemizde yaşananlar bu “farkın” giderek hızla kapanacağını göstermektedir. Çünkü bu kesimler de, şuanda işsizlikle, düşük ücretlerle karşı karşıyadırlar.

Sonuç olarak; kamu emekçilerinin, bugün ekonomik hakları ve grevli toplu sözleşme hakkını temelinde sürdürdüğü mücadele, devrimcilerce sahiplenilmek durumundadır.

İşçiler: Devrimci hareket tarih sahnesine çıktığı günden bugüne söylenenlerin aksine, işçi sınıfı içerisinde örgütlenmeyi ne küçümsemiş, ne de ikinci planda ele almıştır. Tam tersine DİSK ve Türk-İş’e bağlı sendikalar içerisinde faaliyet sürdürmüş, bağımsız sendikalar vasıtasıyla işçi sınıfını örgütlemeye çalışmış, sendikalar dışında işçi örgütlenmeleri geliştirmeye çalışmıştır. Devrimci İşçi Hareketi, ilk kurulan örgütlenmelerdendir ve 12 Eylül koşulları da dahil faaliyetini sürdürmekte ısrarlı olmuştur. 12 Eylül sonrasında da, ilk direnişleri, grevleri örgütleyen Devrimci İşçi Hareketi ve Devrimci İşçi Hareketi’nin önderlik ettiği devrimci sendikalar olmuştur.

Oligarşi işçi sınıfı içindeki bu devrimci gelişmeyi engellemek için de, uzlaşmacı, işbirlikçi sendika yönetimleri marifetiyle devrimci işçilerin tasfiyesini sağlamıştır. “MGK sendikacılığı” tanımını hak eden sendika yönetimlerine rağmen, Devrimci İşçi Hareketi ve devrimci sendikacılar, bugün de düzen sendikacılığının tek alternatifi olma özelliğini korumaktadırlar.

Devrimci hareket, ekonomist anlayıştan her zaman uzak olmuştur. Sınıf ve kitle sendikacılığını savunmuş ve bu temelde faaliyet yürütmüştür. İşçi sınıfına da, diğer emekçi sınıf ve katmanlara da dost ve düşmanlarını ve yine kurtuluşun kendi ellerinde ve devrimde, sosyalizmde olduğunu gösterme, örgütlenme anlayışıyla hareket etmiş ve etmektedir. Tarih, devrimci hareketi ve pratiğini doğrulamıştır. Bugün dev-

rimci hareketin nicelik olarak işçi sınıfı içerisinde belirleyici olmaması bu gerçeği değiştirmemektedir.

-4-

Kurulan Legal, İllegal Tüm Örgütlenmelerin Amacı Kitlelerin Devrime Kanalize Edilmesidir

Tarihi tecrübe göstermiştir ki; devrimci mücadelenin zafere ulaşması için stratejinin mutlaka doğru olması gerekir. Aksi durumda iktidarı ele geçirmek mümkün değildir. Ancak bu yeterli değildir. İktidarı ele geçirebilmek için güç gereklidir. Güç ise, devrimde çıkarı olan tüm sınıf ve tabakalardadır. Milyonlardadır. Fakat milyonlar, onmilyonlar kendi başlarına sayısal çoğunlukla bir güç oluşturmazlar. Kitlelerin güç haline gelmesinin bir tek yolu vardır, o da örgütlü olmaları ve örgütleri aracılığıyla hak ve özgürlükleri için mücadele etmeleridir. Daha ilerisi iktidar mücadelesi ve iktidarı ele geçirmeleridir.

Peki, kitleler devrimci mücadeleye hangi örgütlerle, nasıl kazanılacaktır? Mahir'in ve Dayı'nın bu soruya verdiği cevaplar, iktidar iddiası ve perspektifinin ifadesidir. Bu noktada kendilerini şu veya bu kalıpla sınırlamaksızın kitlelerin taleplerine ve devrimin ihtiyaçlarına cevap vermeye çalışan örgütlenmeler oluşturmuşlardır.

Parti'den (THKP-C ve DHKP-C'den) bir mahallede ya da köyde kurulan derneğe, kooperatife, bir işçi ya da memur sendikadaki faaliyetlerden kültür sanat alanındaki örgütlenme ve faaliyetlere, yayınlardan milis ya da gerillaya; bir afişin, pankartın hazırlanmasından askeri hedeflerin basılıp imhasına; Partinin kongre, genel komite toplantılarından herhangi bir okuldaki ya da mahalledeki komite ya da meclis toplantılarına; halka karşı suç işleyenlere cezalandırılmasından karşı-devrimcile

rin teşhirine kadar... **bütün örgütlenmelerimizin** ve bu örgütlenmelerimiz aracılığıyla gerçekleştirilen **bütün faaliyetlerin** amacı kitlelerin örgütlenmesi olmuştur.

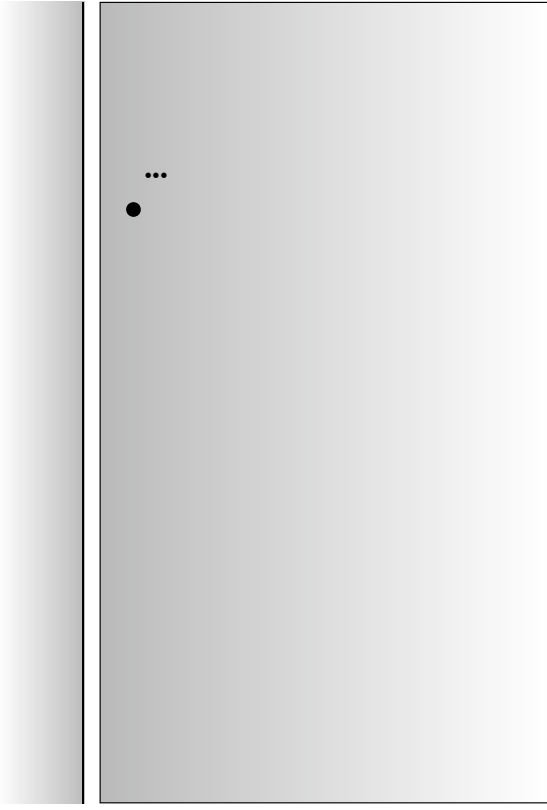
Yukarıda birbirinden oldukça farklı görünen çeşitli örgütlenme ve pratik faaliyetleri sıralamadaki amacımız irili-ufaklı, legal-illegal, dar-geniş tüm örgütlenmelerin ve bunlar aracılığıyla sürdürülen pratik faaliyetlerin ortak noktasının devrimi hedeflediğini görmemiz içindir. Elbette ki, hepsinin devrim mücadelesindeki yerleri ve işlevleri ayrıdır. Önemli olan örgütlenmemizin ve faaliyetlerimizin kitleleri örgütlenmedeki işlevlerini yerine getirip-geçirmediğidir.

Mahir ve Dayı'nın örgütlenme sorununa yaklaşımları, örgütlenmedeki Marksist-Leninist öze, yani kitleleri devrimci mücadeleye katma amacına uygun olarak şekillenmiştir. Örgütlenmelerin isimleri, biçimleri değişmiştir ama özü değişmemiştir. Sürecin ihtiyacına cevap veren örgütlenmeler esas alınmıştır. Statükocu olunmamıştır.

Örneğin 1970'lerin ikinci yarısında sivil ve resmi faşist terörün kitle pasifikasyonu sağlama amaçlı saldırı ve katliamları, kitlelerin örgütlenmesinin önünde ciddi bir engel durumuna geldiğinde faşist terörü hedefleyen örgütlenmeler zorunluluk olmuştur. Ve bu amaçla Devrimci Sol tarafından Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME) oluşturulmuştur.

THKP-C çizgisini savunduğunu iddia eden THKP-C'nin sağ ve sol yorumcuları, FTKSME'nin Mahir Çayan'da olmadığını söyleyerek bu tarz bir örgütlenmeye karşı çıkmışlardır. Oysa, zaten Mahir Çayan'da FTKSME'nin veya benzeri bir örgütlenmenin olmasının maddeten zemini yoktur. Çünkü okullarda, yurtlarda, mahallelerde, fabrikalarda... kısacası hayatın her alanı da halkı sindirmeyi hedefleyen sivil faşist terör, bu boyutlarıyla 12 Mart öncesinde yoktur.

12 Mart sonrası mücadelenin gelişimi

karşısında doğrudan devlet tarafından örgütlendirilen bu faşist terörün amacı, halkı yıldırma ve sindirmek, kitleleri devrimcilerden uzak durmasını sağlamak, dolayısıyla devrimcilerin kitleleri örgütlemesini engellemektir.

Devrimci Sol'un resmi sivil faşist terör karşısında halkın devrimci şiddetinin uygulayıcısı olarak oluşturduğu FTKSME'ler, oligarşinin faşist terörle elde etmek istediği amaçlarına ulaşmasını engellemek için kurulmuş ve bu noktada da tarihi bir görev yerine getirmişlerdir. Devrimci Sol'un devrimci şiddet temelindeki kitlesel anti-faşist mücadelesiyle okullarda, yurtlarda ve mahallelerdeki faşist işgaller kırılmış, faşist terör geriletilmiştir.

Devrimci Hareket bütün halk sınıf ve tabakalarının devrim mücadelesine kazanılması için demokratik mücadeleyi de en doğru ve etkili şekilde ele alan ve uygulayan olmuştur. Demokratik mücadeleyi çıkarları devrimde olan tüm sınıf ve katmanların ekonomik, demokratik hak ve talepleri uğruna yürütülen mücadele içerisinde eğitilip bilinçlendirilmesi ve devrim mücadelesinde yer almasını sağlama faaliyeti

olarak ele almıştır. Bu pratiğin (demokratik mücadelenin) hayata geçirilmesinde en önemli araçlardan biri olarak Demokratik Kitle Örgütleri'ne büyük önem verilmiş, demokratik alanda, gerek örgütlenme biçimlerinde, gerekse de demokratik mücadelede bir çok ilk yaratılmış, gelenekler oluşturulmuştur.

Devrimci Hareket, DKÖ'leri ve demokratik mücadeleyi ele alırken de, şablonlarla hareket etmemiştir. Süreçlerin, kitlelerin ve mücadelenin ihtiyaçlarını esas almıştır. Kimileri gibi DKÖ'leri ve demokratik mücadeleyi hiçbir zaman küçümsememiştir. Abartmamıştır da... DKÖ'lere kimliğini veren, mevcut DKÖ'nün mücadelenin içerisinde nerede durduğu, kimin hak ve özgürlükleri için ve nasıl mücadele ettiğidir. Bir DKÖ, mevcut hak ve özgürlüklerin korunması ve yeni hak ve özgürlüklerin kazanılması için mücadele etmiyorsa, saldırılar karşısında gereken direnişi göstermiyorsa... kitleleri politikleştirmiyorsa, devrimci mücadeleye katmıyorsa, o DKÖ, misyonunu yerine getirmiyor demektir.

DKÖ'lerin bir başka gerçeği de, demokratik mücadelenin görünen, kurumsal yüzü olmalarından dolayı her türden karı-devrimci gücün saldırısına açık olmasıdır. Ülkemizde DKÖ'leri kurmanın önünde bir çok engel vardır; ama DKÖ'lerin kimliklerine uygun pratik sürdürmesi, kurumlaşmaları önündeki engeller, kurulmasının önündeki engellerden daha fazladır. O nedenle ki, bir demokratik kitle örgütünü devrimci misyonuyla yaşatmak, demokratik mücadeleyi militanca sürdürmek, büyük bedeller ödemeyi de gerektirmektedir. Oligarşi, sayısız yasal ve yasadışı yöntemle, DKÖ'leri işlevsizleştirmek, onları düzenin kabul edebileceği "sivil toplumcu örgütlere" dönüştürmek istemektedir. Bu noktada DKÖ'ler kimliklerini ve kitleleri sahiplenip savunmazlarsa, geri çekilirlerse, görevlerini yerine getirmiyorlar demektir. Devrimci hareket, oligarşinin her

türden saldırısına rağmen DKÖ'lerin genel ve güncel görevlerini yerine getirmesi gerektiği perspektifiyle hareket etmiştir. Devrimci hareketin diğer "sol"la arasındaki farklardan biri de budur.

Emperyalistlerin dayattığı Sivil Toplumculuk ve onun ifadesi olan STK'ların karakteristik özelliklerinden biri de, solu, kitleleri örgütlemekten, bilinçlendirmekten uzaklaştırmalarıdır. Sivil toplumculuk, örgütsüzlüktür. Kitleleri iktidar perspektifiyle örgütlemekten vazgeçmiştir. Bugün meşruiyetini ve devrimci iddiasını kaybeden bir çok kesim, bir çok sendika, kendilerin STK olarak tanımlamaktadırlar.

Oysa DKÖ'ler, halkın örgütleridirler. Sendikalar, sınıf örgütleridirler. "Sınıf ve kitle sendikacılığı" anlamını kitleleri örgütlemekte ve devrimciileştirmekte bulur. DKÖ'ler de, sendikalar da, kendi tabanlarındaki emekçi kesimleri, halkın çeşitli kesimlerini devrim için eğitmenin okullarıdır.

Bugün devrimci saflarda demokratik mücadele konusunda iki farklı anlayış mevcuttur. Bunlardan biri, devrimci hareketin savunduğu ve pratiğe geçirdiği militan çizgi; ikincisi ise, meşruluk çizgisinden uzaklaşan yasalıcı, sivil toplumcu çizgidir. Devrimci hareket, meşruluk bilinciyle hareket edip kurumlarına, eylemlerine yönelik saldırılara karşı bedelleri göze alarak direnirken, sivil-toplumcu-yasalıcı anlayış direnişi göze alamamaktadır.

Kitle mücadelesine, örgütlenmelerine böylesine işlevler yükleyen, önem veren devrimci hareket ile diğer "sol"arasındaki fark, öze ilişkindir. Nitekim bunu devrimci hareketin önderliğindeki Demokratik Kitle Örgütleriyle diğer Demokratik Kitle Örgütleri arasındaki farkta görmek mümkündür. Solun bir çok kesiminde dernekler artık neredeyse işlevini yitiriyorken, devrimci hareket kurulan legal-illegal, dar-geniş, her türden örgütlenmeyi, kitleleri örgütleme, politikleştirme, devrime kazanma anlayışıyla ele almaktadır. Hem anlayış

düzeyinde, hem pratikte somutlanan bu farklılığın temelinde, kitleleri örgütleme iddiasına sahip olup olmamak ve devrimi savunup savunmamak vardır.

-5-

Devrimci Hareketin Kitle Mücadelesine, Eylemlerine Damgasını Vuran Kendine ve Kitlelere Güven Olmuştur

Devrimci hareketi solun diğer kesimlerinden ayıran en önemli özelliklerinden biri de, kitlelere ve kendine güvendir. Bunun temelinde hiç kuşkusuz ülkemize dair tespitlerinin doğruluğu vardır. "Suni denge" tespiti bunlardan biridir ve kitlelerin durumunu izah edebilen tek doğru anlayıştır.

Devrimci hareketin kendine olan güvenin kaynağında, kitlelerin içinde olmasının verdiği avantajla kitlelerin içinde bulunduğu durumu doğru tahlil etmesi ve sürecin, o anın devrimci görev ve sorumluluklarının doğru tespit edebilmesi de vardır.

Mahir'e ve Dayı'da mücadele ve örgütlenme biçimlerinin tesbitinde, silahlı eylemlerin tesbitinde, bütün bunların kitlelere ne vereceği, kitleler üzerinde hangi etkilerde bulunacağı gözönünde bulundurulmuştur. Bu noktada ne kitlelerin geri eğilimlerine teslim olunmuş, kitle kuyrukçuluğu çizgisine düşülmüş, ne de kitlelerden kopuk sol bir anlayışa savrulmuştur. Mahir'den Dayı'ya ve bugüne uzanan anlayış, devrimci kitle çizgisinin ifadesi olmuştur.

Reformist ve oportünist solun, sürecin görevlerini yerine getirmekten kaçışta en çok kullandığı gerekçe "**kitleler hazır değil**" gerekçesidir. Devrimci hareket ise, sürecin görevlerini yerine getirirken hiçbir zaman bu gerekçeye sarılmamıştır. Çünkü, zaten devrimci bir hareketin görevi, kitleleri sürecin koşullarına, görevlerine hazırlamaktır. İkincisi, bu konuda doğru tesbit-

Kitlelerin mücadelesinde inişlerin ve çıkışların olabileceği ve hatta kitlelerin dönem dönem tamamen sessizliği görülebileceği de bir gerçektir. Tüm bu gerçekler ışığında reformist ve oportünist solun hayal bile edemeyeceği, içerisinde yer almaktan kaçtıkları pek çok kitlesel eylem, devrimci hareket tarafından gerçekleştirilmiştir.

ler yapabilmek için, hem kitlelerin, hem düşmanın durumunu iyi tahlil etmek gerekir. Bu da **kitlelerin, hayatın ve kavga-nın içinde** olmaktan geçer.

Geriye, kendine güvenmek ve ödenecek bedelleri göze almak kalmaktadır. Ki, bu konuda devrimci hareketin hiçbir zaman, hiçbir tereddüdü olmamıştır.

Devrimci hareket, kendiliğinden patlamaların, kitlelerin kendiliğinden eylemlerinin sıklıkla yaşanmadığı ülkemizde, (bu güne kadar bu gerçeklik belirleyici olmuştur) tüm kitle eylemlerinin (ve örgütlenmelerinin) adım adım ve büyük emeklerle hazırlanması gerektiğinin bilincinde olmuştur. Keza kitlelerin mücadelesinde inişlerin ve çıkışların olabileceği ve hatta kitlelerin dönem dönem tamamen sessizliği görülebileceği de bir gerçektir. Tüm bu gerçekler ışığında reformist ve oportünist solun hayal bile edemeyeceği, içerisinde yer almaktan kaçtıkları pek çok kitlesel eylem, devrimci hareket tarafından gerçekleştirilmiştir.

12 Mart öncesi kitle mücadelesi ve eylemlerine önderlik eden Dev-Genç olmuştur. İçerisinden çıktıkları TİP reformizmi ve her türden uzlaşmacı anlayış, radikal eylemlerin kitlelerin tepkisini çekeceği, kitleleri örgütleme yerine uzaklaştıracak

tespitlerini yaparken, Mahir Çayanlar'ın önderliğinde sürdürülen mücadele Türkiye'de düzen dışına çıkışı sağlamıştır. FKF'den Dev-Genç'e ve Dev-Genç'den THKP-C'ye uzanan mücadele sürecinde Dev-Genç'liler işçi sınıfına, tütün, fındık, çay üreticilerinin yanında olmuşlar, onlara önderlik etmişlerdir. Anti-emperyalist kitle eylemleri herkesin bildiği örneklerdir. Oligarşinin kitlelerin radikalleşmesini önlemek için gericileri-faşistleri kullanarak pek çok saldırı gerçekleştirdiği de bilinmektedir. Bunlardan biri de Kanlı Pazar'dır. Tüm bunlara rağmen THKP-C'nin kitlelere ve kendine güven temelinde kitle mücadelesini sürdürme iradesini göstermiştir.

Kızıldere sonrasında, Mahir Çayan'ın ve THKP-C'nin mirasını devralan Dayı ve Devrimci hareket daha önce kısaca ifade ettiğimiz doğrular ışığında siyasal kitle eylemlerinin örgütleyicisi olmuşlardır.

12 Eylül öncesinde pek çok yüksek okul, öğrenci yurdu ve mahalle oligarşinin tam desteğini alan sivil faşistlerin işgali ve denetimi altındaydı. Faşist saldırılar kitle katliamları, boyutuna tırmandırılmıştı. Faşist terörün karşısına, kitlelerin örgütlü gücüyle ve devrimci şiddetiyle çıkan Devrimci Sol, gençliğin ve halkın can güvenliğini sağlamada somut adımlar atmıştır.

Sivil ve resmi faşist terör, cinayetleriyle, kitle katliamlarıyla halkı, öğrenci gençliği sindirmeyi amaçlarken devrimci hareket katliamlara sadece devrimci şiddet eylemleriyle cevap vermekle yetinmemiştir. Onbinlerin katıldığı kitlesel okul işgalleri, boykotlar, protesto eylemleri, anti-faşist gösterilere dönüştürülen cenaze törenleri, bu mücadelenin kitlesel yanını oluşturmuştur.

İMF'nin dayattığı 1980 yılındaki 24 Ocak kararlarına karşı Devrimci Sol önderliğinde gerçekleştirilen kepenk kapatma eylemi, kitlelere ve kendine güvene örnek verilebilecek eylemlerden biridir. Dayı'nın önderliğindeki devrimci hareket,

daha ilk andan itibaren 24 Ocak kararlarının halkımıza neler getireceğinin tesbitini yaparak, IMF'ye karşı, silahlı silahsız eylemler gerçekleştirmiştir. Bunlardan biri de söz konusu kararlardan en fazla zarar gören kesimlerden biri olan esnafın tepkisinin örgütlenmesidir. Daha önce böyle bir eylemi bulunmayan esnafın kepek kapatacağına, sol dahil pek kimse ihtimal vermemiştir. Hatta Devrimci Yol gibi bazı gruplar, rekabetçilikten, grupçuluktan kepenk kapatmaya karşı çalışmalar yürütmüşlerdir. Esnaf kitlesinin içinde bulunduğu durumu, ruh halini doğru tespit eden, kitlelere ve kendine güvenen devrimci hareketin yoğun ve kararlı çalışmalarının sonucunda, beklentilerin de üstünde bir katılımla kepenk kapatma eylemi gerçekleşmiştir. Burjuva basında kepenk kapatma eylemi, İstanbul'un en merkez yerlerinden çekilen resimlerle birlikte **“Ölü şehir”** başlığı ile yer almıştır

12 Eylül sonrasında da 1991'de, yine devrimci hareketin önderliğinde emperyalizmin Irak halkına yönelik saldırısına karşı, “kepenk kapatma” eylemi yapılmıştır

6 Kasım 1990'de, YÖK'e karşı ilk Genel Boykotu örgütleyen de Dayı'nın önderliğindeki devrimci hareket olmuştur. Süreci tahlil eden devrimci hareket, bu eylemi sola da önermiş, ancak oportünizmin cevabı, bir kez daha **“vakit erken... kitleler hazır değil”** olmuştur. Kitleler ve kendine güvenle hareket eden Dev-Genç ve öğrenci gençliğin kitle örgütlü İYÖ-DER, tek başına boykotu örgütlemeye karar verip çalışmalara başladığında, oportünizm bir kez daha engellemeye soyunmuş ama başarısız olmuştur. YÖK'ün kuruluş günü olan 6 Kasım'da Dev-Genç'in önderliğinde gerçekleştirilen boykota Türkiye genelinde **yüzde 80'ler** civarında katılım olmuştur. Devrimci Hareketin tek başına Genel Boykot kararı alması ve başarıyla örgütlenmesi yüksek okul gençliğine ve kendine güvenin en somut halidir.

“Susurluk” sürecinde, “Susurluk Dev-

lettir... Pisliği Devrim Temizler” sloganıyla bir kampanya yürüten devrimci hareket, kitleleri meydanlara çıkaran olmuştur. “Aydınlık için Bir Dakika Karanlık” adıyla başlatılan eylemlere müdahale edip önderliğiyle bu eylemlerin yoksul halkın kitlesel adalet eylemlerine dönüşmesini sağlamıştır.

Devrimci hareketin kendine ve kitleleri güveninin en açık biçimde ortaya çıktığı yerlerden biri de hapishanelerdeki baskılara karşı direniş süreçleridir. 1984'te cuntanın devamı olan ANAP iktidarı, TTE'de simgelenen teslimiyeti dayattığında devrimci hareket bu saldırının ancak can bedeli durdurulabileceğinden hareketle, Ölüm Orucu önerdi. Ancak solun cevabı, **“kitle - miz hazır değil”** olmuştur. Oysa, cuntanın saldırıları kitleleri her türden direnişe hazır hale getirmiştir. Hazır olmayan siyasi hareketlerin kendisidir. Böyle bir direnişe, ne ideolojik, ne örgütsel, ne de kadrolar bakımından hazırdırlar. Kitleler **“baha - ne”**dir. Kaldı ki, böyle bir süreçte kitleleri büyük direnişlere hazırlamak da her örgütün birinci görevidir. O güne kadar onu neden yapmadıkları da ayrı bir sorudur. Keza, o günden sonra da onların kitleleri bir türlü **“hazır”** hale gelmemiştir. Çünkü sorun kitlede değildir.

Devrimci hareket, tüm olumsuzluklara rağmen, kendi politikalarına, kadro ve taraftarlarına güvenerek bu direnişe başlamış ve zafere ulaştırmıştır.

Hapishanelerdeki direnişlerde kendine ve kitlelere güven noktasında en çarpıcı örneklerden biri de F tipi hapishanelere karşı 20 Ekim 2000'de başlayıp 22 Ocak 2007'de biten ölüm orucu direnişidir. Oligarşinin amacı, devrimci tutsaklar nezdinde halkı teslim almaktır. Oligarşinin saldırı planlarını bozmak için saldırıyı beklemeden direnişe geçmek gereği açıktır. Amacın teslim almak olduğu tüm sol tarafından kabul edilmesine rağmen, bir çoğu direnişe evet demediler uzun süre. Bir çoğu, ancak 19 Aralık katliamından sonra götürül-

Kitleler “radikallikten”
kürküyor ve kaçıyor-
lardı. Silahtan, illegalite-
den, ölmek ve öldürmek-
ten, risklerden, tutsaklık-
lardan ne kadar çok
uzaklaşırlarsa, kitlelerin
o kadar kendilerine akın
edeceğini düşündüler.
Ona göre politikalar üret-
tiler. Devrim iddiasını,
devrimci değerleri her şe-
yi inkar ve mahkum edip,
düzenin değerlerini ve öl-
çülerini benimsediler...
Ama olmadı. Kitleler on-
lara akın etmedi.

dükleri F tiplerinde mecburen ölüm orucu-
na başlamak zorunda kalmışlar, ilk fırsatta
da bırakmışlardır

Tüm bu süreçte, ölüm orucuna zama-
nında başlamama gerekçelerinden biri de,
daha sonra ölüm orucunu bırakma gerek-
çelerinden biri de kitlenin hazır olmaması,
kitlenin kaldıramaması türündeki gerekçe-
lerdir. Devrimci hareket ise, içeride ve dı-
şarıda, 7 yıl boyunca yalnız ve yalnız ken-
di politikalarına, kadro ve taraftarlarına ve
halka güven temelinde sürdürdü bu direni-
şi.

12 Mart 1995’de gerçekleştirilen Gazi
Katliamına karşı direnişi örgütleyen de
devrimci hareket olmuştur. 12 Eylül önce-
sine dayanan örgütlülüğünde etkisiyle
devrimci hareketin kadro ve sempatizanla-
rının Gazi halkını “Hedef Karakol” diyerek
yönlendirmesi önderlik etmesiyle oligarşi-
nin kitleleri sindirme amacı boşa çıkmış-
tır.

Gazi Ayaklanması, kitleleri tanınmanın,
örgütlü gücün anında doğru hedeflere yön-
lendirilmesinin ve kitlelere güvenin en so-
mut haliyle yaşanmasına örnektir. Önder-

liğimiz Parti Kuruluş Kongresi’nde kitle-
lerin durumunu tahlil ederken, yerel dü-
zeyde ayaklanmaların yaşanabileceğini
belirtmiş, böylesi gelişmelere hazır olun-
masını istemiştir. Gazi Ayaklanması kitle-
lere ve kendine güvenin pratikte sınanma-
sıdır. Kitlelere, karakol -devlet- hedef gös-
terilerek, katliamın sorumluları anında
doğru bir biçimde ilan edilmiştir. Kitleleri
çatıştırarak, doğru yöneterek, doğru hedef
göstererek sindirme amaçlı katliam, halkın
ayaklanmasına dönüştürülmüştür. Dev-
rimci hareket dışında hiçbir örgüt böyle bir
ayaklanmayı başlatamaz, yönetmez ve kit-
lelerin kazanımına dönüştüremezdi. Çün-
kü, böyle bir sürecin örgütlenebilmesi için
her şeyden önce kendine ve kitlelere gü-
ven gerekir.

Özellikle 1980’lerin sonlarından itiba-
ren 1 Mayıslar, solun kitleselliği, kitlelere
yaklaşımı, kitle çizgisi açısından oldukça
önemli göstergelerden biri haline gelmiş-
tir. Denilebilir ki, solda hemen herkes, bir
şekilde orada kendi durumunu görmekte-
dir. 1 Mayıs alanları, çok açık bir şekilde
anlatmaktadır ki, ülkemiz solu içinde di-
linden “işçi sınıfını” düşürmeyenlerin sı-
nıfla, her lafa “kitle” diye başlayanların
kitlesellikle bir ilgileri yoktur. Ve yine 1
Mayıs alanları çok açık göstermektedir ki,
oportünizmin, revizyonizmin yıllardır
“kitleden kopuklukla” eleştirdiği devrimci
hareket, alanın hep en kitlesel hareketle-
rinden biridir. Oportünizm ve revizyo-
nizmin, pratik yıllardır kendilerini yalanla-
masına rağmen, bu eleştiriyi(!) sürdürme-
leri, gerçeklerden ne kadar koştuklarının
da bir göstergesidir. Elbette, bu gerçeği
kabul ettikleri noktada, yıllardır sürdürdü-
kleri *goşizm, maceracılık, kitleden kopuk-
luk, sınıfa yabancılık* ve benzeri eleştirile-
ri çökmüş olacaktır. Sonuç olarak şunu be-
lirtebiliriz; ülkemizin meydanları, kimse-
nin kitle, kitlesellik, kitleden kopukluk ve-
ya kitle içinde olmak konularında devrim-
ci harekete söz söyleyebilecek durumda
olmadığının ifadesidir

-6-

Devrimci Hareketi “Kitleleri Örgütlemekten Kaçış”la Suçlayanların Çelişkisi

Sınıflar mücadelesinin karakteristik olgularından biridir; sistemi değiştirme iddiasıyla ortaya çıkan her türden devrimci, radikal, militan örgütlenmelere, ilk karşı çıkanlar, oportünistler ve reformistlerdir. Bunun nedeni, kendi varlık koşullarını çoğunlukla statükonun devamında görmelelidir. Büyük alt üst oluşlardan ürken, gelişmelerin gerektireceği militan mücadele ihtiyacına cevap veremeyecek olanlar, doğrudan veya dolaylı şekilde statükonun savunucusu konumuna düşerler. Statükocuların en çok korktukları ve karşı çıktıkları şey ise silahlı mücadeledir. Çünkü, silahlı mücadele en başta sistemi hedefine yerleştirdiği için statükoların alt üst edilişidir. Silahlı mücadelenin sonuçlarından biri, egemen sınıfların baskılarını, saldırılarını arttırması olacağından, statükocular bunu mücadelenin bir parçası olarak görmeyip, bundan “rahatsız” olurlar. Düşmanın baskılarına karşı mücadeleyi direnişi örgütlemek yerine, devrimcilere “eylem yapmayın” çağrısında bulunurlar Devrim iddiasından, perspektifinden uzaklaştıkları için, “*devrimin karşı-devrimle birlikte gelişmesi*” gerçeğini de bilmezden gelirler.

Silahlı mücadelenin ikinci etkisi ise, elbette, emekçi sınıflara kurtuluşlarının silahlı mücadele ile gerçekleştirebileceğini göstermesidir. Ki bu da oportünizmi, reformizmi rahatsız eden unsurların başında gelir.

Statükocu oportünizmin, revizyonizmin ve reformizmin bu tepkisine ilk olarak en çıplak haliyle 1960’ların sonunda tanık olduk. Gençliğin mücadelesinin siyasallaşması ve giderek devrimi hedefleyen bir dönüşüm geçirmesi ardından başlayan silahlı mücadele, bir turnusol rolü oynadı. Oligarşi cephesi “*masum öğrenci*

hareketleri anarşik eylemlere dönüştü” demagojisiyle saldırırken, statükocu cephe de saldırılarında, “eleştirilerinde” oligarşiden pek geri kalmadı. Özellikle de, Mahir Çayan’ın ve onun önderliğindeki THKP-C’nin düşünceleri netleşip pratikleri geliştikçe, THKP-C karşısındaki oportünist-reformist cephe de genişlemiştir.

Her türden statükocu anlayışın ortak noktalarından biri, silahlı mücadeleyi temel alan örgütleri “*kitleden kopukluk*”la, “*kitleleri örgütlemekten kaçış*”la “eleştirmeleri”dir. Görmek istemedikleri gerçek, emperyalizm döneminde, dünyada gerçekleşen bütün devrimler, halkın şiddetini ve silahlı mücadeleyi savunan ve hayata geçiren örgütlerin önderliğinde gerçekleşmiştir. Farklı bir örnek yoktur. Bu anlamda, halkın şiddetini, zora başvurmaya, silahlı mücadeleyi eleştirenler, **bugünün Menşevikleridir.**

Devrimci Hareketi ve önderleri Mahir Çayan ve Dayı’yı “kitleleri örgütlemekten kaçış”la suçlayanların çarpıtmalarından biri de silahlı mücadeleyi savunduğunu iddia eden her örgütü, grubu, aynı kefeye koymalarıdır Nitekim bu çarpık yaklaşımın sonucu olarak Mahir Çayan’ı ve THKP-C’yi fokoculukla suçlamayı bilmişlerdir. Oysa Mahir Çayan’da devrimin yolu, stratejisi net ve açıktır Devrimci hareket’in fokocu anlayış ve örgütlerle uzak-yakın hiçbir benzerliği yoktur. Kurulan her benzerlik, paralellik, zorlamadır. Statükocuların hareket noktası, devrimci hareketin de, fokocuların da silahlı gruplar olmasıdır Farkı görmemek ve bilmemek, ya cahilliktir, ya subjektivizm.

Eğer bir **paralellik** kurulacaksa, bu ancak **fokocular ve statükocular arasında** kurulabilir. Çünkü ikisi de devrim iddiasından uzaktır Yöntemleri farklı fakat, iktidar iddiasızlıkları aynıdır

Statükocuların da devrim diye bir dertleri yoktur. Bu anlamda da statükolarını sarsacak tüm faaliyetlere karşıdır. Devrimci hareket devrimi hedeflediği ve oli-

Statükocuların hareket noktası, devrimci hareketin de, fokocuların da silahlı gruplar olmasıdır. Farkı görmemek ve bilmemek, ya cahilliktir, ya subjektivizm.

Eğer bir paralellik kurulacaksa, bu ancak fokocular ve statükocular arasında kurulabilir. Çünkü ikisi de devrim iddiasından uzaktır. Yöntemleri farklı fakat, iktidar iddiasızlıkları aynıdır.

garşiye darbeler vurduğu ve bu nedenle de statüleri sarstığı için, statükocular, düzeni-çileşen reformistler, Devrimci Harekete özellikle de mücadeleyi yükselttiği dönemlerde iyice düşmanlaşmışlardır.

1990'ların başlarında Sovyetler Birliği ve bir çok sosyalist ülkede yaşanan karşı devrimler sonucunda statükocu anlayışlar, daha da yaygınlaştı. Çatıymaların, savaşların güya yok edileceği "tek kutuplu dünya", statükoculuk için çok daha elverişli bir zemin sunuyordu.

"Demokratik emperyalizm", artık her yere demokrasi götürecek, her yerde barış, diyalog hakim kılacak ve reformistler bayram edecekti... Barış, diyalog, silahlı mücadeleden, illegaliteden uzak durmayı dayatıyordu emperyalizm. Bu dayatmaya boyun eğenler, "akıllı", "sağduyulu" soldu. Boyun eğmeyenler, özellikle de silahlı mücadelede ısrar edenler ise, "terörist" ilan edilerek **doğrudan hedef** yapılacaktı.

Statükoculuk bu yeni koşullarda "barışçıl ortamda" kendilerinin hızla kitleselleşeceği hayalleri kurdular. Ortamdan azami derecede istifade etmek için, sistemle bütünleştikçe bütünleştiler; "**Şiddetin her türlüüne karşıyız**" anlayışını savunmaya,

silahlı mücadeleyi savunanlara emperyalizmin oligarşinin ağzıyla, "**terörizm**" demagojisiyle saldırdılar Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sözcüleri gibi devrimciler ve eylemlerine terör, terörist yaftasını yapıştırdılar

Kitleler "radikallikten" ürüyor ve kaçıyorlardı. Silahtan, illegaliteden, ölmek ve öldürmekten, risklerden, tutsaklıklardan ne kadar çok uzaklaşırlarsa, kitlelerin o kadar kendilerine akın edeceğini düşündüler. Ona göre politikalar ürettirler. Devrim iddiasını, devrimci değerleri her şeyi inkar ve mahkum edip, düzenin değerlerini ve ölçülerini benimsediler... Ama olmadı. Kitleler onlara akın etmedi.

Aslında bu yanılgıyı 12 Mart sonrasında da yaşadı oportünizm ve reformizm. 12 Eylül sonrası yine bu yanlış ve temelsiz beklentiye girdiler, yine hayal kırıklığı yaşadılar. Sonra 1990'lara gelindiğinde, oligarşi infazlarla, kaybetmelerle devrimci harekete fiziki darbeler vururken, bir kez daha "silahlı mücadele savunucularının arenadan silineceğini, meydanın kendilerine kalacağını" umdular Kimi, oligarşinin gerçekleştirdiği 12 Temmuz 1991, 16-17 Nisan 1992 katliam operasyonlarında kaybedilen kadrolara bakarak "*sonumuzun geldiğini*" düşünmüş, kimi iç düşmanın 13 Eylül 1992'de Dayı'yı tutsak alarak gerçekleştirdiği darbe sonrası belimizi doğrultamayacağımız beklentisi içine girmiştir.

Son olarak yanılgı, 2000'lerde tekrarlandı.

19 Aralık 2000 katliamından sonra, "Devrimci demokrasi"nin, yani devrimci hareketin artık miadını doldurduğunu, bir daha toparlanamayacağını yazıp, **AB demokrasisi içinde** kendilerinin gelişip güçleneceği bir dönemin hayalini kurmaya başladılar.

Tesbitlerinin karşılığı, hayallerinin cevabı, meydanlarda ve hayatın her alanında süren mücadeledir.

2004 yılında 5 ülkede aynı anda yapılan

operasyonda ortaya çıkan iki gerçek vardı. Birincisi, burjuva savcılarının kaleminden yozlaşma davasının iddianamesine yansımıştır. O zaman İstanbul'un ilçe sayısı 25'dir ve Haklar Ve Özgürlükler Cephesi, 25 ilçenin 18'inde örgütlüdür. İkinci gerçek ise, deniyordu ki: *"kendisini devlet yerine koyarak halkın sorunlarını çözme - ye kalkmıştır...."*

Kim, nerede, kim ne kadar kitlesel, kim sürece ne kadar müdahale ediyor, herşey ortadadır.

Devrimci Hareketin, karşı-devrimin saldırıları karşısında aldığı (ve alacağı) darbeler sonucu tarih sahnesinden çekileceğini ve meydanın kendilerine kalacağını düşünenler, tarihten öğrenmesini bilmeyenlerdir. Pratikte yaşadıklarını da görüp değerlendirememektedirler. Yenmiş yenilmişizdir; ölmüş öldürmüşüzdür. Sayısız infaza, katliama, kaybetmeye maruz kalmış, binlerce tutsak, yüzlerce şehit vermişizdir. Ama boşalan yerler hep doldurulmuştur. Kızıldere'den bugüne yaşanan süreç ortadadır.

THKP-C'ye, Devrimci Sol'a ve DHKP-C'ye "gençlik hareketi", "varoş hareketi" ve benzeri yakıştırmalar yapanlar, hayatın her alanında örgütlenme konusunda, devrimci hareketin ulaştığı yaygınlığın fersah fersah gerisinde kalanlardır; devrimci hareketi "kitleden kopuk öncü savaşıklık"la suçlayanlar, ne devrimci hareketin kitleselliğini yakalayabilmiş, ne ciddi kitle örgütlenmeleri yaratabilmiş, ne kitleleri mücadeleye kanalize edebilmişlerdir. Devrimci hareket, bir **halk hareketi** haline geldiği, kökleri halkın derinliklerinde olduğu içindir ki, oligarşinin yok etme saldırıları sonuç alamamaktadır

Devrimci hareketin **kitle çizgisi**, sadece oportünistler ve reformistlerin değil, THKP-C çizgisindeki sağ ve sol sapmanın ve de yığınların, döneğin de ilk saldırıdığı noktalardan biri olmuştur. Mesela THKP-C içinde ortaya çıkan sağ sapma ve ihanet, bunun tipik örneklerinden biridir.

Devrimci Hareketin, karşı-devrimin saldırıları karşısında aldığı (ve alacağı) darbeler sonucu tarih sahnesinden çekileceğini ve meydanın kendilerine kalacağını düşünenler, tarihten öğrenmesini bilmeyenlerdir. Pratikte yaşadıklarını da görüp değerlendirememektedirler. Yenmiş yenilmişizdir; ölmüş öldürmüşüzdür. Sayısız infaza, katliama, kaybetmeye maruz kalmış, binlerce tutsak, yüzlerce şehit vermişizdir. Ama boşalan yerler hep doldurulmuştur. Kızıldere'den bugüne yaşanan süreç ortadadır...

Kim, nerede, kim ne kadar kitlesel, kim sürece ne kadar müdahale ediyor, herşey ortadadır.

Mahir Çayan ve partinin bir çok kadrosu tutuklu iken, dışarıda kalan Merkez Komite üyeleri M. Ramazan Aktolga ve Yusuf Küpeli, 12 Mart Cuntasının zorluklarını göğüsleyememişler, daha önce onayladıkları teorik ve pratiği örgütlememiş, tersine o teori ve pratiği mahkum etmeye soyunmuşlardır. Onlar da oportünizmin, revizyonizmin ağzıyla *"kitlelerden kopuk bireysel teröre sürüklendiklerini"* keşfetmiş, bunun karşılığında "işçi sınıfını" keşfetmişlerdir.

Kitlelerin nasıl örgütleneceği Parti-Cephe çizgisinde açıktır İşçi sınıfını keşfedenler, riyakardır. Sanki o güne kadar kitlelerin nasıl kazanılacağı hiç konuşulmamış, sanki bütün o stratejik tesbitler, kitle

çizgisini reddediyormuş gibi bir izlenim vermektedirler. Silahlı mücadelenin nedeni ve amacı da işçi sınıfı dahil halkın tüm kesimlerinin örgütlenmesidir zaten. Nitekim, 12 Mart koşullarında THKP-C'nin gerçekleştirdiği silahlı mücadele kadar, ülkemizde kitleleri örgütleyen başka bir eylem süreci yoktur. Eylemler ve Kızıldere, çok büyük bir kitleyi etkilemiş, hareketin geleceği, o mücadelenin yarattığı potansiyel üzerinde şekillenmiştir.

Kızıldere'den bugüne Devrimci Hareketin kitle mücadelesi anlayışına ilişkin neredeyse söylenmedik bir şey kalmamıştır. Silahlı eylemlerimizi yükselttiğimizde "solcullaştığımızı", "polisle düelloya" girdiğimizi söyleyenler çıktığı gibi, silahlı mücadelenin düzeyi şu veya bu nedenle gerilediğinde ise, "legalize olduğumuz, reformizme yöneldiğimiz" üzerine spekülasyonlar başlamıştır. Oysa bu tür gel-gitler devrimci çizgisine uzaktır. Parti-Cephe çizgisi nettir, istikrarlıdır, hedefi açıktır, dolayısıyla neyi nasıl yapacağı bellidir. Kitle çizgisi de mücadelenin koşullarına, ihtiyaçlarına göre şekillenmiş, koşullar ne olursa kitleleri örgütleyen tarzımız korunmuştur.

-7-

Mahir Çayan Ve Dayı, Yakın Devrim Hayallerinin Değil, Kitleleri Sabırla Örgütlemenin Önderi ve Ustasıdır

Silahlı mücadele düşmanlarının ortaklaştıkları noktalardan biri de Silahlı mücadeleyi savunan örgütlerin gerçekleştirecekleri üç-beş eylemle kitlelerin peşlerinden gelecekleri beklentisi içerisinde oldukları yalanını kitlelere propaganda ederek, silahlı mücadeleyi savunan ve yürütenlere saldırmalarıdır. Yine bu anlayış sahiplerine göre devrimci örgütlerin "*Silahlı mücadeleyi tercih etmelerinin nedeni de,*

işçi sınıfı içerisinde örgütlenmenin zor ve uzun yıllar alacağı, küçük burjuvazinin bu sabrı göstermediği" vb. vb.dir.

Mahir Çayan'ın şu sözleri sanırız bu oportünist revizyonist spekülasyonlara zamanında verilmiş yeterli bir cevaptır:

"Ülkemizde pasifistler özellikle şunu söylemektedirler. 'Yapılan eylemler kitlelerde sempati yaratıyor, ama hepsi o kadar...'

Doğrudur. Kitleler bizlere karşı sempati duymalarına rağmen, henüz aktif olarak desteklemiyorlar ve mücadelenin içine girmiyorlar. Bu son derece doğaldır. Ne bekleniyordu yani? 5-6 askeri eylem sonucu, kitlelerin ayaklanıp, ülkede devrim yapması mı?

Bu, pasifistlerin devrimci mücadeleyi kısa bir süreç olarak görmelerinin ve sosyal oluşumdan habersizliğinin bir kanıtıdır." (Bütün Yazılar, syf: 426)

Mahir'in sözleri yeterince açık.

"Yakın devrim hayali", "üç beş eylemle kitlelerin örgütleneceğini beklemek" gibi eleştirilerin hi yöneltilmeyeceği bir hareket varsa o da "**uzun süreli halk savaşı**" teorisini savunan Parti-Cephe çizgisidir. Uzun süreli halk savaşı anlayışıyla, yakın devrim hayalciliği yanyana gelmez zaten.

Mahir Çayan'ın Türkiye devriminde kopuşları sağlayan sabırlı ideolojik mücadele süreci ve ideolojik netleşmeye paralel pratiğe müdahalesi, Dayı'nın 38 yıllık devrimci yaşamı ve onun önderliğinde gelişen zorlu mücadeleler, yakın devrim hayali iddialarının, üç beş askeri eylemle her şeyin olup biteceği beklentisi içinde olunduğuna dair spekülasyonların tekdibidir.

Dayı'nın 1972-73'lerden 2008'e kadar önderlik ettiği mücadele ve örgütlenmeler ortadadır. Bu süreçte, kitleleri örgütleme konusunda açık, somut ve kesin bir ısrar vardır. O kadar ki Dayı, "devrimcilik örgütlemektir" diyerek, kitleleri örgütleme çalışması yürütmeyen devrimcinin dev-

rimciliğinin tartışmalı olduğunu söyleyendir.

Yakın devrim hayali içerisinde olan bir önderin, kitlelerin örgütlenmesini önemsemeyen bir örgütün, 1970'lerden 2010'a kadar Türkiye gibi faşizmle yönetilen bir ülkede varlığını sürdürebilmesi mümkün müdür? Özellikle bu örgüt, sürekli olarak karşı-devrimin en üst düzeydeki saldırılarıyla karşı karşıya ise?.. Kızıldere sonrası siyaset sahnesinde yeralan THKP-C'nin sol ve sağ yorumcularından bugün varlığını sürdürebilenin olmaması bile, Devrimci Hareketin farklılığını ortaya koymaktadır.

"Sol" sapmanın hiçbir zaman kitleleri örgütleme, taban örgütlenmeleri yaratma, ekonomik, demokratik, mücadeleye önderlik etme gibi bir kaygısı hedefi olmamıştır. Buna karşılık, daha "kitlese" bir görünüm arzeden sağ sapmanın da kitle çizgisinde onları devrime kanallı eden, onlara devlete karşı savaşa yönelten yan alabildiğine zayıftır. Sağ sapmanın kitlese"llığı kof bir kitlese"llik olarak kalmıştır.

Dayı'nın "**Bir anda ve yoğun emek verilmeyen, kitleleri, özveri gerektiren büyük mücadelelere katacaklarını düşünler, kitlelere yabancıdır.**" (Dayı, Seçme Yazılar) sözleri de gayet açıktır. Hem Parti-Cephe'nin kitleleri kazanmaya nasıl baktığını, ve tüm devrimcilere de nasıl bakmaları gerektiğini göstermektedir.

Dayı, yukarıdaki sözlerini kitle çalışmasının en temel yanlarına vugu yapan şu sözlerle tamamlamaktadır:

"Kitleleri eğitmenin, topluluk psikolojisi yaratmanın onlarca biçimi vardır. ... Bu yolların belirlenmiş, tek düzeleşmiş bir biçimi olamaz. **Kitleleri eğitmek, bir araya getirmek, güç oluşturmak ve seferber edebilmek temel ölçü olmalıdır. Hangi biçimde ve görünümde olursa olsun buna hizmet eden her türlü mücadele aracını ve yöntemini ustalıkla değerlendirmesini bil-meliyiz. Gençliğin, düzen öze"mlerini, sıradan duygularını, çarpık kültürlerini analiz ederek, kime nasıl yaklaşacağımızı,**

nasil eğiteceğimizi doğru tespit etmezsek ve bu insanlarla sürekliliği olan bir ilişki geliştirmeyiz, emek vermezsek doğal ki, bu insanlar bizi tercih etmeyeceklerdir. Kitleler anlaşılmadan, emek verilmeden eğitilemez, kazanılamaz. Gençliğin tezcanlılığı, devrimci kadrolara da yansımakta ve bu nedenle hemen sonuç alma, kitle çalışmasında ısrarlı olmama gibi, hatalı tutumlara yol açmaktadır."

Kitleleri örgütlemek, emektir, sabırdır, kararlılıktır. Ve bunları ancak devrim iddiasına sahip olanlar gösterebilir. Devrimci Hareket'in kitle çizgisine dair tüm belirlemeleri, bu unsurlarla şekillenmiştir. Mahir şöyle yazıyordu mesela: "**Kitlelerin düzene karşı memnuniyetsizlik ve kıpırdanmalarının eyleme dönüşmesi için, önce inan-dırıcı olmalıyız. Söylediklerimizi bizzat eylemimizle onlara göstermeliyiz.**" (Bütün Yazılar)

Mahir Çayan'a bu tespiti yaptıran halkımızın şu gerçeğidir:

"Yıllardır aldatılmış, kazıklanmış olduğundan lafa, söze, vs.ye artık inanmaz olmuştur. Bu nedenle kendine söylenenlerin bizzat söyleyenler tarafından eyleme dö-küldüğünü görmeden inanmaz."

"Şu anda bizlerin görevi, düzen değişikliğinin şu veya bu biçimde gerekliliğine inanan **kitlelere** böyle bir değişikliğin mümkün olabileceğinin güvencini yaratmaktır. Örgütsüz olan ve idealist düşünce-nin perspektifinden, oligarşik devlet gücünü 'dev gibi' güçlü ve yenilmez olarak gören kitlelere, merkezi otoritenin aslında görüldüğü kadar güçlü olmadığını, kof olduğunu, bütün gücünün yaygara ve gözdağı olduğunu bizzat devrimci pratik içinde göstermek suretiyle bu güvenceyi yaratabiliriz."

Bu kitle çizgisinde hiçbir muğlaklığa yer yoktur. Bu kitle çizgisi, kendine ve halka güven esası üzerinde şekillenmiştir. Bu güven varolduğu sürece, bu çizgi kitleleri örgütlemeye devam edecektir. Hiçbir güç, hiçbir yöntem, bu devrimci çizgiyi,

Devrimci hareketin politikasının hedefi kitleleri kazanmak, devrimci mücadeleyi ileriye taşımaktır. Bu noktada da kitleselleşme ile politikleştirme birbirini tamamlamalıdır. Kitleselleşme, amaçsız, hedefsiz, anlık toplanıp anlık dağılan, anlık parlayıp sönen kalabalıklar değildir. Kitleselleşme, yalnızca geçici olarak şu veya bu eylemlere katmak değil, onları örgütlemektir, çeşitli örgütlülükler içine kanalizetmektir.

kitlelerden koparmaya yetmeyecektir.

-8-

Politikamızın Hedefinde Kitleleri Kazanmak, Devrimi Büyütmek Olmalıdır

Mahir Çayanlar 50 yıllık reformizmle hesaplaşmışlar, ayrışmalar yaşamışlar, yetkinleşmişler ve THKP-C'yi kurmuşlardır. Zorlu bir pratiğin ve ideolojik mücadelenin sonucunda geldikleri noktayı şöyle tanımlamışlardır:

“Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi, köylü, öğrenci militanları bir araya getirdi. Böylece, Leninizm temelleri üzerinde, devrimci yoldaşlığın oluşturduğu, kelimenin geniş anlamı ile proleter devrimci bir örgüt doğdu. Bu örgüt, Türkiye’deki karşıdevrim cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebrini göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar bütün kesimlerdeki devrimci mücadeleyi yönlendirme gayretleri içinde olanların örgütüdür.”

THKP-C’nin yayın organı Kurtuluş’un 15 Mart 1971 tarihli birinci sayısında yayınlanan bu alıntıda sözü edilen “gayret” hiç sona ermedi. Mücadele Kızıldere ile birlikte kesintiye uğrasa da, Parti-Cephelilerin kitleleri örgütleme ve hayatın her alanındaki mücadeleyi yönlendirme gayreti durmadı. Kızıldere’den sonra bayrağı Dayı devraldı. Dayı da Mahir Çayan’ı, Marks’ı, Lenin’i, Stalin’i, devrimin ustalarını kendine rehber edinmiştir. Partileşme ve onun değişmez parçaları olarak **kadrolaşma ve kitleselleşme**, Dayı’nın önderliğindeki örgütlerin gündeminden hiç çıkmadı.

Dayı’nın önderlik sürecinin önemli bir bölümünde de ana hedef, partinin yaratılmasıdır

Neden? Çünkü Parti, iktidar iddiasının somutlanmasıdır. Çünkü Parti, Lenin’in tanımıyla **“işçi sınıfının öncüsünün, milyonlarca işçiyle olan birliğinin bir ifadesidir.”**

Partiyi yaratmaktaki ısrar ve kararlılık, en geniş kitlelere iktidar iddiasıyla gidebilmeye verilen önemdir.

Sıradan, karikatürize edilmiş bir partiyle yetinmemek, devrime, kitleleri kazanmaya, politik bir alternatif yaratmaya verilen önemin ifadesidir.

“Kendi kabuğuna çekilen, kendini kitlelerden tecrit eden, kendi sınıfıyla olan bağlarını koparan hatta gevşeten bir parti kitlelerin güven ve desteğini kaybetmeye mahkumdur. (Örgütlenme Üzerine Lenin, Stalin, syf. 146)

Stalin’in kavramlarıyla söylersek, tüm emekçilere, yoksullara, kitlelere, **disiplin ruhunu, sistemli mücadele etmeyi, yi, örgüt ruhunu ve metaneti** kazandıracak olan Partidir.

Devrimci hareketin tarihinde ve tüm pratiğinde, kitle çalışması gelişigüzel ve hedefsiz yapılan bir şey değildir. Planlı, sistemli, önümüze hedefler koyarak çalışmak esastır. Kitlelere nasıl gideceğiz? Nasıl örgütleyeceğiz? Hangi araçlarla hangi

yöntemlerle ulaşacağız?.. sorularının cevabı devrimcinin kafasında net olmalıdır

Biliyoruz ki, **“kitle”** dediğimiz en küçük birim bile kendi içerisinde farklılıklar taşımaktadır. Ve bunların düzen partileriyle, dinle, tarikatlarla ilişkileri olabilir. Duyarsız, apolitik olabilirler. Kitle dediğimiz de zaten kendi içerisinde farklılıklar taşıyan topluluktur. O nedenle ki, her şeyden önce, çalışma yapacağımız (ya da yaptığımız) alanı, o alandaki kitleyi, tüm ayrımlarıyla tanımak, öğrenmek zorundayız. Ekonomik, sosyal, kültürel... yanlarıyla tahlil gerekmektedir. Sistemle çelişkileri nelerdir? Düzenin kurumlarıyla ilişkileri nasıldır? Sorunları, talepleri nelerdir?

Pek çok soru sorulmalı ve net cevaplar verilmelidir. Çünkü, kitleleri örgütleyebilmek için öncelikle somut taleplerini sahiplenmek gerekmektedir. Ve yapılan çalışma kitlelerin sadece bir yanını değil, bütün yaşamını kucaklayacak şekilde ele alınmalıdır.

Devrimci hareketin politikasının hedefi kitleleri kazanmak, devrimci mücadeleyi ileriye taşımaktır. Bu noktada da **kitleselleşme** ile **politikleştirme** birbirini tamam-

layacaktır. Kitleselleşme, amaçsız, hedefsiz, anlık toplanıp anlık dağılan, anlık parlayıp sönen kalabalıklar değildir **Kitleselleşme**, yalnızca geçici olarak şu veya bu eylemlere katmak değil, onları örgütlemektir, çeşitli örgütlülükler içine kanalize etmektir.

Halka değer verildiğinde, sorunları, dertleri paylaşıldığında, çareler arayıp çözümler bulunduğunda kitlelerde güven oluşacaktır. O güveni asıl olarak yaratacak olan, **bir**, mücadelemizin düzeyi, **iki**, kitlelerle kurulan ilişkinin niteliği ve bu ilişkiler içinde onlara örnek olabilmektir.

İlişki kurulan, eylemlere katılımı sağlanan kitleleri, örgütlü bir güç haline getirmek, gerçek anlamda kitleselleşme için olmazsa olmazlardandır. Çünkü, örgütlülük, kitlelerin kendini tanıyıp, kendine güven kazandığı, kazanacağı ve güç olduğunu hissedeceği yerlerdir.

Daha önce de vurgulamıştık; Her şey kitle çalışmasının aracıdır. Amacımız ise tektir: Kitleleri devrime kazanmak. O halde tüm Cephelilere çağrımızdır: Devrim kitlelerin eseri olacaksa, o zaman herkes görev başına...

MUZAFFER HALK

Yüreğim bu kavganın içinde
Kazanacak halkım
Bütün halklar kazanacak bir bir.
Bu acılar, ıslak bir mendil gibi
Kumlar arasından
Şehit duraklarından
Süzülüp ortaya çıkaracak her şeyi,
Şanlı günler yakındır çünkü
Kinler susacak bir an
Ceza veren eller titremesin diye,
Günler tam dolsun diye,
Halk caddelerinde
Bir güzel, bir güçlü
Yerini alsın diye!
İşte benim günüm bu
İşte hoşgörölrlüğüm
Başka sancağım yok benim!

Pablo NERUDA

*Pablo Neruda Şilili bir diplomattır. Diplomat kimliğinden çok halkların özgürlük savaşını işlediği kavga şiirleriyle tanınır. İspanya'da konsolosluk yaptığı yıllarda, bir diplomat olmasına rağmen, aydın kimliğinin gereği olarak ve **enternasyonalist** bir bilinçle Cumhuriyetçilerin safında savaştı.*

Kitleleri Örgütlemenin Bir Aracı Olarak Demokratik Mücadele

- ↓ **Demokratik mücadeleyi yasalılık ve icazet sınırlarına hapsetmek,**
- ↓ Demokratik mücadelenin gereklerini yerine getiremeyip, derneklerin, sendikaların yerine “parti” kurup, legal partililik oyununa katılmak,
- ↓ **Ülkemizdeki demokratik mücadeleyi burjuva demokrasisinin hakim olduğu bir ülkedeki gibi ele almak,**
- ↓ Demokratik mücadelenin de ısrar, cüret ve fedakarlık gerektiren, bedeller ödenen bir mücadele olduğunu yadsımak,
- ↓ **Demokratik mücadeleyi iktidar mücadelesinin dışında ve uzağında görmek...**

demokratik mücadele konusundaki belli başlı çarpıklıklardır.

Bu çarpıklıklar,

halkın devrimci iktidarı hedefiyle sürdürülen devrimci ve demokratik mücadeleyi zayıflatacağı gibi, sahiplerini de giderek düzen içine savurur.

Demokratik mücadele, düzenle ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel anlamda çelişkileri olan ve bu sebeple çıkarları devrimden yana olan tüm sınıf ve tabakaların, hakları ve talepleri uğruna mücadele içinde eğitilmesi, bilinçlendirilmesi örgütlenmesi ve iktidar mücadelesine yönlendirilmesi faaliyetidir. Bu faaliyet genel olarak Demokratik Kitle Örgütleri (DKÖ) tarafından sürdürülür. DKÖ’lerse, sınıflar mücadelesinin bir okulu, **kitleleri devrime yöneltmenin** kanallarındırlar Kitle çalışmasının tek değil, ama en önemli kurumlaşmaları DKÖ’lerdir.

Demokratik mücadeleyi doğru temellendirmemek sapmaların da en önemli kaynaklarından birini oluşturur. Ki ülkemiz solun da geçmişten bugüne sıkça karşılaştığımız bir durumdur. Demokratik mücadeleyi legalizmin bataklığında kulaç atmaya indirgeyenler, genellikle o bataklığa saplanıp kalmış ve oradan bir türlü çıkmamışlardır. İşte bu sebeple demokratik mücadeleyi ülkemiz koşullarını göz önüne alan devrimci bir tarzda ele almak gerekir.

Ülkemizde faşizmin baskı

ve saldırısı kesintisiz olarak sürüyor 12 Eylül öncesinde, 12 Eylül sürecinde ve sonrasında iktidarlar görünürde değişmiş ama demokratik mücadelenin önünü kesmeye yönelik baskı ve şiddet kesintiye uğramamıştır. Faşizm gerçeği ortada iken faşizme karşı mücadele-yi temel almayan demokratik mücadele ola-maz.

Bugün ülkemizdeki demokratik mücade-leye baktığımızda, sınıflar mücadelesinde üst lenmesi gereken rolün oldukça uzağında ol-duğunu görürüz. Ki mevcut durumun da te-mel iki nedeni vardır. **Birincisi**, faşizmin de-mokratik örgütlenmeler üzerindeki yoğun baskısı ve **ikincisi**, demokratik mücadeleye yönelik çarpık yaklaşımlardır. Demokratik mücadeleye yönelik bu çarpıklıkların köke-ninde ülkemiz gerçekliğine denk düşmeyen, mücadelenin sınıfsal niteliğini yadsıyan anla-yışlar vardır.

Yukarıda “birinci” olarak belirttiğimiz neden, gerçekte bir yandan demokratik mü-cadeleyi geriletken bir unsurken, diğer yandan ülkemizde demokratik mücadeleyi daha önemli hale getiren, demokratik mücadele-nin militan ve kitlesel bir bakış açısıyla veril-mesini zorunlu kılan bir nedendir.

Demokratik mücadelenin bir başka zayıf-lığı, bu mücadelenin bir çok kesim tarafından Kürt milliyetçi hareketin çizdiği sınırlara, "barış" söylemine hapsedilmesidir. Bu nok-tada solun önemli bir kesimi “barış”a yedek-lenmiş, haklar ve özgürlükler mücadelesi-nin, demokrasi mücadelesinin kapsamı ala-bildiğine daraltılmıştır

Demokratik mücadelenin devrimci bir te-mele oturtulabilmesi için yasallığı değil meş-ruluğu esas alması, ideolojik bir netlikle sür-dürülmesi, küçük burjuva aydın bakış açısın-dan uzak durması, ekonomik demokratik mücadelenin de iktidar iddiası ve perspekti-fiyle sürdürülmesi gerekir.

Demokrasi Mücadelesinde Meşruluk Ve Yasallık

Faşist terör, hem tek tek devrimcileri,

hem de hem genel olarak halk kitlelerini her zaman saldırılarıyla devrimden, meşruluk ze-mininden uzaklaştırıp yaptığını savunamaz hale getirmek ister. Demokratik kitle örgüt-lerine saldırılar linç girişimleri, halktan tec-rit etme politikası, dergi satışlarının engellen-mesi, afiş asılmasının, bildiri dağıtılmasının, imza toplanmasının engellenmeye çalışılma-sının hep bir amacı vardır devrimcileri yıldır-mak, haklılığımıza, meşruluğumuza gölge düşürmek. Faşizm bizi elde ettiğimiz de-mokratik mücadeleden hep bir adım daha ge-riye düşürmek ister. Bu sebeple haklar ve öz-gürlükler mücadelesine saldırır Elde edilen hakları korumak için mücadele etmeyen, hakların gasp edilmesine karşı set olup püs-kürtecek bir kararlılık ve direngenlik göster-meyen anlayışlar, kendi meşruluklarına inan-mıyorlar demektir.

Devrimciler demokratik mücadele ve ör-gütlenme yaptıkları tüm alanlarda bu meşru-lukla mevzilerini koruyabilmelidirler; yoksa kazanılmış olanı adım adım kaybetmek kaç-ınılmazdır

Demokratik mücadelenin temel noktala-rından biri, devrimci meşruiyetin gücüyle yasallık zırhını delmektir Demokratik müca-delede yaratılan geleneklerin izinde yürüye-rek ve kitlelere güvenerek bunu başarabilir, yeni kazanımlar, yeni mevziler elde edebili-riz. Güler Zere'nin tahliye ettirilmesi, 1 Ma-yıs Alanı'nın kazanılması, bu noktada verebi-leceğimiz en yakın örneklerdir. Yasaklanan Taksim alanı kitlelerin ısrar ve kararlılığıyla zapt edilmiştir. Demokratik mücadelede, an-cak meşrulukla hareket edenler, statükoları parçalayabilir, "yasal" olmayı elde edebi-lir, veya egemen sınıfları gerçekte asla ta-hammül bile edemeyecekleri kararları ver-mek zorunda bırakır.

Demokratik mücadeleye en fazla zarar verenler, yasalarla çizilen sınırları aşmaya cesaret edemeyenlerdir. Bu yaklaşımda olan-lar, kaçınılmaz olarak yasalıcı ve icazetçi bir çizgi geliştirir, kendi dışlarındaki tüm güçle-ri de yasalılık, icazetçilik sınırları içine çek-meye çalışırlar. Yasalcılığın hakim ve belirle-yici olduğu noktada, gerici sendikalarla, ge-rici meslek örgütleri ve derneklerle, demok-ratik kitle örgütleri olduğunu iddia edenler

Buraya spot konulacak

arasındaki fark giderek belirsizleşir.

Farksızlaşma, giderek mücadele biçimlerinde, örgütlenme anlayışında, kitlelere gitme tarzında da kendini göstermeye başlar. Demokratik kitle örgütü, düzenin sıradan dernekleri haline gelir. Faşist saldırılar karşısında militanca tavır alınması gereken durumlarda çoğunlukla yasak savma kabilinden tavırlarla karşılaşmak sıkça yaşanan bir durumdur. Yasak savmanın ülkemizdeki adeta karakteristik hale gelen biçimi de "Basın açıklamaları"dır. Çoğunlukla kitlelerin haberinin olmadığı, devrimci, demokratik kurumlara, çevrelere bile dağıtılmayan, burjuva basına mail atmakla yetinilen basın açıklamalarıyla "demokratik mücadele" verildiği sanılır. Veya 5-10 kişiyle, bilinen yerlerde yapılan basın açıklamaları da giderek etkisizleşip yasak savmanın bir başka biçimine dönüşmüşlerdir. Evet bir mübalağa yoktur, gerçekten 5-10 kişidir basın açıklamasına katılan kitle sayısı. Üstelik bu durum iyice komikleştirilir ve "yaklaşık 10 kişi" denilerek sayılamaz duruma getirirler...

Bu örnekler, demokratik mücadeleye ilişkin çarpık bakış açılarının sonucudur

Neden bu tarz hakim hale gelmektedir? Çünkü militanca olan ne varsa, onlar "**demokratik kitle örgütlerinin işi değildir**" anlayışıyla reddedilmiştir yıllar içinde. Herşey yasallığa tabi kılınmıştır. Mücadele biçimleri, halkın sorunlarının, taleplerinin nasıl elde edileceğine, protestolarımızın en etkili nasıl yapılabileceğine göre değil, polisin çizdiği sınırlara göre belirlenmiştir. Reformist, oportünist solun büyük bölümünde bugün bu anlayış hakimdir. **Biz yasal derneğiz, biz sendi-kayız, biz konfederasyonuz, biz üyeleri arasında her türlü görüşten insanların olduğu bir odayız, biz sadece bir dergiyiz...** diye diye, demokratik mücadelenin devrimci özü ve ruhu yok edilmiştir.

Düşünce olarak demokratik mücadeleye bakış açısında devrimci olamayanlar, elbette bu alanda devrimci bir mücadele sürdüremezler. Dayı'nın dediği gibi "**Güç düşünce - lerdedir. Beynimizdedir. Öncelikle ve ısrarla düşüncelerimizde net olacağız.**" Demok-

ratik mücadelede, baştan militan devrimci olanı düşüncede reddedenler, pratikte düzenin sınırlarına hapsolmuşlar ve o sınırlar da her türlü demokratik talep ve eylemin içeriğini boşaltmıştır.

Demokratik mücadele, içinde bulunulan dönemlerin koşullarına ve ihtiyaçlarına göre şekillenir. Bunun için de yasalarla sınırlandırılmaz. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. 12 Eylül öncesi Demokratik Kitle Örgütlerinin yapısı, **FKF'nin**, Dev-Genç örgütlenmelerinin yapısı, mücadeleleri örneklerdir. Neredeyse 1980'lerin başından itibaren varolan mücadelesiyle **TAYAD**, 1980'lerin sonlarına doğru kurulan gençlik dernekleri, **İYÖ-DER**, **TÖDEF** gibi örgütlenmeler, 1990'ların başlarında yoksul gecekondu semtlerinde kurulan sayısız dernekler bunların her biri kendi koşulları içinde demokratik mücadele ve örgütlenme açısından örnek ve önder olan yapılarıdır.

Kuşkusuz bugünün koşullarıyla o yıllar birebir özdeşleştirilemez. Ama örnek alacağımız nokta yaşadıkları dönemde mücadeleyi büyüten, **kitleselleştiren, kitleleri politikleştiren** bir işlev görmeleridir. Bizim için belirleyici olan o süreçlerin biçimsel yanlarına öykünmek değil, o pratiğe hayat veren **anlayışı kavramak** kendi sürecimizi o anlayışa göre ele almaktır.

Farklı süreçlerin mücadele biçimini taklit etmek günün koşullarına ve ihtiyaçlarına denk düşmeyeceğinden istenilen sonuç elde edilmeyebilir. Ve demokratik mücadelede belirleyici olan kitlelerin talepleridir. Ancak o taleplere denk düşen bir ekonomik demok-

ratik mücadele, o kitleleri mücadeleye ve örgütlenmeye çekebilir.

Demokratik mevziler bizim gibi faşizmin sürekli olduğu ülkelerde kalıcı olmayabilir. Ancak, emperyalizmin ve oligarşinin tercihleri ve ihtiyaçları temelinde demokrasıcılık oyunu sürdüğü müddetçe, demokratik kitle örgütleri şu veya bu biçimde varlığını sürdürmeye devam eder. Bu mevzilerin halkın mücadelesi açısından oynayacağı rolü belirleyen ise, birincisi bu alanda izlenecek politikanın doğruluğu, ikincisi bu alanda gösterilen kararlılık olacaktır. Emperyalizmin ve oligarşinin politikaları doğrultusunda mevcut demokratik kitle örgütleri, yayın organları ve diğer yasal imkanlar ortadan kaldırılabilir ve ya göstermelik hale düşürülebilir, ama her koşulda esas olan meşruluk bilinci, doğru devrimci politika ve kararlılıktır. Bunlar olduğunda her seferinde ekonomik demokratik mücadele alanını yeniden kurmak mümkündür.

Bugün başta polis terörü, işten çıkarmalar, linç saldırıları, sivil faşist saldırılar gençliğe yönelik baskılar, yoksul gecekondu semtlerine yönelik kuşatma başta olmak üzere, hayatın her alanında sürmekte olan ekonomik ve demokratik hak gaspları karşısında halkın ekonomik demokratik mücadelesinin, saldırılar karşısında direnişinin meşruluğu tartışılmaz. Aynı biçimde bu doğrul-

tuda örgütlenmenin zorunluluğu da tartışılmaz.

Kitleleri kendi yaşadıkları sorunlar temelinde mücadeleye çekmeden, onları kendi sorunları temelinde düzenle karşı karşıya getirmeden ve keza kitlelerin kendilerini ifade edebildikleri, sorunlarını ve taleplerini dile getirebildikleri örgütlenmeler olmaksızın, kitleler **siyasallaştırılmaz**. Siyasallaşmayan kitlelerinse faşizme karşı mücadele etmesi, devrim yolunda yürümesi beklenemez.

İdeolojik Netlik

İdeoloji, sınıfların, çeşitli topluluk ve grupların siyasi, kültürel ve ahlaki, dinsel, felsefi görüş ve düşüncelerinin sistemleşmiş halidir. Bu düşünceler, halkların yüzlerce yıllık yaşamları ve kavgaları içinde oluşan, sınıflar mücadelesinin nesnel yasaları tarafından belirlenen düşüncelerdir. Bu süreçler sonunda düşünceler sistemleşiyor ve ideoloji şekilleniyor. İdeoloji belli bir netliğe ulaştığında ise, bu kez bizzat o kesimleri ve o kesimlerin mücadelesini etkileyip yönlendirmeye başlıyor.

Çağımızda iki temel ideoloji vardır: burjuva ve proletarya ideolojisi.

İdeoloji, her sınıfın savaşında kullandığı, bir silahtır. Sınıflar birbirlerini o silahla vurmaya çalışırlar.

Proletaryaya kendi ideoloji silahını kazandıran, Marx ve Engels'dir. İşçiler Marks ve Engels'den önce de kapitalist sömürüye karşı mücadele etmiş olsalar da, henüz düşünceleri sistemleşmiş, kendi iç bütünlüğüne ulaşmamış düşüncelerdi. Marks ve Engels'in bilimsel teoriyi geliştirmeleriyle birlikte, proletarya kendi ideolojisine kavuşmuş oldu. Proletaryanın ideolojisi, bilimsel sosyalizmdir. Bunu Marksizm-Leninizm olarak da ifade edebiliriz. Proletaryanın ideolojisini esas aldığını, savunduğunu söyleyen herkes, hayatın her alanındaki mücadeleye, örgütlenmeye, siyasal, sosyal, kültürel tutum ve davranışlarına bu ideoloji çerçevesin de yön vermelidir. Bu gereklilik, demokratik mücadele için de geçerlidir elbette.

**Buraya
spot
konulacak**

“Bizim gibi ülkelerde demokratik mücadele, yasallık değil, meşruluk temelinde ele alınmalıdır. Halk kitlelerinde yarattığımız örgütlülükler, her an ortadan kalkabilir. Böyle olduğunda dahi, bu kitle örgütleri meşru temelde yaşamalıdır. Ve bu örgütlülüklerimiz, faşizmin nite - liği göz önüne alınarak, özel durumlar hariç, her şeyiyle oli - garşinin denetimi ve icazetinde olmamalıdır. Faşizmin egemen olduğu bir ülkede, savaşçı bir par - tinin bu alanlardaki üye ve yöneti - cileri, silahını geçici olarak gizle - miş, ama gerektiğinde kullanan bir savaşçıdır. Kendini böyle gör - mek durumundadır. Böyle görme - diği durumda ideolojik şekillenişinde, çalışma tarzında ve savaş örgütü anlayışında, çarpık düşünceler kendini gösterecektir. Bu çarpık, yanlış düşünceler, doğru temellere oturtulup düzeltil - mezse, faşizmin, baskı ve terörü karşısında yılgınlık, teslim olma veya reformist yaklaşımların ortaya çıkması gündeme gelecektir.”

Dursun Karataş

Marksist-Leninist ideoloji, kapitalizmi tarihsel bir zorunluluk olarak sosyalizmin takip edeceğini, ancak bunun kendiliğinden olmayacağını, bunu sağlayacak olanın da proletaryanın mücadelesi ve örgütlenmesi olacağını tespit eder.

Bilimsel sosyalizm teorisi, sosyalizmin

proletaryanın iktidarı altında gerçekleşebilecek bir toplumsal sistem olduğunu, proletaryanın burjuva devlet aygıtını parçalayıp kendi iktidarını kurması için de zora dayalı bir devrimden başka yol olmadığını söyler. (Marks ve Engels, tarihin belli bir dönem ve belli ülkeler için getirdiği istisnalardan söz etmiş olsalar da, daha kendi yaşadıkları dönemde, bu istisnaların artık geçerli olmadığını söyleyen de kendileridir.) Bu anlamda, Marksistler için, Bilimsel Sosyalizmin savunucuları için zora dayalı devrim, tartışılmaya cak bilimsel bir gerçektir ve proletaryanın ideolojisinin ayrılmaz bir parçasıdır

Sosyalistim diyenlerin objektif olarak tüm bunları kabul etmiş olması gerekiyor. Oysa bugün ülkemiz solu bundan çok uzaktır. "Sosyalistim" diyenlerin önemli bir bölümü, bunun gereklerini yerine getirmemektedir. Proletaryanın ideolojisini savunmak, burjuvazi karşısında bu anlayıştan ayrılmamaktır.

Marksist-Leninist bir hareket, zaman zaman yanlış yapabilir, proletarya ideolojisine, proletaryanın çıkarlarına denk düşmeyen bazı politika ve taktikleri olabilir. Bu onun Marksist-Leninist olmadığını göstermez. Tam tersi de söz konusudur. Kimi eylemlerde doğru davranmak, bazı konularda doğru politikalar savunmak kimseyi Marksist-Leninist yapmaz. Proletarya ideolojisinin savunulmasına, **teorik, ideolojik, pratik, kültürel, stratejik anlamda bir bütün olarak bakılır. Marksist-Leninist sıfatını taşıya - bilmek, ancak bu bütün içinde mümkündür.** Marksist-Leninist bakış açısına bir çizgi halinde ters düşüldüğü yerde, burjuvazi karşısında proletaryanın ideolojisinin ve çıkarlarının militanca, her türlü bedel göze alınarak savunulmadığı yerde, sosyalist olmaktan ve sosyalizmi savunmaktan söz edilemez.

Marksist-Leninist olmak, her şeyden önce söylenenler ve yapılanların uyum içinde olması, hayata geçirilmesi demektir. Çünkü Marksizm dünyayı değiştirmenin ideolojisi - dir ve bu anlamda da ideolojik olarak savunulan, pratikte kararlıkla hayata geçirilmeye çalış ı l m a l ı **Tersi, Marksizm-Leninizmin özüne aykırıdır**

Reformizm, hem burjuvaziyle uzlaşmaya açık ideolojik şekillenmesiyle, hem “dünyayı değiştirme” iradesinden yoksun pratiğiyle, daha baştan Marksizm-Leninizmin dışına düşmüştür. Oportünizm ise, genel olarak bir ayağı statükoda, bir ayağı Marksizm-Leninizmde olan bir görünüm arzeder. Bazen düzen yanı ağır basar bazen devrimci yan... Sonuçta kimin kazanacağı, düzen içilikte mi, devrimcilikte mi istikrar sağlanacağı, bir yanıyla da bu kesimlerin kendi gerçekleriyle yüzleşme cesareti gösterip gösteremeyeceklerine bağlıdır

Reformizmin, revizyonizmin, oportünizmin sınıflar mücadelesindeki pratik yerlerini elbette sonuç olarak, demokratik mücadeleye, ideolojik mücadeleye, politik mücadeleye, askeri mücadeleye nasıl baktıkları ve bu noktalarda ne yaptıkları belirler

İdeolojik anlamda bir netliğe sahip olmayanlar, demokratik mücadelede de sağa sola savrulmaktan kurtulamazlar. Kitleleri örgütleyebilmek için düzen ideolojisi karşısında sağlam bir alternatifte sahip olmayanlar, politika üretmeyenler, hayatın ihtiyaçlarına cevap veremezler. Kimisi, demokratik mücadeleyi şu veya bu gerekçeyle yadsıyor, küçümüyor; sapmanın bu türüne şimdilerde pek fazla rastlanmasa da keskinliğin revaçta olduğu dönemlerde demokratik alanın “deşifreye” yol açacağından, kitlelerde “reformist hayalleri besleyeceği”ne kadar çok çeşitli gerekçelerle demokratik mücadeleden, yasal kurumlaşmalardan uzak durmayı savunular olmuştur. Kimisi ise, demokratik mücadeleyi, “**HER ŞEY**” yerine, mücadelenin tek biçimi ve örgütlenmenin tek alanı yerine koyuyor. Böyleleri de doğal olarak giderek iktidar iddiasını ve bakış açısını kaybediyor. Legalizm bataklığı, kaçınılmaz olarak içine gireni boğuyor.

Devrimci mücadeleyi salt demokratik mücadeleye indirgemenin sonuçlarını Mahir Çayan yıllar önce şöyle ortaya koyuyordu: “*Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılması –rafa kaldırıldığı– daha doğru bir deyişle oligarşi tarafından kullanılmasına ‘izin’ verilmediği, ordusu, polisi ve diğer güçleri ile emekçi kitlelere tam bir tenkil politikasının izlendiği bütün geri bırakılmış*

ülkelerde, bu tip klasik “kitle çalışması” ile ekonomik ve demokratik mücadeleyi, politik mücadeleye dönüştürmek isteyen örgütler, düşmanın askeri üstünlüğü ve baskısı karşısında, güçsüzlüğe düşecekler, giderek de iyice sağa kayacaklardır.” (Bütün Yazılar, syf: 396)

Türkiye solunda bir çok grubun yaşadığı sağa kayışın açıklamasını, yukarıdaki bu satırlarda bulabiliriz. Şu veya bu dönemde, devrimci bir kulvarda yer alan pek çok örgüt, Mahir’in ifade ettiği baskı ve saldırılar karşısında, doğru bir çizgiyi hayata geçiremedikleri için ya reformizmin kulvarına kaymış ya da mücadele arenasını tümenden terk etmişlerdir.

Düzen hayatın her alanına kendi ideolojisini taşıyor. Kitlelere açık ve sinsi bir çok yolla, kendi ideolojisini empoze ediyor. Burada sorun sadece kitlelerin düzenin ideolojik bombardımanından etkilenmesi değildir. Tek tek devrimciler, hatta ilerici, sosyalist demokrat örgütler dahi burjuva ideolojisinden etkilenabiliyor. Bu etkilenmeler karşısında ideolojik bir netlik geliştirilmediğinde, burjuva ideolojisinin giderek tüm düşünceleri etkisi altına alması kaçınılmazdır. Burjuva ideolojisinin etkisinden, çekiminden kurtulamayan ve tersine bunu meşrulaştıran, teorisleştiren her yaklaşım, kendi tükenişine doğru atılmış bir adımdır. Bugün kendilerini devrimci, sosyalist olarak nitelendirmelerine rağmen çeşitli örgütlerin, aydınların devrimcilikle, Marksizm-Leninizmle ilgili olmayan düşünceleri ve değerleri savunabilmeleri, işte böyle bir tükenişin göstergeleridir. Bu tükeniş kiminde yavaş, kiminde hızlı gelişir, yıllara yayılan süreçlerde şu veya bu biçimde mevcut ideolojik savuruluş, maskelenebilir, ama sonuç değişmez.

İdeolojik bir netliğe sahip olmayanlar, demokratik mücadelede neye nasıl yaklaşılacağını devrimci bir tarzda çözümleyemezler. Sistem, ideolojik ve politik olarak kuşatır onları, eylem biçimlerini, söylemlerini, tutumlarını düzenin tavsiye ettikleri ve dayattıkları belirler. İdeolojideki muğlaklık zincirleme olarak hemen tüm alanlardaki düşünce ve pratiği belirler. Burjuvazinin ideolojisine şu veya bu biçimde açık olanlar, ahlakta, kültü-

rel değerlerde, demokrasi anlayışlarında alternatif bir anlayışla hareket edemezler. İdeolojik mücadele hayatın her alanına devrimci düşünce ve pratiğin taşınmasıyla sürdürülebilir. Ancak o zaman kitleleri eğitilebiliriz, sosyalizme hedefe yönlendirebiliriz.

Kitlelerle oluşturduğumuz bağı daha ileri bir aşamaya taşıma hedefiyle yaklaşılmadığında tüm demokratik örgütlülükler saldırılar karşısında etkisizleştirilebilirler.

Demokratik Mücadelede Küçük-Burjuva Aydın Bakış Açısı

Demokratik mücadelede sıkça karşılaşılan sorunlardan biri de küçük-burjuva aydın tavrıdır. Solda, özellikle son yıllarda **aydınları örgütleyen** değil tam tersine "**aydınlar**"a öykünen bir tavır öne çıkmıştır. Hem reformist, hem oportünist gruplarda rastlanabilen bir yaklaşımdır bu. Bu yüzden ülkemizde küçük-burjuva aydın tavrını sorgulamak, reformizmi ve oportünizmi de sorgulamak anlamına geliyor. Çünkü küçük-burjuva aydınına yön veren düşünceler, kaygılar ve politikalarla, reformizmin ve oportünizmin aydınlara öykünmesindeki etkenler, zaman zaman aynışmaktadır. Bu noktada da çarpık, bir uçtan ötekine savrulan tavırlar görülmektedir. Bazen, halktan tamamen uzak, halka yabancı yöntemler, söylemler, bazen de geniş kesimleri kucaklama adına, devrimci politikayı esneten, hatta sulandıran yaklaşımlar...

Her iki durumda da halkı örgütleyemeyen, bilinçlendirmeyen, mücadeleyi yasallık sınırları içine çeken bir etki söz konusudur

İlerici sol saflardaki aydın, ya küçük-burjuva aydınıdır ya da proletaryanın aydını. Bizim burada tartıştığımız esas sorun, küçük burjuvazinin tavrının, devrimci saflara ve mücadeleye yansımalarıdır. Sık sık ülkemiz küçük burjuvalar ülkesidir diyoruz. Bu sınıfsal karakterin mücadelenin tüm alanlarına sız-

Buraya spot konulacak

ması ne kadar kaçınılmazsa, buna karşı mücadele etmek de o kadar zorunluluktur.

1980 sonlarından başlayarak, 12 Eylül ve sosyalist sistemin yıkılması, küçük burjuva aydındaki sosyalizm etkilenmesini geriletirken, burjuva demokrasisine hayranlığı öne çıkarmış, bu da onların haklar ve özgürlükler mücadelesine, ideolojik mücadeleye bakış açılarının yeniden şekillenmesine neden olmuştur. Bu yeniden şekilleniş, daha geri ve sağ ve statükocudur.

Küçük-burjuva aydınlar, zaman zaman muhalif kimlikleriyle ortaya çıksalar da, çoğunlukla faşizmi "ürkütme" anlayışıyla hareket etmektedirler. Çünkü sınıfsal bir özellik olarak statükolarının bozulmasını istemezler. Bu statüko onları burjuva ideolojisine ve burjuvazinin sistemine doğru iter. Ve "her türlü şiddete hayır" noktasına, "*diyalog - dan, barıştan, uzlaşmadan yana*" bir politikayı savunmaya getirir.

Küçük-burjuvazi her anlamda "arada" bir toplumsal katmandır. Düzene karşı olmasına rağmen düzenden beklentilerini kesmez. Devleti düzeni eleştirir ama düzenin öfkelerini üzerine çekmeyi göze alamayarak manevralar yapar. Bu açmaz, bu çelişkili durum, küçük burjuva aydını şu noktaya kadar da getirmişti: **Faşizme karşıdır ama faşizme karşı mücadeleye de karşıdır.** Emperyalizme karşı ama emperyalizme karşı silaha sarılmaya da karşıdır. "Kahrolsun emperyalizm" diyebilir ama **Avrupa Birliği üyeliğinden** de yanadır. Sınıflar mücadelesinin ancak örgütlenilerek sürdürülebileceğini bilir ama "Leninist, Stalinist model" ve benze-

ri diyerek, gerçekte örgütlenmeye de karşıdır

Bu sınıfsal karakteri nedeniyle sürekli sivil toplumculuğu propaganda eder. Devrimci dinamikleri devrime kanalize etmek yerine törpüleyip düzene çeker. Ve bazen bu öylesine sinsi bir biçimde gerçekleşir ki varolan örgütlülükleri bile darmadağın edebilir, parçalayabilir veya herhangi bir alanı sorunlar yumağı haline getirir. Özellikle demokratik mücadelede bunun zemini fazlasıyla vardır

Küçük-burjuva aydın tavrı ve tarzı, eylem tarzından günlük yaşama kadar sızan burjuvazinin devrimci saflardaki en güçlü silahlardan biridir.

Aydınları örgütleyen değil, aydınlara öykünen bir çizginin sahipleri olan reformist ve oportünistler, haklar ve özgürlükler mücadelesinin taleplerini ve eylem biçimlerini de “onların hoşuna gidebilecek, onların itiraz etmeyeceği” kaygısıyla belirlemekte ve doğal olarak da bu mücadele daha geri bir çizgiye çekilmiş olmaktadır. Bu geri çekiliş, bir çok siyasi harekette sivil toplumculuk noktasına kadar gelmiştir ve küçük-burjuva aydınlara önemli bir kısmının asıl hoşuna giden de budur zaten. Bugün demokratik mücadelede en önemli yanlardan biri de sivil toplumculuğu mahkum edip devrimci tarzı hakim kılmak, bu konudaki yanlış, çarpık anlayışlarla çatışmaktır. Çünkü çok açıktır ki, sivil toplumculuk, hem mücadelenin muhtevası açısından, hem eylem biçimleri açısından demokratik mücadeleyi, haklar ve özgürlükler mücadelesini **sabote eden** bir rol oynar.

Devrimci tarz, sivil toplumculuğun eleştirisini hem ideolojide, hem pratikte daha güçlü bir biçimde yapmak durumundadır. Sivil toplumculuğun belli kesimler tarafından kutsandığı bir süreçte, biz, o kutsamadaki uzlaşmacı, gerici yönü herkese gösterebilmeli, demokratik mücadeleyi kitleselleşmenin zemini, aracı olarak daha etkili tarzda kullanabilmeliyiz.

Demokratik mücadele, kitleselleşmenin tek zemini ve aracı değildir ama en etkili, en sonuç alıcı ve en geniş kesimlere ulaştıracak araçlardan biridir. Demokratik mücadele ve o mücadelenin kurumları olan dernekler, sendikalar, odalar, oligarşinin tecrit politikalarına karşı kitlelere ulaşmanın en etkili, elverişli araçlarının başında gelir. Devrimci bir kitle çalışması bunları mutlaklaştırmaz; bunların olmadığı koşullarda da kitle çalışmasının yol ve yöntemlerini bulur.

Fakat demokrasicilik oyunu sürdüğü müddetçe, dernekler, sendikalar, odalar olacaktır. Dolayısıyla bu noktada, bu örgütlenmeler, demokratik mücadelenin ve kitle çalışmasının araçları olarak kullanmak, bir görev, bir zorunluluktur. Bu örgütlenmeler, devrimcileri kitlelerle, kitleleri devrimcilerle bir araya getirmenin zeminleridir. Bu örgütlenmeler, kitlelerin pratiğin içinde düzeni daha iyi tanıyacakları ve devrimci düşüncelerin doğruluğuyla karşılaşacakları yerlerdir. Sonuç olarak demokratik mücadele ve demokratik örgütlenmeler, kitle çalışmasının bugün için vazgeçilmez araçlarıdır

Yürüyüş, 27
Haziran 2010,
Sayı: 222

*

Grup Yorum'un
55 bin
kişilik İnönü
konserine ilişkin
bir yazının
küpürü

*

Bu coşkulu kalabalık, 'Demek ki ne çokmuşuz' diye düşündürdü insanlara. Çoğuz. Hem de çok.. Milyonlarız! Onmilyonlarız. Hiçbir stadyum, hiçbir meydan bizi almaz gerçekte; yeter ki ufkumuzu, iddiamızı büyütelim ve örgütlenelim!

kurtuluş

**Buzdağının sadece
görünen kısmıdır**

**55
BİN**

İNÖNÜ'DE
55 BİN
KİŞİYDİK!

Umudu Büyüten Bu Görkemli Tablo;
BÜYÜK AİLEMİZİN HER ANI ÖRGÜTLENMİŞ
EMEĞİNİN ÜRÜNÜDÜR

Yürüyüş, 20 Haziran 2010, Sayı: 22

İşçi Sınıfı İçinde Kitle Çalışması

**Sendikalar,
dünya işçi sınıfının tarihsel
bir kazanımıdır,
keza ülkemiz işçi sınıfı da sen-
dikalaşma için ciddi bedeller
ödemıştır, bu anlamda bu mev-
ziden vazgeçilemez.
Bunda ısrar edeceğiz.
Kitle çalışmamızın en önemli
zeminlerinden biri olarak
sendikaları değerlendireceğiz.
Ama kendimizi sendikalara,
yasal örgütlenmelere
hapsetmeden de işçi sınıfı
içinde yaratıcı bir örgütlenme
ve kitle çalışması tarzı
geliştireceğiz.**

Ülkemiz de, kapitalizm, kendi iç dinamikleriyle değil, emperyalizmin müdahaleleriyle, yukarıdan aşağıya, emperyalizmin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmiştir. Yeni-sömürge ülkemizdeki kapitalizmi, işte bu nedenle çarpık kapitalizm olarak tanımlıyoruz. Çarpıklık, kapitalizmin belirlediği hemen her olguya çeşitli biçimlerde yansır.

Bu durumun doğal sonucu olarak, feodal unsurlar tam olarak tasfiye edilememiş, tarımda pre-kapitalist üretim ilişkileri varlığını azalarak da olsa sürdürürken; bu koşullarda burjuvazi devlet eliyle "**saksıda yetiştirilmiş**" bir burjuvazi, işçi sınıfı da hem kültürel hem fiziksel olarak **köylülükle bağımlı kesmemiş** bir işçi sınıfı olmuştur.

Kapitalizmin yeni-sömürgelere özgü çarpık gelişimi, işçi sınıfı kitlesinin de şekillenmesini belirlemiş, köyünden, toprağından tam bir kopuşu sağlayamayan, unu, bulguru, yağı köyden gelen, bir ayağı kırdı, bir ayağı şehirde bir işçi sınıfı oluşmuştur...

Hal böyle olunca, işçinin kendisinin ve ailesinin yaşayabilmesi için sadece emeğini satarak elde edebileceği ücrete bağımlılığı, yani "*zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok*" hali tam oluşmamıştır... Keza, Anadolu halk kültürünün olumlu özelliklerinden olan, aile- komşu dayanışması da ilişkilerin keskinliğini kısmen törpüleyen yanı sıra, işçi sınıfının bu niteliğini güçlendirilmektedir...

Ülkemiz işçi sınıfı kuşkusuz, barikatlar kurup silahlı çatışmalara giren, 1879'da Pa-

ris'te iktidarı ele geçiren Fransız işçi sınıfından, Hamburg barikatlarında çatışan Alman proletaryasından, ilk sendikal örgütlenmelerin yaratıcısı İngiliz işçi sınıfından farklı bir gelişim seyri izlemiştir. En başta ülkemizdeki kapitalizmin seviyesine bağlı olarak, nicelik olarak adı geçen ülkelerin çok gerisinde bir işçi sınıfı oluşumu söz konusudur. Buna bağlı olarak da çok güçlü bir örgütlenme, direniş, mücadele geleceğine ve tarihine sahip olamamıştır.

Avrupa ülkelerinin işçi sınıfının bugünkü durumuna bakıldığında, onların da o geçmiş tarihle, direniş ve mücadele geleceğiyle bağlarının çok zayıf olduğu ortadadır. Bu noktada esas olan, işçi sınıfının mevcut durumuyla hangi ideolojik, kültürel etkilenmeler altında olduğu, nasıl şekillendiği ve politik olarak ne hangi konumda olduğunun doğru tesbit edilmesidir.

İşçi sınıfı içindeki kitle çalışmasının öncelikle amacı, devrimci örgütlenmeyi işçi sınıfı içinde bir güç haline getirmek ve giderek o güç aracılığıyla, tüm işçi sınıfını yönlendirebilecek bir düzeye ulaşmaktır. O düzeyde amaç artık, işçi sınıfını **kendiliğinden bir sınıf** olmaktan çıkarıp **kendisi için sınıf** haline getirmek olacaktır,

Yeni-sömürge ülkelerin sosyo-ekonomik ve kültürel koşullarının ürünü olan Türkiye işçi sınıfı, yeni-sömürge ülkelere özgü bir sınıf karakterinin en belirgin özelliklerini taşır.

Kendiliğinden işçi sınıfı; tarihsel toplumsal olarak nesnel anlamda varlığı olan ancak bilinç ve örgütlenme düzeyi itibarıyla hanaüz tarihsel rolünü üstlenmenin gerisinde olan işçi sınıfıdır Henüz "**kendiliğinden sınıf**" durumunda olan işçi sınıfı, yaşam şartları iyice zorlaştığında dönemsel olarak alanlara çıkar, işgaller, direnişler yapar. Sendikal düzeyde örgütlenir. Ancak bu konumdaki işçi sınıfının **neylemi** ekonomik haklar düzeyini, **örgütlenmesi** ise sendikal düzeyi aşamaz kolay kolay.

Kendiliğinden işçi sınıfının hedefinde, tarihsel ve siyasal koşullar gereği hakkı

olan iktidarı almak yoktur. Onun hedefi, ücret artışıyla ve kısmi demokratik haklarla sınırlıdır Bilinç ve örgütlülük düzeyi henüz iktidar hedefli olarak olgunlaşmamıştır. Elbette tüm bu zayıflıklarına rağmen örneğin 1920'lerin başlarında işgal koşullarında İstanbul'da 1 Mayıs kutlaması yapabildiği, Kurtuluş savaşına tüm gücüyle katıldığı gibi, sendikal mücadele örgütünün ortadan kaldırılmaya çalışıldığı günlerde 15-16 Haziran direnişinde olduğu gibi ayaklanabilir de... Ancak tüm bu onurlu mücadele tarihine rağmen, bu gelişmeler onun "kendiliğinden işçi sınıfı" niteliğini değiştirmemiştir...

"Kendisi için işçi sınıfı", bilinç ve örgütlülük düzeyi olarak, devrimci bir partinin önderliği altında, mücadelesini tüm emekçilerin iktidar hedefiyle bütünleştirmiş bir işçi sınıfıdır; her eylemine, her grev mücadelesine iktidarı almanın bir hazırlığı olarak bakar.. Çünkü "**kendisi için işçi sınıfı**"nın Marks'ın dediği gibi "**zin - cirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur...**"

"Kendiliğinden sınıf" olarak işçiler, ağırlıklı ekonomik demokratik talepli mücadele yürütürken, "Kendisi için işçi sınıfı"nın mücadelesi, eylem biçiminden, söylemlerine, sloganlarına kadar siyasal bir nitelik taşır ve iktidar olma hedefini yansıtır

Bütün bunlar elbette kendiliğinden olmaz. İşçi sınıfı kendiliğinden bir tarzda "kendisi için sınıf olmaya" evrilmez. Bu gelişim esas olarak devrimci bir örgütlenmenin mücadeleyi geliştirmesinin ve işçi sınıfı dahil olmak üzere, tüm emekçi sınıf ve katmanlar içinde yürüttüğü çalışmalar sonucunda olur.

İşçi sınıfı içindeki kitle çalışmasının küçükten büyüğe, basitten karmaşığa izleyeceği çizginin hedefinde de bu vardır Ülke-miz işçi sınıfı tarihsel, geleneksel zayıf dinamiklerine karşın, yine de küçümsenmeyecek bir mücadele, örgütlenme birikimine sahiptir. Bu birikim, neyin olmaması ve nelerin olması gerektiği konusunda dev-

**Buraya spot
konulacak... Spot
alanının biçimini bu
yazıya özgü bir biçim
yaparsınız. Biz sadece
yerini ayırmak için
koyduk kutuları.**

rimci işçiler için yeterince öğreticidir. İrili ufaklı direnişlerin hemen hiç eksik olmadığı, buna karşın etkili bir kitlesel işçi hareketinin ortaya çıkmadığı koşullarda, işçi sınıfının tüm tarihsel birikiminden, tecrübesinden yararlanmak ve öte yandan da bugünkü somut durumunu doğru değerlendirecek, buna uygun bir örgütlenme ve kitle çalışması tarzı geliştirmek durumundayız.

Ülkemiz İşçi Sınıfının Bugünkü Durumu Ve Temel Sorunları Nelerdir?

12 Eylül faşist cuntasının süngü ve dipçik zoruyla işçi sınıfının grevlerini bitirdiği, sendikalarının bir çoğunu kapattığı, fabrikaları, patronların emrinde birer kışlaya dönüştürdüğü, işçi sınıfının hak ve özgürlüklerin gasp ettiği, ve ülkemizi emperyalizm ve işbirlikçileri için "ucuz işçi cenneti" haline getirmeye çalıştığı saldırı dönemi, 1980'lerin ikinci yarısına kadar tüm şiddetiyle sürmüştür. Sendikal önderliklerin bu sürece karşı bir direniş örgütleyememeleri, saldırının hem uzun sürmesine, hem de tahribatının büyük olmasına yol açmıştır.

İşçi sınıfı açısından bu olumsuz dönem, 1980'lerin ikinci yarısında NETAŞ, MİGROS grevleriyle değişmeye başladı. '89

Bahar eylemleri, '90 Madenci Grevi ve Ankara Yürüyüşü, '91 Ocak Genel Grevi, Paşabahçe direnişi, Belediye grev ve direnişleri, Maga direnişi, özelleştirmelere karşı mücadele süreçleri ile 12 Eylül'ün yarattığı pasifikasyon kırılmış ve işçi sınıfı nisbeten bir toparlanma yaşamıştır.

Ancak geçen sürecin işçi sınıfı açısından **çok büyük iki tahribatı** olmuştur.

Bunlardan birincisi, sendikaların tamamen düzen içine çekilmesi etkisizleştirilmesidir. 12 Eylül öncesi gelişen devrimci mücadelenin etkisi altında daha ilerici bir çizgide olan, gereğini yerine getirmese de sınıf ve kitle sendikacılığını savunan, sosyalizmi savunan DİSK'in, dünya çapındaki inkarcı, sağcı rüzgarlara paralel olarak sınıf mücadelesi anlayışını, sosyalizmi reddederek "çağdaş sendikacılık" diye adlandırılan ama düpedüz düzen sendikacılığı olan bir çizgiye geri dönmesiydi. DİSK'in ilerici çizgisi, geçmişte diğer sendikalar üzerinde –sendikal rekabet anlamında bile olsa– zorlayıcı bir unsurdur. DİSK'teki sağcılaşmayla birlikte bu zorlayıcılık ortadan kalktı ve düzen sendikacılığı daha da geri, daha işbirlikçi, daha aleni patron yanlısı bir çizgiye savuruldu.

İkinci büyük tahribat, bizzat işçi sınıfı üzerinde olmuştur. Tüm toplumu etkileyen apolitikleştirme, bireycileştirme, pasifize etme ve yozlaştırma saldırısından işçi sınıfı da fazlasıyla etkilenmiştir. İşçi sınıfı kuşku yok ki, öncesinde de saf bir proleter özellik göstermiyordu. Ancak 12 Eylül'ü izleyen dönemde, işçi sınıfı üzerindeki küçük burjuva özellikler daha fazla kendini göstermeye, küçük burjuvazinin zaafı yaşam çizgisi, yozlaşmış kültürü, işçi sınıfını daha fazla etkilemeye başladı.

1980'lerin sonundan başlayıp, 1990'ların ilk yarısında da süren oldukça önemli işçi direnişleri sürecinde, işçi sınıfı açısından belli bir gelişim sağlandı, sendikal örgütlenmelerde belli kıpırdanmalar yaşandı, ancak bunlar, mevcut durumu niteliksel anlamda değiştiren bir gelişmeye tekabül

etmiyordu yine de.

Nitekim, mevcut sendikal örgütlenmeler ve genel olarak işçi sınıfı, emperyalizmin kısa süre sonra başlayacak olan kapsamlı saldırısını püskürtmekte yetersiz kalacaktı.

Sosyalist sistemin yıkılışıyla pervasızlaşan emperyalizmin saldırdığı kesimlerden biri de, adı sosyalizmle özdeş olarak anılan işçi sınıfıydı.

Bu saldırı, IMF, Dünya Bankası, ve bu dönemde kurulan Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) tarafından yönetildi. '94 yılında tüm dünyadaki ekonomik, ticari işleyişi, hukuku, yasaları emperyalist tekeller lehine düzenlemek üzere WTO (World Trade Organization- Dünya Ticaret Örgütü-DTÖ) kuruldu.

Dünya Ticaret Örgütü, işçi sınıfı ve sendikalara karşı, özelleştirme politikaları aracılığıyla **sendikasılaştırma** ve **örgütsüzleştirme** saldırılarının karagahıydı bir bakıma. Ama **sendikasılaştırma** ve **örgütsüzleştirme** saldırısı, bunun yanında bir çok emperyalist kuruluşun ve işbirlikçi yönetimlerin, devlet aygıtının da rol aldığı bir saldırı olarak sürdürülecekti. Emekçilere karşı aleni ekonomik ve siyasi terör uygulanan bir süreç olacaktı bu.

MAİ (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması), MİGA (Çok Taraflı Yatırımları Garantileme Ajansı), ve GATS (Uluslararası Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ile, Uluslararası Tahkim kanunlarıyla, ülkelerin iç hukuklarını da emperyalistler lehine zaptu rapt altına aldılar.. Yeni-sömürgelerdeki çalışma yasaları, sendikal yasalar, bu politikalar çerçevesinde yeniden düzenlendi ve adeta kölelik sözleşmeleri haline dönüştürüldü.

WTO, IMF, DB gibi emperyalist kurumlar tarafından tüm halklara dayatılan kölelik sözleşmeleri, işbirlikçiler tarafından geciktirilmeksizin hayata geçirildi.

Esnek çalışma, taşeronluk sistemi kuralsızlaştırma ve yaygın işsizler ordusu aracılığıyla **GÜVENCESİZLEŞTİRME** Patronlar, kısa süreli iş sözleşmelerini

kısa süreli, sözleşmesiz çalıştırma, sigortasız kaçak çalıştırma gibi daha onlarca yöntem ile ucuz ve masrafsız işçilik, emperyalist tekellerin temel politikaları haline getirildi...

Bu koşullar altında açlık sınırı olarak belirtilen rakamların altında bir asgari ücret emekçilere dayatılabilmektedir.

Açlık sınırı ile asgari ücret arasındaki fark, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü oranlarındaki artışı ve kapitalizmin vahşiliğinin boyutunu göstermektedir.

İşsizlik son 30 yılın en yüksek oranına (yüzde 14,5) ulaşmış, 6 milyonun üzerinde (Ocak 2010 itibarıyla 6 milyon 740 bin) kayıtlı **"İşsizleştirilmiş"** insan gerçeği, bu tablonun tamamlayıcısıdır

Bu süreç **sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme** politikalarıyla birlikte ele alındığında belli başlı kamu sektörleri dışında yoğun bir işçi sirkülasyonu sonucu, mücadele deneyimi, birikimi olmayan, bilinç düzeyi önceki süreçlerden daha geri bir işçi sınıfı kitlesi ortaya çıkmıştır

Bu, çoğunlukla bilinçsiz, örgütsüz kitlenin yaşadığı sorunlar ise, başta güvencesizlik, örgütsüzlük olmak üzere, taşeron uygulamaları, esnek çalışma, kuralsızlaştırma, kayıt dışı istihdam olarak sıralanabilir.

Güvencesizlik: İşçi sınıfının günümüz koşullarında en temel sorunlarından biri iş güvencesi olmaksızın çalışma dayatmasıdır

Bu politikada hiçbir işçinin bir ay sonra veya ertesi gün aynı iş yerinde çalışabileceğinin garantisi yoktur. Patron, işçiyi işe alır ve ülkemizde yürürlükte olan İş Kanunu'na göre dört ay boyunca bir sözleşme yapmadan da işçiyi çalıştırabilir. İşten çıkarırken bir sözleşme yapması ve bu sözleşmeyi sonuçlandırdığını bildirmesi yeterlidir...

Buraya spot konulacak

artık aylık olarak yapımakta, işçiler kıdem tazminatı hakkını kazanmasın diye 10-11 ay çalıştırıp, işten çıkarmaktadırlar...

Bir iş yerinde iş başı yapıp, oradan emekli olmak artık neredeyse hayaldir. Özellikle de yeni işe girenler açısından. Yeni statüler içinde, bir kaç yıllık kıdemli bir işçi olabilmek, işini kaybetmemek, kölece çalışma koşullarını kabul etmek pahasına bile mümkün değildir artık... Açlık ücretiyle dahi sürekliliği olan, iş güvencesi olan bir işçilik yoktur. 20-24 yıl çalıştırılan TEKEL işçilerinin bile daha emeklilik hakkını kazanamadan bir gecede Bakanlar Kurulu kararıyla 4-C kölelik sözleşmesine mahkûm edilmeleri bunun çarpıcı bir örneğidir. İktidar ve patronlar, bu politikayı uygulayabilme rahatlığını ise, birincisi işsizler ordusunun saflarının her gün daha fazla kalabalıklaşmasından, ikincisi sendikaların işbirlikçiliğinden almaktadırlar.

Tüm sektörlerde kayıt dışı istihdam oranı yüzde 43'tür. Yani Türkiye'de çalışan her yüz kişiden 43'ü sigortasız, kayıtsız, yok hükmüyle çalıştırılmaktadırlar.

Kendilerini özel sektörün bu vahşi çalıştırma koşullarına göre kısmen güvence de hisseden kamu sektöründe çalışan işçileri ise, bekleyen son TEKEL örneğinde olduğu gibi 4-C saldırısıdır.

Tütün depolarında çalışan TEKEL işçilerine dayatılan, 8-10 ay kölelik koşullarında açlık ücretine çalışma ve bu süre so-

nunda bu statüde bile çalışmama olasılığına karşı, Ankara'da gerçekleştirdikleri direnişle halkın gündemine giren muvakkat (geçici- mevsimlik) işçilik maddesi 4-C, kamu işçilerini güvencesiz çalıştırma saldırısıdır.

Sırada 200.000'in üzerinde belediye işçisi, şeker fabrikaları ve sayıları gittikçe azalan diğer KİT'lerdeki işçiler vardır... Patronların tüm işçileri bu statüde güvencesiz ve karın tokluğuna çalıştırmak istedikleri, kıdem tazminatı ve diğer kazanılmış hakları (sendika, toplu sözleşme vd.) birer engel olarak gördükleri sır değildir...

Güvencesizlik, asgari ya da onun biraz üzerinde bir ücretle çalışmak zorunda bırakılmış, tüm sosyal, demokratik hakları gasp edilmiş, çalışma saatleri belli olmayan, sendikasız, örgütsüz, iş güvencesi ustabaşının, amirin iki dudağı arasında olan bir çalışma biçimidir.

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin tüm dünyada hâkim kılmaya çalıştığı, yeni-sömürgelerde de önemli oranda hayata geçirdiği bir politikadır bu. Ve günümüz koşullarında **işçi sınıfının en temel sorunlarının başında** gelmektedir. İşçi sınıfına yönelik kitle çalışmasının da mutlaka bir şekilde içermesi gereken sorunlardandır.

Güvencesiz işçilik, Marx'ın kapitalizmi tarif ederken kullandığı "**ücretli kölelik**" tanımlamasının adeta tam karşılığıdır. Açlık ücretiyle, kurlsız çalışma koşulları altında, angaryayı, hakareti, örgütsüz, sendikasız, geleceksiz kölece çalışma koşullarını kabule zorlanan işçilik, bugün işçi sınıfının mücadelesinde hedef alacağı en temel, en acil dayatmalardan biridir.

Örgütsüzlük: Türkiye işçi sınıfı, günümüz koşullarında, mücadele tarihi itibarıyla ele alındığında 12 Eylül faşist cuntasının başlattığı örgütsüzleştirme saldırılarının en yoğun ve çok çeşitli yöntemlerle sürdürüldüğü bir dönemden geçmektedir... 12 Eylül'den kısmen daha farklı olarak da

örgütsüzleştirme saldırısı, dünya çapında çok daha sistematik bir hal almıştır. Denilebilir ki, dünyanın tüm patronları, işçi sınıfına örgütsüz, sendikasıız çalışmayı dayatmak için işbirliği yapmışlar, sendikal mücadele alanında güçlü ve saldırıyı durduracak bir direnişin örgütlenememesi nedeniyle de, bir çok ülkede sendikalaşma oranlarını çok büyük ölçüde düşürmeyi de başarmışlardır.

Son 30 yılda sendikalı işçi sayısı 3,5 milyondan 750 bin civarına düşürülmüştür.

30 yıl önce 45 milyon nüfusa sahip ülkemizde 3,5 milyon sendikalı işçi varken, bugün 71 milyon nüfuslu Türkiye'de 750 bin sendikalı işçi bulunmaktadır.

Rakamlar örgütsüzleştirme saldırısının boyutunu ve işçi sınıfı açısından kayıpların büyüklüğünü gösteriyor.

12 Eylül cuntası günlerinde süngü zoruyla, alınmak istenen bu sonuç, bugünün koşullarında emekçiler açlıkla tehdit ve terbiye edilerek, işsizlik korkusu yaşatılarak, yozlaşmanın, bencilliğin, bananecilik kültürünün yaygınlaştırılmasıyla alınmaya çalışılmaktadır..

Özelleştirilen işyerlerinde çalışan işçilere sendikasıız ve daha düşük ücretle çalışma dayatması genel bir politika halini almıştır. Ayrıca yeniden örgütlenme olasılı-

30 yıl önce 45 milyon nüfusa sahip ülkemizde 3,5 milyon sendikalı işçi varken, bugün 71 milyon nüfuslu Türkiye'de 750 bin sendikalı işçi bulunmaktadır.

ğına karşı, da yasalarda yapılan düzenlemelerle sendikal örgütlenme neredeyse imkânsızlaştırılmıştır..

Tüm bunlara rağmen sendikalı olmak, örgütlenmek için adım atıldığında ise, patronların ilk tepkisi, tespit edebildiği sendikalı olduğundan şüphelendiği işçileri işten atmaktır.

Güvencesiz çalışma koşullarında tüm zorluklara rağmen örgütlenmek, sofralarındaki ekmeği arttırmak, insanca yaşayabilmek ve çalışabilmek için sendikalı olmaya çalışan işçiler, yasaların ve devletin baskılarıyla örgütlendiğine pişman edilmeye çalışılır..

Bugün, ülkemizin birçok bölgesinde yaşanan işçi kırımları ve parmakla sayılabilecek olan direnişlerin birçoğunun nedeni sendikalaşma, örgütlenme çabaları sonucunda gelişen işten çıkarmalardır.

Örgütsüzlük; işçi sınıfının yaşadığı tüm ekonomik-demokratik sorunların temelidir... Burjuvazi, örgütsüzleştirilmiş işçi sınıfını **posası çıkana kadar** sömürür. Kendi yazdığı kurallara, yasalara uymayı bile gereksiz görür. İşçiyi, Tuzla Tersaneler bölgesinde olduğu gibi kum torbası yerine filika denemelerinde kullanıp katleder, "iş kazası", "işçinin tedbirsizliği" der. İşverenlerin bu pervasızlığının nedeni başta devletin, yasaların desteğiyle diğer yarıda işçi sınıfının örgütsüzlüğüdür..

Örgütsüzlük; işverenler ve yordakçılar karşısında aşağılanmaktadır..

Örgütsüzlük; angarya dâhil karın tokluğuna ölesiye çalıştırılmaktadır..

Örgütsüzlük; hem kendisine hem yanı başındaki işçi arkadaşlarına karşı yapılan haksızlığa, adaletsizliğe bir dilim ekmek uğruna sessizce boyun eğmeye zorlanmaktadır..

Örgütsüzlük; işverenlerin ve yordakçıların iki dudağı arasından çıkan sözle işsiz kalmak, borçlar içinde açlığa mahkûm olmaktır..

Örgütsüzlük; işverenlerin gerekli ön-

Keza, taşeronluk sistemi, özel sektörde de işçilik ücretlerini en alt seviyede tutmak ve işçi sınıfının örgütlenmesini, birlikte hareket etmesini engellemek için yaygın olarak uygulanmaktadır...

lemleri olmadığını görerek- bilerek yerin yüzlerce metre altındaki maden ocaklarına her girişte ölebileceğini bile bile açlık belasına girmeye zorlanmaktadır..

Örgütsüzlük; insan onurunun ayaklar altına alınmasıdır... İşte, tüm bu insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarını değiştirebilmek için, işçi sınıfını hak ettiği yaşam koşullarına kavuşturabilmek için onurlu, başı dik, kendi kararlarını alabilecekleri, kendi inisiyatiflerini ve iradelerini ortaya koyabilecekleri örgütlenmeleri yaratmaları için işçi sınıfını örgütlemeliyiz... Bu görev, öncelikle Devrimci İşçi Hareketi'nin omuzlarındadır..

İşçi Sınıfını Ner ede, Nasıl Örgütleyeceğiz?

İşçi sınıfı dünden bugüne iki kanaldan örgütlenmiştir t i r **Birincisi;** ekonomik-demokratik haklarını kazanmak için sendikalar, dernekler ve diğer demokratik kitle örgütlerinde, **ikincisi** de; dünden yarına yaşamının tümünü belirleyen politik koşulları değiştirebilmek, devrimi gerçekleştirebilmek için politik örgütlenmelerde... Bunlar birbirine karşıt olmayıp, birbirini besleyen, tamamlayan örgütlenme alanlarıdır. Esas olan ise, ekonomik demokratik örgütlenmelerden siyasi örgütlenmelere doğru bir gelişme seyridir.

İşçiler, sendikalar, dernekler aracılığıyla, burjuvazinin sömürüsünü sınırlamak, daha fazla ücret, daha insani yaşam ve ça-

alışma koşulları, iş güvencesi, işçi sağlığı, iş güvenliği için örgütlenir ve mücadele ederler...

Her toplu sözleşme sürecinde, ekonomik olarak daha fazla ücret ve daha fazla sosyal siyasal, kültürel hakları kazanmanın kavgası verilir..

Ancak, bir süre sonra birkaç yılda bir yinelenen toplu sözleşmeler kısır döngüsünün işçinin kendisini ve ailesini istediği koşullara kavuşturamadığı, yüzdalik zamlarla mesela yükselen enflasyona direnilemediği ve hak ettiği yaşam koşullarına ulaşmayacağı görüldüğünde, bu sömürü düzeninin tümünden değiştirilmesi için politik örgütlenmeler içinde, işçi sınıfı kendi iktidarının kavgasını vermeye başlar..

Ülkemizde oligarşik diktatörlük, açık faşizmin kurumsallaştırıldığı günümüz koşullarında en basit ekonomik-demokratik hakları için bile işçi sınıfının örgütlenmesine, direnişler gerçekleştirmesine tahammül edemez...

12 Eylül faşist cuntasının Anayasasında sendika kurmak, sendikalara üye olmak bir hak (Madde 51) almasına rağmen, bu hakkı kullanmaya kalkan bir işçi, işinden atılarak, bu nedenle işten atıldığı için başka işverenler tarafından işe alınmayarak işsizliğe ve açlığa mahkûm edilir. 8 milyon kişilik bir kitleyi oluşturan emeklilerin sendikası kapatılır. Sendikaların yetki almasının önüne konulan barajlarla, taşeronlaştırma ile bin türlü bürokratik engeller ile ve bizzat patron ve polis terörüyle sendikalaşmanın önü kesilmeye çalışılır.

Bu noktada işçi sınıfı içindeki devrimci çalışma; birinci olarak, **sendikalaşmakta ısrar** edecek, **sendikal mevzileri devrimcileştirme** hedefinden vazgeçmeyecektir. İkinci olarak ise, devrimci bir işçi hareketinin örgütlenmesi, sendikalaşmayla özdeşleştirilmeden, sendika dışında da örgütlenme, kurumlaşma yolları ve biçimleri bulunmak durumundadır.

Sendikalar, dünya işçi sınıfının tarihsel bir kazanımıdır, keza ülkemiz işçi sınıfı da

sendikalaşma için ciddi bedeller ödemiştir, bu anlamda bu mevziden vazgeçilemez. Bunda ısrar edeceğiz. Kitle çalışmamızın en önemli zeminlerinden biri olarak sendikaları değerlendireceğiz. Ama kendimizi sendikalara, yasal örgütlenmelere hapsedmeden de işçi sınıfı içinde yaratıcı bir örgütlenme ve kitle çalışması tarzı geliştireceğiz. Devrimci işçiler, sendikanın olmadığı veya olamayacağı yerlere de gidecekler. Örgütsüzleştirme saldırısının milyonlarca işçiyi sendikasız bıraktığı koşullarda, başka türlü işçi sınıfı içinde kitle çalışmasını sürdürmek mümkün değildir.

Sendikalaşmanın Önündeki Engel Olarak TAŞERONLAŞTIRMA...

Taşeronlaştırma uygulamaları Özal'lı ANAP iktidarları döneminde başlatılmış bir uygulamadır ve emperyalizmin dayatmalarıyla gündeme getirilmiştir...

Özellikle kamu sektöründeki kimi tali işlerin (temizlik, nakliye, depolama vd.) ihaleler yoluyla farklı şirketlere veya kişilere yaptırılması ile başlatılan süreç, bugün özelleştirme uygulamalarının kapitalist üretimin neredeyse tamamına yayılmasıyla hakim olgu haline gelmiştir...

Yirmi yıl önce belediyeler (büyüklüğüne göre) işlerini 1000-3000 arası kadrolu işçi ile yapabiliyorken, bugün belediyelerin kadrolu işçisi, 200-500'e düşürülmüş, aynı işleri yapan taşeron firmaların işçilerinin sayısı 700-2000'e kadar çıkarılmış durumdadır...

Belediyenin kadrolu temizlik işçisi sendikalıdır ve toplu sözleşmeden yararlanarak 1500-2000 TL. civarında bir ücret alırken, aynı işi, taşeron firma işçisine, üstelik daha riskli bölümlerde çalıştırarak 600-750 TL. arasında bir ücretle yaptırılmaktadır.

Taşeron firmanın işçisi de sendika ve diğer haklarını dile getirdiğinde, vakit geçirmeksizin işten atılmaktadır...

Bir belediyede 5-6 veya daha fazla taşeron firma bulunmaktadır. Park- bahçe, yol bakım, su-kanal, fatura dağıtımı gibi birçok iş, asli kadrolar boşta tutulurken, emekli olanlar yerine yeni kadrolu işçiler alınmadan, taşeron firmalara yaptırılmaktadır.

Denilebilir ki, eğitim, sağlık, tarım, karayolları, iletişim gibi belli başlı iş kolları dahil olmak üzere tüm kamu sektörü böyle çalıştırılmaktadır. Keza, taşeronluk sistemi, özel sektörde de işçilik ücretlerini **en alt seviyede tutmak** ve işçi sınıfının **örgütlenmesini, birlikte hareket etmesini engellemek için** yaygın olarak uygulanmaktadır...

Sendikalar işyerleri barajlarını aşamasın diye, bir işletme içinde, bir bina içinde, bir çok farklı şirket çalıştırılmakta, hatta aynı iş, 5-6 ayrı şirkete bölünebilmektedir. Böylelikle işçilerin hiçbirisi kendisini büyük şirketin kadrosu olarak görememekte, tıdlayısıyla işçi kendisine muhatap da bulamamaktadır.

Ayrıca taşeron şirketler işçiye yetersiz ücret ve sosyal hakların, mesai dışı çalıştırmanın (angaryanın) dayatılmasını ve hak gasplarının daha kolay yapılabilmesini sağlamaktadır...

Taşeronlaştırma, kapitalizmin her zaman ve her yerde geçerli kâr hırsına ek olarak, daha vahşi ve acımasız bir sömürü ortaya çıkarmaktadır. İş cinayetleri, kapitalizmin her döneminde vardır. Bizim gibi çarpık kapitalizmin hakim olduğu ülkelerde ise, adeta “çalışma yaşamı”nın bir parçasıdır. Taşeronlaştırma bunları da artıran etkenlerden biri olmuştur. Tuzla'daki iş cinayetlerini, madenlerdeki grizu patlamalarını artıran nedenlerden biri, fazla masraf olmasın diye yeterli önlem almayan, patlayan ocakta hangi işçinin olduğunu bilemeyecek kadar plansız ve denetimsiz, götürü usulde çalıştırılan taşer-

Buraya spot konulacak

ronların vahşi çalıştırma yöntemidir..

Taşeronlaştırma; vahşi kapitalizmin kirli-kanlı ve çirkin yüzüdür...

Aç kalmamak, işsiz yaşamamak, ailesinin onurunu ayaklar altına almamak adına, sonu ölümle bitebilecek riskli "kazaların", yani cinayetlerin içine itilmektedir işçiler.

Taşeronlaştırmada her şey işçi sınıfının örgütlenmemesi ve haklarını talep edememesi, köleliğe boyun eğmesi üzerine kuruludur...

Ancak, tüm bu sınırlayıcı, engelleyici baskılara rağmen örgütlenmekten vazgeçilemez. Dünden bugüne yaratılan sendikal vd. örgütlenmeler bu baskılara rağmen gerçekleştirebilmiş, mevziler direnerek, savaşıarak, bedeller ödenerek kazanılabilmektedir.

Faşizm koşullarında hiçbir kurumun ve hakların kalıcı olmayacağını bilerek, buna rağmen en basit, en sıradan demokratik hakları ve mevzileri kazanmak ve onlardan son ana kadar yararlanmak için dış bir kavga yürütmek zorundayız...

Sendika olamıyorsa, örgütlenme olmuyor demek değildir. İşçi sınıfı ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerine kazanmak için meşru olan her aracı ve müca-

dele yöntemlerini kullanacaktır.. Sendikal örgütlenmenin imkan dahilinde olmadığı yerlerde, Komiteler, İşçi Meclisleri, İşçi Cephesi veya en genel anlamda DİH (Devrimci İşçi Hareketi) olarak da örgütlenilebilir... Kendimizi kitle çalışması yürütmek açısından belli bir örgütlenme biçimiyle sınırlamıyoruz. Sınırlamamalıyız.

Devrimci işçiler işçi sınıfının ve halkın bir davaya inandığında, kavradığında sahip olduğu yaratıcılığı ve gücü, direnme ve ısrar kararlılığını ortaya çıkarmak zorunda dırlar.

Devrimci işçiler hangi koşullarda olursa olsun, işçi sınıfının ekmeği, onuru ve geleceği için örgütlenmesinin öncüsü, işçisi, hamalı olabilmelidir...

Sendikalarda Örgütlenmeli, Devrimci Sendikacılığı Hâkim Kılmalıyız...

Mutlaklaştırmamak kaydıyla, işçi sınıfını sendikalarda örgütlemek, sendikasız işyerlerine sendikayı sokmak, işçilerin ekonomik demokratik haklarını kazanma mücadelesi vereceği bir mücadele aracına sahip olmasını sağlamak zorundayız...

İşçi sınıfı mevcut koşullarda kendilerine sendikanın, sendikal örgütlülüğün gerekli olduğunu yaşamış örneklerden, kendi doğal yaşamından bilse de, bugünkü koşullarda sendikal örgütlenmeyi oluşturmak devrimci işçilerin önderliğiyle gerçekleşecektir.

Patronların sendikanın "S"sini duyduklarında her türlü baskı ve zor yöntemleriyle engellemeye çalıştığı sendikalaşma mücadelesi, devrimci işçilerin önderliğinde, işçilerin birlikteliği, yaratıcılığı ve kararlılığıyla, bedelleri göze alan direnişleriyle başarıya ulaşabilmektedir...

Bugün irili ufaklı bir çok direniş, en son taşeron işçileri adına ve onlara örnek olacak bir mücadele sürdüren Türkan AL-

BAYRAK'ın direnişi, Anayasa'nın 51. maddesinde **hak** olarak yazılan, ancak patronların "**Anayasa suçu**" işleyerek engellediği sendikal olma hakkını kazanmak içindir...

Elbette sendikal olmak, işyerinde sendikayı örgütlemek, ekonomik-demokratik hakları kazanmak için yetmez. Mücadele asıl olarak sendikalaştıktan sonra başlamaktadır. Bunun bir nedeni de mevcut sendikal yapıların işbirlikçi, gerici, bürokrat niteliğidir...

TEKEL işçilerinin sahip oldukları hakları kaybetmemek için Ankara'da gerçekleştirdikleri direniş, işbirlikçi, bürokrat sendikacıların ihanetiyle zamana yayılarak sonuçsuz bırakılmış, TEKEL işçileri iktidara, 4-C statüsüne biat etmeye zorlanmıştır...

Farklı partilere oy veren farklı dünya görüşlerine sahip, farklı ulusal, dini özelliklere sahip TEKEL işçileri, yüzyılı aşan bir mücadele tarihinin birikimi ve çoluk-çocuklarının geleceği için canları pahasına direnmiş, direnişte şehit de vermiş, ancak iç örgütsüzlükleri nedeniyle, sendikalarının ihanetini engelleyememiştir. Sendikal örgütlenmeyi gerçekleştirdikten sonra da sendikalarda ayrıca örgütlenmenin, karar mekanizmalarında devrimciler olarak söz sahibi olmaya çalışmanın, tabanı söz sahibi yapmaya çalışmanın zorunluluğuna en çarpıcı örnek, TEKEL direnişidir...

Çünkü sendikalar, sendikacılar, eğer devrimci değilseler, düzen sendikası veya düzen sendikacılarıdır... İşbirlikçidirler, gericidirler, bürokrattırlar, reformisttirler...

Kendi yaşam ufkunda devrim olmayanların işçilerin ve tüm yoksulların kurtuluşunu, sömürsüz bir dünyanın kurulacağı devrimde, sosyalizmde görmeyenlerin, bu geleceği kurmak için bu günden mücadeleye girişmek gerektiğini kabul etmeyenlerin, işçilerin haklarını kazanmak için kararlılıkla mücadele etmeyeceği, bedelleri göze almayacağı, en dürüst görünenin bile, işçileri bir gün, çatışmanın en şiddet-

leneceği anlarda, yarı yolda bırakacağını, ihanet edebileceğini bilmek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Türkiye işçi sınıfı tarihinde bunun onlarca örneği vardır. Hiçbir düzen sendikası ve sendikacısı, işçilerin kavga alanına bir kez çıktıktan sonraki kararlılığına, cesareti ne, yığılmasına sahip değildir... Onlar, dincin dönemlerde, kolay zamanlarda, "*gök kubbeyi başlarına geçiririz*" diyerek, altı boş nutuklar çekerler, tam da kavganın gelip çatdığı gün başkanlık odalarından dışarı çıkmazlar...

Onların görevi, işçi sınıfının öfkelerini, isyanını dindirmek, sınıfın düzen dışına çıkmasını engellemektir.

En son örneği, işçi sınıfına zerre kadar yararı olmayan bir Anayasa değişikliği referandumunda düzen sendika(cı)larının bir bölümünün "Evet"çi, bir bölümünün "Hayır"cı olarak, işçileri düzenin kendi içindeki kavgaya taraf yapmalarıdır. Oysa doğrusu; işçilere bu referandum aldatmacasını reddederek, kendi anayasasını yapmasını önermektir... Devrimci işçiler ve sendikacılar dışında hiçbiri bunu söylemeyecek, bunun için çaba göstermeyecek, emek harcamayacaktır.

Sendikalarda ve Sendikalar Dışında da Örgütlenmeliyiz

İşte, tüm bu nedenlerle, işçiler sendikalarda da, sendikalar dışında da kendi kararlarını kendilerinin alacakları, kendi iradelerini, inisiyatiflerini ortaya koyabilecekleri taban örgütlenmelerini; yaratmak zorundadırlar...

Meclis ve cephe örgütlenmeleri, sendikalardaki işbirlikçi, gerici, bürokratik yapıların, işçilerin direnişlerine ve çeşitli konulardaki kararlarına müdahalelerini engelleyebilecek, işçilerin iradesini ve kararını hâkim kılacak örgütlenmelerdir...

İşyerlerindeki işçi komiteleri, İşçi

Buraya spot konulacak

Meclisleri, sendikaların alternatifi olmaya bilir de. Bu o işyerindeki sendikanın niteliğine bağlıdır Sendikalar ve meclisler birbirini bütünleyen örgütlenmeler de olabilir. Bugün oligarşinin devrimci mücadeleyi hayatın her alanında tecrit etmeye çalıştığı koşullarda, sendikaların yönetimlerinde devrimci, ilerici işçilerin olması son derece önemlidir. Bu anlamda sözünü ettiğimiz taban örgütlenmeleri sendikaları dışlayan değil, onların yönetimlerini de devrimciileştirmeyi hedefleyen örgütlenme biçimleri olarak görülmelidir.

İşçilerin söz ve karar sahibi oldukları, kendi irade ve inisiyatiflerini ortaya çıkardıkları, direnişlerin, grevlerin, işgallerin veya iktidarların patronların her hangi bir işçi düşmanı politikasına karşı sürdürülecek bir kampanyanın, başlangıcından bitişine, slogan tespitinden eylem biçimine kadar her ayrıntısına işçilerin bizzat karar verdiği, uyguladığı, işçilere ücret sendikacılığını aşan politik bir bakış açısının kazandırıldığı sendikacılık anlayışına biz **devrimci sendikacılık** diyoruz.

Mevcut sendikalar içinde, devrimci sendikacılık anlayışıyla, işçilerin karar mekanizmalarında yer almalarını sağlamak ve sendikal yönetimlerini devrimciileştirme anlayışıyla örgütlenmeliyiz...

Kitle Çalışması Örgütlenmenin Olmazsa Olmaz Şartıdır

İşçi sınıfının örgütlenmesi de her gün, her saat emek, sabır ve kararlılıkla ele alınması gereken bir kitle çalışmasını gerektirir.

Patronların işçi sınıfının örgütlenmesini engellemek için aldığı önlemleri boşa çıkarmak ve işçi sınıfını kendi geleceği için, ekmek ve onur kavgası için örgütlemek, devrimci işçilerin görevi olagelmıştır...

Düzen sendikacıları işbirlikçi ve bürokrattırlar.. Onlar, başkanlık odalarından çıkıp işyerlerine, işçi kahvelerine, işçi evlerine gidip örgütlenme yapmazlar. İşçileri genel veya güncel ekonomik-siyasal gelişmeler konusunda eğitmez, burjuvazinin saldırılarına karşı önceden bir mücadele hazırlığı içerisine sokmazlar İşçilerin sendikacılara olan güvensizliğinin temelinde de esasen, birincisi, bu şekillenme, ikincisi sendikacıların direnişlerdeki kararsızlıkları, statükoculukları ve satışları vardır

Ülkemizde patronların icazetinde sendikalaşma oldukça yaygın bir durumdur. AKP iktidarıyla birlikte bu durum daha da yaygınlaştı; gerici sendikacılık aleni hükümet desteğiyle örgütleniyorlar. Devrimci demokrat işçilerin yaptıkları sendikalaşma- örgütlenme çalışmasını engellemek için, en gerici ve işbirlikçi sendika bizzat patronlar tarafından çağırılıyor ve üyelikler tehditle, zorla yapılabilir.

Çünkü devrimci sendikacılığın olduğu yerde işçiler bağımsız kararlar alır, kendi kararlarını ypatronlara dayatabilir, direnişler örgütleyebilirler. Patronların icazetiyle "örgütlenmiş" sendika(cı)ların kararları, patronlardan bağımsız değildir, tabiri caizse "göbeklerinden bağımlı"dırlar

Devrimci sendikacılığın örgütlendiği yerlerde patronlar keyiflerine göre işçi çıkarmazlar. Devrimci sendikal anlayış, daha örgütlenme sürecinden başlayarak işçileri birçok konuda eğitir, haklarını kazanmaları için işçilere önderlik eder ve hedefini öncelikle iş güvencesi ve insanca yaşanabilecek bir ücret ve çalışma koşul-

ları olarak belirler...

Bu gerçekler ışığında devrimci işçiler işyerlerinde, mahallelerde, işçi servisinde, kahvelerde, işçi evlerinde, kısacası işçilerin yaşadığı, bulunduğu her yerde örgütlenme ve kitle çalışması yapmak durumundadırlar.

Devrimci işçiler; işyerlerinde birim birim, insan insan çalışmalı, her gün her fırsatta, çay molalarında, yemekte, serviste, paydosta, hafta sonlarında, tatilde, cenazede, düğünde, hasta ziyaretinde, sözün kısası, işçi arkadaşlarının yaşamlarının içinde olabilmeli, yaşamlarını paylaşmak güncel sorunları konuşmalı, tartışmalı, birlikte çözüm yolları üretmeli, işçiler ve aileleri arasında dayanışmayı organize eden olabilmelidirler.

İşçiler, pratik düşünürler. Öncelikleri ve duyarlılıkları değişebilir Ancak devrimci işçilerin örgütlenme ve kitle çalış-

malarının sürekliliği ve ısrarı sonuç getirecek, güncel gelişmelere dair söylediklerimizin doğruluğu ispatlandıkça, bizi hep yanı başlarında gördükçe, güven duygusu giderek gelişecektir. Sorunlarının çözümünü devrimci işçilerin önderliğinde bulabileceğine giderek daha fazla inanacaktır...

Bu uzun süreli, sabırla ve kararlılıkla sürdürülmesi gereken bir mücadeledir... Kitle çalışması, her alanda olduğu gibi, bu alanda da zor, zahmetli, engellerle doludur. Özellikle işyerlerinde çıkarılan engelleri aşmak için, işçilerin çalıştığı işyerlerinden **yaşadıkları** mahallelere, gittikleri kahvehanelere kadar, her anlarında onlarla birlikte olarak, gecemiz gündüzümüze katılarak yapılması gereken bir çalışmadır kitle çalışması.

Düzen sendikacıları, lüks arabalarından inerek parlak ayakkabılarını, takım elbiselerini yoksul işçi mahallelerinin, gecekon-

Öyle örnekler yaratmalıyız ki...

Bir yanıyla Devrimci Hareketin geneldeki mücadelesinin yarattığı sempati ve prestij, bir yanıyla DİH'in önderlik ettiği grev ve direnişler üzerinden gelişen sempatinin ve diğer yanıyla da tabii örgütsel-iradi çalışmamızın ürünü olarak hemen her zaman çeşitli sendikal mevzilerimiz oldu. Bu mevzileri nasıl değerlendirdiğimiz de tartışılmalıdır. Örneğin tartışmanın en kilit sorularından biri olarak, bu mevzideki asgari örgütlenmemizi, yetki ve inisiyatifimizi kullanarak tabandaki sıradan işçiyi söz sahibi, yetki sahibi yapmakta, başka açıdan söylersek taban örgütlenmeleri yaratmakta ne kadar ısrarlı olduk?

Sendikal mevzilerimizi gerek ilgili olduğu işyerlerindeki mücadelenin örgütlenmesinde, gerekse de bu mevziden diğer işyerleri ve iş-kollarındaki direnişleri desteklemekte aktif ve sorumlu bir tarzda değerlendirdiğimiz söylenbilir. Bu, devrimci sendikacıların, düzen sendikacılarından, oportünist, reformist sendi-

kacılardan temel farklarından biri olmuştur. Direnişin olduğu yerlerde, politik önderliğimizdeki sendikalar direnişin önüne atılmakta tereddüt etmemişlerdir. Keza diğer halk kesimlerinin mücadelesinin desteklenmesinde de belli sınırlar içinde de olsa olumlu bir sınav verilmiş, işçi sınıfına bu noktada daha geniş bir ufuk ve pratik sonulmuştur. Ama reformist-oportünist sendikacılıktan bu noktada gösterdiğimiz bariz farkı taban örgütlenmelerini yaratmakta gösterdiğimiz söylenemez. Bu noktada daha çok klasik sendikal işleyiş içerisine hapsolunmuştur. Bütün bu süreç boyunca bir DİH'li işçi imajı, tipi yaratılamadı. Bunun çok çeşitli nedenleri vardır elbette. Taban örgütlenmelerinin öneminin, yüklenebileceği işlevin, sendikal mücadelede yalnız direnişleriyle değil, sendikal işleyişiyle, katılımcılığıyla örnek bir mevzi yaratmanın yeterince kavranamamasını nedenlerden biri olarak sayabiliriz. Ancak asıl neden biraz daha derin-

dularının çamurlu yollarında kirletmezler Devrimci işçiler ise, içlerinden biri oldukları halkın yaşadığı, en yoksulların yaşamak zorunda bırakıldığı mahallelerde, ayakkabıları çamurlara bata-çıkaya yürütürler çalışmalarını...

İşçiler, kendileriyle aynı sorunları, sıkıntıları yaşamayanlara, güvenmezler Bu yüzden ki, devrimci işçiler işçi arkadaşlarının yaşamlarının her daim içinde olmalıdır

Dünden bugüne devrimci sendikacılığın önderliğiyle kazanılan direnişlerde, sabırlı, ısrarlı ve kararlı bir mücadele anlayışı, hayatın her alanında kendini gösteren cepheli tarzı vardır..

Emperyalizmin krizlerinin yoğunlaştığı ve bu nedenle sömürü oranlarını arttırdığı, buna karşı gelişen tepkileri bastırmak için baskı ve zulüm politikalarının dizginsizce

arttırıldığı dönemlerde, **BAZEN BİR GRUP İŞÇİ, BİR İŞYERİ, BİR SENDİKA ŞUBESİ BİLE FIRTINALAR YARATABİLİR!**

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde bunun çokça örneği vardır. Kavel, Paşabahçe (1966), 15-16 Haziran direnişi, Profilo- Berec işgal ve direnişleri, Migros grevleri, Belediye grev ve direnişleri, Zonguldak, Paşabahçe (1991) grev ve direnişleri, son 50 yılın bilinen ve patronlara ve iktidarlara kök söktürüp, geri adım attıran eylem, direniş ve grevlerdir...

Tarihin gösterdiği şudur ki, ancak işçilerin ve işçi ailelerinin kazanma kararlılığıyla, et ve tırnak gibi birliktelikleriyle sürdürülen ve işçilerin irade ve inisiyatiflerinin ön planda olduğu doğru devrimci önderliğin yol gösterdiği direnişler kazanılmıştır.. Çünkü yılların deneyimlerinin

dedir ve bu alandaki mücadelenin özüne ilişkindir. Bu neden, sendikal mücadeleyle, siyasal mücadelenin, sendikal örgütlenmeyle siyasal örgütlenmenin içiçe olması ve birbirine hizmet etmesi esprisinin tam olarak kavranamaması ya da teorik olarak kavransa bile pratikte şekillendirilememesidir.

Bu neden, örneğin, sendikal işleyişte gerçekten kitlelere yönelen değil, sendikal bürokrasiye yönelen bir işleyişi beraberinde getirmiştir Bu neden, düzen sendikacılığının empoze ettiği, nispeten geri işçiler nezdinde doğal olarak bir kabul gören sendikal meşruiyetin, pek çok durumda devrimci meşruiyete tercih edilir olmasını da beraberinde getirmiştir. Böyle olunca da sendikal mevzilerimiz zaman zaman adeta İşçi Hareketinin gelişmesinin engeli durumunda olmuştur. Sendikal mevzinin elimizde olduğu yerde işçi hareketini, farklı siyasal örgütlenmeleri yaratmak adeta gereksiz görülebilmektedir. İşçilere İşçi Hareketi imzasıyla gidilmesi gereken bir yerde sendika imzası tercih edilebilmiştir. Dolayısıyla bu politik önderliğimizdeki sendikalar ya da sendikacıların direnişleri nezdinde olu-

şan saygınlığın, sempatinin devrimci harekete kanalize edilmesinde de adeta tıkayıcı bir işlev görmüştür.

Bu mevzilerden kazandığımız başarılar sınıfın mücadelesinde bu mevzilerden açtığımız kanallar da sayılıp dökülebilir, ama hep söylendiği gibi “olumluluklar zaten bizimdir”, sorun olmayı yapmak, eksiği tamamlamaktır. Ve bu anlamda da devrimci sendikal çalışmada güçlü gelenekler yaratmalıyız. Öyle örnekler yaratmalıyız ki, Cephe’nin önderliğindeki bir sendikanın nasıl mücadele edeceğini, işçilerin dayanışmasını nasıl sağlayacağını, tüm kitleyi içine katan bir demokratik işleyişin nasıl hayat bulacağını, herkes, en sıradan işçi bile görmeli ve bilmelidir. Bu örnekleri yarattığımız ölçüde alanda kökleşir, düzen sendikacılığına karşı savaşıma gerçekten güçlü yeni mevziler kazandırmış oluruz. Kendi önderliğimizdeki sendikalarda farkımızı yeterince koyamıyorsak, düzen sendikacılığına ilişkin söylenenlerin işçilerin gözünde fazla bir kıymeti harbiyesi olmayacaktır

(Devrimci Sol, 8. Sayı)

öğrettiği bir gerçek vardır ki, bedel ödemeyi göze almadan bedel ödettirilemez.

Kitle çalışmasında temel noktalardan biri **kendine ve işçi sınıfına güvendir.** Türkiye işçi sınıfı mücadele tarihinde kazanılan her direnişin mayasında, işçilere önderlik edenlerin kendine ve işçi sınıfına duydukları güven vardır. Bu güven, derim inancı ve iddiasından ve sosyalizme, proletaryanın ideolojisine inançtan kaynağını alır. Devrimci İşçi Hareketi, bu güven, iddia ve inançla işçi sınıfını örgütleme görevini üstlenecektir.

Nazım'ın dediği gibi, emekçiler ve özel olarak işçi sınıfın doğru devrimci önderlik altında, o önder bir kez önlerine düştüğünde, yıkacak ve daha ilerisini yapacak güce sahiptirler.

"... Fakat bir kere dert anlayan
düşmeye görsün

Önlerine
Ve bir kere vakit erişip
gayrı yeter!..
demesinler.

Bunu bir dediler mi
"İsrafil surunu urur
mahlukat yerinden durur."
Toprağın nabzı başlar
onun nabızlarında atmaya
Ne kendi nefisini korur
Ne düşmanı kayırır
Dağları yırtıp ayırır
Kayaları kesip yol eyler ab-ı hayat
akıtmağa..."

Devrimci işçiler, işçi sınıfının tarihsel birikimini, Devrimci İşçi Hareketi'nin tecrübe ve kazanımlarını, devrimci hareketin geleneklerinin gücünü, Cepheli tarzını kuşanarak, kendilerini bunlarla donatarak, ezilen, sömürülen, horlanan, köleleştirilen işçilerin önüne düşerek, yeni direniş ve zaferlerin örgütleyicisi olmalıdırlar..

Devrimci işçiler, sendikaların beton yığını odalarında değil, yoksul halkın içinde, her gün daha da yoksullaştırılan işçileri paçalarında gecekonduların çamuru eksik olmayacak bir devrimci çalışma tarzı ile örgütlemekte ısrar etmelidir.

HALK

Halk bir deniz gibidir
Bazen kabarır
Bazen dalgalanır
Bazen de durulur

Bizi baş tacı ettiğinde
Sevdiğimiz kadar,
Bizi yere çaldığı zaman
Daha fazla sevmeliyiz
Yanlığı ve eksiğı
Kendimizde aramalıyız

Nasıl ki, atom moleküllerini
Çabalarımızla,
Özverilerimizle
Ve sabrımızla inceliyorsak
Halkın bütün hücrelerini
Aynı yöntemle keşfetmeliyiz.
Bunu başardığımızda
Bütün hareket biçimlerine
Biz karar verebiliriz
Bu aynı zamanda
Kendimizi yaratmanın da
Aynası olacaktır

Hasan Biber

Bütün Yoksul Gecekondular Bizim Olacak!

Mahallelerde Kitle Çalışması

- **Göç Olgusu**
- **Konut Sorunu**
- **Gecekondulaşma**
- **Yozlaştırma
Saldırısı**
- **Yıkım Saldırısı**
- **Gecekondularda
devrim, karşı-dev-
rim, reformizm**
- **Gecekonduların
sorunları nelerdir,
nasıl çözülür?**

GİRİŞ

Açlığı, yoksulluğu, saltanat ve sefahatı keskin bıçak gibi birbirinden ayıran yerlerdir mahallelerimiz. “Kondulardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler” korkusunu yaşayan egemenlerin kabusudurlar. Anadolunun binbir renkli kültürünün, geleneğinin, büyük şehirlerde yaşatıldığı yerlerdir mahalleler. Her gün daha da zorlaşan hayatta kalma kavgamızda sıkışıp kaldığımız küçük dünyamızdır mahalleler...

Mahalleler, halkı umutlarıyla, özlemleriyle, acıları ve sevinçleriyle yaşadığı, şehri şehir yapan, şehre hayat veren damarlardır. Elbette “mahalleler” derken bir avuç zengin, ayrıcalıklı sınıfın yaşadığı lüks semtlerden, uydu şehirlerden, duvarların arkasına gizlenmiş zenginlerin sitelerinden bahsetmiyoruz. Sırça köşkleri, sarayları onların olsun şimdilik. Biz yoksul halkımızın soluk alıp verdiği mahallelerimizden bahsedeceğiz.

Mahalleler nerelerdir?

Mahalle sözlük tanımı olarak “*şehirleri, kasa - baları, köyleri meydana getiren her bir parça*” olarak adlandırılmaktadır. Ancak bunun ötesinde, devrimci çalışma açısından temel alanlardan birinin adıdır. Yazımızın girişinde aktaracağımız şu bölümle bunu somutlamış olalım: “*Mahalleler, emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı yerleşim birimleridir. Çıkarları devrimden yana olan halk sınıf ve taba -*

kaları, şehir merkezlerinin etrafında kü - melenmiş ve daha çok gecekondu niteliği taşıyan bu bölgelerde otururlar. Ülkemiz - de kırdan şehire göç sonucu şehirlerin ar - tan nüfusu barındıracak bir planlı gelişme içinde olmamasından ötürü yoğun bir ge - cekondulaşma söz konusudur. Bu alanlar, emekçi halk yığınlarının yaşadığı bölgeler olması itibarıyla şehirlerdeki devrimci ça - lışmanın da odaklaştığı alanların en ba - şında gelir.” (Haklıyız Kazanacağız)

Anadolunun dört bir yanından umutla - rını yüklenip şehirlere göçen yoksul halk kesimleri büyük şehirlerde yeni yeni ma - halleler inşa edip şehirleri büyüttüler. Dört bir yandan kuşatır şehir merkezlerini. Bu yazımızda, yoksul mahallelerin oluşumu - na, halkımızın bu ralaradaki yaşamına, kül - türüne, devrim mücadelesinde mahallele - rin önemine; ve bunların ışığında devrimin yatağı olan mahallelerde kitle çalışmasına değineceğiz.

Mahalleler, devrimin asli gücü olan yoksul halk kitlelerinin yaşadığı yerlerdir. Keza, işçiler, memurlar da buralardadır. Bu anlamda mahallelerde kitle çalışması, kitle çalışmasının asıl bölümüdür

1. BÖLÜM:

Şehirlerin Ortaya Çıkışına Kısa Bir Bakış

İlk şehirlerin ortaya çıkışı, M.Ö. 3500 yıllarına kadar uzanmakta. Ortaçağda dini, ticari ve idari bir işlev taşıyan şehirler, yüzyıllar boyu yavaş bir gelişim ve değışim gösterirler. 17. yüzyılda kapitalizmle birlikte değışim hızlanır.

Ticaret şehirleşmede her dönem önem - li bir yer tutmuştur. 16-17. yüzyıllarda da en büyük şehirleşme, ticaret mallarının toplanıp dağıldığı limanlar etrafında görül - mektedir. Ekonomik açıdan güçlü Londra, Amsterdam, Lizbon, Napoli, Milano gibi

şehirlerin nüfusları bu dönemde birden artmıştır. Dolayısıyla hem şehirlerin geniş - lemesi hem de şehir içinde aşırı yapılaşma ve çok katlı evler kaçınılmaz olmuştur. Ar - tan nüfus, arazi kiralarnı da arttırmıştır. Haliyle bu durum yine yoksulları vurmuş - tur. Sömürünün giderek artmaya başladığı bu dönemde kira ödemekte zorlanan işçi - ler, bir evde bir çok aile birlikte yaşamak zorunda kalmıştır. Bu evler, sağlıklı, izbe barakalar halindedir. Zenginler genellikle şehrin merkezlerinde bir meydanın çevre - sinde inşa ettikleri malikanelerde yaşarlar.

Şehirleşme, kapitalist gelişmeye para - lel 19. yüzyıldan itibaren daha da hız ka - zanmıştır. Sanayi de buhar makinesinin kullanılmaya başlamasıyla üretimin bo - yutları da artar. Şehirlerin dışına yeni yeni fabrikalar kurulur. Ve tabii, buralarda çalış -acak işçi yığınlarına ihtiyaç vardır. Feodal sistemin tasfiyesi bu iş gücünü doğal yol - lardan ortaya çıkarmıştır. Ki yaşayabilmek için emek gücünü kapitaliste satmaktan başka alternatifi kalmayan kırsal kesimin topraksız ve işsiz köylülerinin şehirlere akın etmekten başka da çaresi yoktur. Ka - pitalizmin sanayileşme dönemi, tarih bo - yunca şehirlere en fazla göçün yaşandığı dönemdir. Nüfusu durmadan artan ve gi -

**Buraya
spot
konulacak**

derek kapitalizmle özdeşleşen şehirler büyür.

İşçi Mahalleleri;

Şehirlerde kurulan fabrikaların etrafında ise yeni yeni birşekillenme doğmaktadır. İşçi mahalleleridir bunlar. Belli bir yerleşim planı olmadan, fabrikalardan, demiryollarından arta kalan arazilere kurulan evlerden oluşmaktadır. Fabrikaların kirliliği, dumanı, gürültüsüyle içiçe yaşar işçi aileleri. Yoksulluklarından, başlarını sokacakları izbe barakalarda yaşamaktan başka çareleri de yoktur. Bu mahallelere kapitalist sistem tarafından hiçbir hizmet götürülmez. Her şey özel girişime bağlıdır; altyapı istiyorsan parasını ödersin! Bu tüm hizmetler için geçerlidir. Ağır çalışma ve yaşam koşullarından dolayı işçi mahallelerinden salgın hastalıkları eksik olmaz. Bebek ölümleri üst boyuttur. Koşulların iyileşmesi yine işçi sınıfının ağır bedeller ödediği mücadeleyle mümkün olmaktadır.

Kapitalistlerin şehire bakışında o şehirte yaşayan insanların ihtiyaçlarını karşılamak yoktur. Şehir, halkın yaşadığı bir alan olmaktan çıkmış, yüksek kârlar sağlanabilecek bir “arsa” olarak görülmeye başlanmıştır. Kapitalistlerin şehire bakışı sürekli yıkmak ve yeniden yapmak olarak özetlenebilir. Bu yıkımdan tarihi eserler, yapılar, alanlar her şey nasibini alır.

20. yüzyıl ise kapitalist dünyada bir nüfus patlaması çağı olmuştur. Bu nüfus artışının şehirleşme üzerinde de etkisi büyüktür. Dünya nüfusu 1800’de 990 milyon iken, 1900’de 1 milyara, 1960’ta 3.3 milyara yükselmiştir. Şu an 7 milyar civarında olduğu tahmin edilmektedir. Artan nüfusun **şehirlere yansması** ise şöyledir: 1800 yılında dünya nüfusunun yalnızca % 1,7’si şehirte yaşarken, 1970’te bu oran %22 olmuştur. Bugünse dünya nüfusunun yarısı şehirlerde yaşamakta.

Bugün dünyanın hangi bölgesine gidi-

Halk Anayasası

Taslağı’ndan:

Madde 36; Sağlık, Konut, Ulaşım

d-) Tüm halkın sağlıklı konut sahibi olma hakkı vardır Devlet bu hakkı karşılamak için tüm gücünü seferber eder. Gecekondu bölgelerindeki evlerin sağlıklı ve güvenli hale getirilmesi; gecekondu semtlerinin yol, su, elektrik, sağlık kurumu gibi altyapı eksikliklerinin tamamlanması; ıslah edilemez durumdaki gecekondu yerine toplu konutlar inşa edilmesi halk iktidarının öncelikleri arasındadır

e-) Yerine yenisi yapılmadıkça halkın oturduğu hiçbir ev yıkılmaz.

f-) Hiç kimse ihtiyaç fazlası evi boş tutamaz. Bir yıl oturulmayan evlerin halk tarafından kullanılması hakkı doğar.

lirise gidilsin, kapitalizmdeki sistemin eşitsizliğinin yansması olan yoksul mahalleleri çıkar karşımıza. Ülkemizde **gecekondu**’dur bu alanların adı. Meksika’da **jakale**, Panama’da **racho**, Brezilya’da **favela**, Arjantin’de **macamba**, Tunus’ta **gourbaville**, Cezayir’de **casbah**, Fas’ta **bidonville**, Hindistan’da **bustee...** gibi çeşitli adlarla anılır yoksul mahalleleri.

2. BÖLÜM:

Çarpık Kapitalizm, Çarpık Şehirleşme Ve Gecekondu Mahalleleri

Ülkemizin yeraltı, yerüstü zenginliklerine el koyan emperyalistler yatırımları sa-

dece İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa... gibi merkezlere yaparlar. Ulaşım ağı, halkın ülke çapındaki ihtiyaçlarına göre değil, tüm ülkeyi belli bir kaç şehire bağlamak üzerine inşa edilmiş ve bu şehirler ucuza kaptılmış emeğin ve ürünlerin toplandığı merkezler durumuna getirilmiştir. Bu durum bölgeler arası gelişimde de eşitsizliği doğurur. Belli bölgeler ekonomik, sosyal, kültürel açıdan hızla gelişirken diğer bölgeler kendi kaderiyle başbaşa kalır. Yani Anadolu'nun her şehiri, kendi bölge insanına iş ve geçim koşulları sunacak bir sanayileşmeye sahip olamaz.

Çarpık da olsa yaşanan kapitalist sanayileşme kırsal alandaki feodal yapıyı da etkiler. Tarım alanlarında insan emeğinin yerini başta traktör olmak üzere tarım araçları almaya başlar. Bunun yoksul topraksız köylüye yansımaları işsizliktir. Bir traktör onlarca ırgatın yaptığı işi rahatlıkla yapar yordur artık.

Bir süre sonra, kapitalistleşme, küçük üreticilerin bir kısmının da rekabet koşullarında topraksızlaşmasına yol açar; kırdaki işsizlerin sayısı daha da çoğalır

İşsiz kalan yoksul köylüler için tek alternatif şehirlerdir artık. Ki bu dönem şehirlerdeki fabrika sahibi patronların da bu

iş gücüne ihtiyacı vardır. Kırdaki işsiz kalan kitleler şehir sanayinin ucuz işgücü ihtiyacını karşılayacaktır. Yoksullar bu koşullarda iş umuduyla büyük şehirlere göç etmeye başlarlar.

Peki bu yoğun göç dalgasını istihdam edecek ekonomik ve sosyal altyapıya sahip midir bu şehirler? Hayır. Ne bu şehirlerde gelen kitlenin hepsine iş imkanı vardır, ne gelenlerin başlarını sokacakları bir ev, ve ne de devlet tarafından sağlanması gereken bir sosyal güvence yoktur. Şehire göçedenler başlarının çaresine kendileri bakacaktır. Gecekondu evleri işte böyle çoğalmıştır. Şehirlerin büyüme hızı, sanayideki büyümenin kat kat üzerine çıkmıştır. Şehirleşme oranındaki gelişme bunu açıkça göstermektedir.

1960'larda toplam nüfusun % 25'i olan şehir nüfusu, 1970'e geldiğinde % 35'e çıkmıştır. Sonra bu gelişme daha da hızlanarak sürer: Şehir nüfusu 1980'de % 40'ı, 1990'da % 50'yi aşarken, 2006 yılına gelindiğinde artık toplam nüfusun **% 73'ünü şehir nüfusu** oluşturmaktadır.

Halen uygulanan IMF'nin tarımı yok eden politikaları ile önümüzdeki 10-15 yıl içerisinde kır nüfusunun yüzde 10'a düşürülmesi hedeflenmektedir. Son 4 yılda 2 milyon insanın İstanbul'a göç ettiği gerçeği bunun açık göstergesidir.

Göçler, başlangıçta yeni sömürgecilikle geliştirilen çarpık kapitalizmin bir sonucudur. Bu anlamda, emperyalizm ve işbirlikçileri ülkemizdeki çarpık şehirleşmenin de birinci dereceden sorumlusudurlar.

Göç Olgusu: Köyden Şehire Göç Ve Mahalleler

Göçün, ülkelere, dönemlere göre çok çeşitli sebepleri vardır; bu sebeplerin hepsini ekonomik ve siyasi sebepler içinde toplayabiliriz. İşsizlik, topraksızlık, düşük ücret, eğitim, sağlık imkanlardan yoksunluk, kıtlık, tarımdaki kapitalist gelişme,

**Buraya
spot
konulacak**

toplumsal alt üst oluşlar, savaş, belli bölgelerde, belli kesimlere yönelik baskılar.. gibi bir çok etken, göçleri yaratmaktadır.

Ülkemizde yaşanan göç olgusu da bu etkenlerden bağımsız değildir. Belli başlı noktalarıyla sıralamaya çalışırsak:

Tarımda makineleşmenin yarattığı işsizlik, tarım politikaları kaynaklı göçün ilk biçimidir. Bunun yanında emperyalizmin direktifleriyle uygulanan IMF politikaları doğrultusunda, tarım sistemli bir şekilde yok ediliyor. Devlet tarafından tarımsal üretim desteklenmediği gibi, küçük üreticinin ürünü ya elinde kalıyor, ya da sattığı zaman emeğinin karşılığını alamıyor. Bu tablo az topraklı köylüyü **topraktan geçimini sağlayamaz** hale getiriyor. Buna, kırsaldaki yoğun nüfus artışı ve bu artışla beraber arazinin paylaşılmasıyla artan yoksulluk da ekleniyor. Yani bir aileyi zor geçindiren toprak, aile büyüyüp miras yoluyla parçalandığında hiçbir ihtiyacı karşılayamaz oluyor. Bu noktada geriye tek seçenek olarak göç kalıyor. Bugün Anadolu'nun bir çok köyünde, köy mevcudunu ağırlıkla yaşlıların oluşturduğunu görürüz.

Ağalık sisteminin varlığı, töre cinayetleri, kan davaları da... göçün nedenlerindendir. Doğu'da hayata geçirilen GAP projesiyle bir çok ilçe ve köyün baraj gölünün altında kalması da bir başka göç nedeni olmuştur.

1980'li yıllarda ise, biri ekonomik, biri siyasal iki olgu, köyden şehire göçü normal oranların da üzerine çıkarmıştır. Ekonomide Özal hükümetinin IMF talimatlarıyla uygulamaya soktuğu **24 Ocak** kararları, hızlı bir yoksullaşma ve sosyal çöküntüyü doğurmuş, bunun kırsal alandaki sonuçlarından biri göç olmuştur.

Siyasal alanda ise oligarşinin Kürt halkına uyguladığı ulusal baskı, asimilasyon ve 12 Eylül cuntasıyla daha da tirmanan faşist terör, göçün bu dönemdeki en temel nedeni haline gelmiştir. OHAL uygulamalarıyla artan devlet terörü göçü daha da çoğaltmış; bunun sonucunda da 1980-85 ara-

sında kırsal alan nüfusu % 5,2 azalırken, '90'lara kadar **3 milyonu aşkın** insan şehir nüfusuna dahil olmuştur.

Devletin kırsal alanda yokluğa, yoksulluğu mahkum ettiği ve zulmettiği halk, açıkça göçe zorlanmıştır. Bu yüzden ülkemizdeki göç olgusunu **"zorunlu göç"** olarak tanımlamak, daha doğrudur.

Ancak göçler de halk için ne ekonomik anlamda ne siyasi anlamda bir kurtuluş olmamıştır. Göç eden kitleler şehirlerde işsizlikle boğuşmakta, tüm sosyal güvencelerden yoksun, düşük ücretli işlerde veya hizmet sektöründe çalışmak zorunda kalmaktadır. Bu noktayla göç de halkın yokluğunu, yoksulluğunu değiştirmemiştir. Açlığı ve sefaleti bolluk ve çeşitliliğin vitrinleri doldurduğu şehirlerde yaşamaya devam etmişlerdir.

İstanbul'da Yoğunlaşan Gecekondular

İstanbul Türkiye'nin kalbidir.

Ticari, sanayi, üretim ve emek gücü ile ülke ekonomisinin can damarı olan İstanbul, nüfus yoğunluğu ve siyasi, sosyal gelişmeleriyle de tüm Türkiye'yi yönlendirir.

Sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının en kesin yaşandığı yerdir ve bu yüzden de kavganın da başkentidir İstanbul.

Oligarşi ve devrimciler açısından önemli çok büyük olan İstanbul'da, mücadelenin gelişimi tüm halkı doğrudan etkilemektedir.

14 milyon nüfusu, onlarca ilçesi, yüzlerce mahallesi ile ülkedeki tüm milliyet, inanç ve sınıflardan halk güçlerini bağrında toplayan İstanbul'da örgütlenmek, kalıcı örgütlenmeler yaratmak, devrim mücadelesi açısından belirleyici önemdedir.

Türkiye'nin dört bir yanından İstanbul'a on yıllardır süren bir göç var. Bu göç hala sürmektedir.

Ekonomik, siyasi, sosyal nedenlerle gerçekleşen bu göç, **aynı nedenlerle** devam ediyor. Ve İstanbul'da yeni yeni mahalleler kuruluyor.

Mahallelerde çelişkiler en üst noktadadır. Çelişkilerin keskinliği mücadeleyi, yozlaşmayı, oligarşinin ideolojik, fiziki saldırılarını sürekli kılmaktadır. Yoksul gecekondu mahallelerinde örgütlenmek, devrim mücadelesi için temel öneme sahiptir. Oralarda olmamak devrim iddiasından da vazgeçmiştir.

Mahallelerde Sosyal-Kültürel Şekilleniş

Anadolu'nun dört bir köşesinden büyük şehirlere göçen halk geleneklerini değerlerini, sembol ve yaşam tarzlarını da beraberinde getirir. Anadolu'nun binlerce yıllık tarihini, ve kültürel zenginliğini şehirlerimizde çok rahatlıkla görürüz. Özellikle Türkiye'nin en fazla göç alan, nüfusu 14 milyonu aşmış en büyük şehiri İstanbul, bu zenginliğin de merkezi konumdadır. Aynı mahalle içerisinde ya da ayrı ayrı sokaklarda hatta tek tek apartmanlarda farklı kültürel özellikler, çıkar karşımı-

za. Bu yönüyle şehir homojen bir yapıya sahip değildir.

Ülkemizde köyden şehire göç edenlerin çoğunluğu köyle olan ilişkilerine devam ederler. Bu ilişkinin sürmesinin çeşitli nedenleri vardır. Biri ekonomiktir. Kişi şehire göçmüş de olsa, yılda bir kaç kez köyüne giderek kışlık erzakını köyden temin eder. Şehrin zor yaşam koşullarında ev ekonomisine önemli bir katkı sağlar. Diğer bir neden, eğer şehirte tutunamazsa terkedip geldiği köyünü tekrar sığınabileceği bir liman olarak görmesidir.

Kökeninin o topraklarda olması, akrabalık ilişkileri yani kültürel, sosyal bağ köyüyle ilişkilerini hep canlı tutmasında diğer etkenlerden biridir. Şehirde yaşayıp da memleketini sevmeyen ziyarete gitmeyi düşünmeyen çok az insana rastlarsınız. Kısacası Anadolu insanının doğup büyüdüğü toprağıyla bağı her yönüyle güçlüdür.

Şehire göçenler yukarıda da vurgulandığı gibi eski kültürünü de yaşatmaya devam ederler. Mahallelere baktığımızda Doğulu, Güneydoğulu, Karadenizli... gibi belli bölge insanlarını ya da Sivaslı, Tokatlı, Vanlı... gibi belli şehirlerin insanlarını ya da Kürt, Laz, Çerkez... gibi belli halk gruplarını ya da Alevi, Sünni, Caferi... gibi inanç gruplarını görürüz. Bu gruplaşmaların da sosyal ve ekonomik boyutu vardır.

Şehire göçen kişinin öncelikle bir **eve ve işe** ihtiyacı vardır. Yabancı olduğu şehirde bu ihtiyaçlarını tek başına karşılama durumu yoktur. Bu noktada genellikle akrabalık ve hemşerilik ilişkileri devreye girmektedir. Kendinden önce şehire gelmiş yakınlarının, hemşerilerinin desteğiyle geçici de olsa, düşük ücretli de olsa bir iş bulunmaya çalışılır ve elbirliğiyle başını sokabileceği bir kondu inşa edilir. Bu ekonomik zorunluluk göçmenlerin kendi akrabaları ve hemşerileriyle birarada olmayı tercih ettikleri gruplaşmaları da beraberinde getirir. Göçenler bu gruplaşmalar içinde kültürlerini de daha rahat yaşama olanağı bulurlar. Böylelikle, geldikleri bu ye-

**Buraya
spot
konulacak**

ni şehirlerde çok fazla yabancılık ve yalnızlık hissetmezler. Kendilerini daha güvende hissederler. Gecekondu gruplaşmaları bu süreçte, kır ve şehir kültürünün harmanlandığı bir kültürü çıkarır ortaya.

Kır ve şehir yaşamının harmanlandığı bu kültür burjuvazinin istediği bir kültür değildir. Çünkü bu kültürde, tüm eklektik ve zaafly yanlarına rağmen, halâ yardımlaşma ve dayanışma, birbirine destek olma vardır. Oysa kapitalizm “kendi çıkarları - nızdan başkasını düşünmeyin” der. Elbette kapitalizmin kültürünün halk üzerinde hiç etkili olmadığını söylemek de mümkün değildir. Bütün iletişim araçlarıyla, ekonomik dayatmalarla halkı burjuva kültürünü benimsemiş bireylere çevirmeye çalışıyorlar. Köyden şehre gelenlerin ilk zamanlar geleneksel kültürlerini, değerlerini korumaya daha yakın olduğu görülürken zaman geçtikçe kapitalist kültürün etkisi de halkın yaşamında daha fazla görülmeye başlanır. Bu da elbette insanlar arasındaki olumlu ilişkileri yıpratmakta, yok etmektedir.

3 Milyona Yakın Konut Açığı Olan Bir Ülkede Kaçınılmaz Sonuç: Gecekondulaşma

Şehirlere göç eden, hiçbir sosyal güvencesi olmayan halkın, yaşamını güvenli sürdürebilmesi için öncelikle kafasını sokabileceği bir konuta ihtiyacı vardır. Elbette vatandaşın bu sorununu çözmesi gereken devlettir. Ki halkın konut hakkı hem uluslararası hem devletin kendi yasalarıyla güvence altına alınmıştır Türkiye Anayasası’nın 23. maddesi “herkes yerleşme hakkına sahiptir” der. 57. maddesi, “devlet konut ihtiyacını karşılayacak tedbirleri alır” der. 60. maddesi, “herkes sosyal güvenlik hakkına sahiptir” der.

Devlet, kendi yasalarının dışında, halkın barınma hakkını çözeceği taahhüdünü içeren uluslararası sözleşmeleri de imza

atmıştır. Ekonomik, Kültürel, Sosyal Haklar Sözleşmesi’nin 11. maddesinin 1. fıkrasında, “*Bu sözleşmeye taraf olan devletler herkesin, kendisi ve ailesi için yeterli bir yaşam standartına sahip olma hakkını tanır. Bu standart; yeterli beslenmeyi, giyinmeyi, barınmayı ve yaşama koşullarının sürekli olarak geliştirilmesini de içerir...*” der.

Oligarşi imzaladığı bu sözleşmelerin gereğini yerine getiriyor mu dersek, tek kelimeyle cevabımız hayırdır! Sistemin genel niteliğidir: Halkın yararına olan her şey kağıt üzerinde kalmaktadır.

Ülkemizde konut açığı her yıl daha da büyümektedir. Yılda her **bin kişiye 8-10 konut** yapılması gerekirken bu oran 2-4 arasında kalmaktadır. Ülkemizde 2-3 milyon arası konut açığı olduğu belirtiliyor. Bu açığa her yıl 200-300 bin yeni konut ila tiyacı ekleniyor.

Halk, devletin çözmediği konut sorununa kendi çözüm yolunu bulmuştur: Gecekondu!

Gecekondu halkın konut sorununa bulunduğu çözümün adıdır. Bunu sonucu olarak İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa... gibi büyük şehirlerde artan nüfusun %60-70’e yakın bölümü gecekondualarda yaşamak zorunda bırakılmıştır. Başlangıçta bir kaç büyük ilin sorunu olan gecekondu, bugün Anadolu’nun onlarca ilinin hatta ilçelerinin sorunudur. Trabzon’dan Kayseri’ye, Antalya’dan Edirne’ye, Diyarbakır’dan Van’a kadar her yerde gecekondu çıkıyor karşımıza...

Gecekondu, adından da anlaşılacağı gibi, bir gecede halkın elbirliğiyle, imece usulü, ilkel alet ve yöntemlerle, derme çatma kurduğu tek katlı, standartların altında ki evdir... Devlet, gecekondu, kendilerine ait olmayan arazilere **kaçak** yapılmış evler; gecekonducuları da **işgalci** olarak görüyor. Oysa bir gasp varsa, bu **barınma hakkının gasbından başka** bir şey değildir.

Ülkemizde gecekonduların tarihi

1930’lu yıllara kadar uzanmaktadır İlk gecekonduların Ankara’nın Altındağ ilçesi sirtlarında başladığı belirtilmektedir O dönem az sayıda olan bu yapılar **“barakalaşma”** olarak adlandırılır 1950’lere kadar bunlar dağınık haldedirler ve henüz buralarda yaşayan nüfus, 40 bin gibi küçük bir rakamla ifade edilmektedir.

‘50’lerden sonra şehirlere artan göçle birlikte gecekondu artık şehrin önemli bir parçası olacaktır. Devlet halkın konut sorununu çözemediği için halkın kendi bulduğu gecekondu çözümüne göz yumar. Bunun iki nedeni vardır. Kondularda yaşayan yoksul halk fabrikaların ucuz iş gücünü karşılamaktadır. İkinci olarak da, devlet, vatandaşının konut sorununu çözme yükümlülüğünden kendini kurtarmış olur. Gecekondu böylece büyümesini sürdürür. 1948’de büyük şehirlerde 25-30 bin olan gecekondu sayısı, 1953’te 80 bine, 1960’ta 240 bine, 1983’te **1,5 milyona** yükselmiştir. 2000’li yılların başlarında ise gecekondu sayısı, 2 milyon 200 bin gibi devasa bir rakama ulaşmıştır.

Şehirler genişleyip büyüdükçe, kurulduğunda şehir dışında olan bir çok gecekondu mahallesi, şehir merkezinde kalır.

**Buraya
spot
konulacak**

Bu da “arazi” olarak gecekondu mahallelerinin değerini arttırır. Gecekondu, büyük karlar getiren rant alanları olarak görülmeye başlanır. Belediyeler, mafya, arsa spekülörleri, özellikle 1970’lerden sonra bu alanlara azgınca saldırır. Arsa spekülörleri devletten ucuza kapattıkları toprakları gecekonduculara fahiş fiyatlara satarlar. Mafya, toprakları parselleyip haracını almadan gecekondu yapımına izin vermez. Belediyeler de bu kârlı sektörde kendi ceplerini doldurmanın yoluna bakarlar. Ve o günden bu yana bu çatışma sürmektedir.

Bugün artık gecekondu denilince, salt derme çatma evler anlaşılmamaktadır. Çıkartılan imar izinleriyle şehrin merkezinde kalan gecekondu mahalleleri apartmanlarla dolmuştur. Ya da hem apartmanlar hem de gecekondu içiçe bir görüntü oluşturmaktadırlar. Ancak gecekondu mahallelerindeki değişen bu tablo buralarda yaşayan halkın ekonomik, sosyal yapısını çok büyük oranda değiştirmemektedir. Kondunun yerini adı apartman olan binalar alsa da, sağlıksız yapısıyla standart ihtiyaçları yine karşılayamamaktadır bu yapılar.

Konut sorununun kaynağı düzendir. Ve bu düzenden bu sorunu büyütmesinden başka bir şey beklenemez.

Bu konuda son bir noktaya değinelim. Gecekonduları savunmamızdan yola çıkarak böyle sağlıksız yapıları nasıl savunur sunuz diyenler çıkabilir. Biz halkın konut sorununun bu düzen içinde çözülmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Ve bu düzen içinde bu sorunu çözeceğiz diye çabamız da, beklentimiz de yoktur. Gecekonduları savunurken en başta halkımızın **barınma ve direnme hakkını** savunuyoruz. Dışinden tırnağından arttırdığıyla emeğiyle yaptığı evlerinin yıkılmasına elbette seyirci kalamayız. Gecekonduları yıkan düzenin halkı sokağa atmasını mı izleyeceğiz? Bu haksızlığa, hukuksuzluğa sessiz mi kalacağız? Elbette hayır. Bu tablonun sorumlusu düzendir. Düzen bu sorunu çözemediği için

halkımız kimsenin vaktinde değer vermediği topraklara evini yaparak oralara değer katmıştır. Yani oralar halkımızın varlığı ve emeğiyle değerlenmiştir. Bugün gelip o değere el koymaya kalkanlara karşı da direniriz. Ki bu ülke toprakları halkındır. Burjuvazinin istediği yere lüks villa dikme hakkı varsa halkımızın kendine ev yapma hakkı da tartışılmazdır.

3. BÖLÜM:

Düzenin Mahallelere Bakışı

Burjuvazinin şehir merkezlerini çevre kuşatan yoksul mahallelerine bakış açısına asıl yön veren bu mahallelerin bağrında yatan isyan potansiyelidir. Bu korkuyla bakarlar emekçi yığınların yaşam alanlarına. Ama bu korkularına rağmen emekçi halkı iliklerine kadar sömürme, üzerlerinden büyük kârlar elde etme hırslarına da gem vurmaz, vuramazlar.

1950’lerde ucuz iş gücünü karşıladığı için göçe ve gecekondulaşmaya göz yuman egemenler, yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan halkı görmezden geldiler, aşağıladılar. Ardından çığ gibi büyüyen ve nüfusu her geçen gün artan bu mahallelerin kendi siyasal çıkarları için bir **oy deposuna** dönüştüğünü keşfetmeleri de uzun sürmedi. Sırf bu yüzden oy kaygısıyla seçim süreçlerinde gecekonduluların kimi taleplerini dikkate almak durumunda kaldılar. Çünkü hükümetler işbirlikçiliklerini yasal olarak gizlemek için öyle ya da böyle, kandırılarak veya tehditle siyasal bir destekleri de olmak zorundadır. Çarpık yapılaşmaya göz yummuş, altyapı, tapu gibi taleplere göstermelik de olsa olumlu cevap vermişlerdir. Ancak bir çok gecekondu mahallesinde, 1970’lerden itibaren bu ihtiyaçlar devrimcilerle birlikte hareket eden halkın kendi mücadelesi ile kazanılmış ve iktidara dayatılmıştır.

Bu Düzen Onlardan Tiksiniyor ve Korkuyor

Bugün gelinen noktada egemenler gecekondulaşmadan da, göçten de rahatsızlıklarını üst perdeden dile getirmektedir. Mesela bugünün Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’ın belediye başkanlığı döneminde gündeme getirdiği **“İstanbul’a girişler vizeli olsun”** önerisini tekrar gündeme getirilmiştir. Bu düşünce yönetenlerin, yasakçı ve halk düşmanı kafa yapılarının yansımasıdır. Halka bu ülke sınırları içinde seyahat etmeyi, istediği yerde yaşamayı yasaklayan, bunu sadece zenginlere hak gören bir anlayış hakimdir.

Halkı yerinden yurdundan göçe zorlayan, sağlıksız kondularda yaşamaya mahkum eden bu düzendir. Halkın hiçbir ihtiyacını karşılamayanlar, bir de üstüne üstlük halkı suçlu ilan etmekte, aşağılamaktadırlar. Onların gözünde gecekondulular halkı şehrin görüntüsünü bozan ayak takımıdır, potansiyel suçlulardır. Halkı istedikleri yere sürüp güdebilecekleri bir sürü olarak görmek isterler. Onlar efendidir, halk ise teba. Hakkını istemeyen, ne verilirse ses çıkarmadan kabullenmesi gereken kültürsüz, cahil yönetilmeye muhtaç yığınlardır. Tayyip Erdoğan’ın deyişiyle “Ayaklar baş olursa” sözünde gizlidir egemenlerin halka bakışı.

Düzen Partilerinin Mahalle Çalışması; Halkı Düzen İçinde Tutma Çabaları Ve Etkileri

Düzen partileri ne kadar hor görseler, aşağılasalar da politika gereği halkın ayağına gitmekten, onları kendi saflarına çekmek için çalışma yapmaktan da geri duramazlar. Bilirler ki o saltanat koltuklarında oturup ceplerini doldurabilmek için 4-5 yılda bir de olsa halkın oyuna ihtiyaçları vardır. Halkın büyük bölümü de işte o suçladıkları aşağıladıkları gecekondulardadır.

‘70’lerde düzen değişikliği sloganıyla ortaya çıkan Bülent Ecevit, yoksul gecekondulardan önemli bir destek görür. Halk kitlelerinin düzenin dışına çıkmasını, dansa sol maskeli bir düzen partisine yedeklenmesi, oligarşinin politikasıdır ve bu anlamda Ecevit’in önü açıktır. Dağlara taşlara “Karaoğlan” yazan halk kesimleri. Ecevit’i iktidara taşır. Ama bir şey değişmez... Halkın değil oligarşinin “Karaoğlan”ıdır Ecevit...

Turgut Özal’dan Süleyman Demirel’e, Necmettin Erbakan’dan Alpaslan Türkeş’e kadar, düzen partilerinin hemen hepsi, gecekondulara bir şekilde seslenir. Oralarda kendilerine bir oy tabanı oluşturmaya çalışırlar. Az ya da çok, her düzen partisi, yoksul gecekondulardan halkının bir bölümünü denetim altında tutarak, düzene yedeklemiş olur. Yoksul gecekondulardan halkının bir kısmının şovenist, dinci partilere veya “sağ” ve “sol görünümüne diğer düzen partilerine destek vermesi, kuşku yok ki, kendi çıkarlarına tamamen aykırı bir tutumdur. Bu tutum, düzeni siyasal olarak güçlendirir. Bu durumu değiştirmek ise, devrimcilerin görevidir.

2000’lerde halkın dini duygularını istismar sırası, Tayyip Erdoğan’ın AKP’sindedir. Cunta yılları boyunca, devrimcilerin tutsak edilmesi, örgütlülüklerinin dağıtılması ve bunun karşılığında tarikatların

önünün açılması, RP ve sonrasında AKP’nin gelişmesinin zeminini hazırlamıştır. RP ve AKP gibi partiler, bu zeminde, sol söylemler kullanarak ve hatta devrimcilerin çalışma tarzını kullanıp gecekonduları kapı kapı dolaşarak, her mahallede komisyonlar kurarak, yoksul gecekondularda kendilerine bir taban oluşturmuşlardır.

AKP bugün yoksul gecekondularda iktidar olmanın nimetlerinden de yararlanıyor, özellikle yardımlarla en yoksul kesimleri kendine yedeklemeye çalışıyor.

Gerçekte AKP, yoksul halka dilenci muamelesi yapmakta, belediyelerin verdiği üç kuruşluk çeklerle, gıda, kömür yardımları vb. ile halkın onuru çiğnenmektedir. Halkın istediği sadaka değildir. Ancak açlığa mahkum edilen halk en ufak şeye el açar hale getirilmektedir. Bir paket makarna için birbirini ezen insan manzaralarıyla sıkça karşılaşmaktayız. Halkımız buna la yık değildir...

AKP, yoksul mahallelerde tarikatlara da yaslanarak ciddi, sadece seçim dönemleriyle sınırlı kalmayan bir faaliyet yürütmektedir. Mahallelerdeki Alevi kitlesine dahi ulaşabilmek için kapıları çalınmakta, mesela ücretsiz dersane gibi imkanlar sunulmaktadır. Ancak AKP’nin bu konuda büyük bir açması vardır: Halk düşmanı kentsel dönüşüm politikası. Ki buna ileride tekrar değineceğiz.

CHP, yıllarca düzen tarafından sol kesimin partisi olarak lanse edildi. Yoksul gecekondularda bu niteliğiyle CHP de belli bir taban edindi. Özellikle Alevi halkın taleplerini, kaygılarını istismar ederek bu semtlere ulaştı. Bugün AKP’nin yükselişine öykünüp İstanbul’un gecekondularında AKP’nin çalışma tarzını hayata geçirmeye çalışan CHP’nin ilk yöneldiği yer yine, Alevi halkın ağırlıkta olduğu mahallelerdir..

MHP de, devletin, polisin desteğinde, belli yoksul gecekondularda kendine taban oluşturmaya çalışan partilerden

Bu sürecin devamında 12 Mart 1995’te yaşanan Gazi ayaklanması, yoksul gecekondulardan mahallelerinin mücadelesi açısından önemli dönüm noktalarından birini oluşturur. Gazi, gecekonduların bizim, devrimin olduğunun ve olacağının ilanıdır bir bakıma

biridir. MHP'ye bağlı ölkü ocakları bugün mahallelerde hem faşist saldırıların, hem de mafyacılığın, yozlaşmanın merkezlerinden biri durumundadır.

Düzen partileri din, inanç istismarı, milliyetçilik, şovenizm propagandalarıyla, sadakayla, rüşvetle halkın yaşamına girip düzenlerinin parçası yapmak için elbirliğiyle çalışmaktadır. Bunun yanında baskı, terör ve katliamlarla da halk üzerinde korkuyu hakim kılarak sindirme politikası sürgüt devam etmekte. Halka dayatılan kendilerinden biri olmalarıdır. Ve bunun için her kılıkta (solcu, dinci, milliyetçi) etkette parti çıkıyor karşımıza. Düzenlerine tabi olmayanlara karşı ise, her türlü baskı terör uygulanmaktadır. Yoksul gecekondu semtlerinin karakolları birer işkence ve mafya merkezidir. Gecekondu semtlerinde devletin şiddetini tatmamış insan hemen hemen yoktur desek yerinde olur.

Elbette baskı ve terör mekanizmasının yanında halkın tepkilerini yumuşatmaya yönelik politikalardan da geri durmuyorlar. Halkın düzene öfkesini, sınıfsal çelişkilerini görece de olsa yumuşatmak için sorunları kısmi de olsa çözüme ihtiyacı duyuyorlar. Bu hem oy kaygısıyla, hem mevcut tepkileri yumuşatmak için olsa da asıl mesele yine halkın kendi kurtuluşu için mücadele edeceği devrim saflarına akışını engellemektir. Ama zengin ve yoksul arasındaki uçurum o kadar büyümüştür ki kör göz bile bu adaletsiz tabloyu görmektedir. Ve bu tablo yoksul mahallelerinde dizgin-siz bir öfkeyi de büyötmeye devam etmektedir.

Egemenler bugün kendi yarattıkları bu tablodan ürkmektedir. Ve bu adaletsizliği değıştirmeyecekleri için de halkın adalet arayışını bastırmak üzere, mahallelere saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Yoksul halkın direnmekten başka çaresi yoktur. Bu direniş düzenin kendilerine reva gördüğü yaşam biçimine karşı bir direniştir.

4. BÖLÜM

Oligarşinin Mahallelerden Korkusu Ve Temel Saldırı Biçimleri

Düzen mahallelerde yaşayan yoksul halkın isyanından korkuyor dedik. Bu korkularını 1996 1 Mayıs'ında gecekondu-lardan gelip şehrin merkezini dolduran yoksul halkı gördüklerinde *"kondulardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler"* söyleminde gördük. Bu sözü söyleyen dönemin TUSİAD Başkanı **Tuncay Özilhan**'dı. Tüm tekerci burjuvazi biliyordu ki baldırı çıplak olarak gördükleri halk, bir araya geldiğinde saltanatlarını altüst edecek yegâne güçtür. Onun için emperyalist efendileri gibi işbirlikçileri de sosyal patlama kâbuslarıyla yatıp kalkıyorlar. Emperyalistleri ve işbirlikçilerini bu kadar korkutan yoksul halkın örgütlenmesi, devrim saflarına akışdır.

Oligarşı de yoksul halkın devrimcilerle bütünleşme potansiyelini görüyor ve tehlikenin farkında. Onun için yoksul halkın yaşadığı mahalleleri tasfiye etmeye, kondularını başına yıkmaya çalışıyor. Baskı ve terörle, yoz kültürüyle teslim almaya çalışıyor. Tek amaçları devrimcilerle halkın bağını koparmak.

Bu yönüyle gecekondu semtlerine saldırıyı, bir; devrimci-demokrat kurumlara ve halka saldırı, iki; yozlaştırma saldırısı ve üç; yıkım saldırısı olarak üç başlık altında inceleyebiliriz.

Devrimcilere ve Halka Saldırı

Oligarşı yoksul mahallelerdeki devrim potansiyelini görüyor ve bu yüzden siyasi, kültürel ve fiziki olarak yok etme saldırılarını sistemli bir şekilde sürdürüyor. Devrim iddiasında olan bizlerin de görevi doğal olarak bu mahallelerdeki devrim potansiyelini ete kemiğe büründürmek, ör-

gütmek ve büyütmektir. Ki devrimci hareket sınıflar mücadelesinde yer almaya başladığından bugüne yoksul halkın içinde olmuş, hak alma mücadelesinde onlarla birlikte savaşmış, siyasal bilinç ve kültür taşımıştır... Bugün ülkemiz yoksul mahallelerinde bir örgütlenme, direniş geleneği varsa, bu geleneğin oluşmasında devrimci hareketin yarattığı direnişlerin, örgütlenmelerin payı belirleyicidir. Halka, birlik olduklarında, örgütlü olduklarında düzenin her türlü hukuksuzluğunun, adaletsizliğinin, saldırısının... karşısında durabileceği defalarca gösterilmiştir. Bu bilinç, yıllarca düşmana karşı çatışmalarda ödenen bedellerle şekillenmiştir.

1960'ların sonlarında yükselen devrimci mücadele '70'lerde öğrenci gençlik içinde büyük bir kitleselliğe dönüştü. Mahir Çayan ve yoldaşlarının çizdiği Türkiye devrim yolunda yürüten Cepheliler halkın her kesimi içinde örgütlendiler.

Devrimci mücadelenin gelişimine paralel olarak, 1970'lerin ikinci yarısından itibaren gecekondu semtleri de mücadele içindeki yerlerini aldılar. Devrimciler gelişmelerin en yoğun olduğu bu alanlarda çalışmalarını yoğunlaştırmıştı. Artık gecekondu halkı daha örgütlüydü. Devrimcilerle omuz omuza yıkımlara, mafyaya, arsa spekülâtorlerine, düzenin baskılarına di-

reniyorlardı. Mahallelerin yol, su, elektrik, ulaşım... gibi sorunları için "hak verilmez alınır" bilinciyle mücadele edip sorunlarına çözüm buldular. Yine mahallelerine yönelik faşist saldırılara karşı da mahallelerini ve geleceklerini korudular.

Gecekondu mahallelerinde devrimcilerin varlığı her yönüyle hissedilir olmuştur. Devrimci hareket öncülüğünde halkın en yoksul kesimlerinin barınabileceği gecekondu mahalleleri kuruluyordu. Çayan, Okmeydanı ve Çağlayan mahalleleri ve olduğumuz her yerde halkın yaşamına yön veren devrimci kültürümüzüydü. Halkın bazı temel ihtiyaçlarını karşılamak üzere yardımlaşma ve dayanışma kooperatifleri kuruluyor, mahallelerde halkın değer ve geleneklerine uygun sosyal ve kültürel bir yaşam şekillendiriliyordu. Devletin her şeyden mahrum bıraktığı gecekondu mahalleleri, devrimcilerin yaratıcılığı ve öncülüğüyle yollarından, kanalizasyonuna, parklarına kadar, kısmen yaşanılabilir alanlara çevriliyordu.

Bu süreç doğal olarak gecekondu mahallelerinde yaşayan halkın düşüncelerini de etkiledi. Devrimcilerin kültürünün, yaşam tarzının kendilerine yakınlığını gördüler. Devrimcilerin herşeylerini halkın çıkarlarını savunmak için ortaya koyduklarını gördüler. Bu süreç, gecekondu halkının devrimcilere sevgi ve sempatisinin artması, devrimci düşünceleri benimsemeye başlamaları doğrultusunda gelişti. Yoksul halk, devrimci kültür ve düşünceyle bütünleşmeye, siyasal bir kimlik kazanmaya başladı. Bu kimlik hiçbir din, dil, ırk, mezhep ayrımı gözetmeden tüm halkı kucaklıyor, politikleştiriyor, devrimcileştiriyor. Gecekondu mahalleleri bu haliyle düzenin korkusunu da büyütüyor ve bu yüzden devletin polisinin ve de sivil faşistlerin saldırısı hiç eksik olmuyordu.

Evet tehlikenin farkındaydılar ve '80 faşist cuntasıyla birlikte gecekondu mahalleleri üzerinde terör estirildi. Devrimcilere selam verenler dahi işkencelerden ge-

Çeteleşen gençlere karakollarda "aferin böyle olun, bu işlerle uğraşın sizi bırakırız ama siyasilerden uzak durun" dendiğini biliyoruz. Düzenin yozlaştırma saldırısındaki amacı halk kültürünün yok edilip, halkın örgütlenmesinin, bilinçlenmesinin önüne geçmektir.

çirildi, tutuklandı. Gecekondulardaki devrimci örgütlenmelerin belli ölçülerde etkisizleştirildiği koşullarda da, baskı terör yanında gecekonducuların çelişkilerini yumuşatmaya yönelik politikalar da devreye girdi. O güne kadar görmezden gelinen mahallelere yollar, parklar yapılmaya başlandı.

Elbette bunlar yetmiyordu. Devrimci potansiyeli ortadan kaldırmanın başka yollarına da yöneldiler. Gecekondu mahallelerini tasfiye etmek için sistemin rant politikasından halkın yararlanmasının yolunu açtılar. ABD'nin sadık uşağı olarak 1983'te iktidara gelen Özal hükümeti, 1984 yılında 2981 sayılı kanunu yayınlara rak gecekonduculara "tapu tahsis belgeleri" verileceğini "müjdeliyordu." Televizyona çıkan Özal, ballandıra ballandıra bu belgelerle evlerini nasıl kat karşılığı müteahhite verebileceklerini anlatıyordu. Böylece gecekondu mahallelerinde hızla çarpık bir yapılaşma gelişti. Konduların yerini apartmanlar almaya, mahallelerin fiziki yapısının yanında sosyal yaşamı ve kültürü de değişmeye başladı.

Oligarşi baskı, terör, yıkım, yozlaştırma satın alma... ve daha buna benzer bir çok yöntemi kullanmasına karşın, gecekondu mahallelerini tasfiye etmeyi de, teslim almayı da başaramamıştır. '80'den önce atılan tohumlar cuntanın ölü toprağını direnişlerle, ödediği bedellerle silkeleyen devrimci hareketin mücadelesi içinde tekrar filiz vermiştir. Devrimci hareket yine kondularda yoksul halkın yanındadır '80 sonunda devrimci hareketin öncülüğünde yoksul gecekondu halkının talepleri doğrultusunda mücadele için GEYAD (Gecekondu Yaşayanları Dayanışma Derneği) kuruldu. GEYAD'ın İstanbul'un onlarca gecekondu semtinden binlerce konduluyu biraraya getirdiği eylemlerde açılan bir pankartta yazan **"kondulardan geliyor halk"** sözü dönemin özetidir. Bu dönemde GEYAD'ı bir çok gecekondu semtinde halk dernekleri takip etti.

'90'ların başları, yine gecekondu halkının ekonomik talepleri için mücadeleyi yükselttiği yıllardır Bu dönemde yol, su, elektrik... gibi altyapı sorunları için gecekonducularda peşpeşe eylemler yapılmaktadır. Bu eylemlerde binlerce kişi yerel yönetimlere karşı biraraya gelmektedir. Halk düşmanlarının cezalandırılması haberleri, 12 Eylül zulmünü yaşayan yoksul gecekondu semtlerinde büyük şenliklerle kutlanıyordu. Mahallelerde devrim, bir kez daha devrimci hareketin öncülüğünde ete kemiğe bürünmektedir.

Bu sürecin devamında 12 Mart 1995'te yaşanan Gazi ayaklanması, yoksul gecekondu mahallelerinin mücadelesi açısından önemli dönüm noktalarından biri oluşturur. Gazi, gecekonducuların bizim olduğunun, devrimin olduğunun ve olacağının ilanıdır bir bakıma

Yoksul gecekonducular üzerindeki mücadele, o günden bu yana, tüm şiddetiyle sürmektedir. Devrimci hareket o günden bu yana, mahallelerde mücadeleyi kesintisiz sürdürmeye, halkın sorun ve taleplerini örgütlemeye devam ediyor. Oligarşi tüm mahalleleri MOBESE kameralarıyla doldursa da, derneklerimizi kapatıp, üyelerini tutuklasa da, halk üzerinde baskı ve terörü eksik etmese de, bu gerçeği değiştiremez. Ne yalan ve demagojileri, ne komploları, halkla devrimciler arasındaki bağı kopartamaz. Bu bağ gecekondu inşaatlarında, faşist kuşatmalarda, Gazi barikatlarında... halkla omuz omuza verilen kavganın ateşinde dövüldü. Bu bağı koparıp devrimci hareketi gecekonduculardan tecrit etmeye kimsenin gücü yetmez.

Güçleri yetmediği için devrimci örgüt-lülüklerle anılan mahalleleri panzerleriyle, akrepleriyle kuşatma altında tutuyorlar. Gazi, Nurtepe, Okmeydanı, Gülsuyu, 1 Mayıs gibi mahalleler, keyfi gözaltılar, tutuklamalar, mahalle girişlerindeki çevirmeler, sokaklarda dolanan sivil polislerle, mafya çeteleriyle, sürekli tehdit, taciz, baskı altındadır Devrimcilere kucak açan

yoksul gecekonu halkı, bu şekilde cezalandırılmakta, yıldırılmaya çalışılmaktadır. Bu mahallelere **düşman toprakları** muamelesi yapılmaktadır. Ancak bu da halkın tepki ve öfkesini büyütmekten başka bir sonuç doğurmayacaktır. Bu tepkiyi de yine devrimciler örgütleyecektir.

Mahallelerde Yozlaştırma Saldırısı

Şurası açık ki, uyuşturucuyla, kumarla, fuhuşla yozlaştırılmış bir toplum mevcut sömürü düzeninin sürmesinin garantisidir. Bu yüzden on yıllardır halk emperyalizm ve oligarşinin ideolojik bombardımanı altındadır. Ülkemizde bugün hemen herkesin rahatsız olduğu ahlaki kültürel yozlaşmanın çürümenin tek ama tek sorumlusu da yine emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşidir.

Yozlaşma en başta halkın kendi kültürel, ahlaki değer ve yargılarından uzaklaşmasıdır. Nedir halkımızın egemenleri rahatsız eden bu olumlu yönleri? Çok basit gibi gelse de düşmanı çok rahatsız eden bu özelliklerin başında, yardımlaşma, dayanışma, birlik olma, komşusu açken tok

yatmama düşüncesi, çevresindekilerin acısına, sevincine ortak olma, zorda kalanlara elbirliğiyle yardımcı olma, eline, diline, beline hakim olma, zalimin önünde biat etmektense mazlumun yanında onuruyla ölme... Sevgi, saygı, bağlılık, hak bilirlilik, adaletli, vefalı olmak... gelir.

Bu değer ve gelenekler bin yıllar boyunca halkımızla birlikte yaşamıştır. İşte bu kültür, devrimcilere, devrime dost, emperyalizme düşmandır. Onun için egemenlerin bu kültüre tahammülü yoktur. Halkı korkutarak, sindirerek, yozlaştırarak bu kültürden kurtulmaya çalışan sömürücü asalaklar aynı zamanda kendi yoz kültürlerini de halka benimsetmeye çalışır.

Ne var egemenlerin kültürünün içinde? Başta gelenleri sıralayalım: Özgür birey ol. Kendinden başkasını düşünme. Her koyun kendi bacağından asılır. Gemisini kurtaran kaptandır. Boş ver dünyayı, sen hayatını yaşa. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın. Benim sorunum değil, beni ilgilendirmez. Ne sağcıyım ne solcu futbolcuyum futbolcu. Amaca ulaşmak için her yol mübahtır. Başkalarının sırtına basarak yüksel. Bu dünyaya bir kez geliyorsun, sınırlar kural tanıma, aklına gelen her şeyi yap...

Bu kültürde olumlu tek bir şey yoktur. Bu kültür halktan, adaletten, hukuktan uzaktır. Bu kültürde sadece birey ve o bireyin bencil dünyası vardır. Bireycilik kutlanır; örgütler ve örgütlülük reddedilir. Bu kültürün kişiyi topluma yabancılaştırması bir yana ailesine dahi yabancılaştırır. Bu kültür, insanı yalnızlaştırır. Bu kültür, insanı güçsüzleştirir. Amaç da budur zaten... Bu kültür, "insan insanın kurdudur" der. **Oysa insan insanın dostudur.**

Düzen bireyci kültürü ve beraberinde uyuşturucu, fuhuş, kumarı, halk kitlelerini doğrudan etkileme araçları olarak yoğun biçimde kullanıyor. Bunlar etkili oldukça, halk düzen için tehlike olmaktan çıkartılırken, egemenlerin saltanatı pekiyor.

Oligarşinin yozlaştırma politikası halkımızın kültürüne, değer yargılarına ters

**Buraya
spot
konulacak**

değil mi? O zaman nasıl başarılı olacak diyebiliriz. Evet, ters. Halkımızın olumlu değerlerini saymıştık. Onun için oligarşi halkı da kültürel olarak kendine benzetmeye çalışıyor. Yozlaştırma politikası da bu zeminde kitleleri etkileyecek hale geliyor.

Filmler diziler, reklamlar, müzikler, internet, her şey yoksul gecekondulu gençliğine farklı özelemler taşıyor. Bunun sonucunda mesela genç kızlar burjuvazinin süsleyerek sunduğu yaşama özenerek 13-14 yaşlarında evlerinden kaçıyor, lüks bir yaşam hayaliyle bedenlerini satanlar çoğalıyor. Ahlaksızlık gayet doğal görülüyor. Özgürlük adına her türlü yozluk sıradanlaşıyor. Sorumsuz, ne yaptığını bilmeyen, günü birlik yaşayan, düşünmeyen, sorgulamayan bir gençlik şekillendiriliyor. Mafyacılık hayalleriyle kolay para kazanma peşinde gençler hırsızlığa, gaspa, kapkaca... yöneliyor. Umutsuzluk içinde gençlik uyuşturucu, alkol batağına gömülüyor. Tiner bağımlısı çocuklar çoğalıyor

Dolayısıyla gecekondularda karşımızda olan bu tabloyu hafife alamayız.

Bu kültürel bombardımanın içinde devrimcilere yönelik karalama kampanyaları da yoğunlaştırılıyor. Çünkü bu tabloyu bozma ihtimali olan yalnız devrimciler vardır.

Mahallelerimiz, yozlaşma, kimliksizleştirme saldırısı altında. Bu saldırı devrimci demokrat mahalleler üzerinde daha kapsamlı ve sistematik olarak sürdürülüyor. Uyuşturucu satıcıları, hayat kadınları, hırsızlar, mafyacılar polis tarafından bu mahallelere yönlendiriliyor. Çeteleşen gençlere karakollarda *"aferin böyle olun, bu işlerle uğraşın sizi bırakırız ama siyasilerden uzak durun"* dendiğini biliyoruz. Düzenin yozlaştırma saldırısındaki amacı halk kültürünün yok edilip, halkın örgütlenmesinin, bilinçlenmesinin önüne geçmektir. Halkın direnme, mücadele etme dinamiklerini köreltmektir.

Yozlaştırma politikası düzenin baskı-terör politikasını tamamlayan bir saldırdır

Buna karşı mücadele en başta halkı örgütleme ve buna bağlı olarak da devrimci kültürü hakim kılma temelinde olmalıdır

Tüm bunları düşündüğümüzde yozlaşmaya karşı mücadele uzun erimli düşünülmesi gereken sabırla, ısrarla, inatla yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Halkın ne sorunları, ne çelişkileri bitmiştir. Biz ısrarla halka gittiğimizde, kendi kültürümüzü taşıdığımızda yozlaşmanın etkilerini de kırarak güce sahibiz. Yozlaşmanın panzehiri örgütlenerek devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmektir.

Yıkım Saldırısı

Oligarşi halka karşı saldırıları ve yozlaştırma politikalarının yanında yıkım politikalarıyla da gecekondulu mahallelerini fiziken yok etmek istiyor.

Yıkım saldırısında oligarşinin ekonomik, siyasi, sosyal hedefleri var. Çok özlü ifade ile bu nedenler şöyle sıralanabilir: 1-) Ekonomik 2-) Mahalleleri dağıtarak devrimci dinamiklerini yok etmek, halkı teslim almak ve buna bağlı olarak 3-) Halkı şehir dışında tecrit edilmiş yerlere hapsedmek.

Elbette bu yıkım saldırısından tekeller spekülâtörler, vurguncular büyük kârlar elde edecektir. Çünkü bu alanlardaki ekonomik rant burjuvazinin ağzının suyunu akıtmaktadır. Saldırı çıplaklar koca bir servetin üzerinde oturuyor onlara göre. Ve bir an önce bu zenginliğin üzerinden atılmaları gerekiyor. Oligarşi için bu işin ekonomik kârları çok büyük olduğu gibi bu mahallelerin yok edilmesi devrimci dinamiklerin de büyük oranda yok edilmesi anlamına geliyor. Bu mahallelerde yıllardır birarada yaşayan halk değerlerini, kültürünü yaşatmaya devam ediyor. Dayatılan yoz kültüre karşı bir direnç oluşturuyor. Ki bu mahallelerdeki devrimcilerin varlığı, yardımlaşma, dayanışma, örgütlenme bilincinin oturmuşluğu, saldırılar karşısında aynı

ruhla biraraya gelinip direnilmesi oligarşi için bu mahallelerden kurtulmayı zorunlu kılıyor. Onun için de başedemediği bu mahalleleri yıkıp içinde yaşayan halkı da şehrin en uzak köşelerine dağıtmak istiyor. Yani bir nevi tecrit politikasıdır, uygulamak istenen.

Gecekondu halkına yönelik yıkım saldırısı politikasının bugünkü adı **“Kentsel Dönüşüm”** projeleridir. TOKİ ve çeşitli kurumlar tarafından yapılan açıklamalara göre, “kentsel dönüşüm” projesiyle İstanbul’da 1 milyonu aşkın evin yıkılacağı belirtilmektedir. Bu kaba bir tahminle İstanbul’da 5-6 milyona yakın insanın bu yıkımlar sonucunda evsiz, yurtsuz kalması demektir.

“Kentsel dönüşüm” halkımız için bir yıkım, oligarşi içinse büyük bir rant projesidir. Onun için oligarşi bu alanlara bir an önce el koyabilmek için “kentsel dönüşümü” allayıp pulluyor. Hep bir ağızdan gecekondu halkını “işgalci” ve konduları da şehrin dokusunu, görüntüsünü bozan, yıkılması gereken yerler olarak ilan ediyorlar. Böylece yıkımların doğal, meşru görülmesini sağlamaya çalışıyorlar. Bunu *“şehrin altyapı sorununu çözmek, sağlık - sız şehirleşmeyi engellemek, daha yaşanabilir alanlar yaratmak, alt gelirli kişile -*

Ülkemizde devrimin temel kitle kuvvetleri işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir. Bu temel kitle gücünün şehirlerdeki karşılığı olan işçi, işsiz, esnaf, memur, öğrenci, küçük üretici ve diğer yoksullar, mahallelerde, yoksul gecekondu semtlerinde yaşarlar. Bu yamıyla mahalleler devrimin kitle kuvvetlerinin olduğu yerlerdir.

re konut üretmek” gibi “masum” ve ulvi gerekçeler kullanarak yapıyorlar.

Bu düzenin halkın yararına hiçbir şey yapamayacağı aşikardır. Şehirsel dönüşüm projelerinin halka yarardan çok zarar getireceğini anlamak için kahin olmak gerekmez.

“Şehirsel dönüşüm” çerçevesinde çeşitli yalan ve vaatlerle evlerini terk edenlerin bugün pişman olduğunu biliyoruz. Bu tasfiye ve teslimiyet politikasını bozacak olan da halkın direnişidir. Oligarşi yoksul gecekondu semtlerini tasfiye etmek için uzun vadeli ve sinsi bir plan uyguluyor. Onun için yıkımlara karşı mücadele sadece yıkımlar gündeme geldiği zaman gündemimiz olamaz. Bu yıkım projelerine karşı halkın örgütlülüğünü arttırmak, bu sorunu sürekli halkın gündeminde tutmak ve halka bıkmadan, usanmadan bilinç taşımaktır görevimiz. Yıkımlar halkın düzenle çelişkilerinin büyüdüğü, düzenin faşist yüzünü daha net gördüğü önemli bir mücadele alanıdır. Bu sorunu halkın lehine çevirmek mücadele ve devrimi büyütmek bizim elimizdedir.

Bunları yapmanın yolu var olanı yıkmak değildir. var olanı yerinde ıslah etmek, yani halkı sokağa atmadan yapmak neden seçenek değildir? Belediyelerin açtığı çukuru bile kapatmadığı, o çukurlara düşen, ölen çocuklarımızın sorumluluğunu bile “dikkatsiz anne-baba”ya yüklediği bir ülkede halkın yararına bir konut iyileştirmesinin yapılacağını düşünmek aptallıktır. Halk, aptal yerine konulamayacağını göstereceğiz, göreceksiniz.

5. BÖLÜM:

Devrimin Yatağı Mahalleler

Mahalleler devrim ve karşı-devrim açısından tartışmasız önemlidir

Emperyalizm, “21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak” tespiti ile, oligarşinin

“kondulardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler” sözünde ifadesini bulan sosyal patlama beklentisi, asıl olarak yoksul gecekondu dille getirmektedir.

Oligarşi fiziki, siyasi, kültürel saldırılarını üst boyutta çıkararak mahalleleri teslim almaya, sindirmeye ve devrimcileri mahallelerden uzaklaştırıp, halktan tecrit etmeye çalışmanın yanında, kentsel dönüşüm gibi uzun vadeli projelerle mahalleleri yok etmeye çalışıyor. Kuşkusuz mahalleleri fiziken yok etmeleri mümkün değildir. Sömürü, yağma, talan, işsizlik, yoksulluk oldukça gecekondu mahalleleri olacaktır. Yoksulluğun, adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir düzende, değil gecekonduların ortadan kalkması, yeni yeni yoksul mahalleleri oluşumu kaçınılmazdır

Oligarşi, mahallelere baskı ve terörle, işbirlikçi ağıyla; çeteleriyle saldırmaya ve saldırısını fuhuş, kumar uyuşturucu gibi yozlaştırma politikaları ile pekiştirmeye devam edecektir. Sol, islamcı, milliyetçi maskeleriyle kitleleri kendine yedeklemeye yine çalışacaktır. Bu noktada yoksul gecekondu semtlerinin devrim mücadelesi açısından önemini görmemek, sadece siyasi körlüktür.

Reformizmin ve Oportünizmin Gecekondu Semtlerine Bakışı

İktidar bilinci olmayan ve ayakları ülke topraklarına sağlam basmayan reformizm ve oportünizmin yoksul gecekondu semtlerine bakışı da çarpıktır

Beyinleriyle, ruhlarıyla başka ülke devrimlerini yaşayanlar, oradaki devrim modellerini ve çalışma tarzını şablon olarak ülkemize uygulamaya çalışanlar, gecekondu gerçeğini de bir şablona oturtmaya çalışmakta, ancak oturtamamaktadırlar. Bunun sonucunda da ülkemiz solunun gecekondu semtlerindeki çalışmaya bakış açısı istikrarsızdır Bir bakmışsınız “varoş devrimciliği” diye eleştirirler, bir bakmış-

sınız gecekonduardaki devrimci dinamikleri keşfederler.

Reformizmin ve oportünizmin tarihinde bu istikrarsızlığın ve yalpalamaların örneği çoktur.

İşçi sınıfını temel aldıklarını söyleyen ve kendini “komünist” ilan edenler, ne işçi sınıfını öğütleyip bir güç olabilmişler ne de hayatın başka alanlarında güç olabilmişlerdir. Mahallelere sırtını dönen, orada yapılan devrimci çalışmayı “*varoş harekati*”, “*popülizm*”, “*küçük burjuva*” olarak tanımlayıp, küçümseyenler ya iyice marjinalleşmiş ve siyaset sahnesinden silinmişler ya da oradan oraya savrulup varlık mücadelesi vermektedirler.

Mahalleleri küçümseyen, oralarda çalışma yapmayı gerekli görmeyen bu anlayış sahipleri alternatif olduklarını iddia etmektedir. Ancak halktan kopukturlar. Siyasal anlayış olarak mahalleleri kavramamaları, devrimde yerli yerine oturtamamaları devrim anlayışlarındaki çarpıklığın sonucudur.

Kalıplardan kurtulamayan, şablonların dışına çıkamayan oportünizmin devrimin nasıl yapılacağı, kimlerle yapılacağı vb. konularda kafası karışıktır

“*Varoşlar da örgütlenme ve mücadele kalıcı olamaz*”, “*sürekliliği sağlanamaz*” diyen oportünizm, buralarda yapılacak çalışmanın “düzen içi kalmaya mahkum olduğu”nun “*iktidar hedefli bir mücadele ve örgütlenme yürütülemeyeceği*”nin teorisini yapmaktadır. Yaşam ise bunun tam tersini defalarca kanıtlamıştır

Yıllarca mahallelerden uzak duran bunun üzerine “teori” üretenler, ürettikleri “teoriler” ile pratiğin hiç uyuşmadığını görmelerine karşın, ne teorilerinden, ne şablonlarından vazgeçme, isabetsiz öngörülerinin özeleştirisini yapma niyetinde değillerdir. Ancak pratikte yoksul semtlere adım atmaya çalışmaktadırlar. Gecekondu mahallelerinde özellikle Gazi, Nurtepe, Okmeydanı, 1Mayıs gibi örgütlü mahallelerdeki direnişler, örgütlenmeler, solun ge-

cekekonduları küçümseyen kesimlerinin de gözlerini kamaştırmaktadır. Ama elbette gecekekondular öyle hemen var olunabilecek, kök salınabilecek yerler değildir.

Yoksul gecekekondu semtlerindeki halkın kültürüyle, ruh haliyle, oportünizmin, reformizmin kültürü ruh hali kolay kolay çakışmaz. Elbette en başta da şunu belirtmek gerekir: Halka güvenmeyen, çıkarıcı, faydacı, halkı küçümseyen, onun düşüncelerine değeri vermeyen, üsttenci yaklaşımlarla, tabiri caizse burnu büyüklükle halk örgütlenemez. Ki onların gelişinin nedeni de halkı örgütlemek, sorunlarına sahip çıkmak ve mahalleleri devrimin birer mevzi-si haline getirmek değildir. Yukarıda belirttiğimiz direnişler, örgütlenmeler çekmiştir onları mahallelere. Ancak mahalle çalışması yapmak emek, ısrar bedel ve her şeyden önce halka güven ister. Oportünizm ve reformizm ise bunlarda istikrar gösteremez.

Oportünizm ve reformizmin bu konudaki kolaycılığını, faydacılığını gösteren bir başka yan ise, bu kesimlerin yoksulların yeni oluşturduğu mahallelere değil, halkın az-çok örgütlü olduğu, devrimcilerin belli kökleşmiş ilişkilerinin olduğu, bir mevzi haline dönüştürülmüş mahallelere yönel-

Daha çok kapı çalabilmek için, kapıları çalanları çoğaltmalıyız. Bunun için yapmamız gereken iki şey var: Birincisi, yeni insanlar çıkarmalı, genç insanlara güvenmeli, halk önderlerine güvenmeli, onları kadrolaştırmalıyız... İkincisi, geniş kitlelere ulaşmak için, ilişkide olduğumuz kitleleri harekete geçirmeliyiz.

meleridir. Kısacası işin kolayına kaçmakta, hazır örgütlenmiş, bedellerle kazanılmış yerler üzerinden “gecekekondalarda varolmaya” çalışmaktadırlar. İflah olmaz fırsatçılıkları ve tarihsel siyasi olarak açmazlarıyla her ne kadar böyle bir şansları olmasa da, halkın mücadelesini bölme, kanla canla kazanılan mevziler üzerinde sorumsuzca tepinme emek hırsızlığı alışkanlıklarını bizim bıraktığımız veya düşman operasyonlarıyla oluşan boşluklardan yararlanarak bir süre daha sürdürecekler gibi görünüyor.

Gecekekondalarda Devrimci Çalışma

Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejisine sahibiz. Devrim şehirlerde ve kırlarda gelişecektir. Mücadele, birleşik devrimci savaş anlayışıyla, kır ve şehir diyalektiği bütünlüğü içinde gelişecektir.

Şehirler, halk savaşında, politikleşmiş askeri savaş stratejisi içinde, düşmana son darbenin vurulacağı yerlerdir. Şehirlerde ise, devrimin asıl güç merkezleri, yoksul gecekekondu semtleridir. Devrim gecekekonduları ele geçirdikçe, düşmanı merkezi yerlere hapsedecektir.

Mahalleler, siyasi açıdan önemli olduğu gibi askeri açıdan da önemlidir.

Ülkemizde devrimin temel kitle kuvvetleri işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir.

Bu temel kitle gücünün şehirlerdeki karşılığı olan işçi, işsiz, esnaf, memur, öğrenci, küçük üretici ve diğer yoksullar, mahallelerde, yoksul gecekekondu semtlerinde yaşarlar. Bu yanılla mahalleler devrimin kitle kuvvetlerinin olduğu yerlerdir.

Mücadele ve örgütlenmenin temel çalışma alanları, işçi, gençlik, köylülük ve mahallelerdir. Şehirlerdeki temel çalışma alanlarından biri olan mahallelerde olmak, olmazsa olmazdır. Çünkü şehirlerdeki işçiler, memurlar da oralardadır.

İşçisi, işsizi, esnafı, Kürdü, Türkü, Arabı, Çerkezi, Alevisi, Sünnisi, kadını, erkeği, genci, yaşlısı... Tüm emekçiler, yoksul halk, gecekondu semtlerindedir. Hepsinin ekonomik, siyasi, sosyal sorunları, talepleri vardır. Çelişkiler mahallelerde en yoğunlaşmış haldedir. Ve çelişkilerin keskinliği her geçen gün artmaktadır.

Mahallelerde olmak devrim iddiamızın, iktidar perspektifimizin gereğidir.

Mahalleler devrimin yatağıdır

Oralarda örgütlenecek, o potansiyeli devrime kanalize edeceğiz. Halkı düzenden koparıp, düzene karşı savaştıırıp, yenilmez maddi bir güce dönüştürmenin şartlarından biri, yoksul gecekondularda örgütlenmek, güç olmaktır.

Cephe'nin mahallelerdeki varlığı, yerleşikliği, gelenekler, ayaklanmalar yaratmış olması, tesadüf değildir. Çünkü bizim iddiamız var. Mahallelerde örgütlenmeler ve direniş gelenekleri yaratmamız, iradi, ısrarlı, kararlı emekçi, cüretli bir çalışmayla mümkün olmuştur. Bedeller ödeyerek kanımızı dökerek kök saldık mahallelerde. Ancak mahallelerde köklü olmamız, oralarda devrimin sesi-soluğu olmamız, oralarda kazandığımız mevziler yeterli değildir. Biz yoksul gecekondu semtlerinde, bugün olduğundan çok daha fazla yaygınlaşmalı, yoksul halkı, çok daha geniş kitlesel ölçülerde örgütlü güce dönüştürüp devrim saflarına katmalıyız.

Halk, devrimi yapacak olan asıl güçtür. Devrimcilerin ve devrimin tek güç kaynağıdır. Mahallelerde yaşayan yoksul, emekçi halkı devrimin destek gücü, devrimcilerin ihtiyaçlarını görecekları (ev, para, vb.) yerler değildir. Bir devrimci gecekondu semtlerine böyle bakamaz, böyle değerlendirmez.

Bu yanıyla mahallelerde çalışma yapmamak demek, devrim için çalışmamak anlamı taşır. İddiasızlıktır. İktidar hedefinden uzaklaşmaktır. Çünkü, devrimi yapacak olan halktan uzak kalmak demektir!

Bir devrimci denizde balık olarak tanımlanırsa, mahallelerden uzak durması da sudan çıkması olarak adlandırılabilir. Düzenle çelişkileri keskin olan, devrimde öncelikli çıkarı olan ve devrimi yapacak asıl güçleri barındıran yerler olan mahallelerde yapılacak çalışma devrim iddiasının, inancının somutlanmasıdır.

Mahalle çalışmasını hangi amaçlarla, hangi yöntemlerle ve hangi hedeflerle yürüteceğimiz kafamızda net ve somut olmalıdır. Mahalle çalışmasının hedefi mahalleleri kazanmaktır.

Mahallelerin ve mahallelerde yapılacak çalışmanın devrimdeki yerini anladığımız da, hangi araçlarla bu çalışmayı yürüteceğimiz konusunda ufkumuz daha da genişlemiş olacaktır.

Çalışma Yaptığımız Mahalleyi Tanımalıyız

Çalışma yaptığımız mahalleyi tanımak, kazanmanın ilk adımıdır. Başka bir ifade ile çalışma yaptığımız mahalleyi tanımıyorsak, yüzeysel bilgilerle hareket ediyor, ezbere faaliyet yürütüyorsak başarısızlığa mahkumuzdur. Böyle bir çalışma ile örgütlenmek, güçlenmek ve kitleselleşmek mümkün olamayacağı gibi, mevcut gücün giderek erimesi de ihtimal dahilindedir. Bu anlamda, mahalleleri devrime kazanmak için, büyük bir ciddiyetle, her yönüyle mahalleleri tanımalıyız.

Mahalleyi tanımanın kendisi başlı başına bir çalışmadır, başlı başına sistemli, planlı bir emek gerektirir. Mahallemizi iyi bir şekilde tanırsak ne olur? İşte o zaman doğru, gerçekçi bir kitle çalışması yapmış oluruz.

Çalışma yapacağımız yeri iyi tanımak başarının anahtarıdır. Hedefimiz mahalleleri örgütlemekse, bu hedefe ulaşmak için mahallemizi tanımak durumundayız. Ancak bu sayede o mahallede, neleri yapacağımızı, nelere öncelik vereceğimizi, temel-

tali ayrımını, oradaki çelişkilerin neler olduğunu, kimlerle neler yapabileceğimizi ve bunlar gibi daha onlarca ayrıntıyı bilir ve buna göre çalışma planımızı ve programımızı ve politikalarımızı belirleriz. Bu da gözü kapalı koşturan, ne yaptığını bilmeyen bir çalışmanın, ekmek ve zaman kaybının önüne geçer

Mahalleyi Tanımak Nedir?

Çalışma yaptığımız mahalledeki halkın ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel özellikleri nelerdir? O mahallede kimler yaşar, halkın hangi kesimleri yoğunluktadır, nerede kimler oturur?

Halkı, yaşam biçimi, gelenek ve görenekleri, inançları nelerdir?

Orada yaşayan halkın ulusal, sınıfsal yapısı nasıldır?

Nasıl geçinirler, nasıl yaşarlar?

Düzenle olan çelişkileri, düzene olan tepkileri ve hoşnutsuzlukları nelerdir?

Düzenle, düzenin siyasi kurumlarıyla ilişkileri nelerdir? Düzenin oradaki etkisi nedir?

O mahallede düzenin hangi kurumları vardır; açık-gizli, resmi-gayriresmi faaliyetleri nelerdir? Gerici, faşist örgütlenmeler var mı? Varsa güçleri, çalışma tarzları nedir?

Halkın talepleri, özlemleri, oraya özgü temel ve acil sorunları nelerdir?

Mahallenin gençlerinin, kadınlarının,

Örgütlenme, değiştirip dönüştürme, kesintisiz devam eden bir süreçtir. Bu değişimin temelinde eğitim, pratik ve örgütlülüğün bulunduğu yoldaşça, sosyalist ilişki biçimi vardır.

çocuklarının, ihtiyaçlarının, esnaflarının, işsizlerinin, sakatlarının, şu ya da bu meslekten insanların durumları, kendilerine has sorunları, talepleri nelerdir?

Mahalledeki mevcut örgütlenmeler nelerdir? Dernekler, kültür merkezleri, sosyal-sportif oluşumlar var mıdır? Etkinlikleri nedir?

Mahallenin politik geçmişi nedir? Tarihinde direnişleri, çatışmaları var mıdır? Varsa apolitik bir geçmişi mi vardır?

Tüm bunları ve daha fazlasını bilmeliyiz. Bu temel sorulara cevaplar bulmakla o mahalleyi tanımaya başlarız.

Diğer yandan oradaki kitlenin düzen partilerine oy vermesi, din tarikat ilişkisi içinde olması, günlük yaşamdaki bencillikleri, kurnazlıkları, duyarsızlıkları, apolitiklikleri vb. yanları tek ölçümüz olmamalıdır. Kitleyi tanımada kriterimiz bunlar olursa yanılırız ve hatta halka güvensizleşiriz.

Kitleyi tanımak bütünlüklü bakmaktır

Kitleleri Nasıl Tanıyacağız?

Halkı tanımak için halka gitmeli, içinde olmalıyız. Kitleleri akademik, soyut çalışmalarla tanıyamayız.

Sokak sokak, ev ev, kişi kişi tanımak zorundayız. Uzaktan bakarak, sadece dinleyerek, sadece okuyarak kitleyi tanımak mümkün değildir.

Mahalle çalışması, bir işçi alanı, bir gençlik alanı gibi değildir. Mahallelerde **her kesimden** insanlar yaşar. Mahallelerde tüm sınıf ve tabakalardan, değişik milliyet ve inançlardan insanlar vardır.

İşçi, memur, öğrenci, esnaf, ev kadını, çocuk, yaşlı herkes mahallelerde yaşar.

Bu yanı sıra mahalle çalışmasında her kesimin ihtiyaçlarını, taleplerini, düşüncelerini, ruh hallerini bilmek zorundayız. Aksi halde bildik genel söylemlerle, kitlelere hitap etmeyen, karşılığını bulmayan

pratikte ve hatta eskiyen kalıplarla onlara gitmeye çalışır ve sonunda hüsrana uğrarız.

Mahalleleri ve mahallelerde yaşayan halkı tanıdıkça ufkumuzun açıldığını hangi politikaları uygulayacağımızı, neyi-nasıl yapacağımızı net götürürüz. Kitleyi nasıl harekete geçireceğimizi, ne tür örgütlenmeler yaratabileceğimizi, düzenin fiziki, ideolojik, kültürel saldırılarına karşı nasıl mücadele edeceğimizi daha isabetli biçimde tesbit edebiliriz. Halkı ve çalışma yapacağımız mahalleyi tanıdıkça, oranın olanakları, halkın dinamiklerini, üretkenliğini, yaratıcılığını görürüz ve bunları açığa çıkaracak yol ve yöntemler buluruz.

Mahalleyi tanımak kitlelerle kurduğumuz bağlar ve birlikte örgütlenecek pratik içinde gerçekleşir. Bu şekilde bir yandan genel çalışmamızı yürütürken, diğer yandan tanımayı süreklileştiririz... Tanımak sürekli dir. “*Ben burayı tanıyorum artık*” deyip tanımanın tamamlandığını düşünmek ve buna göre aynı tarzda çalışmak doğru değildir.

Tanımak, iki nedenle sürekli dir; birincisi, insanların, çeşitli kesimlerin ruh hali, nabızı, tepkileri, sorunları hep aynı değildir **ikincisi,** yoksul gecekondu semtlerinin bir çoğu fiziki olarak da sabit değildir. Bir çoğunda yeni sokaklar kuruluyor, yeni insanlar geliyor... Dolayısıyla, hemen tüm yoksul gecekondu semtlerinde ulaşamadığımız on binlerce insan, uğramadığımız onlarca sokak, çalınmadık binlerce kapı varken “*biz burayı tanıdık*” demek kendimizi aldatmak olur.

Israrla, sabırla, heyecanla, her gecekondu semtinin en ücra köşesindeki insanlara ulaşmalıyız.

Biz Olmayana Ulaşmak

Mahalle çalışmasma, bulunduğumuz mahalleyi, halkı tanımanın önemini vurgu-

ladık. Bu tanım üzerinden orada yaşayan tüm kesimlere gitmek, onlarla sağlam-kalıcı bağlar kurmak zorundayız.

Az çok örgütlendiğimiz, bir çalışma yürüttüğümüz hemen her gecekondu semtinde on binlerce, bir çoğunda yüzbinlerce insan yaşıyor. Soru çok basit ve sade; biz bu yüzbinlerce insana ulaşmayı hedefliyoruz mu? Ve yine bu hedefe uygun bir çalışma programımız, ısrarımız, emeğimiz var mı?

Bir bakalım çevremize. Konuştuğumuz, görüştüğümüz, ilişkide olduğumuz, derneğimize gelmesini sağladığımız insanlar kimler? Eğer sadece bizi tanıyan, zamanında ulaşılmış ve örgütlenmiş insanlarla sınırlı bir ilişki varsa, orada aslında bir mahalle çalışması yapılmıyor demektir. Başka bir deyişle sadece varolan bizim insanlarımızla, taraftarlarımızla bizi tanıyanlarla sınırlı bir çalışma içinde isek, bunların dışında insanlara ulaşmıyorsak, kendi kendimizi halktan tecrit ediyoruz demektir.

Düşman tüm gücüyle saldırıyor. Fiziki, askeri, psikolojik tüm yöntemleri kullanıyor; amacı bizim çalışmamızı, geniş kitlelere ulaşmamızı engellemektir. Bulduğumuz her yerden bizi söküp atmak isteyen düşman, bunun için öncelikli olarak bizi halktan tecrit edip geriletmeğe işe başlıyor. Çünkü düşman biliyor ki bizim geniş kitlelerle bağ kurmamız, onları örgütlememiz, halka gerçekleri ulaştırıp harekete geçirmemiz sistemin sonunu getirecek yolun açılması demektir. Düşman bu bilinçle saldırıyor. Biz de her adımımızı iktidar bilinci ile atmalıyız.

Bunun için milyonlara ulaşmalıyız.

Bunun için gitmediğimiz tek bir yoksul gecekondu mahallesi kalmamalı. Bunun için gecekondu mahallelerinde gitmediğimiz tek bir sokak kalmamalı. Bunun için, TÜM YOKSUL GECEKONDULAR BİZİM OLMALI.

Mahallelerdeki kitle çalışmasında “*sen ben bizim oğlan*” döngüsünden çıkmalıyız. Varolan insanlarımızı daha aktif hale geti-

rirken diğ er yandan daha yeni kesimlere ulaşmalıyız. Bizi hiç tanımayan, bilmeyen milyonlar var. Mahallede yaşayan herkesle bir şekilde ilişkimiz olabilmeli ve bu ilişki üzerinden kalıcı bağlar yaratmalıyız.

Bu ise kendiliğinden olmaz. Bunun hazır bir reçetesi, belirlenmiş bir kalıbı da yoktur. Basit, küçük ama ısrarlı ve istikrarlı adımlarla ilerleyeceğiz. O zaman sonuç alındığını göreceğiz.

Hep yeni insanlara ulaşmak, her gün yeni insanlarla ilişkiye geçmek amacımız olmalı. Halk her yerde ve biz de halkın içindeyiz. Ama halkın içinde olmak başka şey, halkla bağ kurmak başka şeydir.

Klasik eski yöntem ve araçları, yeni yaratıcı araç ve yöntemlerle birleştirerek tüm halka ulaşma iddiamızı büyütmeliyiz. Her araç ve yöntem bizim devrim iddiamız ve ısrarımızla birleştiğinde mutlaka sonuç yaratır. Sihirli bir araç bilmediğimiz bir yöntem yoktu. Sorun iddiamızı büyütme ve

kesintisiz faaliyetlerimizde ısrar etmektir. Amaç ve yöntemler tükenmez. Önemli nokta ısrarımızda, her sabah, her eylemde, her çağrıda, her çaldığımız kapıda bu ısrara, bu iddiaya sahip çıkmaktır.

Hedef, Her Koşulda ve Her Yerde Kitleleri Kazanmaktır

Kitleleri dönüştürecek, örgütleyecek, mücadeleye katacağız.

Güç olmak istiyorsak, mücadeleyi büyütüp devrimi gerçekleştirmek istiyorsak kitleleri kazanacağız.

Düzen de kitleleri kazanmak ve örgütlemek için her yolu deniyor.

Biz haklıyız. Biz gerçeklerle gidiyoruz halka. Bu yanıyla yapacağımız tek şey tüm emeğimizle, tüm inancımızla halka ulaşmaktır. Her mahallede **yapılan çalışma devrim iddiasının o mahallede somutlanmasıdır**. Çalışmamızı sistemli, planlı, çok yönlü bir şekilde yaparak; ısrarla, coşkuyla çalışarak, düzeni değiştirme istek ve iddiamızı somutlamalıyız.

Halkla ilişkimiz sadece derneğe getirme, eyleme katma, dergi verme çerçevesinde olamaz. Elbette bunlar da olacaktır. Ancak biz bunlarla yetinirsek halkı dönüştüremez, güç haline getiremez, harekete geçiremeyiz.

İnsanlara ulaşmak önemlidir. Fakat kurulan bağ kalıcılaştırmak, halk önderlerini kalıcılaştırmak hedefimiz olmalıdır.

Halkız, halktan biriyiz, içinden geldiğimiz halktan kopamayız. Halkla sürekli-kalıcı ve dönüştüren ve devrime aktan ilişkiler faaliyetimizin temelidir. Halkla ilişkileri dergimizi sattım, biletimi sattım, çağrımı yaptım vb. olarak ele alırsak bu, devrim iddiasından vazgeçmiştir.

Gidilmedik Ev, Çalınmadık Kapı, Konuşulmadık İnsan Bırakmamalı

Biz tüm işlerimizi, kitle çalışmasını, sadece kendimiz gibi “her şeye hazır” insanlarla yapmaya çalışırsak, yerimizde saymaya, gözümüzün önünde duran gücü görmemeye, kendi zamanımızı emeğimizi heba etmeye ve nihayetinde kısır döngüde kalmaya devam ederiz. Devrim için başını veren de, tırnağını ver en de olacaktır. Hepsisi değerlidir. Ama biz sadece 24 saat profesyonel devrimcilik yapacak insanlar beklersek, tırnağını verecek olanları harekete geçiremezsek kaybeden devrim olur.

Düzenin geniş imkanları var. Onlar sömürdükleri, zulmettikleri halkı kazanmaya da çalışıyorlar. Çürümüş, tarihsel olarak hiçbir haklı ve meşruluğu olmayan bu düzen baskıyla, yasaklarla, terörle halkı sindirmeye çalışırken, diğer yandan kitleleri ideolojik, kültürel olarak etkilemek, beyinleri köreltmek için de sürekli bir çaba içindedir. Okul sıralarında başlayan, hayatın tüm alanına yayılan ve bir gün dahi ara verilmeyen bir çalışmadır bu. TV'si, gazetesi, filmleri, dizileri, tartışma programları, reklamları... spor, magazin, din ve inanç istismarcılığı, şovenizm, yozlaştırma politikaları, her şey ve her yol halkın gerçekleri görmesinin önüne geçmek için kullanılıyor. Dahası halkın umutlarını, özlemlerini, isteklerini kullanıp, yalan ve demogojilerle halkı sistemin şu ya da bu gücüne kanallandırmaya çalışıyorlar.

Bizim ise sınırlı imkanlarımız var. Öyle ki dağıttığımız bildiriler astığımız afişler pankartlar bile arkamızdan toplanır ve hatta dağıtmamız engellenir. Piknikler, konserler, halk toplantıları, kültürel çalışmalar... Her türden etkinliğimiz yasaklanır, basılır, engellenir. Kitaplarımız toplatılır yürüyüşlerimize saldırılır. Bir basın açıklaması yapmamız bile devlet terörü ile engellenir. Düzen, halkın örgütlenmesinin ve devrimci mücadelesinin önüne geçmeyi, kenisi için varlık yokluk koşulu olarak görmektedir, ki doğrusu da budur. Bilinçli ve örgütlü halk, düzenin sonunu getirir. Bundandır ki tüm devlet aygıtı, halkı sindirmek, apolitikleştirmek, örgütsüzleştirmek yozlaştırmak, ideolojik olarak zehirlemek için seferber durumdadır.

Biz ise halkımıza olan sevgimizle, tarihsel haklılığımız ve meşruluğumuzla en büyük güç olan halka gideceğiz. Bizim büyük olanaklarımız yoktur; ama biz gerçeklere sahibiz. Politik, ideolojik anlamda yenilmez bir güce sahibiz. Halka gerçekleri taşıyarak, halka örgütlü olduğunda yenilmez olunacağını göstererek, halkı ör-

gütlü, direnen ve savaştan bir güce dönüş-türeceğiz.

Bir mahallenin sadece belli esnaflarıyla, belli evleriyle, belli sokaklarıyla bağımız varsa geri kalan ne olacak?

Geri kalanlar bizim ulaşamadığımız ve dolayısıyla düzenin çarkları arasına bıraktığımız insanlardır. Ama biz tek bir insanı dahi bu düzene bırakmama kararlılığında olacağız.

Peki zor mu o mahalledeki tüm insanlara ulaşmak?

Zor ve imkansız olarak görüyorsak daha baştan kaybederiz.

Önce inanmalıyız. Önümüze hedef olarak koymalıyız. Tüm insanlara ulaşma hedefimiz olmalı. Sonra programlı-planlı-disiplinli ve kararlı bir çalışma tarzımız olmalı.

Mahallemizde hiç uğramadığımız sokakları düşünelim. Evet yüzlerce sokak var. Ama biz hep aynı sokaklarda mıyız? Ya da geri kalanlara ulaşmak için girdiğimiz yeni sokaklara, tekrar tekrar gitme ısrarını gösteriyor muyuz?

Bir reklamcı bir seyyar satıcı veya pazarlama bile seçtiği mahalleyi planı şekilde, girilmedik sokak bırakmamacasına dolaşıyor. Bizim bu noktada onlardan geri olmamız, boşluklar bırakmamız kabul edilemez.

Kendimize tekrar tekrar sormalıyız; neden bu semtte girmediklerimiz yüzlerce sokak var? Zaman sorunu mu? İnsan sorunu mu? Zaman ve insan sorunumuz varsa neden? Emek, sabır, yoğunlaşma, planlama, kadrolaşmada ısrar, insan yetiştirmek, uf-kumuzu büyütmek; insan ve zaman sorununun çözümü de bunlardan geçiyor.

Biz bir mahallenin her bölgesine, o bölgenin her caddesine, her sokağına, o sokaktaki her apartmana, her eve, her esnafa gitmeliyiz. Ve bunu planlı bir şekilde yapmalıyız. Gittiğimiz sokağa bir daha gitmiyor veya haftalar aylar sonra tesadüf eseri gidiyorsak oradan sonuç çıkmayaca-

ğı gibi, oralarda bizi bekleyen insanlar da bize güvenmez. Kapı kapı gidersek ulaşırız.

Düzenli gidersek sağlam bağlar kurarız. Israrlı olursak, hedef koyarsak eğitiriz, dönüştürürüz. Dönüştürürsek, pratiğe katırız. Böyle böyle onbinlere, yüzbinlere ve giderek milyonlara ulaşacağız. Başka yolumuz, başka seçeneğimiz yoktur.

Mahallede Yaşayan Herkesin Yapabileceği Bir Şey Vardır

Milyonlara ulaşma hedefimiz var. Ve bunu en sade, en basit haliyle kapı kapı, ev ev, işyeri işyeri dolaşarak yapacağız. Bu büyük görevin altından dar örgütlenmelerle kalkamayız. **Daha çok kapı çalabilmek için, kapıları çalanları çoğaltmalıyız.** Bunun için yapmamız gereken iki şey var: **Birincisi**, yeni insanlar çıkarmalı, genç insanlara güvenmeli, halk önderlerine güvenmeli, onları kadrolaştırmalıyız... **İkincisi**, geniş kitlelere ulaşmak için, ilişkide olduğumuz kitleleri harekete geçirmeliyiz. Ama biz, selam verdiğimiz, dergi verdiğimiz, bize gelen, bizi seven insanları pratiğe katmayı düşünmez, insanlarımızı

zın daha ileri şeyler yapabileceğine inanmazsak, işte o zaman “zaman ve insan sorunu” çıkar.

İşte o zaman, her işe yetişme gayreti içinde, hiçbir işi tam yapamaz, işlerin altına boğulur, yeni sokaklara, yeni evlere, yeni gecekondulara mahallelerine gidemeyiz..

O halde herkesin yapabileceği bir şey mutlaka vardır gerçeği ile hareket edeceğiz.

Dayı, “en sıradan insanımız dahi pekalâ biri ile ilgilenilebilir.

Bir evle ilgilenilebilir.

Kendisi gibi birisi ile ilgilenilebilir.

Bir insanla ilgilenmesi için onu sınırlandıramız.

Kendisi gibi birisi daha bulmalı ve ilgilenmelidir.

Bir dergi kendisi mi alıyor, iki dergi veririz ve ikinci bir kişiye okutur.

Veya iki evle ilgilenir. Duruma göre bir şeyler yapar.

Böylece yüzlerce ev, kontrolümüz altında olur; ilişkimiz içinde olur.”

Böyle yaklaşırsak, her insanı pratik içinde değerlendirme ve o pratik üzerinde eğitip daha ileri şeyler yaptırma bakışımız olursa çok daha hızlı büyürüz.

Ama biz tüm işlerimizi, kitle çalışmasını, sadece kendimiz gibi “her şeye hazır” insanlarla yapmaya çalışırsak, yerimizde saymaya, gözümüzün önünde duran gücü görmemeye, kendi zamanımızı, emeğimizi heba etmeye ve nihayetinde kısır döngüde kalmaya devam ederiz. Devrim için **başını veren de, tırnağını ver en** de olacaktır. Hepsî değerlidir. Ama biz sadece 24 saat profesyonel devrimcilik yapacak insanlar beklersek, tırnağını verecek olanları harekete geçiremezsek kaybeden devrim olur.

Halk yaşamını devam ettirmek için, evinin geçimini sağlamaktan tutalım onlarca sorunla boğuşuyor. İnsanlar kira sorunundan, işsizliğe, çocuğunun hastalığından, okul sorununa kadar ve ölüm, düğün,

**Buraya
spot
konulacak**

doğum gibi bir çok şeyle uğraşmak durumundadır.

Biz tüm bunları gözeterek, ona göre örgütlenmelerimizi yaratmalı ve çalışma tarzımızı, eylem ve eğitimimizi oturtmalıyız.

Örneğin dergi okurumuzdur; ona yönelik önümüze hedef olarak başkalarına da dergi vermesini koyabiliriz. Örneğin bize evini açıyordur, biz orayı sadece kalacak yer olarak görüyor ve bize kapısını açan insanları eğitmek, dönüştürmek ve daha fazlasını yapabilecek hale getirmek için bir şey yapmıyorsak, bir şeyleri eksik bırakıyoruz demektir. Bize düzenli para veren insanlarla ilişkimiz sadece bu çerçevede ise, onları, daha ileri noktaya taşıma gayretimiz yoksa yine yanlıyoruzdur.

Pikniğe gelen, konsere gelen, mitinge gelen insanları bir daha aramıyor, sormuyorsak, hatta dergimizi bile ulaştıramıyorsak kendi elimizle kendimizi sınırlandırıyoruz. Bir çocuğun, bir ev kadınının, bir ihtiyarın ve gerçekte HERKESİN yapabileceği şeyler olduğunu görmemek, buna inanmamak, kendi çalışmamızı yokuşa sürmek olur.

Bize selam vereninden tutalım, bizimle şu ya da bu düzeyde ilişkisi olanına kadar herkese emek verirsek, onları en basit çalışmalara katmayla başlayıp pratiğe dahil edersek, sistemli bir kadrolaşma mekanizmasına sahip olursak, kapıları çalan insanların gün gün, sistemli bir şekilde artacak demektir.

Çalışmada Süreklilik Esastır

Planlı-programlı olmak ve iyi bir denetim kurmak ve disiplin kadar **süreklilik** de temel önemdedir.

Sürekliliği olmayan bir çalışmada kalıcı başarılar, başarılar üzerinden yeni kazanımlar yaratılamaz. Tersine var olan kazanımlar, bir bir emek ve bedelle yaratılan her şey bir süre sonra yok olur.

Bir mahallede başlattığımız çalışmaları

sürdürmediğimizi düşünelim. Eğitim yarım kalmıştır, kapı kapı dolaşma, yeni sokaklara gitme, yarımdır. Alınan kararlar yarıda kalmıştır.. Ne olur? Cevabı çok basittir; yarattığımız ilişkiler, ördüğümüz ağlar, kazandığımız insanlar ulaştığımız kesimler... kısacası maddi-manevi olarak tüm kazanımlara yazık olur. Mevcut durumdan daha ileri noktalara ulaşılabilecekken, sürekliliği sağlayamadığımız için olanın da yok olması kaçınılmazdır. Elbette bu noktada, insanlar bize karşı güvensizleşecek, istikrarsızlığımız ciddiyetimiz hakkında şüphe yaratacaktır.

Sürekliliği sağlamak için her şeyin alternatifini yaratmalıyız. Önce kendimizin alternatifini, orada çalışma yapan her insanın alternatifini ve daha bir çok şeyin alternatifini yaratmalıyız. Ve en az alternatifler kadar önemli bir başka husus: o birimde gelenekler yaratmalıyız. Alternatifler ve gelenekler yaratılmışsa kalıcılık ve süreklilik sağlanır.

Düzen tüm kurumları ve insanları ile her gün her an, her yolla kitlelere gidiyor. Biz de on kat daha ısrarlı bir şekilde sürekliliği olacak tarzda gitmeliyiz kitlelere.

Hiçbir şey birden bire ve kendiliğinden olmaz. Adım adım, emek vere vere, sabır ve ısrarla çalışırsak sonuç alabiliriz.

Israrla gideceğiz.

Açılmayan kapıları açıtırıp, bize kulak tı kayanlara bile kendimizi anlatana, bize önyargı ile bakana ikna edene kadar ısrarla çalışacağız. Süreklilik dönüştürmektir, eğitim etki sonuç almaktır, çalışmaların dünden daha iyi olmasını sağlamak, yarın çok daha iyi olacağına inanmaktır.

Halkın Yanında Olmalı, Halkın Tüm Sorunlarını Halkla Çözmeliyiz

Düğünden cenazeye, yastan eğlenceye her durumda halkın yanında olmalıyız. En

mutlu günlerinde de, en acılı günlerinde de... Bunu tek bir kişi için düşünelim. Bir arkadaşımız, yoldaşımız için. En zor anımızda o arkadaşımızı yanınızda beklersiniz. Dayanışmak için, acımızı, üzüntünüzü paylaşmak için beklersiniz. Bilirsiniz ki dayanılmaz denilen acılar paylaşılarak hafifler. Birlikte çare aranır. En sevinçli günlerinizde de öyledir. O anları da paylaşmak istersiniz. **Halk için de** durum böyledir. Canımızı verecek kadar çok sevdiğimizi söylediğimiz halk, kötü günlerinde, zor zamanlarında bizi yanında görmek ister. Zorluklarını paylaştığımız gibi, iyi günün de sevincini de paylaşabilmeliyiz. Derdini anlatabildiği **dert ortağı**, sorununun çözümünü bulabileceği ya da birlikte çözüm arayabileceği **yol arkadaşı** olabilmeliyiz.

Mahallede yaşayan herkesle kendi gerçeği, somut istek ve talepleri, ihtiyaçları temelinde örgütlenmeler oluşturmak, o talep ve ihtiyaçlar temelinde bir mücadele örgütlemek, aynı zamanda orada **kurumlaşmak** ve **kahcılaştırmaktır**. Tanımanın esprisi de burdadır. Tanırız, ilişki kurarız, *“herkese selam verir herkesten selam alırız”*, ancak örgütleyemiyorsak yine oturup bakarız. Nasıl bir faaliyet yürüttüğümüzü değerlendiririz. Propaganda ve ajitasyonu

nasıl yaptığımıza, bir eylemi nasıl örgütlediğimize, dergiyi nasıl dağıttığımıza, kitleyle ilişkileri nasıl sürdürdüğümüze bakarız. Ve değerlendirmemiz sonucunda eksikleri tesbit edip, bunların hepsini bütünlüklü ve hakkıyla yapmaya başlarsak, olumlu sonuçlar da alabiliriz.

Örgütlenme, değiştirip dönüştürme, kesintisiz devam eden bir süreçtir. Biz bir şekilde kitlelerle bağ kurabiliyorsak –ki kurmamamız için hiçbir neden yoktur – değişim ve dönüşüm o bağ ve ilişki çerçevesinde gerçekleşecektir. Bu değişimin temelinde eğitim, pratik ve örgütlülüğün bulunduğu yoldaşça, sosyalist ilişki biçimi vardır.

Yoksul gecekondu semtlerinde, halkın sınıfsal, ulusal, zenginliğine bağlı olarak, çeşitli kesimlerin farklı farklı sorunları varden, bunun dışında bir çok sorun da **ortaktır**. Ortak sorunlar çerçevesinde halkın kendi öz örgütlülüklerini kurmak, bu örgütlenmeler içinde halkı karar alma süreçlerine katmak, söz ve karar hakkını uygulamak, mahallelerdeki çalışmaya en büyük gücü katacak örgütlenme biçimlerinden biridir. Bunun geçmişte en somut ifadesi **Halk Meclisleri** olmuştur.

Herkes örgütlenebilir. Herkes mücadeleye bir yerinden katılabilir. Halkın fedakarlığı sınırsızdır. Halk, kendisine duyulan güvene, kendisine verilen değere, mutlaka karşılık verir. O da size güvenir, o da size değer verir. Halk, aynı şekilde, sorunları, talepleri, ihtiyaçları çerçevesinde harcanan emeğe de karşılık verir. Vermişlerdir. Harcadığımız emek ve çabayla bir iken iki, iki iken beş, beş iken on, yüz, bin, milyon olacağız. Halk meclisleri gibi örgütlenmeler, bu büyük, kitlesel gelişmenin zeminleri olacaklardır.

Bir merdiveni basamakları atlayarak, uçarak çıkma hayali kuramayız. Koca bir apartman çıkmak için adım adım üst katlara tırmanmalıyız. Bu gözle bakıp adım adım ilerlemeli, adım adım sonuç alıcı bir çalışma tarzını hayata geçirmeliyiz. Emek

**Buraya
spot
konulacak**

ve sabırla, disiplin ve kararlılıkla sonuç alacağımız kesindir. Yoksul gecekondulu halkını örgütlemenin önünde ne tür engeller, zorluklar, sınırlılıklar olursa olsun, bunların hepsini aşılabılır olarak görmeliyiz.

Ön Yargı Varsa İddia Yoktur

Devrim halkla olur. Halkın her kesiminden insanların kazanılması eğitilip, dönüştürülmesi ile devrimci saflar büyür. Tüm halk güçlerini örgütlemek gibi bir iddiamız var. bu iddiaya denk düşen bir pratiğimiz de olmalı.

Tek tek insanlardan tutalım, şu yada bu kesime önyargı ile bakıyorsak değişime, dönüşüme devrimcileşmeye inanmıyoruz demektir.

Herkes değişir, dönüşür, örgütlenemeyecek insan yoktur.

Halkın şu veya bu kesimiyle ilgili, şu veya bu kişiyle ilgili “dönüşmezler, değişmezler, oradan, onlardan bir şey çıkmaz” iddiasında olanlar, şunu sormalılar kendilerine:

Biz nasıl değiştik? Biz nasıl dönüştük? Biz nasıl örgütlendik? Biz halktan değil miyiz? Bizi ayrıcalıklı kılan bir şey mi vardı? Elbette hayır! Halktan her kesimin devrimcileşebileceğine inanmıyorsak hiçbir şey yapamayız.

Bir ev kadını, bir öğrenci, bir işsiz, bir işçi, bir öğretmen, bir esnaf, bir köylü, bir ihtiyar, bir genç... Herkes ama herkes, yaşı, mesleği, inancı, kültürü, eğitim düzeyi ne olursa olsun, herkes örgütlenebilir.

Milyonlara nasıl ulaşacağız? İnsanların milliyeti, inancı, ekonomik durumu, eğitim durumu, memleketi, yaşı, düzenle bağları, hangi partiye oy verdikleri, alışkanlıkları, gelenekleri gibi özelliklerini bilmek, onlara nasıl yaklaşacağımızı, hangi yöntemlerle gideceğimizi belirler. Ama bu özelliklerinden hareketle, şu yaştakilerden bir şey çıkmaz, şuralılardan adam

olmaz, düzenle şöyle bir bağ içindeki insanı değiştiremeyiz, şu alışkanlıkları olan insandan devrimci olmaz... gibi önyargılarla bakıp kimisine gidiyor, kimisine gitmiyorsak, kitle çalışmamıza kendimiz sınırlar çekiyoruz demektir.

Keza varolan ilişkilerimizin durumunu, düzeyini değişmez kabul etmek de bir başka statükoculuk ve kendimize koyduğumuz sınırdır İnsanlarımızı değişmez-dönüşmez kabul etmek de bir önyargıdır. Önce tek tek insanlardan başlayarak tüm kesimlerin değişebileceğine inanmalıyız. Nasıl sorusunun cevabı, her kişi için, her toplumsal kesim için farklı olabilir, ama mutlaka bir cevabı vardır ve o cevap, önyargıları, statükoları yıkmaya başladığımız noktada şekillenmeye başlar.

Halka Bakışımız Yalın Ve Gerçekçi Olmalıdır

En sık karşılaştığımız yanlışlardan biri, halka kızmak, halkı suçlamaktır. Halka kızan, suçlayan, aşağılayan, hor gören biri devrimci olamaz. Buna “aydınca” bakış açısı da diyemeyiz. Çünkü halkı suçlayan, aşağılayan, aydın da olamaz. Her konuda olduğu gibi halka bakışı belirleyen, iki sınıfa ait düşüncelerdir.. Halka hangi sınıfın gözünden bakıyorsak, onda ona göre özellikler görürüz.

Burjuvazinin kafa yapısının ve sosyalistlerin kafa yapısının halka bakışı farklıdır. Ve elbette halka kızan, suçlayan, aşağılayan bir kafa, bir düşünce **sosyalistlerin değil burjuvazindir.**

Özellikle seçim dönemlerinde halka kızmanın “sol” “aydın” kesimlerce seğilen örneklerine sıkça rastlarız. Yine(!) düzen partilerinin kazanmasından hareketle, halka kızan, “*bu halka herşey mübahtır*” diyenler halk gerçekliğinden uzaktırlar. Bilimsel değildirler. Politika sanatı, kitleleri kazanma sanatıdır diyoruz. Düzen kendine kitle tabanı yaratmaya çalışırken

sosyalistler kitlelerin, halkın **tarihi görevi** yapması için çalışıyor. Burjuvazi çıkarları söz konusu olunca halkı överken ideolojik olarak halktan tiksindir, hor görür, aşağılar. Sözkonusu olan yoksul gecekondulu mahallelerdeki halk olunca, bu tikslenme ve aşağılama daha da ileri boyutlarda kendini gösterir. Mümkün olsa tüm yoksul halkı yok etmek de ister.

Biz hiçbir gerekçe, hiçbir mazeret öne sürüp halka kıyamayız. Hiçbir şekilde halka küsemeyiz. Halkın düşüncü şeklini, yapısını, eksik, zaaf, yanlış yanlarını her yöne ele alır, nedenlerini ortaya çıkarıp aşma düzeltme yoluna gireriz. Halk için mücadele eden bir devrimci halka inançsızlaştığı, halka güvenmediği noktada ne yapılabilir? Koca bir hiç!

Yoksul gecekondulu semtlerine bakıp, bunca yoksulluğa, bunca adaletsizliğe, bunca isyan ettirici şeye bakıp bu halk hala ne bekliyor deyip atıp tutmak ve devamında bu halk adam olmaz diyenler cahil oldukları kadar, anti bilimseldirler, çaresiz, iradesiz, kendine güvensizdirler. Halka güvenmeli, güven de vermeliyiz. Halka güvenmeyen nasıl ki hiçse, halka güven vermeyenler de hiç olarak kalırlar.

Halk güvendiği insana kapısını açar

Bir yanda hapsirsa, tırnağı kırılrsa, en lüks hastanelerde tedavi gören zenginler, diğer yanda basit önlenebilir hastalıklardan ölen ya da sakatlanan milyonlar. Sağlık alanı, adaletsizliğin en çarpıcı sonuçlarla ortaya çıktığı alanlardan biridir ve bu sonuçların en çıplak görüldüğü yer de gecekondulu semtleridir.

Halk güvendiği insane yüreğini açar. Halk güvendiği insana kucağını açar ve güvendiği insanı bağrına basar Halkın güvenini kazanamayan bir devrimci hiç kimseyi örgütleyemez, hiçbir işini de yapamaz. Bu davranış biçimi özellikle gecekondulu hal- kında çok daha barizdir.

Yoksul Mahallelerde Örgütlenmek, Halka Doğru Yaklaşmaktan Geçer

“Sol” içinde halka bakışta iki temel sapma vardır. Birincisi; kitle kuyrukçuluğu; ikincisi kitleden kopukluktur.

Bu iki çarpıklık devrimin halkın eseri olacağı gerçeğinden uzaklaşmanın sonuçlarındandır. Devrimi yapacak olan halka **küsmek, kızmak** o güçten, yani halktan kopmak bir devrimcinin tavrı olamaz. Devrimci, kitleleri sistemin her türlü ideolojik siyasi ve fiziki saldırısı altında bî linçlendirmeye çalışır.

Devrimciler, bu ilişkide yol açan, yol gösteren, öncülük, önderlik yapan olabilir, **“kitle kuyrukçuluğu”** bu görevi inkar etmek anlamına gelir. Ve tersi durumda **“talimatvari çağrılar”** ile halka tepeden bakarak da önderlik, öncülük yapılamaz.

Halktan öğrenmesini bilen, halka öğretmeyi de bilir. Hem halkın öğrencisi hem halkın öğretmeni olmayı başardığımızda, ne halka yukardan bakan üstenci tavırlara düşeriz ne de kitle kuyrukçuluğu yaparız.

Halka yukarıdan buyurgan tavırlar içinde olmak, işin gevezeliğini yapmak, şarlatanlık yapmak, bizim tavrımız olamaz.

Yine bizler **“halk ne yaparsa doğru - dur”**, **“halkın tüm gelenekleri, alışkan - lıkları iyidir”** yaklaşımı ve düşüncesi içinde de olamayız. Halkı tanıyor halkın içinde halkla birlikte öğrenen ve öğreten bir devrimci zaten halkın geri ve zaaf yönlerini bilir. Çalışmalarında bunları göz önünde bulundurmayan, kitle kuyrukçuluğu

yapanlar ise aslında **“kitlelerin geri eğilimlerinin kuyrukçusudur”**.

Doğru bakış açısı ve doğru çalışmayı *“kitle kuyrukçuluğu yapmadan, ama kitlelerden de kopmadan, kitle hareketinin içinde ve önünde olmayı esas almalı”* “diye ifade edebiliriz.

Varacağımız hedefi bir binanın en üstü olarak belirlersek ne binanın tepesinden halka “gelin hadi” diyerek sonuca ulaşabiliriz, ne de geride kalıp halkın nereye kadar nasıl gideceğini izleyip peşine takılarak... Yapacağımız şey halkın içinde en önde bir bir basamakları çıkararak, halka güven ve cesaret vererek, yol göstererek, pratikte öğretmek, geri adım attığında, tökezlediğinde elimizi uzatarak, sabırla, kararlılıkla, cüretle, o binanın tepesine, yani hedefimize ulaşabiliriz.

Mahallede yaptığımız çalışmayı da böyle değerlendirmeliyiz. Yoksul halkı kazanmak zordur, ama kazanıldı mı da o çok büyük bir güçtür.

Yaşamımızla, Pratiğimizle Örnek Ve Alternatif Olmalıyız

Devrimci yaşam ve davranış kuralları, halkın içinde çalışma yapan bir devrimcinin davranışlarına yön veren pusula olmalıdır. Halkın her ayrıntıya ne kadar dikkat ettiğini halka gittiğimizde görürüz. Şundan ne olur ki, bunun ne zararı var ki diye düşünmeden, o gelenekler, kurullar içinde yaşamalıyız. Bazen onca emek harcanır, insanları kazanma doğrultusunda adımlar atılır; ama mesela daha nitelikli bir adım atılamıyordur bir türlü, orada ilişkilerin önünü kesen birşey vardır. Bunu sorguladığımızda bazen görürüz ki bizim önemsemediğimiz, “küçük bir şey” dediğimiz bir şey, yanlış bir davranış, işte bu sınırlılığa yol açmaktadır.

Halk yapmacıklıktan uzaktır. Sevmez. Yalanı sevmez. Yoksul mahallelerde asla affedilmeyecek davranışlardan biridir

yalan. Yalan söyleyen, güvenilirmez olur, inanılmayan olur, ipliyle kuyuya inilmeyen olur. Ama devrimci olamaz. Halktan devrimci gibi itibar ve saygı göremez. Onu göremediği noktada zaten o örgütleyemez.

Halk değerlerine sahip çıkar. Kültürüne sahip çıkar. Halkın “adam gibi adam” dediği insanlar olabilmeliyiz. Yaşamımızı, kültürümüzü o bakış açısıyla bir devrimciye yakışır tarzda düzeltmeli, gözden geçirmeliyiz.

Halka karşı açık olmalıyız. Burjuvazi gerçekleri ters yüz ederek, yalan ve demagojilerle kandırmaya çalışıyor halkı. Devrimciler bu noktada farklılıklarını gös termelidirler.

Her insanımızın değerli olduğunu somutta, yaşamımızda, pratiğimizde gösterebilmeliyiz. Konuşulanı dinleme, dikkate almama hele hele alaya alma bir devrimcinin değil, “burnu büyük” bir şarlataının tavrıdır. Burjuvazi her fırsatta hor görür. Halkın görüş ve düşüncelerini dinlemez, dikkate almaz. Alaya alır, aşağılar. Çünkü onun için halkın hiçbir değeri yoktur. Bizim için ise halk değerlidir. Düşünceleri bizim için önemlidir. Yanlış da düştünebilirler. Yanlış olan düzeltilir, eksik olan tamamlanır. Verdiğimiz bu değeri hayatın ve kavganın içinde somutlamalıyız.

Dil ve uslup sade olmalıdır, halkçı olmalıdır. Gecekondu mahallelerinde bu dilin dışında konuşmak, anlaşılacak, öğütlenme çalışması yapmak mümkün değildir.

Anlaşılmayan cümleler kurmak, anlaşılmayan konuşmalar yapmak marifet değildir. Marifet kısa, anlaşılır olabilmek, böyle konuşabilmektir. Süslü laflar, tımturaklı sözler dinleniyor gibi görünebilir. Ama sadece görünür. Hayat ve kavga yalın ve sadedir. Hayatı ve kavgayı tarif ederken, dilimiz de o sadelik ve yalınlıkla olmalıdır. Halkın anayacağı bir dille yapılma yan bir konuşma, o şekilde yazılmayan bir bildiri, boşuna harcanmış zaman ve emektir.

Sorunlarımızın Çözümü İçin Gideceğimiz Tek Kaynak Halktır

Halk sınırsız bir kaynaktır. Tüm sorunların çözüm kaynağı. Devrimin, devrimcilerin güç kaynağı... Nasıl ki bitkileri topraktan ayırırsak kurur, devrimciler için de halktan ayrılmak, kopmak öyledir. Balığın sudan, bitkinin topraktan ayrılmasıdır devrimcinin halktan kopması. Tüm gıdasını, tüm besinini, tüm gücünü halktan alır devrimciler.

Güç olmak istiyorsak, imkan yaratmak ya da varolanları genişletmek istiyorsak, siyasal gelişmeleri etkilemek istiyorsak, ve nihayetinde devrime yürümek istiyorsak, halkı örgütlemek zorundayız.

Halka dayanmayan her kurum, dernek, örgütlenme, kişi, güçsüzdür. Dalından koparılmış çiçek gibi bir süre canlılığını korur ve sonra solar, kurur, yok olur.

Halk yaratıcıdır. Devrimin, mücadelenin, örgütlenmenin sorunlarını sahiplenmesi sağlanınca, bilgeliği, yaratıcılığı ve hayatın içindeki tecrübesiyle çözüm yollarını yaratır en çaresiz denilen anlarda çare-

ler bulur. Halk yıkılmaz. Gücünü halktan alanlar da yıkılmaz.

Her saldırıya göğüs gerdik, her darbeden sonra ayağa kalktık. Bu gücü nereden alıyoruz? Halktan kopuk, halka yabancı, halktan uzak olanlar bu güce sahip olabilir mi? Yenilgiden zaferler çıkarabilir mi? Bunu ancak kökü halkın derinliklerinde olanlar başarabilir.

Halka giden, halkı örgütleyen sorunları da çözer. Çözümlerin kaynağı halktır. Halkı örgütleyen kadro, sorunlarının büyük bölümünü çözer. Ev, para, insan, zaman, tüm bunları pratiğin geliştirilmesinin önündeki engeller olmaktan çıkarır. Burada **sebebe** ve **sonucu** iyi ayırt etmek gerekir. “*Halkı örgütleyemiyoruz, çünkü yeterince insan yok*” izahı, geçerli ve doğru bir izah değildir. Tersinden bakmak gerekir: Halkı örgütlediğimiz için yeterince insan yoktur. Halkı örgütlemeyen her şeyin sıkıntısını çeker. Halka destek güç olarak bakamayacağımızı, devrimin asli gücü olduğunu söylüyoruz. Lojistik destek için değil, devrim yapmak için halka gidiyoruz. Halka giden, halkı örgütleyen lojistik sorununu da yaşamaz zaten.

Halk güçtür. Halk kendi sorunlarının çözüm gücüdür. Örgütlü halkın çözemeyeceği sorun, aşamayacağı sıkıntı yoktur. Halk onlarca çözüm yolu bulur. En karanlık zamanlarda ışığı gösterebildiğimizde halk o ışığa ulaşacak yol ve yöntemleri bulur.

Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. Halkın çözüm gücünün, yaratıcılığının örnekleriyle doludur tarih sayfaları. Filistin’de, Irak’da, Afganistan’da işgale karşı direnişlerde en somut haliyle görünen güç, halkın gücüdür. Vietnam’da emperyalistleri dize getiren de, 1 milyarlık bir ülkede devrim yapan da, aynı güçtür.

Bu gücü görmeli, bu güce güvenmeli bu güçle hareket edebilmeliyiz. Göreceğiz ki tüm sorunlar halkımızın deyiimiyle “*çorap söküğü*” gibi sökülecektir.

**Buraya
spot
konulacak**

6. BÖLÜM

Mahallerde Yaşayan Halkın Sorunları Nelerdir? Nasıl Çözülür?

Halkın yaşamı politikanın ta kendisidir. Asıl mesele, günlük yaşamda karşılaştığı sorunlar ile sistem arasındaki bağı doğru kurabilmektir.

Kimdir yaşadıklarının sorumlusu?Yoksulluğunun nedeni nedir? Yozlaşma'nın , konut sorununun, sağlığın ve eğitimin paralı hale gelmesinin, akmayan suyun, tıkanan kanalizasyonun, zamların, yıkımların ... nedenlerini doğru bir şekilde anlatabilmeliyiz.

Halkı örgütlemek, günlük sorunlar dediğimiz halkın yakıcı, acil sorunları çerçevesinde bir araya getirip çözüm yollarını bulmak ve bu sorunların sistemle bağlarını gösterebilmektir. Elbette ülke ve dünya gündemiyle ilgili değişik örgütlenmeler ve eylemler de olacaktır; ancak mahalle çalışmasının temeli halkın talep ve sorunlarıyla şekillenecektir. Bu çerçevede de hem bu mücadeleyi ülke genelindeki mücadeleyle bütünleştirmek, hem de politik mücadeleye yöneltmek hedeflenecektir.

Kitlesel tepkileri de çoğu zaman güncel sorunlar çerçevesinde sağlarız. Halk çıkarları doğrultusunda mücadeleye katılır. Ancak burdaki “çıkarlar” halkın çıkarlarıdır. Bireysel çıkarlarla karıştırılmamalıdır. Sınıflar mücadelesi de sınıflar arasındaki çıkarlar çatışmasıdır zaten. İşçiler, esnaf, köylüler, öğrenciler... yani halk, çıkarları orada olduğu için devrim saflarına gelir.

Halkın sorunları vardır. Geçim derdinden çocuğunun okul masraflarına, hastalıktan ulaşım sorununa kadar onlarca sorunla boğuşur her gün. Ve bu derdleri nasıl çözeceğini düşünür. İşte çözümü biz göste bilmeliyiz.

Tüm bu sorunların kaynağının sistem olduğunu herkesin açıkça anlayabileceği ve görebileceği şekilde anlatabilmeliyiz. Bazen sorularla anlatırız, bazen pratiğin içinde göstererek. “Öğrenemezler, anlamazlar” diye düşünmek, küçük burjuva aydınının tavrıdır Devrimciler, tam tersini düşünmelidirler. Halkın iyi bir gözlemci olduğunu, sezgilerinin güçlü olduğunu bilmeliyiz.

Egemenler halkı apolitikleştirmeye çalışırken onu esas olarak “**iktidar**” sorunundan uzak tutmaya çalışır. “*Halk siyasetten anlamaz*” lafı, halkı siyasetten uzak tutmanın bir gerekçesidir. Biz ise bunun tersine inanıyoruz ve tersine olaak halkı siyasetin içine, tam göbeğine çekmeye çalışıyoruz. Bunu başarabiliriz; çünkü siyaset halkın yaşamıdır. İktidarı alacak olan da halktır. Yani siyasetin temelidir halk.

Örneğin bir yol sorunu ya da ulaşım sorunu üzerinden yapılacak çalışmada da, bir anma eyleminde de, bir halk meclisi toplantısında da, yozlaşmaya karşı bir eylemde de, halka sorunlarının kaynağını nasıl çözüleceğini göstermek esastır.

Burada en önemli unsurlardan biri, kitleleri mücadele içine, pratiğin içine çekmektir; çünkü en etkili, en hızlı öğreticilik, pratiktir. Taleplerini dile getirirken karşısına çıkan polisin, askerinin saldırılarının halka öğrettiğini o kadar sade ne anlatabilir? Sayfalarca yazı adanet meselesini, halkın bir mahkemede karşılaştığı adaletsizlik kadar çarpıcı biçimde anlatabilir mi?

Yapacağımız şey ilk adımda sorunun NEDENİNİ, ikinci adımda ise ÇÖZÜMÜNÜ göstermektir.

Nasıl çözülecektir sorunlar? Tek güç kaynağı haktır diyoruz. Ve yine biliyoruz ki her sorunun bir çözümü vardır; düzen içinde ya da düzen dışında. Kimi sorunlar vardır, haklar ve özgürlükler çerçevesinde ele alınabilir, kimileri vardır ki, iktidar sorunudur. Her halukarda çözüm gücü halktır. Halkın sorunlarını “*bir grup seçkin insan*” çözmeyecektir. Halk hiçbir zaman

bunu düşünmemelidir. Böyle bir beklentiye girmemelidir. Yoksul kitlelere yönelik çalışmanın en önemli yanlarından biri de bunu anlatabilmek olmalıdır. Halka sorunların çözümünün kendi ellerinde olduğunu gösterebilmek, onları **devrime kanalizetmenin en temel koşuludur.**

Örgütlü olmanın her sorunun çözümü için ilk şart olduğunu öğretmek ve göstermek de, gecekondu semtlerindeki çalışmanın en temel şartlarından biridir. Halkın kendi öz örgütlerini yaratabilmeliyiz. Adı meclis olur, komisyon olur, dernek olur... Mahallelerdeki bu tarz örgütlenmelerin sahip olması gereken ilk nitelik, o örgütlenmeler içinde halkın kendi sorunlarını tartışabilmesi, onlara dair kararlar alıp kendi iradesi ve denetimi çerçevesinde uygulayabilmesidir. Taban örgütlenmeleri, ancak bu koşulda o işlevine kavuşur.

Halk sade düşünür. Önündeki somut sorunlara bakar daha çok. Mevcut koşullarda doğrudan yaşadığı sorunlarının çözümü öncelik verir. Bu nedenle halkın yaşadığı hiçbir sorun için “*basit, önemsiz sorunlar*” deyip geçilemez. Öne çıkan her sorun, her talep değerlendirilmelidir. O mahalledeki her kesimin sorunları, mücadelenin bir konusudur. Halkın duyarlılığı

varsa ve biz onun etrafında örgütlenebiliyorsak böyledir bu. Tam bir çelişkiler yumağı halinde olan mahallelerde, meselemiz, bir ucundan tutup o yumağı çözmeye yönelmektir. Örgütlenmemiz, taban örgütlenmeleri, bilinçlendirme, iktidar hedefini gösterme, her şey bu pratik içinde şekillenecektir.

Gecekonduların Belli Başlı Sorunları

Her gecekondu semtinde öncelikli sorunlar farklı farklı olabilir. Keza, mahalledeki her kesimin (işçi, esnaf, işsiz, öğrenci, memur, ev kadını...) ayrı ayrı sorunları vardır. Bir de bunların dışında, tüm kesimlerin ortak sorunu olan, mahallelerin genel ve karakteristik sorunları vardır.

Dolayısıyla mahalledeki tüm kesimlerin özgün sorunlarının, ve mahallenin genel sorunlarının tesbitini yapıp, bunlar çerçevesinde halkın çözüm yollarını tartışma sını sağlamalıyız.

Konut Sorunu:

Gecekondulardaki mücadelenin en önemli, en temel ve herkesi ilgilendiren yanlarından biri, barınma hakkının savunulması mücadelesidir. Yoksul gecekondu mahallelerinde yaşayan halk, sağlıklı konutlarda yaşamaya mahkum edilmiştir.

Çatısı akar, yıkılma, çökme, deprem korkusu yaşar. Kışın her yandan soğuk üfürür. Ama bütün bunlara rağmen o dört duvar arası, halkın konut sorununa asgari çözüm sunan bir yerdir. Bir “ev”dir. Kapitalist büyük şehrin acımasız dünyasında başını sokacak bir yere sahip olmak, önemli bir şeydir. Böyle olduğu içindir ki, **yıkım** halkın en yakıcı ve güncel korkusu ve sorunudur. Gecekondulardaki en yaygın direnişler bu sorun etrafında gelişmiştir. Halk, örgütlü ya da örgütsüz, kondularını canını dişine takarak savunmuştur

**Buraya
spot
konulacak**

Konut hakkı, halkın savunduğu, en doğal ve en temel haklardan biridir. Halkın gecekondusunu yıktırmak istememesinin meşruluğu tartışılmaz. “*Her insanın sağlıklı ve yaşamını rahatlıkla sürdürebileceği bir konut edinme hakkı vardır.*” Ancak düzen, bırakın “*sağlıklı ve yaşamını rahatlıkla sürdürebileceği bir konut*” imkanı sağlamayı, halkın binbir zorlulukla ve yoklukla yapıp içine girdiği sağlıklı gecekonduları bile yıkmaya çalışmaktadır

Bu duruma karşı çıkmayacak kimse yoktur.

Elbette kimse sağlıklı, yetersiz evlerde yaşamak istemez. Ancak sorunu çözmesi gereken devlet, halkın değil bir avuç zenginlerin talep ve ihtiyaçlarını gözetmediği için halk kendi başına bu sorunu çözmeye çalışmıştır ve ortaya gecekondular çıkmıştır.

Konut hakkının gasp edilmesinin bir başka sonucu olan **kira** sorunu da halkın en büyük sorunlarından biridir. Ev kiralının yüksekliğiyle halkın geliri arasındaki büyük fark gözününe alındığında sorunun boyutu daha açık görülebilir. Asgari ücretle çalışan birinin aldığı ücretin yarıdan fazlasını kiraya ödediği bir ortamda o emekçinin ve ailesinin ne yiyip, ne içeceğini bir düşünelim. TOKİ’nin projeleriyle halk ömür boyu borçlandırılıp, faiz ödemeleriyle iki kat sömürülüyor. Kapitalist sistemin her şeyi kar aracı olarak görmesinin doğal sonucu olarak **konut sorunu** da kapitalizm için bir kar ve rant kapısıdır. Konut sorununu halk için çözümsüz hala döndüren nedenlerin başında da bu gelir zaten.

Konut sorunu çerçevesinde örgütlenmelerin en can alıcı yanı yıkımlara karşı direnişler olsa da, halkın yaşadığı gecekondularda daha yaşanılır ve daha sağlıklı çözümler için mücadele de, sürdürülmesi gereken bir mücadeledir. Bugün gecekondulu mahallelerinde bu mücadele “**yerinde ıslah**” talebinde ifadesini bulmaktadır. Gecekonduların yıkılmasına, gecekondulu yoksullarının sosyal birlikteliklerinin

dağıtılarak şehrin dışlarına sürülmesine karşı demokratik, haklı, meşru bir talep olarak yerinde ıslahı öne çıkarmalıyız.

Su Sorunu:

Su yaşamsal bir ihtiyaçtır. İçmekten, temizliğe kadar önemi tartışmasız bir ihtiyaç. Ve bugün halkın bu en temel hakkı da gaspedilmektedir.

Bazı gecekondulu semtlerinde hiç yoktur. Bazılarında arada bir gelen bir şeydir. Bazılarında, ya kanalizasyonla karışmıştır ya borular eski paslıdır.. Herhangi bir gecekondulu semtinde sağlıklı, temiz su bulmak neredeyse imkansızdır.

İstanbul gibi bir yerde kullanılan su pis ve sağlıklıdır. İçmeyi bırakalım, kullanılması bile insan sağlığının hiçe sayılmasıdır.

Günümüz dünyasında artık su da büyük ölçüde ticarileştirilmiş, metalaştırılmıştır. Bir çok hak gibi su da bir hizmet olarak değil kâr getiren bir “sektör” olarak görülmeye başlanmıştır. Tıpkı sağlık alanında “paran yoksa öl” anlayışı gibi, tıpkı eğitim alanında “paran yoksa okuma” der gibi, bu alanda da “**paran yoksa su da yok**” mantığı hakim kılınmaya başlanmıştır.

Yıla adeta ölüme itilmektedir halk. Halkın yaşadığı her yerde (hem mahallelerde, iş yerlerinde, okullarda vb.) su ciddi bir sorun haline gelmiştir. Tararruf adı altında, “su sıkıntısı çekiyoruz” bahaneleri ile sık sık su kesintisi yapılan yerler ise yine yoksul halkın yaşadığı mahallelerdir.

Su sorununu çözmek elbette çok zor değildir. Ancak ne yerel yönetimler, ne de iktidarlar sorunu çözmenin peşinde değildir. Suyu parayla satmayı yasal zorunluluk haline getirmişlerdir. Halkı kirli ve pis su kullanmak zorunda bırakmışlardır.

Evet, su bir haktır. Yaşamsal bir ihtiyaçtır. Bir yanda temiz suya muhtaç milyonlar, diğer yanda golf sahaları için milyonların kullanabileceği suyu heba eden patronlar, zenginler.

Su talebi, 1970’lerin sonlarından beri

gecekondulardaki yoksul halkın mücadelesinin temel talebidir. Ancak bu talep, daha önceleri esas olarak belediyelerin semte su getirmesi şeklindeydi. Bugün bu talebin ve mücadelenin muhtevası biraz daha değişmiştir. **Ücretsiz, temiz, sağlıklı su, haktır..** Gecekondulardaki yoksul halkın bu talebi haklı meşru bir talep olarak artık suyun ticarileştirilmesine karşı daha güçlü bir biçimde sahiplenilmelidir.

Sağlık Sorunu:

Mahallelerde sağlıklı konutlardan beslenmeye, ısınmadan temiz su bulamamaya kanalizasyon sorununa kadar kadar bir çok şey sağlık sorunlarını artırıcı etken durumundadır.

Bir çok gecekondu semtinde, ya herhangi bir sağlık kuruluşu yoktur, ya da varolanlar yetersizdir. Sağlık alanının ticarileştirilmesiyle birlikte, gecekondu semtlerinde de mantar gibi özel hastahaneler çoğalmıştır. Ancak halkın ise bu özel polikliniklere gidebilmesi, özel hastahanelerde tedavi görebilmesi neredeyse imkansızdır veya bunun için çoğu zaman varlarını yoklarını ortaya dökmektedirler. Gecekondu semtlerinde hastalıklar, oldukça ilerlemiş

aşamaları gelmeden insanlarımız doktora, hastahaneye gitmezler genellikle. Bu bir eğitimsizlik, cahillik meselesi değil, tamamen yoksulluğun sonucunda oluşan bir kültürdür. Sonuç olarak bu koşullar altında yoksul gecekondu halkı, doğal bir hak olan sağlık hakkından mahrum bırakılmak tadır.

Sağlık hakkının gaspı, “en temel” ve “en kutsal” hak olduğu söylenen **yaşam hakkının** gaspıdır

Bir yanda hapsirsä, tırnağı kırılma, en lüks hastanelerde tedavi gören zenginler, diğer yanda basit önlenebilir hastalıklardan ölen ya da sakatlanan milyonlar. Sağlık alanı, adaletsizliğin en çarpıcı sonuçları la ortaya çıktığı alanlardan biridir ve bu sonuçların en çıplak görüldüğü yer de gecekondu semtleridir.

Bu nedenle, sağlık sorununun çözümü için mücadele, bu konuda kısmi haklar için girişimler ve örgütlenmeler oluşturma, gecekondu semtlerindeki mücadelenin ve kitle çalışmasının bir parçası olarak ele alınmalıdır

Demokrat ilerici kurumların ve kişilerin katılımıyla sağlık taramalarının yapılması, en yoksulların sağlık sorunlarının çözülmesi için dayanışmanın örgütlenmesi, mahalli örgütölülükler içinde yapılacak anlaşmalarla daha düşük ücretli veya parasız sağlık hizmeti sağlanması gibi en yoksulları temel alan çeşitli çalışmalar da, alandaki asıl mücadeleyi tamamlayıcı unsurlar olarak düşünülebilir.

Eğitim Sorunu:

Eğitimdeki eşitsizlik bugün öyle boyutlu haldedir ki bu durumu anlatmak için çok fazla çabaya gerek yoktur. Okullar genelde yetersizdir. Okul ve derslik sayısı, nüfus yoğunluğuna orantılı olmadığı için, sınıflar olağanüstü derecede kalabalıktır

Kuşkusuz, gecekondu yoksulları için en temel sorun, kalabalık sınıflar ve benzeri değil, eğitimin her geçen gün daha da

**Buraya
spot
konulacak**

paralı hale gelmesidir. Her insanın parasız ve bilimsel eğitim alma hakkı vardır. Ve tüm haklar gibi eğitim de alınıp satılabilir bir meta olarak görülemez. Ancak kapitalist sistem içinde herşey gibi eğitim de kâr amaçlıdır.

Her olumsuz durumda “halk eğitimsiz” diyenler, halkın eğitim hakkını gasp etmekten sınır tanımamaktadır. Halkın çocuklarını gönderdiği devlet okullarındaki eğitim durumundan dersliklerin kalabalık oluşuna, tuvalet, ısınma vb. olmamasına kadar her yanı dökülen okullar **sistemin yoksul halka bakışının yansımasıdır - lar.**

“Parası olana eğitim” veya “*paran kadar eğitim*” üzerine şekillendirilen sistem, önce üniversitelerin, giderek de daha alt düzeydeki okulların kapılarının gide rek yoksullara kapanmasıdır. Bu anlamda da parasız eğitim ve okullardaki çeşitli adaletsizlikler, haksız uygulamalar, yoksul gecekondu semtlerindeki mücadelenin bir parçası olacaklardır doğal olarak.

Eğitim konusunda da sistemin teşhirini yaparken, kitle çalışmasının bir parçası olarak hazırlık kursları, çeşitli derslere yönelik özel dersler, hiç okuya yazma bilmeyen yoksullar için okuma yazma kursları, ev kadınlarına yönelik çeşitli konularda bilgilendirici eğitici kurslar düzenlemek, halk kütüphaneleri açmak, okullarda her şeye para alınmasına karşı halkın ortak tavır almasının sağlanması gibi çeşitli yön temlere başvurulabilir.

Ulaşım Sorunu:

Yoksul gecekondu semtlerinde yaşayan herkesin ortak sorunlarından biri de ulaşım sorunudur. İşe, okula, hastahaneye, kısacası her yere gitmek için – özellikle de büyük şehirlerde – bir iki araç değiştirmek zorundadır halk. Ulaşım sisteminin sitemsizliği nedeniyle çocuklar okullarına bile yürüyerek veya tek araçla gidememektedirler; bunun sonucunda da yoksul

halkın çocukları da okul servislerine mahkum edilmişler ve yeni bir masraf daha çıkmıştır.

Servisler, halkın hem cebine, hem can güvenliğine bir saldırdır adeta.

Toplu taşıma araçlarından yeterince yararlanamamak, gecekondu semtlerinin en temel sorunlarından bir diğeridir. Sorunun bir kaç değişik yönü vardır. Birinci olarak, yoksul semtlere konulan otobüs sefer sayısı çoğunlukla yetersizdir.

İkincisi, çizilen otobüs güzergahları, halkı evlerine ulaştırmak yerine, semtin merkezine getirip bırakmak şeklindedir. Birçok yerde, halk ancak otobüslerden inip uzun bir yol yürüyerek evlerine gidebilir.

Üçüncüsü, belediyelerin mahallelere ayırdığı otobüsler genellikle en eski, dökülen, sık sık arıza çıkaran dolayısıyla halkın sık sık otobüssüz kalmasına yol açan eski araçlardır.

Otobüsler tıkkış tıkkış, minübüsler pahalı, raylı sistem ise hemen hiç yoktur. Her insanımızın, günde en az iki kez yaşadığı en can alıcı sorunlardan biridir ulaşım sorunu.

Bu konuda yürütülecek çalışmanın politik olarak muhtevası, ulaşımın bir hak olduğunu ve alınıp satılamayacağı nı anlatmak üzere şekillendirilmelidir. Belediyelerin sistem içinde bir hizmet olarak görmediği bir konudur ulaşım. Otobüs sefer sayılarının arttırılmasından otobüslerin daha kaliteli olmasına, toplu ulaşım güzergahlarının genişletilmesine, yoksul gecekondu semtlerine giden otobüslerin daha ucuz olmasına kadar bir çok taleple gecekonduların ulaşım sorunu mücadele ve kitle çalışmasının konusu yapılmalıdır.

Ulaşım sorununun bir diğer parçası da yol sorunudur. Çamur deryası yollar, gecekonduların çoğunun karakteristik özelliğidir. Kimi semtler geçen zaman içinde asfalt yollara kavuşmuştur; ama yine semtin sağında solunda illa çamur hala varlığını sürdürür.

Kışın o çamurun içinden geçer halk. Yazın her yer toz toprak içindedir. “Yapılmış olan” yollar da bir başka sorundur. Asfaltların çoğu dökülüyordur, yol delik deşiktir. Her yağmurda, yolun bir kısmı da gider. Rögar kapakları açıktır çoğunda... Tamirat için çukurlar kazılır, aylarca kapatılmaz.

Üst geçitler, alt geçitler yoktur veya yetersizdir. Yayalar ve araçlar, çoğunlukla yollarda iç içe bulunur ve bu son derece doğal da karşılanır hale gelmiştir. Ama üstgeçitsizlik nedeniyle, doğru düzgün bir yaya araç ayrımı olmaması nedeniyle kâçalarda bir çok insan ölür. Fakat hepsi yoksul olduğu için, bu ölümler devletin, belediyelerin umurunda olmaz.

Yoksul gecekondulu mahallelerinin diyebiliriz ki istisnasız hepsinde yol aydınlatmaları yetersizdir. Bu da yine insanlar için sokakları güvencesiz hale getirmekte, yine kazalara sebep olmaktadır.

Kısacası yol ve ulaşım sorunu, gecekonduların –en eski en yerleşik gecekondulu semtleri dahil– bir çoğunun hala en önemli sorunlarından biridir. Yol ulaşım çerçevesi içinde çözülmesi gereken bir çok da sorun vardır.

**Buraya
spot
konulacak**

Yozlaşma Ve Çeteler Sorunu:

Yozlaşma, yoksul gecekonduların en temel sorunlarından biridir. Yozlaşmanın en somut biçimleri, uyuşturucu, fuhuş, kumar, çeteler, hırsızlıktır. Ancak sadece bunlarla sınırlanamayacak giyim kuşamdan tavır ve davranışlara, ağıodan bencilliğe, emperyalist yoz kültürün insanların be yinlerini işgal etmesine kadar uzanan çok daha kapsamlı bir yozlaşma da söz konusudur ve en başta sayılanlar da kaynağını bu kültürel yozlaşmadan almaktadır.

Yozlaşma saldırısının bir yanı ,halkı kültürel ve ahlaki anlamda **çürütmek**, bencil, ilkesiz, kurlsız, değersiz bir yaşam mahkum etmektir. Onur, namus, gibi değerlerini yitiren bir halk, **ne için mücadele edecektir?** Etmez. Halkın örgütlenmesinin, mücadelesinin önüne böyle geçilmesi hedeflenir.

Yozlaştırma, diğer bir yanıyla kâr elde edilen bir alandır. Her yaştan insanımızı zehirleyen haplar, uyuşturucular, yoksul gecekondulu mahallelerinde peynir-ekmek gibi satılmaktadır. Yozlaşma, aynı zamanda mafyalaşma ve çeteleşmeyle iç içedir.

Gecekondulu semtlerine yönelik yozlaştırma, hemen her yerde, doğrudan polis tarafından yönlendirilmekte, teşvik ve himaye edilmektedir. Özellikle devrimci örgütlenmeler ve mücadelesiyle bilinen mahallelerde bu çok daha açıktan ve daha ısrarlı bir biçimde yapılmaktadır. Yozlaşma n ı n yayılması, gecekondulu halkının çözmesi gereken çok ciddi bir sorun çıkarmaktadır ortaya. Uyuşturucuyu satan da, alıp kullanan da bizim çocuklarımızdır. Tüketim kültürüyle modaya, markaya yönlendirilen ve fakat o parayı bulamayan gençler, fuhuşun veya uyuşturucunun bataklığına çekilmektedir. Bu çocuklarımızı asıp kesmek, semtten kovmak, çözüm değildir; yoksul gecekonduların yozlaşma bataklığına çekilen çocuklarını oradan çekip almak da bir görevdir.

Yozlaşmaya karşı mücadele, gecekondulu semtlerindeki kitle çalışmasının giderek

en önemli yanlarından biri haline gelmektedir. Çünkü o bataklık, her aileden birilerini içine çekmektedir. Genç kızlarımız, delikanlılarımız fahişe olmakta, mafyacı olmakta, hırsız olmakta, uyuşturucuya alışmaktadır. Yozlaşmaya karşı mücadeleye, gecekondu yoksullarının tümünü katabiliriz, bunu hedeflemeliyiz. Bu kesinlikle gerçekleşebilecek bir hedeftir.

Yozlaşmanın kesinlikle tek tek kişilerin, ailelerin sorunu olmadığını, sistemin halkı çürütmek için bunu bir saldırıya dönüştürdüğünü anlatarak, yozlaşmaya karşı halk barikatını örgütlemeliyiz. Bu barikat, mahallelerdeki kitle çalışmasıyla yükselecektir.

Sosyal Kültürel Sorunlar:

Oligarşi, yoksul gecekondularda bir yandan burjuva kültürü dayatırken, bir yandan da gerici feodal kültürün sürmesini ister. Bu politika sonucunda da bir çok yerde ortaya tamamen çarpık, ucube bir kültür çıkmıştır

Sosyal yaşam, kültürel faaliyetler, düzen partilerinin insafına bırakılmıştır ve aslında denilebilir ki, “sosyal yaşam” kahvehanelere hapsedilmiştir.

Bunun karşısında alternatif olarak devrimciler tarafından geliştirilmeye çalışılan faaliyetler olarak, ilk akla gelen genelde folklor kursları ya da futbol turnuvaları olmaktadır. Ancak bu dar bir bakış açısidir. Yoksul gecekondu mahallelerinde halk, sinemadan, tiyatrodan, konserden, ve akla gelebilecek diğer bir çok kültürel faaliyetten uzaktır. Uzaklık, esas olarak **yoksulluğun** sonucudur. Bir gecekondu mahallesinde kaç kişi tiyatroya gitmiştir hayatında, kaç kişi sinemaya gitmiştir? Halkın o tür etkinliklere ayırabilecek parası olmaz. Mahallelerde kitle çalışmasının bir parçası olarak her türlü sosyal kültürel faaliyetler örgütlenebilmelidir. Ulusal, yöresel geleneksel ve değerler özel olarak ele alınmalıdır. Bu gelenekler ve değerler halkların

kültürlerin dayanışmasını, kardeşliğini büyütür ve devrimcileştirir. Hemşehricilik gibi feodal karakteri ağır basan değerler, dönem dönem örgütlenme ve mücadelenin önüne engel olarak çıkartılan gerici gruplaşmaları önler. Bu tür etkinlikler ve çalışmalar hemen herkesin çekinmeden katıldığı, katılacağı çalışmalardır

Geceler, piknikler, halkın ücretsiz olarak yararlanabileceği spor alanları, çocukların güvenle gidebileceği parklar, yoksul halkın sosyal kültürel ihtiyaçları temelinde örgütlenebilecek çalışmalardır.

Baz İstasyonları:

Halkın sağlığını tehdit eden baz istasyonları, mahallelerde pıtrak gibi çoğalmıştır. Baz istasyonlarının verdiği zararlar bilinmesine rağmen, tekeller insanları satın alarak veya çeşitli hileli yöntemlerle baz istasyonlarını sokaklara kadar sokmuştur. Halkın bu konudaki tepkileri, örgütlü bir güce, örgütlü bir tepkiye dönüştürülmelidir. Uzun vadede ölüme kadar götüren zararlı dalgalar yayan baz istasyonları, telefon tekelleri tarafından daha ucuza gelmesi için halkın yaşadığı apartmanların çatılarına, evlerin balkonlarına, cami minarelerine, hatta okullara bile takılmaktadır. Uluslararası yasalara, burjuva mahkemelerinin kararlarına göre bile yerleşim birimlerinde en az 30 km. uzakta olması gerekirken bu ölüm makineleri, iktidarların da desteği ile “kitabına uydurulup” tekellerin rekabeti uğruna ölüm saçmaya devam ediyor.

Tüm bunların dışında küçük büyük demeden halkın yaşadığı tüm sorunlar etrafında çeşitli kesimlere yönelik kitle çalışmaları örgütleyebiliriz.

“Halkın sorunlarına düzen içinde çözüm bulmak, onların düzenle olan çelişki - lerini yumuşatır” gerekçesiyle kitlelerin ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel sorunları temelinde yürütülen mücadeleyi reformizm olarak değerlendirmek, çarpık, halktan ve iktidar iddiasından uzak bir dü-

şüncenin ürünüdür.

Bu tür yanlış ve çarpık yaklaşımlara prim vermemeliyiz. Halkın, tek başına sorunlarını çözemeyeceğini ama biraraya gelip güç olduğunda, haklarını söke söke aldığında , kendi gücünü görmesi, bu mücadele içinde sorunlarının sistem olduğunu görmesi, bunlar başlı başına bir siyasal kazanım ve gelişmedir. Sorunları ve talepleri çerçevesinde örgütlenen halkın devrime kanalize edilmesi, mahallelerdeki kitle çalışmasının da temelini oluşturacaktır

Çözüm Bizde, Çözüm Halkı Örgütlemek İçin Yanıp Tutuşan Yüreğlerimizde

Biliyoruz ki tüm sorunların çözümü halktadır. Biliyoruz ki, devrim kitlelerin - elbette esas olarak yoksul kitlelerin- eseri olacaktır. Yoksul kitleler ise, gecekondu semtlerindedir. Buradan hareketle özet olarak diyebiliriz ki, **yoksul gecekondu mahallelerini örgütlemek, devrimi örgütlemektir.**

Halka gitmemenin, halkı örgütlememenin hiçbir mazereti olamaz. Devrimin mazeretlerle işi yoktur. Yoksul gecekondu mahallelerinde yaptığımız ve yapacağımız çalışma devrim iddiamızın somutlanmasıdır.

Herşeyin çözümü halka giderek bulunur. Halka gidersek, halkı örgütleyerek kadro sorununu, insan sorununu çözeriz. Halka gidersek imkan ve olanaklar yaratırız. Halka gidersek zaman sorunumuz olmaz.

Devrimci hareket, yoksul gecekondu semtlerinde direnişlerin, halk örgütlenmelerinin ve mücadele geleneklerinin yaratıcısıdır **“Bütün gecekondular bizim olacak”** iddiasının sahibidir. Bu iddiayı somutlayacak olan ise kitle çalışmasından başka bir şey değildir. Bütün gecekonduların bizim olması, mahallelerde ekonomik-demokratik, siyasi ve askeri örgütlenmeler oluşturmaktan geçer. Örgütlenmeler oluşturmak ise kitle çalışmasından.

Mahallelerde sürdüreceğimiz kitle çalışması, işte bütün bu nedenlerden dolayı, hayati bir çalışmadır. Türkiye devriminin olmazsa olmazıdır

AÇLIK ORDUSU YÜRÜYOR

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeğe doymak için
ete doymak için
kitaba doymak için
hürriyete doymak için.

Yürüyor köprüler geçerek kıldan ince
kılıçtan keskin
yürüyor demir kapıları yırtıp kale
duvarlarını yıkarak
yürüyor ayakları kan içinde.

Açlık ordusu yürüyor
adımları gök gürültüsü
türkülerini ateşten
bayrağında umut
umutların umudu bayrağında.

Açlık ordusu yürüyor
Şehirleri omuzlarında taşıyıp
daracık sokakları karanlık evleriyle şehirleri
fabrika bacalarını
paydostan sonralarının tükenmez
yorgunluğunu taşıyarak.

Açlık ordusu yürüyor
ayı ini köyleri ardınca çekip götürüp
ve topraksızlıktan ölenleri
bu koskoca toprakta.

Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeksizleri ekmeğe doyurmak için
hürriyetsizleri hürriyete doyurmak için
açlık ordusu yürüyor
yürüyor ayakları kan içinde.

Nazım Hikmet, 9 Ağustos 1962

DAYANIŞMA EZİLENLERİN GÜCÜDÜR

- ◆ **Dayanışma, bir sınıfın diğer sınıf karşısında sergilediği ortak tavır, ortak davranış kültürüdür!**
- ◆ **Dayanışma, sınıfların kendi içindeki kader birliğidir.**
- ◆ **Dayanışmayı örgütlemek, bilinçlendirmektir.**
- ◆ **Dayanışma örgütlenmektir.**
- ◆ **Dayanışma birleşmektir.**
- ◆ **Dayanışma birleşen halkın birlikte savaşır.**
- ◆ **İşte bu nedenle halkın dayanışmasını örgütlemek, “olsa da olur, olmasa da olur” türünden yaklaşabileceğimiz bir sorun değildir.**

8 Eylül 2009 sabahında İstanbul’u sel bastı. Sular, yüzlerce evi, işyerini, yüzlerce aracı yuttu. Bir fabrikada çalışan 7 işçi kadın, işçi servisi niyetine kullanılan kapalı bir minübüsün içinde boğuldular.

Henüz insanlığın ilk çağlarında, ilkel insanların hayatta kalmasını sağlayan doğaya karşı korunma güdüsüdür. İlkel toplumlarda insanlar, toplulukları tehlikeyle karşılaştığında garip sesler, gürültüler çıkararak birbirlerini uyarıyor, bu sayede hayatta kalabiliyorlardı. 21. Asır’da nasıl oluyor peki?

Meteorolojinin teknik imkanlarını elinde bulunduran devlet ve belediyeler, yağmuru, yağmur miktarını, yol açacağı sonuçları önceden bildikleri halde halkı uyarıp önlem alınmasını sağlamadılar. Çünkü, üretim aksayacaktı! Üretim aksadığında, tekeller kârdan zarar edecekti! Devlet örgütlü, kitleler örgütsüzdü. Örgütlü olmanın avantajı ile koşulları devlet belirliyordu.

Sel oldu... Evler yıkıldı... Yoksullar, emekçiler öldü.. Aylar geçti ve burjuva basın bile şöyle yazmak zorunda kaldı: “*Selzede - leri Devlet Unuttu*”... 17 Ağustos 1999’da da enkazın altında kalanları unutanaynı devlet değil miydi?

Selin vurduğu semtlerden biri İkitelli’de bir tekstil işçisi kendi imkanlarıyla sorunlarını çözmeye çalışırken, devletin, belediyenin yardım etmemesine karşın, “başkalarının” yardıma gelmesini tek cümleyle şöyle özetliyordu: “*Komünistler yardım etmeye geldiler. Ramazan günü gelmişler...*” Ama elbette,

devrimcilerin dayanışmayı örgütlemesi, düzenin tüm yöntemleri kullanarak engellemek isteyeceği bir gelişmedir. Hep böyle olmuştur.

AKP iktidarı sekiz yılı bulan iktidarı boyunca halkı dilencileştirme, sadaka bekler hale getirme, hak alma bilinci yerine bağış, fitre, zekat, yardım paketi alma anlayışını yerleştirmek için herşeyi yapmıştır. AKP iktidarı halkın dayanışmasının düşmanıdır. AKP'nin anlayışında dayanışma yerine dilenme; direnmek yerine de yalvarmak geçirilmek istenmektedir

Katliama dönüşen her doğal afet sonrasında halkı suçlamak, halkın eksikliklerine, kuralsızlıklarına vugu yapmak, burjuvazinin saflarında moda oldu. İnsanların daha ucuza mal olsun diye çürük evler yaptırdığını söyleyecek kadar sorumsuzluk, aymazlık içindeler. 7 işçinin katledildiği son selde de, işçilerin katledilmesini bırakıp, yoksul halkın bazı dükkanlardan üç beş parça yiyecek giyecek almasını “yağmacılık” olarak adlandırıp dillerine doladılar.

Selde bir kaç parça yiyecek elde etme çabasında olan insanları “yağmacılıkla” suçlamak riyakarlıktır. Sel sularından bir kaç parça fabrika malı “kapmaya” çalışan insanların bu davranış emperyalist tekellerin halkları ne denli yozlaştırdığının, dayanışma kültürünü nedenli yok ettiğinin kıstası olarak ele alınmalıdır Yağmacılık, halkın barınma, beslenme, eğitim, sağlık hakkını gaspederek ülkenin yeraltı-yerüstü zenginliklerini emperyalist şirketlere peşkeş çeken oligarşiye aittir.

İnsanlar yakınıyor;

“Bir Allahın kulu gelmedi...”

“ Gideceğim yer yok...”

“Yardımlar yeterli değil...”

Bu bir sonuçtur ve bunun sorumlusu bireyciliğin, kendini düşünmenin, kendini kurtarmanın övgülerini ders kitaplarına koyan burjuvaziden başkası değildir. Burjuva ideolojisi, dayanışmayı değil, bireyci-

liği öğretir ve önerir.

Yüzyıllardır “şundan sana ne, sen kendini kurtarmaya bak... düşene bir tekme de sen vuracaksın...” diye diye halkları bu hale getirdiler.

Halkı yağmacılıkla suçlarken bile dayanışmanın önemini, gereğini tek bir kelimayle dahi ağızlarına almazlar “Yağmaya” karşı çıkarken de tek kaygıları, “kapitalist mülkiyet”in zarar görmesidir. Dayanışma ise, **önermek** bir yana, **önlenmesi** gerekendir. Çünkü dayanışma bilinci tehlikelidir. Ve çünkü, birbirinin yaralarını saranlar, elbet bu yarayı açanları da bulup ortak bir şekilde hesabını sormaktan çekinmeyeceklerdir.

Bireysel kurtuluşun körüklendiği günümüzde, hem **ideolojik**, **kültürel** anlamıyla, hem de bizzat pratikte **dayanışmayı örgütlemek** açısından “dayanışma”nın üzerinde daha fazla durulmalıdır

DAYANIŞMA NEDİR?

Dayanışma; toplumsal yaşamın davranış biçimlerinden biri olarak, “*kişilerin duygu ve düşünce birliğiyle birbirlerine karşılıklı bağlanmaları ve her konuda birbirlerine destek olmaları*” şeklinde tanımlanmaktadır.

“**Dayanısmacılık**” ise dayanışmanın daha sistemli hale getirilmesi olarak şöyle tanımlanıyor: “*Bir topluluğun bütün bireyleri arasında dayanışma bulunmasını o topluluk yaşamının gerçeklerinden sayan ... öğretisi.*”

“Dayanışma” terimi sözlükte toplum birimi terimi olarak ele alınıyor Sözlük anlamıyla kabul ettiğimizde ilkel toplumdaki “dayanışma” duygusunu nasıl açıklamamız gerekiyor? Duygu, düşünce ve kültürel anlamda birikimi olmayan ilkel topluluklardaki “dayanışma”yı açıklayabilmek için ilkel toplulukların yaşam tarzını anlatmak gerekli.

Buraya spot konulacak

Topluluk halinde yaşayan tüm canlılarda “dayanışma” şu veya bu biçimde vardır. Çünkü bu hayatın dayattığıdır Kurtlar, aslanlar, filler, maymunlar... topluluk halinde yaşayan bu hayvanların hayatta kalma, beslenme ve soylarını devam ettirebilmesi için bir “dayanışma” içinde olmaları, sergilemeleri, bilinçli bir tercih değildi elbette onlar için bu “içgüdüsel” bir zorunluluktur. İnsanı insan yapan ayırım ise bunu bilinçli olarak yapmasıdır. Bu bilinç, daha insan davranışlarının sonuçlarını önce den anlayabilecek seviyeye gelene kadar sınıflı toplumlar ortaya çıkmıştır

İlkel Komünal Topluluklarda Dayanışma

Mamut, fillerin atası olarak bilinen, bugün soyu tükenen bir canlıdır. Fillerin bir kaç misli büyüklüğündedir. İlkel insanlar mamutları avlayıp, etlerini parçalıyor ve barınma yerlerine taşıyorlardı. Peki ateşli silahlardan yoksun ilkel insan, mamut gibi büyük canlıları öldürmeyi nasıl başarıyorlardı?

Bunu, günümüzün bireyci kültürü pompalayan kapitalizmin mantığıyla açıklayamayız. İlk insanlar bencilliğin anlamını bilmediklerinden herşeyi birlikte yapıyorlardı.

İlkel toplum döneminin insanını düşünelim: Güçsüz kolları ve bacakları, zayıf vücut yapısıyla diğer tüm yırtıcı hayvanların avı durumundaydı. Yağmur kar, fırtınalar karşısında, soğuk ve sıcak karşısında, hep çaresiz ve zavallıydı. Bu zayıflık insan oğlunun asıl gücünü doğurdu bağrından. İnsanoğlu doğaya karşı savaşında güçlenebilmek için başka insanlarla biraraya gelip yardımlaşmaya başladı. Başka insanlarla birlikte bir topluluk halinde yaşamaya başladığından kalabalıklaştı. Yırtıcı hayvanlara ve doğaya karşı daha güçlü ve dayanıklı oldu. Bireylerin ayrı ayrı gücünün biraraya gelmesi ve dayanışmasıyla or-

taya çıkan bir güçtü bu.

İlkel insanlar alet yapmayı, avcılığı, ateşi yakmayı, ev yapabilmeyi, toprağı işlemeyi birbirleriyle dayanışma içinde gerçekleştirerek öğrendiler, geliştirdiler. Zengin olma, mal-mülk biriktirme ya da öğrendikleri yeni bilgiler üzerinden kar ve rant sağlama amaçları olmadığından her yeni bilgi topluluğun diğer üyelerine aktarılıyordu.

İlkel insanı insan yapan toplumsal gelişmenin harcında **dayanışma** vardır. Taş uçlu kargı, taştan bıçaklarla tonlarca ağırlıktaki Mamutları ya da diğer hayvanları öldürmek ortak hareketle gerçekleşen bir eylemdi.

İnsanoğlu onbinlerce yıl bir daha bugünlere kadar göremeyeceğimiz dayanışmanın en üst boyutlarda olduğu bir toplumda yaşadı. Birlikte avlandı, birlikte tüketti, birlikte sevindi ve üzüldü. İnsanoğlu muhtemeldir ki dil kavramını geliştirirken, konuşmayı öğrenirken “ben” kelimesi, en az kullandığı, en az ihtiyaç duyduğu kelimelerden biri olsa gerek. Çünkü herkes “biz” gibi hareket eder, “biz” için çalışırdı. “Ben”e gerek yoktu.

İlk farklılaşma avcılığın ortaya çıkmasıyla başladı. Kadınlar toplayıcılık yapmaya, erkekler ise avcılığa yöneldiler. İnsan binlerce yıl süren gelişimi içinde evrimleştikçe, ilişkiler, topluluk, üretim, tüketim hemen herşey değişmeye başladı. İlkel insanın beslenme, korunma ve soyunu

devam ettirmekten kaynaklı doğal dayanışmasının yerini farklılaşan iş bölümlerine bağlı ilişkiler ve ihtiyaçlar aldı.

İlkel toplulukların uzun süre ayakta kalabilmesini sağlayan şey doğanın sunduğu olanakları toplayıcılık ve avcılık yoluyla elde edip topluluğun üyeleri arasında eşit, ortak bölüşmeyi hayata geçirebilmesindendir. Ortak çalışma, ortak bölüşme varolmalarını sağlıyordu.

Bitkilerin ekilip biçilmesiyle tarım yapmaya başlanması, hayvanların ehlileştirilmesi, işbölümünü ve toplulukların bileşimini adım adım değiştirdi. Ancak, göçebe (çoban) da olsa çiftçi de olsa ortak özellikleri vardı her iki topluluğun; özel mülkiyet yoktu. Kabile şefleri özel mülk edinip miras yoluyla soylarına geçiremezlerdi: *“Eşitlikçi ilkel toplulukların üyeleri birbirlerine özdeştiler; asker, din adamı bile olsalar, öteki üyelerden farklı yaşayıp, düşünmeyen, ancak topluluğu temsil eden kimselerdir. İlkel topluluk bireysiz topluluktur.”* (Siyasal Düşünceler Tarihi, Aladdin Şenel Syf. 23)

İşbölümünün ve üretimin gelişmesiyle dayanışma yeniden şekilleniyordu. Erkek ve kadın arasındaki dayanışma, **“aile”**ye evrilmişti; bir çok aileden oluşan topluluklar, doğaya karşı dayanışma içindeydi. Aynı zamanda bir topluluk, diğer topluluklara karşı kendi çıkarlarını korumak için dayanışma halindeydi...

Kapitalizmle birlikte insanlar arası dayanışmanın yerine, insanın diğer tüm insanlara karşı savaşımı konulmuştur. Artık toplum, topluluk değil “özgürce” sömürülecek bireylerden oluşan insan yığınları oluşturulmuştur Bu nedenledir ki, herhangi mesela, mamutların devamı sayılan bir fil saldırısını karşısında (ya da doğal bir felaket sırasında) tüm insanlar kaçışmakta, her insan kendini kurtarmaya çalışmaktadır. Çünkü sınıflı toplumlarda oluşan devlet yapısı bireyler, topluluklar adına (aslında egemenler için) her türlü saldırıya, falekete karşı durma sorumluluğunu üzerine

aldığını ilan etmiştir Bu hakkı topluluklar özgür iradeleriyle vermemiştir. Elinde silahlı olanlar böyle olması gerektiğini ilan etmiştir.

Sınıflı Toplumlarda Dayanışma Farklılaşıyor...

İlkel topluluktan bir sonraki aşama olan köleci toplum düzeni, ilkel komünal toplumun bağrında gelişti. Kabile şefleri, artık özel mülkiyet sahibiydi. Özel mülkiyetin olduğu yerde, sömürü de vardı elbette. Tarım ve hayvancılığın gelişimiyle, her kesin tüketebileceğinden daha fazla ürün elde edilebilmesi, savaş esirlerinin köleleştirilip çalıştırılması, askerler din adamları gibi, üretim dışı sınıfların ortaya çıkması sını sağladı...

Göçebe topluluklar (ağırlıklı hayvancılıkla uğraşanlar) yerleşik çiftçi toplulukları üzerinde hakimiyet kurmaya başladılar. Onları egemen yapan egemen davranış şekli olarak yağma-talan üzerine kurulan yapılarıdır Göçebe toplulukları doğayla sürekli savaş halinde olduklarından ve dış saldırılara daha açık olduklarından kendi aralarındaki birlikleri daha güçlü idi. Yağma-talan üzerine şekillenen birlikler, örgütlü hale dönüşerek, **devlet** halini almıştır. (Devletlerin temelinde yağma ve talan vardır.) Daha sonra ise feodal beylikler, krallıklar, imparatorluklar şekline bürünmüş, burjuvazinin doğuşu ile birlikte kapitalist tekellere ve günümüzün emperyalist haydutlarına dönüşmüşlerdir. Kendi içinde hiyerarşik bir yapılanmayı da oluşturan göçebe topluluklarının **devletleşme** evrimi, M.Ö 5000’li yıllara kadar uzanır Bu dönemde hüküm sürmüş olan “Sümerler”, tapınakları yaptırmış, köylüleri zorla çalıştırmışlar, egemen asker sınıfından bir yönetim mekanizması oluşturarak yönetmişlerdir. Çalışanlar, çalıştıranlar, çalışmayı yönetenler... Yani sömürenler, sömürenlere hizmet edip pay alanlar ve sömürülenler...

Buraya spot konulacak

Zanaatın gelişmesiyle toplumda üçüncü işbölümü ortaya çıkmıştır. **Köylüler, zanaatçılar, askerler, tacirler, ve köle sınıfı**, bu dönemde daha keskin sınırlara ayrılmıştır. Sonraki süreçlerde askerlerin yönetimde güç ve iktidar sahibi olmaları, sömürüden, köleleri zorla çalıştırarak elde edilen artı ürünün çoğalmasıyla köleci egemen sınıflar zenginleşmeye, köleci devlet güçlenmeye başlamıştır. Köleci toplumun ilk evresinde, üretim ilişkileri üretici güçleri ilerletirken, sınıfsal farklılaşmalar keskin çelişiklere neden olmadı-ğından sınıfsal çatışma geri plandadır.

Angarya işlerde çalıştırılan köleler henüz aralarında savaştırılmıyor sınırsız sömürüye tabi tutulmuyor, arenada -gladyöterlerde- simgeleşen zincirli-damgalı köleler olarak insanlıkdışı davranışlarla karşılaşmıyorlardı. Ama bu dönem kısa sürecek ve çelişkilerin hızla keskinleşeceği, kölelerin sömürülenlerin kitlesel ayaklamalara kalkışacağı dönem gelecektir.

“Sen”lik “ben”lik, yani çalıştıranlar-çalıştırılanlar ayrımı, topluluk üyelerinin mallarını kendi mülkiyetine geçirip, diğer topluluk üyelerini köleleştirenlerin yarattığı bir ayrımdır. Kendi ölüm fermanlarını da bilinçsizce imzalamış oldular. Çünkü sömürücülerin varolma nedenleri aynı zamanda yok olma nedenleridir. Bu bölünme yeniden bir komünal toplum kurulana kadar sürecektir. Artık herkes sadece **“kendi sınıfı”** ile ve **“kendi sınıfı içinde”** dayanışacaktır.

Kölelerin Dayanışması Tarihsel İlerleyişin Yolunu Açan Bir Adımdı

Dayanışma, sınıflı toplumlarla –yani köleci toplumla– birlikte, **her sınıfın kendi içinde örgütlü ve bilinçli bir iç birlikteliğe** dönüşmüş oldu. İlkel insanın beslenme, korunma güdüsünden doğan doğal dayanışma, sınıflı toplumlarda, her sınıfın

diğer sınıf karşısında güçlü olup olmamasını ifade eder. Dayanışması güçlü olan ilişkiler dayanıklı; çıkar birliğine dayanan ilişkiler ise zayıf ve kaybetmeye mahkumdur.

Egemen sınıfların artı ürüne el koymak için kendi içlerindeki çıkara ve sömürüye dayalı dayanışması, sınıfsal bir nitelik taşır; buradaki dayanışma, birbirini **yoketmeye** hazır bir rekabeti de içerir. Sömürülenlerin dayanışması ise, zulme ve sömürüye karşı direnme zemininde bir dayanışmadır. Bunun tarihteki ilk görkemli örneği de köleci dönemde Spartaküs’ün önderlik ettiği ayaklanmadır; kölelerin dayanışması bu ayaklanmayla sınıfsal ve örgütlü bir nitelik kazanmıştır.

Bir avuç sömürücü köle sahibinin “dayanışma” içindeki egemenlik sistemi, binlerce kölenin dayanışma içinde örgütlü bir karşı koyuşuyla ilk büyük darbesini de almış oldu. Kölecilik temellerinden sarsıldı.

Spartaküs’ten önce de sömürülenlerin kendi içinde dayanışma sergilemeleri doğaldır. Fakat ilkel topluluktaki doğal dayanışmayı ortadan kaldıran kölecilik karşısında Spartaküs ayaklanması hem dayanışmaya sınıfsal bir karakter kazandırmış, hem de sonraki kuşakların unutamayacağı bir bilinç oluşturmuştur. Artık dayanışma, egemen sömürücü sistemlere karşı ezilenlerin varlık koşulu, yaşam kültürü, düşünce tarzı anlamını taşımaya başlamıştır. Avrupa’dan Osmanlı’ya, Rusya’dan Asya’ya, Uzak Doğu’ya, Afrika’ya kadar bin yıl bo-

yunca meydana gelen köle ve köylü ayaklanmalarını, bu çerçevede ele almak gerekir. Bu ayaklanmalar, günümüzdeki anlamda bir örgütlülüğün çok, halkların kederde ve sevinçte, acıda ve isyanda birlik-teliği temelinde geliyordu.

Egemenler bireycidir ve sadece kendi bencilce çıkarlarını düşünürler Ne zaman ki bu çıkarları tehlikeye girer o zaman zorunlu olarak “dayanışmaya” yönelirler. Ama öz olarak dayanışma, sömürücü egemenlerin ideolojisine aykırıdır Bunun tam tersi olarak ise sömürülenlerin kaybedecekleri haksız bir şekilde elde ettikleri servetleri olmadığından, birbirleriyle aynı durumda olduklarından dayanışmaları uzun solukludur. “Komşusu açken kendisi tok yatan bizden değildir”, “Komşu komşunun külüne muhtaçtır” atasözleri binlerce yıllık kültür birikinin ifadesi olarak bugünlere taşınmıştır.

Sınıflı toplumlarda sömürülen milyonların bilinç düzeyleri farklılık gösterse de yoksullukları ve zulme uğramaları ortaktır Bunun için birbirlerinin acılarını, sevinçlerini, yoksulluklarını anlıyor ve undan aynı acıları yaşamış olmanın bilinciyle ıstıraplarını dindirebilmek için tepki geliştirdiler. Her tepki yeni dayanışma örneklerini doğurdu. Mesela Anadolu toprakları imeceyi yarattı, “yarın yanağından gayrı her şeyde

Yoksulluğun, açlığın kendiliğinden isyanlara ayaklanmalara dönüşüp yoksulların kurtuluşunu sağladığını kimse idida edemez. “İsyanların” kendiliğinden geliştiği koşullarda da başarı şansının yok denecek kadar az olduğu biliniyor. Zaten aksi gelçeli olsaydı, bugün sadece açlık nedeniyle hergün 24 bin insan ölmezdi.

her yerde hep beraber” diye yazdı. “Tanrı misafiri” kavramını yarattı. İlkel toplumlar da da misafir ağırlamak önemli bir yer tutmuştur. Sınıflı toplumların doğuşu insanın insana güvenini yoketmek üzereydi. Ancak, kendisi de yokla aç kalan, çeşitli zamanlarda yiyecek tek lokma bulamayan Anadolu halkı bu sorunları yaşayan başka insanları gördüğü zaman el uzatıyordu. (Ortadoğu, Asya, Uzak Asya toplumlarında misafir perverlik dayanışma örneklerindendir) kendisiyle zor durumda olan insanlar arasında bulduğu ortak noktalar vardı. Zor durumda olanı evine aldı, doyurdu, yatırdı, sorğu sual etmedi...Buradan doğan duygu, paylaşımcı davranışlar insanları mutlu ediyordu, güçlendiriyordu. Zamanla sevinçler ve daha başka acılar da paylaşılmaya, dayanışma konusu olmaya başladı.

Biz yine köleci toplumdan devam edelim.

Köle sahiplerinin yerini feodal beyler aldığında feodalizmde (toprağa dayalı üretim biçimi) bir avuç egemen karşısında yüzbinlerce serf (köylü) vardır artık. Haftanın belli günleri kendisi için, diğer günler ise feodal beyler için çalışan yarı özgür-yarı köleydi serfler. Aynı işi yapan, aynı sorunları yaşayan, aynı sömürücü tarafından baskıya uğrayan, toprakla birlikte alınıp satılabilen serfler.. Feodal toplumda sürekli köylü ayaklanmalarının yaşanması sömürünün biçiminde yatmaktadır Binlerce köylü yarı aç-yarı tok yaşarken gözleri önünde sefahat süren feodallere öfke duymamaları imkarsızdır Komün tarzı düşünce ve hareketlerin çekirdek halinde ortaya çıktığı, geliştiği, ideolojik kültürel olarak şekillendiği toplum feodalizmdir.

İlkel toplumda dayanışma, doğa karşısında mücadelede somutlanır Köleci toplumda ise köle sahiplerinin sömürüsüne karşı ayaklanan kölelerin dayanışmasına; feodalizmde ise köylüler arasındaki dayanışmaya dönüşmüştür. Burada dayanışma “tekil” bir dayanışma değil

Buraya spot konulacak

aynı şartlar içinde yaşayan büyük insan topluluklarının tarihsel dayanışmasıdır

Bu durumda kapitalist topluma geçmeden önce dayanışmayı tekrar tanımak bir zorunluluktur. Dayanışmayı, **bir sınıfın diğer sınıf karşısında sergilediği ortak tavır, ortak davranış kültürü ve sınıfların kendi içindeki sosyal katmanların hayatta kalmak için sergilediği ortak davranışların toplamı** olarak ele alabiliriz. **Dayanışma, sınıfların kendi içindeki kader birliği** dır. Burjuvazi üretici güçlerin önünde engel olan feodalizmin tasfiyesi ve kendi iktidarını kurmak için hem kendi içinde birlik halinde bir politika izledi, hem de işçi ve köylüler arasında dayanışmacı hareketlere önderlik etti. Aksi halde feodalleri tek başına alt edemezdi. Sayısı az olsa bile örgütlü hareket eden ekonomik imkanları elinde bulunduran burjuvaziye kitle gücü gerekiyordu. Feodallerin silahı ordularının karşısında ilkel-araç gereçlerle silahlanmış devasa büyüklükteki aç, yoksul, zulüm görmüş öfkeli bir ordusundan daha güçlü olamazdı feodaller.

Burjuvazinin Hainliği, Dayanışmaya Düşmanlığı

Burjuvazi iktidarı ele geçirip iktidarını geliştirdikçe gericileşmede başladı. Kendi içinde daha güçlü örgütlü yapılar oluşturan burjuvalar, çoğunluğu oluşturan açlar ordusunun örgütlülüğünü dayanışmasını taşıdığı potansiyeli yoketmeye yöneldi. İşçi ve köylüler arasındaki dayanışma kültürünün önünü almak için her türlü yasal ve yasadışı düşmanca oyunlar sergilendi.

1800'lü yıllardan itibaren kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı ayaklanmaları, köylülerin isyanları ve burjuvazinin katliamları, sınıflar arası uçurumu derinleştirdi. Burjuvazi ve proletarya arasındaki sınıfsal dayanışma kalın çizgilerle ayrıldı. Onbinlerce işçi açlıktan ölmek uğruna ayaklanırken, burjuvazi sömürünün devamı için bu

ayaklanmaları kanla, vahşetle bastırıyordu.

Kapitalizmin azgın sömürüsü altındaki işçiler çaresiz durumdaydı. Günde 16-18 saate kadar çalıştırılan çocuklar, kadınlar, çok düşük ücretlere mahkum ediliyorlardı. Yarı aç, yarı çıplak yaşıyorlar harabe gibi yerlerde kalıyorlardı. Bu koşullar milyonlarca işçinin kaderini ortaklaştırıyordu. Bu koşulların değişmesi için, daha iyi şartlar için mücadele etme gereği işçilerin toplu ayaklanmalarına yol açıyordu. Başlangıçtaki ayaklanmalar **açlıktan ölmekle bir kurşunla ölmek arasındaki tercihe** dayanırken her ayaklanma yeni tecrübeleri biriktiriyordu. Girilen çarpışmalar, işçilerin biraraya geldiğinde burjuvaziye yaydığı korkuyu da açığa çıkarıyordu. Bilinçsiz sınıf dayanışması bilinçli bir sınıf dayanışmasına evrilirken meşru örgütlenmeler de oluşmaya başladı. Burjuvazinin bu örgütlenmeleri yasaklayıp işçilerin dayanışma ve mücadele örgütü olan sendikalar bu kanlı savaşların, kanlı vahşetin kazanımlarından biridir. Bu nedenle burjuvalar çeşitli örgütlenmelerde somutlanan bu dayanışma geleneğini etkisizleştirmek, yoketmek için çalışır. Burjuva işçilerin dayanışmasına, dayanışma örgütlerine düşmandır. "Her koyun kendi bacağından asılır" diyen burjuvalar, kendinden başkasını düşünmeyen bencil, örgütsüz işçiler görmek ister. İktidarlarını devam ettirmenin yolunda **yanışmanın kökünü kazımaktan** geçtiğinin bilincindedirler.

Kapitalizm dayanışma terimini bu sı-

nıfsal çatışmalarla kendi temellerine oturtmuş oldu. Marks **“Dünyanın bütün işçileri birleşin”** çağrısıyla “Enternasyonal Dayanışma”yı hedefe dönüştürdü. Enternasyonal dayanışma, sosyalizm düşüncesi, sınırları, burjuvazinin yapay ayrımlarını ortadan kaldıracak din, dil, ırk, mezhep ayrımıyla ezilenleri bölüp parçalayan, sömüren, ideolojileri yerle bir edecek dayanışmayı da ilan etmiştir. Sosyalizm, bu süreçle birlikte tüm emekçilerin dayanışma ve paylaşım ideolojisi olarak tarih sahnesinde yükselmeye başladı. İlkel insanın beslenme, barınma üreme güdüsüyle doğa karşısında bilinçsizce sergilediği dayanışması, sosyalizmin yol göstericiliğiyle insanın insan tarafından sömürülmesine karşı bir silah oldu. Üreten, çalışan insan, hem doğaya, hem de asalak sömürücü sınıflara karşı örgütlü, bilinçli bir şekillendirmeye başladı. Bu amaç doğrultusunda gerçekleşen 1871 Paris Komünü 69 günlük ömrüne rağmen ilk önemli örnektir. Artık tüm ezilenlerin dayanışma içinde yaşayabileceği bir toplum doğuyordu. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi bu yanıyla tarihsel bir adım olmuştur.

Kapitalizm Bireycileştirir, Yozlaştırır

Özel mülkiyete dayalı toplumlarda “toplumsal dayanışma” ve paylaşım mümkün değildir. Toplum tüm insanları, tüm sınıfları kapsayan bir kavramdır kavramdır.

“Toplumsal dayanışma” kavramı ülkemizde oligarşinin resmi ve sivil kuruluşları aracılığıyla sıkça kullanılıyor bu sıralar AKP iktidarının çok sık kullandığı “dayanışma” “paylaşım”, içi boşaltılmış, sınıfsal özelliği gizlenen, kitleleri zengin-fakir ayrımına alıştıran ve sadaka (Zekat) kültürünü meşrulaştıran bir terim olarak kullanılıyor. Egemen sınıflar (ülkemizde oligarşik iktidar) ezilen halkların kendi arasındaki dayanışmayı engellemeye çalışmaktadır. Çünkü “özgür birey” yalanlarıyla yönetilen halklarının görüldüğü gibi özgür ol-

madığını ortaya serecek olan dayanışma kültürüdür.

Burjuvazinin emekçi sınıfları sömürmeye devam edebilmesi devlet örgütlenmesiyle gerçekleştirilir. Devlet bürokrasisi, ordu, polis, MİT, istihbarat kurumları, sevil faşist örgütlenmeler, burjuva partileri vb. Baskı-zor aygıtları olur burju mülkiyetinin devamı için seferber edilir. Kapitalizmde tüm araçlar, kurumlar, kuruluşlar, alt yapı-üst yapı, burjuva çıkarlarına göre biçimlendirilmektedir. Kapitalistler için temel hedeflerden biri ezilen çeşitli sınıf ve tabakaların örgütlü dayanışmalarını yoketmektir. Her sınıfın ayakta kalması bu ilkede düğümlenmektedir. Kapitalistlerin bu ilkesi ezilen halkların ezip geçmesi gereken bir duvardır.

Kapitalist üretim ilişkilerinin devamını sağlayan üst yapı kurumları; hukuk, bilim, felsefe, din, eğitim, kültür halkların önüne örülen duvarların en önemlileridir. Burjuva bilim adamları dayanışma veya bencilliğin **“genlerimizde olduğunu”** ispatlamaya, kabullendirmeye çalışırlar. (Burjuvaların yardım kulüpleriyle şirinlik gösterisinin nedeni bu olsa gerek, genlerindeki yardımlaşma duygusunun onları harekete geçirdiğine bu tiyatro sahneleriyle inanamamızı bekliyorlar) Din aracılığıyla da zenginlerin fakirlere yardım etmesi öğütü verilir.

İdealist felsefenin kalemşözü burjuva filozoflar (!), tembellerin fakir ve yoksul olduğunu anlatıp dururlar. Eğitim ise sınıfsal farklılıkları, çelişkileri gizlemeye yöneliktir.

Ders kitaplarında dayanışma, bir yaşlının trafikte karşıdan karşıya geçmesine yardım etmeye indirgenmiştir.

Devletin yardım kuruluşları dışında işçi ve emekçilerin kendi dayanışma birlikleri varsa (Mesela Halk Meclisleri, Halk Komiteleri vb.) hukuk yasakları, burjuvalarınkine ses çıkarmayacak şekilde düzenlenmiştir. (17 Ağustos 1999 Marmara depremde devrimcilerin dayanışma çadırları

Buraya spot konulacak

yüzlerce çevik kuvvet polisince basılmış ve devrimciler gözaltına alınmışlardır. Bu şekilde pek çok örnek var)

Örnekler çeşitlendirilebilir...

İlkel insanın dayanışmasını anlatırken “ben” düşüncesinin, özel mülk edinme hırsının olmadığını, doğaya karşı mücadele ettiğine değinmiştik. 21. yüzyılda zenginlikleri bir ülkeyi satın almaya yetecek kadar yüksek olan 15 isim öne çıkmış. Bu 15 isim bir avuç egemen içinde en irileridir. Emperyalist amerika’nın, dünyanın en zengini ünvanını taşıyan Bil Gates’inin serveti 50 milyar dolar... 140 ülkenin ayrı ayrı yurtiçi gelirine eşdeğer... Bir Kosta Rika’yı satın alabilecek güçte olmasının yanında, yatırımları, hisse senetleri, siyasi nüfuzuyla kapitalist dünyanın motor güçlerinden biri. Bu şekilde dünyada öne çıkan 400 tekel var. Bir milyar insanın açlığının sorumlusu olan 400 tekelci...

400 tekel... 6,5 milyar insan içinde bir avuç bile denilemeyecek kadar küçük bir orandaki zenginler.. İlkel toplumdan bugüne kadar toplumların tüm birikimlerini, doğanın yeraltı yerüstü zenginliklerini keyfince kullanan 400 tekel.

Bireyci düşünceye alıştırılan kitlelerin bencil, (birbiriyle rekabet ederken her türlü ahlaksızlığa, yokluğa başvuran) rekabetleri üzerinden kapitalizm kendisine soluk borusu açıyor. Bu soluk borusunu tıkayıp çoğunluk olan emekçilere insanca yaşam sunmanın yolu tekelcileri altarmekten ve **tekellere karşı yoksulların dayanışmasını sağlamaktan** geçiyor.

Halkın içinde yeralıp da birbiriyle rekabet edenlerin bilinçleri körelir. Sınıfsal veya en basit haliyle grupsal bir düşünce ve tavır bütünlüğü içinde davranamazlar. Bölünmüşlük, parçalanmışlık, atomlarına kadar dağıtılmış olmak, bencillik burjuvazinin sömürü politikaları karşısına dayanışma refleksini önler. Ama Marksist-Lenistler sınıf mücadelelerine en olumsuz pencereden bakmazlar. Ezilenlerin gelece-

ği ve tarihi umutsuz ve çaresiz değildir. Dayanışma kültürü geleceğin toplumu, mücadelenin içinde şekillendiren devrimcilerin örgütlü mücadelesiyle yaşam buluyor.

Halkların Dayanışması Sayısız Biçimde Gerçekleşir

Halklar çeşitli durumlarda zorluklarla başa çıkabilmek için bir çok dayanışma örnekleri geliştirmişler ve bunları gelekselleştirmişlerdir.

17 Ağustos 1999 Marmara depremi olduğunda dünyanın dört bir yanından halklar depremzedelere yardım ulaştırmaya çalışmıştır. Doğal felaketler karşısında halkların bu dayanışma örnekleri emperyalist ve işbirlikçileri aracılığıyla yapıldığından dayanışmalar yerine ulaşmadan talan edilmektedir. Dünyanın dört bir yanından gönderilen yardım paraların Türkiye devletinin memur maaşlarını ödemekte kullandığını bir bürokratin ağzından duydu. Halkların dayanışma örnekleri sınır tanı mazken, faşist devletlerin duvarlarını aşamıyordu.

Enternasyonal dayanışma örnekleri faşist devletlerin sınırlarını ve duvarlarını tanımayan örneklerdir. Küba’lı Beşlerle Dayanışma Komiteleri, Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu (UTMP), Filistin Halkıyla Dayanışma Komiteleri... Dönemsel veya uzun vadeli dayanışma pratikleridir. Ölümler, yıkımlar, baskı, zulüm, halk-

lar arasında dayanışmayı arttıran etkenlerdir. Ancak elbette olması gereken, bir anlamda gelişmelerin belirlediği bu “kendiliğinden” veya “zorunluluk”la gelişen dayanışmayı, hem uluslararası düzeyde hem kendi ülkemizde **örgütlü, sürekli, sistemli ve kurumsal** hale dönüştürebilmektir. **Örgütlü, sürekli, sistemli ve kurumsal;** dayanışmayı, salt maddi anlamından çıkarıp, onu siyasallaştıracak, halkların gücü haline dönüştürecek olan bu unsurları taşıyan bir dayanışmadır.

Dayanışmanın ülkemizde hem geleceksel, hem mevcut örgütlenmeler çerçevesinde çeşitli biçimleri vardır.

Büyük ölçüde unutturulmuş olan imece kültürüne bu anlamda burada kısaca değinebiliriz. Köylüler tek başlarına altından kalkamayacakları tarla işlerini imece yoluyla kolayca yaparlardı. Birlikte sırayla tarlaların sürümü, ekimi ve ürün alma işlemlerini yaparlardı, bu sayede hem işleri kolaylıkla halledilir, hem de verim artardı. Dağınık olan **emek gücü biraraya geldiğinde** harcanan emek ve zaman azalıyordu.

Düğün, cenaze gibi sevinçli (veya hüznünlü günlerde ölünün evine baş sağlığına gitmek) maddi manevi destekte bulunmak, en azından bir kap yemek götürmek halkımızın köklü geleneklerindedir. Düğünlerde de aynı şekilde gelin ve damada hediye vererek (takılar) hayata daha iyi koşullarda başlamaları sağlanmaktadır.

Halkın çeşitli kesimlerinin ekonomik demokratik örgütlülükleri aracılığıyla sağladıkları dayanışma, hali hazırda en yaygın dayanışma biçimidir ve alabildiğine de geri bir düzeydedir. Bunlar, sendikalar, odalar ve çeşitli yöresel dernekler gibi işçilerin, serbest meslek sahiplerinin ya da bütün olarak ezilenlerin, sömürülenlerin sömürenler karşısında kendilerini savunmak, haklarını almak için oluşturdukları kurumlardır. Emekçiler örgütlü oldukları oranda güçlüdür. Örgütsüzlük; birlikte hareket etme ruhu ve bilincinden yoksunluk, güç-

süzlüktür. Aynı sorunları yaşayanlar birbirlerinin acılarını sevinçlerini de aynı oranda hissederek. Kapitalist üretim ilişkileri ve özellikle oligarşinin iktidarını koruma amaçlı yozlaştırma saldırıları ile yoketme politikalarına karşı devrimciler dayanışma kültürünü yaşatmaya ve yaygınlaştırmaya çalışıyor. Sadece, zorlu anlarda dayanışmayı değil hemen her alanda birbirine sahip çıkmayı, paylaşmayı, destek olmayı bir yaşam ve düşünüş tarzı haline getirmektedir aslolan. Bu dayanışma ve paylaşım anlayışı “Yarin yanağından gayrı paylaşmak için herşeyi” cümlesinde özetlenir.

Faşist teröre, patron sömürüsüne, devletin her türlü saldırısına karşı dayanışmayı geliştirmek **devrimcilerin sorumluluğundandır**. Çalışan, üreten, emek safeden, alınteri dökenin hakkını arayabilmesi, saldırıları engellemek için sınıfsal refleks gösterilmesi, asalaklara karşı direniş ve mücadelenin etkili olmasının yoludur dayanışma. Devrimciler bunun bilinciyle hareket ederek ev kadınlarını, öğrencileri, köylüleri, esnafı, işçileri, memurları, işportacıları, pazarcıları... hem kendi mesleklerinde, iş alanlarında meşru örgütlenmeleriyle biraraya getirmeyi hedeflerken, hemde hepsini tek bir örgüt çatısı altında mücadeleye sevk etmeye çalışır. Halk kesimlerinin kendi içinde ve birbirleriyle ilişkisini ve dayanışmasını sağlarlar.

12 Mart 1995 yılına Gazi Mahallesi’nde kontrgerillanın katliam saldırılarına karşı direnen, savşan, barikatlarda nöbet tutan, onbinler buna örnektir. Gazi katliamından sonra örgütlenen Halk Meclisleri buna örnektir.

Halk Meclisleri’nin toplu sünnet, çalışmaları, halklar arasındaki önyargıları törpüleyip, dil-din, mezhep ayrımlarını etkisizleştirip dayanışmayı üst boyutlara taşıyacak çalışmalardır.

Gecekondu yıkımlarında barınma hakkının korunması amacıyla “Yıkımlara Karşı Gücümüz Birliğimizdir” kampanyası, 1994’lerde “zama Zulme Karşı Ayağa

Kalk” kampanyası, “Uyuşturucuya, fuhuşa, harsızlığa, çeteleşmeye izin vermeyeceğiz” çalışması da dayanışmayı, birliği, beraberliği arttıran sınıf dayanışmalarıdır Halk örgütlenmeleri, veya demokratik kitle örgütleri aracılığıyla yapılan sağlık taramaları, aşevleri, toplu sünnetler, halk kütüphaneleri, gıda yardımları gibi örgütlenmeler, zayıf ve yetersiz kalabilir; ama açlığın, yoksulluğun, bireyci yaşa tarzının alabildiğine arttığı koşullara kitlelere umut veren, dayanışmayı en azından hissettiren çabalardır.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, dayanışma kültürünü, yukarıda saydığımız ne denlerden dolayı istemezler. Sınıfsal dayanışma örnekleri, sendikal faaliyetler, halk meclisleri veya meşru örgütlenmeler kapitalistlerin huzurunu kaçıtır Bu nedenle dayanışmanın düşmanıdır

Dayanışma, emperyalist-kapitalistlerin çarpıtmaya çalıştıkları gibi **insan doğasına ters** değildir. Emperyalist-kapitalistler, burjuva ideologları insanın “**doğal olarak**” bencil olduğunu, bireyciliğin, bencilliğin insanın doğal yapısında bulunduğunu, bu nedenle de paylaşımcı, dayanışmacı bir toplum düzeninin hiçbir zaman mümkün olamayacağını söylerler Halkı böyle kandırmaya çalışırlar. Tabiki bilim bunun tam tersini ispatlamıştır. İnsan sosyal bir varlık denir. Sosyal varlık olmanın birinci koşulu paylaşımcı, dayanışmacı olmasıdır. Tarih insanın doğal olarak dayanışmacı olduğunu fakat egemenlerin egemenliklerini sürdürürebilmeleri amacıyla bencilliği geliştirdiklerini ispatlamıştır. Kapitalizm “**insan insanın kurdudur**” der. Hayır, **insan insanın dostudur**. İnsanların birbirine çelme takması, birbirine aşağılaması, birbirinin kuyusunu kazması, insanın doğasında değil, **kapitalizmin doğasında** vardır. İnsanın doğası sosyalizmdir.

Bugün üretim insanlık tarihi boyunca en toplumsal boyutuna ulaştığı halde neden paylaşma, dayanışma kültürü zayıfla-

... olması gereken, bir anlamda gelişmelerin belirlediği bu “kendiliğinden” veya “zorunluluk”la gelişen dayanışmayı, hem uluslararası düzeyde hem kendi ülkemizde **örgütlü, sürekli, sistemli ve kurumsal** hale dönüştürebilmektir. **Örgütlü, sürekli, sistemli ve kurumsal**; dayanışmayı, salt maddi anlamından çıkarıp, onu siyasallaştıracak, halkların gücü haline dönüştürecek olan bu unsurları taşıyan bir dayanışmadır.

maktadır? Üretimin toplumsallaşması, üretim ilişkilerine tüm toplum katılması beraberinde paylaşma ve dayanışma kültürünün daha da güçlenmesini sağlamalıdır. Ortada bir **çelişki** bulunduğu açıktır

Bu çelişkilerinin adı, kapitalist üretim tarzı ve bunun bir parçası olan burjuva ideolojisi. Üretimin olabildiğine toplumsallaşmasına rağmen üretim araçları bir avuç asalağın tekeline birikmektedir. Bu bir avuç asalak (tekelci burjuvazi) üretim araçlarının mülkiyetini koruyabilmek, bu yolla milyarlarca insanı sömürebilmek için halkların dayanışmacı kültürüne saldırmakta, yoz, bencil, bireyci, başkalarının emeğini sömürmeyi doğal ve meşru gösteren bir kültürü pompalamaya çalışmaktadır. Bugün dünyada milyarlarca insan açlık sınırında yaşarken, bir avuç asalağın saltanatlarını koruyabilmelerinin temel nedenlerinden biri ve en önemlisi, halkların dayanışma kültürünün zayıflatılmış olmasıdır.

Dayanışmaya Ve Birleşmeye Düşmanlığın En Üst Boyutu: TECRİT!

Emperyalistlerin düşmanlıklarını sistemli olarak sergiledikleri alanlar, askeri kışlalara dönüştürülmüş üniversite kampüsleri, fabrikalar, ve bizzat zulüm mekanizmasının bir parçası durumundaki karakollar, mahkemeler ve en nihayetinde ha-

pishanelerdir. Emperyalizmin **“böl-parçala-yoket-birbirine kırdır”** politikası sınıflı toplumların ortaya çıkışından bu yana egemen sömürücü sınıfların temelyöntemlerinden biri olmuştur. Bugün ise bu temel yöntemi, teknolojik, fiziki, ekonomik, askeri tüm güç ve avantajlarını kullanarak hayatın her alanına yapmış, Guantonama’da, Ebu Garip’ta, Bagram’da, F Tipi-leri’nde uyguladıkları tecriti, okullardan fabrikalara, gecekondu semtlerinden işyerlerine kadar her yerde hayata geçirmek istemektedirler.

Gerici faşist iktidarların eğitim-öğretim proqramlarıyla beyni felce uğratılan, mantıklı-bilimsel düşünmesi engellenen gençler, üniversitelerde hapisane hayatı yaşamaktadırlar. Düşünmesi istenmeyen, robotlaştırılmış bencil bireyler olarak yetiştiriliyorlar... 20 yaşına gelenler gençler askeri kışlalarda “asker toplum” ideolojisiyle, “vatan millet” yalanları ile düzenin itaatkar köleleri haline getirilmek istenir. Bu da yetmez: emekçiler fabrikalarda ağır çalışma koşulları, günlük 8 saati çok aşan iş dayatmalarıyla çöküntüye uğratılırlar ya da işsiz bırakılarak açlıkla “terbiye” edilmeye çalışılırlar En ufak hak hukuk talebinde bulunanlar ezilir, işsiz bırakılır veya mahkemelerde süründürülür; F Tipi tecrit hücrelerinde yıllarca onursuzluklara boyun eğmeleri dayatılır Kişiliksizleştirme, hayatın her alanında faşist devlet görünen-görünmeyen eliyle uygulanır... Köleci toplumdan emperyalizm çağına kadar sömürücü bir avuç egemen sınıfın yönetme-boyun eğdirme inceliklerinin toplamıdır **TECRİT!**

Tecrit; **yalıtma, ayırma, bölme, izole etme, temas ettirmeme, parçalama, dağıtma...** özcesi bireyler arasındaki dayanışma ve paylaşımın, sınıfsal özüyle, bira raya gelmenin imeceyle hareket etmenin omuz omuza bir hedefe yönelmenin düşmanıdır Tecrit.

Bu kelimenin panzehiri **dayanışma-dır**: Karşı-devrimci **TECRİT**’e karşı dev-

rimci politikanın bir ayağı **DAYANIŞMA**’dır. Yapmamız gereken, emperyalistler neyi yoketmek istiyorsa onu hayata geçirmektir. Tecrite, “böl yönet”e karşı, her koşulda, herşeye rağmen dayanışma diye-bilmektir. Kolektivizmde, komünde ısrar edebilmektir. Tecritin özü **“ben”** düşüncesi-yken, tecriti mezara gömecek olan da **“biz”** düşüncesidir. İlkel insanın bilinçsiz davranışı olan toplu hareketi; tecrit gibi insanı hayvanlaştıran bir politika karşısında bilinçli bir birlik ve dayanışma hareketine dönüşmek durumumdadır.

Tecrit bu nedenle sadece hapisanelerle sınırlı değildir Halkın hemen her kesimine dayatılıyor İşçi-köylü, ev kadını-çalışan kadı, kadın işçi-erkek işçi, alevi-sünni, hristiyan-müslüman, Türk-Kürt / Türkler kendi içinde, Kürtler kendi içinde): Büyük kentlerde Sivash, Urfahsı...olarak;Urfahsı lar kendi içinde kısacası bölüp paçlamak sınırsız....Çünkü her türlü iletişim olanakları,yasallık adı altındaki “haydut” öğütlenmeler, mafya-kontrgerilla faaliyetleri egemen sınıfın hizmetinde.

Tecrit sömürünün devamı için kullanılıyor. Amerikan emperyalizminin, Avrupalı emperyalistlerin en sık başvurduğu yöntemdir bu. Tüm ezilenlerin ortak düşmanı başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerdir. Emperyalist şirketler köleci toplumdan bu yana devraltıkları sömürücü iktidarlarının devamı uğruna ezilenlerin her türlü dayanışmasına baskıyla, katliamla, işkenceyle, yoketme yöntemleriyle saldırıyor: Tereddüt etmeden...ABD ve tüm emperyalistler ezilenlere düşmansa; tüm ezilenler için de **ortak düşman** Amerika ve tüm emperyalistlerdir. **Ortak düşmana karşı ortak mücadele için tüm ezilenlerin dayanışması zorunlu ve gereklidir.**

Dayanışma işte bu noktada sadece yiyecek, giyecek, ilaç gibi unsurların ötesinde, siyasal, sınıfsal, ve doğrudan halkların geleceğini ilgilendiren bir anlam taşır.

Açlığa yoksulluğa, zulme, sömürüye karşı koyabilmenin, insan gibi yaşayabil-

menin birinci ve zorunlu koşulu EZİLENLERİN DAYANIŞMASININ GEREKLİLİĞİDİR. Ezilen milyarlarca insan “ben” yerine “biz” dediğinde, dayanışma içinde hareket ettiğinde bir avuç asalak yok olup gidecektir. Sömürü düzeni ancak bu şekilde yokedilebilecektir. Ve insan o zaman gerçek anlamda insanca bir yaşama kavuşabilecektir.

Dayanışma, Savaşmaktır!

Dayanışma acıma duygusundan kaynaklanan bir **iyilikseverlik** değildir. Dayanışma savaşmaktır. Burjuvazi, “*hepimiz kardeşiz*” yalanını uyduruyor Yok böyle birşey. Burjuvazi, İsa, Musa, Muhammet adına her gün hala halkları uyutmak için bu çağrını yükseltiyor

Oysa biz, “DÜNYANIN BÜTÜN PROLETERLERİ BİRLEŞİN” diyenlerin, “Zincirlerinizden başka kaybedeceğin birşey yoktur. Ama kazanacağımız koca bir dünya var” diyenlerin sesine kulak veriyoruz.

Bu çağrındaki “BİRLİK” savaştır. Bu çağrındaki “BİRLİK” meydan okumaktır

Kapitalizmde dayanışma yoktur. Mali dolandırıcılık vardır Adam kayırma vardır Birbirinin kuyusunu kazma vardır Birbirinin sırtına basarak yükselme vardır Düzenin efendilerine kölece bir itaat vardır.

Kapitalizmde yönetirken yağmalayan, yağmalarken yöneten iğrenç aç gözlülükleri esastır. Dayanışmada emek üretkenliği vardır. Bu emek üretkenliği müthiş bir yaratıcılığın önünü açar Dayanışmada **gönüllülük** vardır. Gönüllülük, yüksek bir bilinçle son derece büyük girişkenliklerin önünü açar. Dayanışmada ruh ve duygu birliği vardır. Örgütlü olmanın yaratıcılığı, ideolojik ve siyasi bilinçle birleştiğinde halkın eline **yenilmez bir güç** verir.

Dayanışma, deneyim yeni geleneklere yeni olan girişkenliği enerjiyi birleştirir. Bu da halkı zenginleştirir.

Kapitalizmde ise **rekabet** esastır. Rekabette ise yeni enerji ve deneyimin birleşmesi mümkün değildir. Çünkü başkalarının kötü olmasına göre bir diğeri iyidir Birlikte iyi olunamaz. Bu, rekabetin özüne aykırıdır

Dayanışmada esas olan bireysel yetenek değil, kolektivizmin ortaya çıkardığı **toplumsal zenginlik** esastır.

Dayanışmada kapitalizmin “göz kamaştırıcı” bireysel çalışması yerine, yüksek verimli **toplu çalışma** vardır.

Dayanışma insanın bilincini çok büyük çapta geliştirir. Çünkü insan, dayanışma sayesinde, “*hepimiz tek başımıza hiçbir, toplanınca gücüz*” gerçeğini dolaysız yaşar.

Kapitalizm karşısında birey yalnız ve silahsızdır Onu kurtaracak olan yalnızca **birlik ve mücadele**dir. Sadece sınıf savaşı ile insan emeğinin ve insan zekasının en büyük başarıları elde edilir. Sadece sınıf savaşında emek ve zeka, hiç bir engele uğramaz. Bireysel çıkarlar da, halkın çıkarları da sadece sınıf dayanışması ile korunabilir. Sadece ortak mücadele ile birlikte savaşarak kazanılabilir ve savunulabilir. Bu nedenle dayanışma savaşmaktır. Emperyalizmin “**böl ve yönet**” politikasına karşı biz **birleşmeli, dayanışmalı ve direnmeliyiz**.

Dayanışmayı örgütlemek, bilinçlendirmektir. Dayanışmayı örgütlemek, halkı düşüncede ve maddi olarak güç vermektir. Dayanışma örgütlenmektir. Dayanışma birleşmektir. Dayanışma birleşen halkın birlikte savaşıdır. İşte bu nedenle halkın dayanışmasını örgütlemek, “*olsa da olur, olmasa da olur*” türünden yaklaşabileceğimiz bir sorun değildir.

Reformist Ve Oportünist Solun KİTLE ÇALIŞMASINDAKİ Çarpıklıklar

- ◆ Stratejik çizginin önemi nedir?
- ◆ Kitlelerden kopuk olan kim?
- ◆ Kiteselleşme gerekçeli legalizmin iflası
- ◆ Farklı tercihler, farklı çalışma tarzlarıdır
- ◆ Kitlelerden öğrenmeyenler, kitlelere öğretmez
- ◆ Kitlelerin anlamadığı dille kitlelere yabancı eylem biçimleriyle ne sonuç elde edilebilir?
- ◆ Halka güvenmeyenler, halka gitmez, gidemezler.
- ◆ Halka gitmeyene de, halk gelmez!

Marksizm-Leninizm, toplumsal gelişimin nesnel yasalarını çözümlemiş ve toplumsal dönüşümleri sağlayacak olan devrimlerin maddi temellerini ortaya koymuştur. Devrim, bu maddi temel üzerinde devrimci bir partinin kurmaylığında örgütlenen halkın mücadelesi ile gerçekleşecektir.

Çağımız emperyalizm ve proleter devimler çağıdır diyen Lenin, kapitalizmin genel ve kesintisiz bunalıma girdiği emperyalizm döneminde devrimin nesnel koşullarının tüm dünyada var olduğunu belirtirken, devrimin emperyalist zincirinin en zayıf halkasında gerçekleşeceğini de öngörmüştür. Bu öngörüsünde de yanılmamıştır

Emperyalist zincirin en zayıf halkalar, emperyalist sömürü ve baskının dizginsiz sürdüğü sömürge ve yeni-sömürge ülkelerdir. Dünya nüfusunun altıda birinin açlık sınırında yaşadığı ve bu açların tamamına yakınının sömürge ve yeni-sömürgelerde olduğu; milyonlarca insanın yoksulluk girdabında yaşam mücadelesi verdiği, emperyalist terörün en üst boyutta yaşandığı bu ülkelerde mücadele açısından en önemli sorun, halkların **örgütsüz ve dağınık** olmasıdır

Emperyalistler askeri, siyasi, ekonomik her alanda güçlü örgütlenmelere sahip olmanın dışında, kendi aralarında da birlikler oluşturmuş durumdadırlar. NATO, İMF, DB, BM gibi kurumlar ile hem kendi aralarındaki ilişkileri gidermeye çalışıyor ve hem de, halklara yönelik sömürü, soygun, terör politikalarında güçlerini birleştiriyorlar.

Kendileri bireşen emperyalistler, halkların gücünü bölmek, bir araya gelmelerini engellemek, için ise bir çok politika ve taktik geliştiriyorlar.

Emperyalizm, ülkeleri işgal ediyor, yağmalıyor, talan ediyor. Dünyanın dört bir yanında katliamlar, kontra operasyonları, darbeler örgütüyor, kara listeler yayınlıyor, ambargolar, komplolar uyguluyor, tehditler yağdırıyor Tecrit politikasını en üst seviyede uygulayan emperyalizm, şovenizmi, yozlaşmayı körüklüyor. Kendisine karşı savaşı, direnen, boyun eğemeyen, muhalif olan tüm ülkelere, örgütlere, kurumlara ve hatta kişilere kadar saldırı politikalarını devreye sokuyor

Özellikle 90'ların başında sosyalist sistemin yıkılması ile birlikte sömürü, baskı ve sömürde iyice pervasızlaşan emperyalistler, eşi görülmemiş bir hızla tekellerin karlarını büyüttükçe buna bağlı olarak da aynı hızla açlığa, sefaletle itilenlerin sayısı çoğalmaya başladı.

Barınma, sağlık, eğitim ve diğer temel hakları daha pervasızca gasp edildi.

Başta da belirttiğimiz gibi devrimler çağındayız ve bu bilimsel, tarihsel gerçeği emperyalistler “21.yy. ayaklanmalar yüz-yılı olacak” şeklinde ifade ederek sınıf bilinciyle önlemler almaya çalışıyorlar. Böylesi bir gerçekliğin olduğu bu tabloda, sol neden halkları örgütleyemiyor?

Soru çok basit, yalın ve fakat politik anlamda çok önemli.

Halkların **gücünü, öfkesini, birliğini, umudunu** büyütmek, halkın emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesini örgütlemek, solun varlık nedeni ve tarihsel görevi iken; bu görevin yerine getirilmesinde karşılaşılan yetersizliklerin kaynağı nedir?

Stratejik Çizginin Önemi

Emperyalizmi kovup, oligarşinin diktatörlüğünü yıkarak, devrimci halk iktidarı

nı kurmak devrimin temel hedefidir. Bu hedefe ulaşmak için kitleleri kazanka ve savaştırmak Marksist-Leninistler'in önündeki somut görevdir.

Ülkemizde kendisini sol, komünist, sosyalist, Marksist-Leninist olarak tanımlayan onlarca yasal ve yasal olmayan örgüt var. Bir çok siyasi harekette halâ bölünmeler, parçalanmalar devam ediyor, bir iddiayla ortaya çıkanlar yok olurken yeni grupçuklar ortaya çıkıyor.. Bu tabloda, ciddi bir kitle gücü olmayan, kitleleri örgütlemeyen, halktan kopuk, ufku dar, moralsiz, gittikçe eriyen bir sol görünmektedir. Dolayısıyla bu kesimler politikada, taktikte gittikçe sağa savrulan, etkisizleşen bir durumdadır. Kimisi reformist kuldarda düzenle daha çok bütünleşirken, kimisi oportünist anlayış tüm keskin söylemlerine karşın hızla legalizm batağına koşmakta, kimisi de var olan dinamiklerini yitirmektedir.

Oportünist ve reformist solun kitleleri örgütleyememesinin, hemen her dönem kiteselleşmenin uzağında kalmasının, ve esas olarak da ısrarlı bir kitle çalışması yapmamasının (yapamamasının) temelinde devrim iddiasının olmaması veya zayıflığı vardır. Devrim iddiası olmayanların veya iddiası zayıf olanların emek, sabırfedakarlık gerektiren devrimci bir tarzda çalışmaları beklenemez.

Devrim iddiasından uzaklaşıldıkça, devrimden uzaklaşıp düzene yaklaşıldıkça, kitle çalışması için gereken dinamizm de doğal olarak zayıflarken, varolan kitle çalışmaları da nicelik ve nitelik olarak değişir. “Kitesellikleri” de olduğu kadarıyla sıradan düzen örgütlenmelerine ve ilişkilerine dönüşür.

Marksist-Leninist olmayanların, Marksizm-Leninizmin sağ ve sol yorumunu yapanların sosyalizm ve devrim anlayışları ve buna bağlı olarak çalışma ve örgütlenme tarzları sınıfsal gerçeklikten ve hayattan kopuk olur. Bu kopukluk onları daha hızlı olarak ideolojik anlamda sağa başka

bir ifadeyle burjuva ve küçük burjuva ideolojisiyle bütünleşmeye savurur.

Devrim mücadelesinin temelinde iktidarı ele geçirmek vardır. Bu politik savaş ise Marksist-Leninist teori ile belirlenmiş bir strateji ile başarıya ulaşır. Peki devrim stratejisi neyi cevaplar? “ *bir devrimci mücadelenin stratejisi, devrimin başarıya ulaşmak için geçmek zorunda olduğu aşamaları, devrimin hangi hedefe yöneldiğini (Ülkemizde Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devrimi) bu hedefe ulaşma mücadelesinde hangi sınıflara dayandığını belirler ve sınıfları buna uygun bir plan ile düzenler.*” (Haklıyız Kazanacağız)

Görüldüğü gibi strateji ülkenin somut koşullarına göre mücadelenin planını, hedefini, mücadelede yer alacak güçlerin düzenlenişini, mücadelenin yürütülüş biçimlerini belirler. Devrim stratejisi her ülkenin kendi koşullarına göre belirlenir. O ülkedeki sömürünün biçimini, ekonomik, sosyal siyasal ilişki ve çelişkilerini doğru tahlil etmeyen ve buna bağlı olarak çözüm yolunu doğru göstermeyen stratejiler mücadelenin devrim hedefine ulaşması mümkün değildir.

Stratejinin doğruluğu mücadelenin zafere ulaşmasını sağlar. Yanlış stratejilerle devrimin gerçekleşmesi mümkün olmadığı gibi, mücadele zarar görür.

Başka ülkelerin stratejilerini kopyalamak, taklit etmek Marksist-Leninist bir anlayış değildir. O şekilde zafere varılmaz. “*Nitekim bugüne kadar gerçekleşen devrimlere baktığımızda, aynı dönemde gerçekleşmiş olsalar bile, hiçbir devrimin, bir diğerinin aynısı olmadığını, devrimlerin kendi nesnel gerçeklerine uygun stratejilere ve farklı taktiklere sahip olduğunu görürüz.*” (Haklıyız Kazanacağız) Başka ülke devrimlerinden yararlanmak, oradaki deneyimlerden dersler çıkarmak, öğrenmek başka şeydir. O devrim modellerini aynen hayata geçirmeye çalışma çok başka şeydir.

Devrimci mücadelenin izleyeceği yolu,

Buraya spot konulacak

örgüt ve örgütlenme anlayışını, kitle çalışmasının şekillenişini, kitlelerin devrim safına nasıl ve hangi yöntemlerle kazanılacağını belirleyen stratejinin, ülke gerçeğine uygun olup olmaması, kitle çalışmasının, örgüt anlayışının başarılı olup olmayacağını da belirler. Oportünizmin başarısızlığın, temelinde bu vardır.

Kitle çalışması, kitleleri kazanma ve örgütlenme anlayışı stratejik çizgiye göre, belirlenir. Yanlış stratejik tespitle yanlış kitle çalışmasını ve dolayısıyla kiteselleşmemeyi, doğuruyor.

Anti-Emperyalist Anti-Oligarşik Devrim Stratejisi

Emperyalizmin 3. Bunalım Dönemi sömürgecilik ilişkilerini, bu dönemin sosyal, ekonomik, siyasi özelliklerinin tahlili ile oluşturulan devrim stratejisini ve bu stratejiye bağlı olarak devrimde sınıflar mevzilenmesini, parti ve örgütlenme anlayışını, mücadelenin geçeceği aşamaları ve taktiklerini Marksist-Leninist tarzda belirlemeyen, bunun yerine 1.ve 2. bunalım dönemi devrimlerini taklit etmeye çalışanların hüsrana uğraması doğaldır Marksizm-Leninizm’de dogmalara, şablonlara, tak-

litlere yer yoktur.

Marksist-Leninistler emperyalizmin 3. Bunalım dönemini ve bu dönemde emperyalizmin bir yeni-sömürgeci haline getirilen ülkemizi devrimci bakış açısıyla tahlil etmişlerdir. Yeni-sömürgeciliğin ortaya çıkardığı ekonomik, sosyal, siyasal değişiklikler çözümlenmiş ve tüm bunların sonucunda Türkiye devrim stratejisi belirlenmiştir t i r “Türkiye halklarının sömürü ve baskıdan kurtuluşunu sağlayacak olan, anti-emperyalist, anti-oligarşik Hak devriminin stratejisi Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS)dır. (Haklıyız Kazanacağız)

Bu stratejik çizginin, Çin, Vietnam gibi ülkelerdeki klasik halk savaşından temel farklılığı, silahlı propagandanın temel olduğu **öncü savaşı** aşamasından geçecek olmasıdır; bu aşamanın özgünlüğü ile ülkedeki emekçi sınıfların özgün durumundan dolayı **emekçi kitleleri devrim saflarına kazanmaya yönelik bir stratejik aşama** olmasıdır

Yani öncü savaşında kitleden kopukluk bir yana, tam tersine, kitleleri devrim saflarına çekmenin yoludur o.

Ülkemizdeki uzun süreli halk savaşını (PASS’yi) 2. bunalım dönemi halk savaşlarından ayıran temel farklılıkları şöyle sıralayabiliriz; **Bir:** Silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olduğu bir öncü savaş aşamasından geçecek olması; **iki:** Kırsal diyalektik bütünlüğünü öngören Birleşik devrimci savaş ilkesine göre sürdü-rülecek olması; **üç:** Savaşın başında kurtarılmış bölgelerin oluşturulmasının mümkün olmaması; **dört:** Savaşın örgütsel ilkesinin Politik Askeri Liderliğin Birliği olması; **beş;** bu savaşta temel güçlerin işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazi olduğu, yani işçi sınıfı ve küçük burjuvazinin devrimde oynayacağı rolün artmış olmasıdır.

Ülkemiz devriminin hedefi, stratejisi böyledir. Oportünist ve revizyonist kesimler ise, bunun dışında, çeşitli ülkelerin

farklı dönemler için öngördükleri veya uyguladıkları devrim stratejilerini ülkemize uyarlamaya çalışma gibi bir açmaz içindedirler. Çeşitli alanlardaki yetmezliklerinin, özel olarak da kitleselleşmemedeki temel nedenlerden biri, strateji konusundaki yanlışlıklardır Şabloncu bir anlayışla ortaya koydukları teorilerinin yaşamda karşılığını bulmaması doğal sonuçtur

Kitlelerden Kopuk Olan Kim?

Durum buyken oportünist ve reformist solun Marksizm-Leninizmi ülkemize uygulayan; anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim hedefi ile devrimci mücadeleyi sürdüren; bu strateji çerçevesinde tüm halk güçlerini örgütlemeye çalışan ve stratejik çizgisinin doğruluğu yaşamda kanıtlanmış olan devrimci harekete yönelik “kitleden kopukluk” eleştirisi getirmesi ilginçtir.

Ülkemiz halk savaşında stratejik öneme sahip olan öncü savaş üzerine kendine göre çarpıtma yapan oportünizm ve reformizm, öncü savaşında sadece silahlı propagandanın olup diğer tüm mücadele biçimlerinin red edildiğini, öncü savaş ile kitlelerin öncüsünü takip eden “**sürü**” konumunda görüldüğünü ve öncülerle devrim yapılmak istendiğini iddia ederler. Gerçeğin bu olmadığı, devrimci hareketin görüşlerinin oraya buraya çekilmeyecek kadar net olduğu ortadayken oportünizm çarpıtma yapıyor Esasında oportünist ve reformist solun devrimci hareketin stratejik çizgisi üzerinde yaptığı bir demagojidir bu. Bu demagojiyi yapanların hiçbir zaman kitlesel bir güce ulaşamamış olmaları da bu “eleştiriyi” ilginç hale getiren unsurlardan biridir. Kitle, sınıf konusunda da öğretirler(!), ama kendi pratikleri ortada yoktur.

Devrimci hareketin öncü savaşa dair söyledikleri nettir: “**Öncü savaş; silahlı**

propagandanın temel olduğu, diğer mücadele biçimleriyle (ekonomik, demokratik, ideolojik ve barışçıl politik mücadele) bütün olarak bir evreyi kucaklar.” (THKP-C ve İki Sapma, syf. 60-61))

Silahlı propagandanın temel alındığı öncü savaşı, kitlelerle oligarşi arasında varolan “suni dengeyi” kırıp, kitlelerin hoşnutsuzluğunun mücadeleye yansımaları engelleyen engelleri ortadan kaldırmayı, kitleleri oligarşinin ideolojik, siyasi etki alanından çekip almayı, başka ifade ile kitleleri devrim safına kazanmayı, örgütlemeyi hedefler. Diğer tüm ekonomik, demokratik, ideolojik ve diğer politik mücadele biçimleri ile silahlı propaganda bir bütündür. Devrimci hareketin bu anlayışına uygun olarak, hayatın her alanındaki örgütlenmeleri, mücadeleleri ve kitleliliği ortadadır.

Bu konuda Dayı 14 yıl önceki bir yazısında şöyle diyordu: “25 yıldır öncü savaş konusunda gerçeğe ilgisi olmayan propagandalar yapan ve kitlelerden kopuk olduğu düşüncelerini ileri sürenler, işçi sınıfını ve halkı kendi tekellerinde görenler, ne yazık ki bütün üst perdeden söylemlerine rağmen kitlelerle ciddi hiçbir bağ kuramamışlardır. (...) Kitleler adına devrim yapacağımızı söyleyenler, bir türlü kitlelerle kaynaşmayan, görüşleri hayatın içerisinde hüsrarla sonuçlanan grupların bu saçma görüşlerini bize mal etmişlerdir. Savaşımız politik, askeri, ekonomik, demokratik her alanda, her türlü mücadele biçimiyle sürmektedir.” (Zafer Yolunda Kurtuluş, sayı: 27, 13 Ocak 1996)

Beyinleriyle, yürekleriyle ülke topraklarında olmayanlar, devrimini yapmış başka ülkelerin devrim stratejilerini kopyalıyorlar. Mücadelenin kendisi ise onlara şablonculukla, dogmacılıkla bir yere varılmayacağını, tekrar tekrar göstermiştir. Bu keskinler pratikten ders çıkarıp kendi yanlışlarını sorgulama ve devrimci adımlar atma yerine, hala iflas eden teorilerine sarılıp, başarısızlığa farklı kılıflar bulma çabasındalar. Ancak, sınıf savaşımının, gerçek

Kitle anlayışı da değişir tabii. Artık onların dilindeki kitle, “devrim kitlelerinin eseridir” sözündeki kitle değildir. Onlar için artık kitle, seçimlerde oy verecek kişilerden ibarettir.

leri hiçbir çarpıtma ve kılıfla gizlenemez.

Devrimde Sınıflar Mevzilenmesi ve Halk Kimdir?

Devrimi yapacak olan halktır. Halkın yer almadığı bir devrimden bahsetmek mümkün değildir.

Devrim mücadelesinde kimler yer alacak? Devrimin asli güçleri kimlerdir? Başka bir ifadeyle, devrimde sınıflar mevzilenmesi nasıl olacaktır? Tüm bu soruların cevabı, kimleri, hangi temelde örgütleyeceğimizi içerir.

Devrimde sınıflar mevzilenmesini doğru tarzda ele almayanların kaçınılmaz olarak varacağı nokta, kitleleri örgütleyememek, birleştirememek olur.

Ülkemizdeki anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimin temel sınıfları; işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir.

Bu sınıf ve katmanlar temel olmak üzere, devrimci hareket, devrimde çıkarı olan tüm halk kesimlerini örgütleme bakışıyla hareket eder. Bu konuda devrimci hareketin programında şu tanım yapılmaktadır:

“Halk sınıf ve tabakaları şunlardır:

Türk, Kürt ulusundan ve tüm milliyetlerden başta işçi sınıfı olmak üzere yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kır küçük üreticileri, esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkesinin bağını

sızlığını ve halkın özgürlüğünü isteyen sömürü ve zulme karşı olan herkeştir.”

Halkı böyle tanımlamayanlar, başka ifade ile devrimin temel güçlerini sadece işçi sınıfıyla veya işçi-köylü ittifakıyla sınırlayanlar, kendi kendilerini kısırlığa süküklemiş olurlar.

Bu yanlış tespitlerinin gereğı olarak sadece belli güçleri örgütlemeye çalışırlar ve dolayısıyla diğer halk güçlerine hiç yönelmezler ve hatta onları küçümserler. (Bu kesimlerin temel aldıklarını söyledikleri sınıflar içinde dahi örgütlenememeleri ise, sorunun başından itibaren değindiğimiz diğer yönüdür.)

Örneğın işçi sınıfını temel güç olarak gören işçicilerin hali ortadadır. İşçi sınıfı der dururlar ama işçi sınıfı içinde de yokturlar. Ülkemiz işçi sınıfını kapitalist-emperyalist ülke proletaryasıyla aynılaştıranların ve emperyalist ülkelerin koşulları ile ülkemiz koşulları arasındaki farkları yok sayanların ayaklanma beklentileri de hiçbir zaman gerçekleşmez.

Bu kesimlerin bir başka şablonculuğı, sınıfları kendi gerçek durumlarıyla göre memekte gösterir kendini. Hayatın içinde de kitaplardaki işçi sınıfını ararlar; örgütlenme çalışmaları, kitaplardaki işçi sınıfına göredir. O sınıfı bulamazlar ve bu nedenle de örgütlenemezler.

Yine 2. bunalım dönemi halk savaşılarından farklı olarak, yeni-sömükelerde işçi sınıfı ve küçük-burjuvazinin devrimde artan rolünü görmeyenler de benzer durumdadırlar. Oportünizmin, reformizmin devrimin temel güçleri karşısındaki çarpık-yanlış değerdirmelerine dair Dayı şöyle diyor:

“Yıllardır ülkemiz solunda varolan çarpık ve halk gerçeğini içselleştirmemiş, halkı kelimenin gerçek anlamıyla ele almayan, onu darlaştıran, belli kesimlere hapseden, geniş halk kitlelerini dışlayan bu anlayışları yıkmalıyız. Bu yanıyla, halk kavramı içerisine kimlerin girdiğı netleşmelidir. Halk, düşünceleri ve bugün içinde

bulunduğı konum, saflaştığı zemin ne olursa olsun, emperyalizm ve faşizmle, ilişkisi olan tüm sınıf ve tabakaların toplamıdır. Güç biriktirmeliyiz. Güç halktır.” (Emperyalizme Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran’95)

Oportünist ve reformistlerin gerçekle örtüşmeyen stratejileri, tahlilleri onları pratikte farklı davranmaya zorluyor.

Örneğın işçi sınıfı diyenlerin de önünde sonunda “varoşlar” diye küçümsedikleri yoksul mahallelere yönelmek zorunda kalmaları, teorilerinin yaşamda iflas ettiğini yüzlerine çarpıyor.

İşçi sınıfı deyip mahallelere yönelmeleri veya savunmadıkları halde ellerine silah almaları ve bir uçtan da legalizme yuvarlanmaları... Tüm bunlar savundukları stratejik çizginin, ideolojik-politik hattın ülke gerçeğine uymamasının sonuçlarıdır Bu durum ideolojik savrulmayı sürekli kılıyor ve oradan oraya savuran rüzgar, onları legalizm batağına kadar atabiliyor.

İktidar iddiası olmayanların kitleleri örgütlemek gibi bir çabası da olmaz. Ülkemiz solundaki en köklü savruluşların, meşruluk yitiminin dönüm noktası 12 Eylül olmuştur. O koşullarda devrim iddiasını sürdürümeyenler, iktidar hedefini savunma ve sahiplenme gücünü gösteremeyenler, 12 Eylül’e karşı direnememiş, var olan dinamiklerini de yitirmişlerdir. Bir çoğı açısından devrim iddiası, iktidar perspektifi, 12 Eylül döneminde bitti. Yılgınlık, karamsarlık, yenilgi ortamı ve legalizm, düzen solculuğına giden yolları döşemiştir. Sivil toplumculuğun keşfi, rahat, bedelsiz devrimcilik anlayışı, örgüt düşmanlığı, parlamentarizm, bu süreçte teorileştirilmiştir. Bu sapmalar, bu inkarcılık, bu ihanetler “sınıf teorisiyle”, “hatalardan ders çıkarma”larla, “yeni açılımlar”la, devrimci söylemlerle gizlenmeye çalışılmıştır. İşçi sınıfını ve sosyalizmi dillerinden düşürmeden en gerici, sağcı, pasifist politikalar savunulmuştur. Yani devrimci, sosyalist görünümle düzene koşulmuştur.

Bunun adı da “akıllı solculuk” olmuştur. Bu “akıllı solcular” devrimin değil düzenin meşruluğuna inandıklarından dolayı da devrim için, hiçbir bedel ödeyemediler. Aynı kafalar çok doğal olarak dışarıya çık tıklarında da “risksiz, bedelsiz devrimcilik üzerine teoriler üreteceklerdi.

Devrimci düşünceden savrulanlar ne-ler demiyorlardı ki? Ortaya atılan, akıllara ziyan yüzlerce söylemden birini ÖDP Onursal Başkanı da olan Sadun Eren şöy-le dile getiriyordu:

“Devlet devrimcilere baskı yaparken haklıydı... Devletin kendisini savunmak mecburiyeti hissetmeyeceği bir sosyalizm yapmalıyız. Devrimci iddiaları olmayan bir sosyalizm.”

Şimdi bu kafa kitleleri nasıl örgütleye-bilir? Kitleleri örgütleme gücüne kendinde nasıl bulabilir? O gücü bulsa, örgütlediği kitlelere ne bilinç vereceği de ortada...

‘Kitleselleşme’ Gerekçesiyle Geliştirilen Legal Parti Teorilerinin İflası

Savrulma, inkarcılık, düzene tabi olma 90’ların başında yaşanan karşı-devrimlerle en üst boyuta çıkmıştır “Emperyalizm de -ğişti” denilerek, AB politikaları ilerici bu-lunarak emperyalizm savunuldu, destek-lendi. Tekelci burjuvazi ilerici, demokrat ilan edilebildi. Ülkemizde faşizm yok sa-yıldı, faşizme örtü olan demokrasıcılık oyununa ortak olundu.

Bütün bunların kitle çalışması açısından da sonuçları vardı elbette. Artık devrimci geleneklerle biçimlenen bir kitle çalışması değil, parlamentarizme yönelik bir kitle çalışmasıyla, sivil toplumculuğa uygun kitle ilişkileri söz konusu olacaktı.

Artık bu noktada kitleleri eğiten, kitle-leri ideolojik olarak dönüştüren, daha ra-dikal mücadelelere hazırlayan süreçler söz konusu değildir. Tam tersine, parlamen-tarizmin, sivil toplumculuğun kitle anlayışı

Artık bu noktada kitleleri eğiten, kitleleri ideolojik ola-rak dönüştüren, daha radikal mücadelelere hazırlayan sü-reçler söz konusu değildir. Tam tersine, parlamentariz-min, sivil toplumculuğun kitle anlayışı geçerlidir. Bu anlayış, kitlelerde varolan zaaflarla, burjuva kültürünün uzantıla-rıyla savaşmak yerine onları esas alır, onlarla uzlaşır...

geçerlidir. Bu anlayış, kitlelerde varolan zaaflarla, burjuva kültürünün uzantılarıyla savaşmak yerine onları esas alır, onlarla uzlaşır...

Devrimci söylemlerle reformizm bata-ğına koşanların öne sürdükleri gerekçeler-den biri de legal yolla “kitleselleşmenin hedeflenmesi”ydi. “Legal parti kitlelerin ihtiyacıdır” diyerek legalizm teorileştiril-meye çalışılıyordu. Gecekonduardaki din-cileşmeyi önleyeceklerdi legal partileri-yle. “Kitleselleşme için”(!) kurulan legal partileriyle de o dedikleri kiteselleşmeyi hiçbir zaman yakalayamadılar. “Legal parti bizim değil, kitlelerin ihtiyacı” dedi-ler. “Legal parti kitlelerin değil, düzen içinde artık hiçbir şeyi göze almayan yıl -gın kadroların ihtiyacıdır” dedik.

Çok önemli bir pratik süreç yaşandı o günlerde bu yana. Kiteselleşme gerekçe-siyle kurulan legal partiler, kiteselleşme-ye yaklaşamadılar bile. Gecekonduardaki dincileşmeyi engelleme iddiasından söz edenlerin ayakları gecekonduarın çamur-larına bulaşmadı.

Ama bütün bu pratik sonuçlara rağ-men, hala aynı gerekçelerle, aynı teorik kı-lıflarla, kendine Marksist-Leninist, komü-nist diyen bazıları da soluk soluğa legaliz-me koşuyorlar.

Peki bu kesimler, legalizm yolunda kit-

lelere ne verecekler? Ne söyleyecekler onlara? Kitleler içinde nasıl örgütlenecekler? Onların örgütlenmesi ne işe yarayacak?

Bu kesimler, legalizme gidiş sürecinde ve o batağa ulaştıklarında da kendilerine hala sosyalist, komünist demektirler. Marksizm-Leninizmi açıktan reddetmezler. Ötesi özellikle legal partiye dönüşümü tamamlayana kadar illegalite, devrim gibi kavramlar, dillerinden düşmez. Ancak devrimden söz ederken, parlatmıterist umutları büyütürler. Lenin'den söz ederken, Leninist parti anlayışının içini boşaltırlar. *"Dogmatik olmamak gerekir"* diyerek, *"Marksizm-Leninizmi değişen dünya koşullarına uyarlamak gerekir"* diyerek Marksizm-Leninizmin *"eskiyen yanlarını yenileme"* adına Marksizm-Leninizm revize edilmek istenir.

Kitle anlayışı da değişir tabii. Artık onların dilindeki kitle, **"devrim kitlelerin eseri"** sözündeki kitle değildir. Onlar için artık kitle, seçimlerde oy verecek kişilerden ibarettir.

Bu sürecin sonunda ortaya çıkan solculuk, **düzeniçileşen** bir solculuktur; hala sosyalist, devrimci, Marksist-Leninist gibi sıfatları taşımaya devam etmelerinin bir önemi yoktur. Özünde Marksizm-Leninizme soldan saldırıdır bu. Devrimin önünde engel olmaktır. Burjuvazinin bir yere kadar izin verdiği bu iddiasız, tehlikesiz solculuk, kuşkusuz burjuvazinin ideolojik, kültürel yönlendirmesiyle şekillenmiştir. Bu konuda Lenin şöyle der:

"Burjuvazi ve liberaller devrimlerin zorunlu olmadığını hatta işçilere zararlı olduğunu devrimin kapılarını 'zorlama maları' gerektiğini, uslu küçük çocuklar gibi, reformlar için uysalca çalışmaları gerektiğini öğretirler." (Marks-Engels, Marksizm, syf. 296)

İşte burjuvazinin ideolojik yelpazesinde olan bu reformist solcular, burjuvazi adına halkı sosyalizmden uzaklaştırarak düzene yedekleme görevini üstlenmiş olurlar. Reformculuk da bu anlamıyla işçi

sınıfı saflarına sızmış burjuva düşüncesidir. Yine Lenin'in sözleriyle söylersek: **"Reformlar, sadaka yardımı ile işçileri parçalamayı, onları aldatmayı ve onları sınıf savaşımından döndürmeyi düşünürler."** (İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, syf. 260)

Bu kesimin "kitle çalışması"nda yaptığı ve yapacağı da budur iştel

Devrim diye bir dertleri olmayan, devrimi değil, parlamentoculuğu savunan reformistler, sol maske ile kitleleri düzen sınırlarında tutmaya hizmet ederler. Reformizm, bir batakıtır. Biz devrimciler hiç kimsenin, hiçbir gücün bu batağa gitmesini istemeyiz. Fakat bu bizim neyitimizden bağımsız olarak, Marksist-Leninist olmayanların varacakları kaçınılmaz son duraklarıdır. Tercih onlarındır. Reformizme dolu dizgin koşanlar için Lenin şöyle demiştir; *"Bize sorarsanız sizin asıl yeriniz bataklıktır. Ve oraya varmanız için size her tür - lü yardımı yapmaya hazırız. Ama ellerimizi bırakınız, bize asılmayınız ve ulu özgürlük sözcüğünü kirliletmeyiniz, çünkü biz de istediğimiz yere gitmekte 'özgürüz', biz de hem bataklığa karşı, hem de oraya gidenlere karşı savaşmakta özgürüz."* (Nasıl Yapmalı?, syf. 15-16)

Reformizme karşı, her türlü sapmaya karşı ideolojik savaşı sürdürme kararlılığımız devrim kararlılığımızdandır

"Bugüne kadar her devrim sadece burjuvaziye karşı mücadeleyi değil, aynı zamanda dogmatizme, mekanik kavrayışlara ve şablonculuğa karşı mücadeleyi de bağrında taşımıştır. Öyle ki, dogmatik ve şabloncu anlayışlara karşı sürdürülen bu mücadele kimi zaman burjuvaziye karşı verilen mücadele şiddetinde olmuştur..." (Haklıyız Kazanacağız)

Farklı Tercihler, Farklı Çalışma Tarzları Demektir

Devrimlerin, meşruluk anlayışı, halkın ve devrimin çıkarına olanın savunulması

dır. Bu yanıyla meşruluk yasal sınırlara hapsedilemez.

Devrimci kitle çalışması ile, parlamen-
toculuğu, yasal iyileştirmelerle sistemde
düzenlemeler yapılacağını savunan refor-
mistlerin kitle çalışması birbirinden temel-
den farklıdır

Legal parti ile kitlelere ulaşacaklarının
teorisini yaparak parlamentarizme koşan-
ların kitleleri örgütlemedikleri, öyle bir
dertlerinin olmadığı ortadadır

Halktan ideolojik olarak kopuk olanlar,
halkın duygu, düşünce ve taleplerini de bi-
lemezler. Halkın nasıl yaşadığı, ne düşün-
düğü, sıkıntıları, özlemleri reformistlerin
dünyasında yoktur.

Onlar sadece kafa olarak, yürek olarak
değil, fiziki olarak da halkın uzağındadırlar.
Kurumlarının, derneklerinin, parti bi-
nalarını çoğu uzaktadır

Militanca direnmek, çatışmak onlar
için asla düşünülecek bir şey olmadığı gi-
bi, düzene karşı ayağa kalkan, sokağa dö-
külen halkı “sakinleştirmek, öfkesini ya-
tıştırmak” misyonu taşırlar

Reformistler oligarşinin yönetim biçi-
mi olan faşizmi telafuz dahi etmezler.
“AB sayesinde, ülkenin demokratikleş-
ceği” gibi beklentilere kitleleri de sürük-
lerler.

Eylem anlayışları da doğal olarak re-
formist karakterleriyle uygun olarak şekil-
lenir. Buna göre yasal olmalıdır Oligarşi-
nin izin verdiği yerlerde, izin verilen şe-
kilde eylem yapılmalıdır

Yasalcı, icazetçi anlayışlar esas olarak
demokratik mücadele vermiyorlar. Faşiz-
min olduğu bir ülkede, demokratik müca-
dele faşizme karşı mücadeledir. Polis terö-
rü karşısında nasıl bir tavır takınılıyorklinç
saldırıları karşısında neler yapıyor hepsi
ortadadır. Sinerek, susarak, faşist terörü
olmamış sayarak hedef olmaktan kurtul-
mayı düşünüyor reformizm. Ama önünde
sonunda görürler ki, faşizm gerçeğinde bu
da mümkün olmaz.

**“Legal parti bizim değil, kitl -
elerin ihtiyacı” dediler. “Legal
parti kitlelerin değil, düzen
içinde artık hiçbir şeyi göze
almayan yığın kadroların
ihtiyacıdır” dedik.**

**Çok önemli bir pratik süreç
yaşandı o günlerden bu yana.**

**Kitleselleşme gerekçesiyle
kurulan legal partiler, kitlesel-
leşmeye yaklaşamadılar bile.**

**Gecekondulardaki
‘dincileşmeyi’ engelleme
iddiasından söz edenlerin
ayakları gecekonduların
çamurlarına bulaşmadı.**

Reformizmin linç saldırılarını kendi da-
şında görmesi, linçlerin karşısına çıkma gi-
bi bir tavır göstermediği gibi, demokratlı-
ğın gereği olarak linçleri teşhir etmeyi bi-
le gündemine almaması, reformizmin kit-
leleri örgütleme ve kazanma iddiasından
ne kadar uzak olduğunun bir başka göster-
gesidir. Mücadele diye, halkı kazanmak
diye bir derdi olanlar, kitleleri şovenizme
karşı eğitmek, şovenizmin gerçek yüzünü
sergilemek için azami derecede bir çaba
içinde olurlar. Linçlere karşı hiçbir müca-
delesiz olmayanların, kitleleri kazanma der-
di de yoktur. Ki reformizm bu durumdadır.

Bugün de linç saldırıları oligarşinin
kontrol ve yönlendirmesiyle esas olarak
devrimcilere, direnenlere yönelmekle bir-
likte, düzenin ihtiyacına göre reformistleri
de hedefleyeceği sır değildir. Linçlere kar-
şı militan bir tepki yerine, linçe uğrayanla-
rı suçlama ya da sağduyu çağrılarının poli-
tik anlamı , düzeniçiliktir.

Reformist ve oportünist solun militan,
kararlı, uzlaşmaz, mücadele anlayışının ol-
mayışı her şeye yansıyor En basitinden bir

örnek; Demokratik kurumlara, bürolara, sendikalara, derneklere yapılan polis baskınlarına karşı barikat kurmayı, fabrika, okul, işyeri işgallerini, sokak barikatlarını ve çatışmalarını da meşru görmemektedirler.

Böylesi bir durumda bu anlayışlardan bırakalım **kitleleri dönüştürmeyi, eğitmeyi**, kendilerini dahi koruyamazlar. Öyle de oluyor. DKÖ'lerde, sendikalarda, legal alanda, demokratik eylemlerde, reformizm baskıya dayatmaya cevap veremediği noktada, gerilemektedir. Bu yüzdendir ki, reformizmin tarihinde tek bir ciddi direniş yoktur. Kitleleri tek bir kez direnişe yönlendirmeleri söz konusu değildir.

Halka Güvenmeyenler Halka Gitmezler!

Devrime, sosyalizme inanmayanlar halka da inanmaz, güvenmezler. Devrimin asli unsuru olan halka güvensizlik, ideolojik şekilsizliğin, sınıf savaşımında net olmamanın ve dolayısıyla burjuva ideolojisinin etki alanına girmenin bir sonucudur.

Burjuvazinin halka bakışı bellidir. Halkı iliklerine kadar sömüren burjuvazi, halka düşmandır. Halkı küçümseyen, aşağılayan, sürü olarak gören burjuvazinin bu bakış açısı sol saflara da sızabilmektedir. Özellikle gericiliğin, yenilginin, çürümüşlüğün yaygınlaştığı koşullarda oportünist ve reformist sol, burjuvazinin beyniyle düşünür. Bu kesimlerde halka tepeden bakan, üstenci, başarısızlıkları, yetmezlikleri karşısında halka kızan, halkı suçlayan yaklaşımların örnekleri çoktur. Bu bakış açısı, kendini en çıplak olarak *"bu halk adam olmaz"*, *"bu halk için bedel ödemeye değmez"*, *"bu halka her şey mübah"* gibi sözlerde gösterir. Böyle bir bakış açısına sahip olanlar halkın devrim gibi bir eseri yaratabileceğine de inanmazlar.

Halka güvenmeyenler, halkı suçlayanlar, halkın gerici yanlarını öne çıkarıp, hal

kın düzenin etki ve yönlendirmesinde hareket etmesinden hareketle, halka yönelik sözlemlerine meşruluk kazandırmaya çalışırlar. Çok açık bir gerçek ki, örgütsüz, bilinçsiz kitleler elbette düzenin ideolojik etkisi altında kalacak ve arayışlarını düzen içinde sürdürecektir. Bu gerçeği farklı ele alıp halkı suçlamak bilimsellikten nasibini almamaktır.

Halk düzenden memnun değildir. Bu şekilde yaşamak istememektedir ve arayış içindedir. Burada yapılması gereken ise bu, arayışı devrime yöneltmektir. Ancak bunun yerine yapılan şudur; "küçük-burjuva devrimcileri çoğu kez halk kitlelerinin sessizliğini, hatta onay verir biçiminde tepkilerini yanlış değerlendirmekte ve halka değer vermeyerek, onları, dinlemeden yönetmeye kalkmakta, dolayısıyla başarısız olmaktadır (Dursun Karataş, Zafer Yolunda Kurtuluş Sayı:18,11 Kasım'95)"

Dayı, aynı yazıda şunu belirtir bir de: *"Halk gerçeğini yeterince kavramamış, halkın tarihsel, psikolojik, siyasal niteliğini anlamamış küçük burjuva aydınlar kendilerine büyük değerler atfederken, halkı geri görmeyi, hatta aşağılamayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Bu alışkanlıklarının sonucudur ki, halka değer vermek, onlardan da öğrenmek ve paylaşmak gerektiğini anlamazlar. Tersine halkı hep yukarıdan aşağı güdülecek bir sürü gibi görürler. Sürü olmayan halk ise bu insanlara güvenmez ve peşlerinden gitmez."*

Halka değer vermeyen, halkı küçümseyen anlayışların halka yabancılaşmaları ve düzene kayışları hızlanır.

Yapılması gereken halka gitmek, sorunlarına çözüm bulmak ve çözüm için kendi alternatifini görmesini sağlamaktır. Böylece nasıl mücadele edildiğini ve ihtiyacı olan örgütlemeleri nasıl oluşturacağını görecektir.

Ülke gerçeğini, halk gerçeğini, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin ortaya çıkardığı sonuçları çözümleyemeyenler, buna uygun politikalar da belirleyemezler. Bu te-

mel gerçeğin ışığında hareket edip buna uygun örgütlenme, çalışma tarzı ve ısrar ortaya koymayanlar hiçbir şey yaratamaz, başaramaz, sonuç alamazlar. Ancak burjuvazi ise sınıf bilinci ile baskı-zor yalan ve demogoji dışında halkı etki altına alacak, kendine yedekleyecek, yüzlerce binlerce kanal yaratabilmektedir.

Halka önderlik etme, alternatif sunma, gerçekleri açıklayıp devrim saflarına çekme görevini yerine getirecek olan devrimcilerdir.

Bu konuda Dayı şöyle diyor:

“Hayatın her alanında halk kitlelerini devlet ideolojilerinin denetiminden çıkarak örgütlenmeler yapmaz ve bu doğrultuda adımlar atmazsak, halk kitlelerinin ve işçi sınıfının potansiyellerinin, burjuvazi tarafından kullanılıp, yanlış yöne kanallıze edilmesinden hatta yok edilmesinden devrimciler sorumlu olacaklardır.” (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 15, 21 Ekim’95)

Kitle Kuyrukçuluğu

Kitlelere önderlik etme iddiası taşımanın gereği kitlelerin içinde olmaktır. Ancak bu şekilde halkın günlük yaşam sorunlarına, düşünce tarzına, duygu dünyasına, ihtiyaçlarına, ruh hallerine vakıf olunabilir. Ve bunun üzerinden doğru politikalar belirlenip kitleler yönlendirilebilir.

Bunu başaramayanlar için geriye tek bir seçenek kalır, kitle hareketlerinin kuyrukçuluğuna takılmak. Bunun anlamı önderlik vasfının yitirilmesidir. Devrim iddiasına sahip olanlar kitle hareketlerini devrimci tarzda ileriye taşımayı hedeflerler.

Fakat reformist ve oportünist solda olan, daha çok kitle hareketine yedeklenmektir. Kitle hareketi militan, radikal bir karakterde seyrediyorsa, onlar da militan ve radikal olur, kitle hareketi geri bir çizgide seyrediyorsa, onlar da en geri noktadan katılırlar hareket... Sıradan bir katılımçı olarak kelimenin gerçek anlamıyla kitle

Bu yanıyla sol, kitlelere direnme ve kazanma kültürüyle, moral ve motivasyonu, kayıplardan, bedellerden, ölümlerden korkmama kararlılığıyla, kendine güven duygusuyla, dünyaya meydan okuyan devrimci coşkusuyla...yaşam disiplini, ahlaki ve halka yaklaşımıyla...Bir bütün olarak her anlamda yaptıklarıyla da bilinç taşımalıdır.

kuyrukçusudurlar... Ama kitle kuyrukçusu olmanın dışına çıktıkları bir nokta da vardır; ki o da hareketi geriye çekmekte kendini gösterir. Hareket, onların “katılabileceği!”nin ötesinde bir radikallik taşıyorsa, o zaman da hareketi geriye çekmeye çalışırlar. “Sağduyu” çağrıları yapıp, direnenlerin öfkelerini dindirmeye çalışırlar. Böylece durumlarda o direnişi ve kitle hareketini zafere taşımak için canla başla çalışmak yerine direnişin bitirilmesi için uğraşırlar. Gazi ayaklanması, 1 Mayıslar, gecekondu direnişleri, fabrika işgalleri... benzer bir çok örnek vardır.

Görüldüğü gibi **kitle kuyrukçuluğu icazetle, uzlaşmacılıkla** içiçedir. Burada 1 Mayıs alanı olan Taksim’i kazanma mücadelesinde yaşananlar düşünüldüğünde bu durum çok daha somut anlaşılacaktır. 1 Mayıs Alanı’nın meşruluğunu önce sola kabul ettirmek gerekmiştir. Sonrasında da sol Taksim’e çıkma konusunda yıllarca ayak sürümüştür. Taksim’e çıkmanın mücadelesi açısından önemi ve meşruluğu tartışmasız hale gelmişken, kimileri hala Taksim’e çıkmamayı savunuyor, bunu propaganda ediyorlardı. Öyle ki, devrimciler alanı kazanmışken, onlar hala DİSK’e, KESK’e bakıyor ve onlarda en küçük bir tereddüt görseler, onlar başka bir alandan

sözetseler, bu siyasi hareketler de hemen **Taksim'den vazgeçmeye hazır dılar.** Şimdi, böyle bir siyasi çizgisinin sahipleri, kitlelere hakların direnerek, savaşarak alınabileceğini nasıl anlatacaklar?.. Bunun pratiğini kitlelere nasıl gösterecekler? Kendilerinde olmayan bir pratiği göstereceklerdir elbette..

Kitlelerden Öğrenme ve Öğretme

Kitlelerden öğrenmeyenler, kendilerini sadece kitlelerin önderi, öğretmeni olarak görenler, kitleleri anlayamayacakları gibi, onlara hiçbir şey de öğretemezler. Kitlelerin düşüncelerine, önerilerine, yaratıcılığına, hislerine değer vermeyenler, kitleden kopuk olurlar. Onlar, sadece emirler yağdırarak, talimatvari çağrılar yaparak kitlelere önderlik ettiklerini düşünürler. Ancak böylelerine halk güvenmez. Buna ilişkin Stalin şöyle anlatıyor:

“Kitlelere kitaplara göre öğretmeye çalışan ama onlardan öğrenme isteği olmayan akıl hocalığı rolünü oynama isteği bunlar, bu tür aristokratizmin temelidir.

Lenin'in kitlelere tepeden bakan ve onları kitaplara göre eğitmeye çalışanların türüne değer vermemesi bundandır. Bundan dolayıdır Lenin'in yorulmaksızın yaptığı uyarı; kitlelerden öğrenme, onların davranışlarının iç yüzünü kavrama, kitlelerin savaşımının pratik deneylerini özenle inceleme...” (Stalin, Eserler, Cilt -VI, Syf: 68-69)

Kitleleri örgütlemek, bilinçlendirmek, tek başına teoriyle, kitabi bilgilerle olmaz. Kitlelere pratikle, yaptıklarımızla, tavırlarımızla, direnişlerimizle de öğretmeliyiz. Devrimci olan budur. Ve bu, kitlelere bilinç taşımak, güven vermek için temel bir öneme sahiptir. Aksi halde kitleler açısından kendilerine söylenenler laf yığını olarak kalır. Bu yanıla sol, kitlelere direnme ve kazanma kültürüyle, moral ve motivas-

yonuyla, kayıplardan, bedellerden, ölümlerden korkmama kararlılığıyla, kendine güven duygusuyla, dünyaya meydan okuyan devrimci coşkusuyla... yaşam disiplini, ahlakı ve halka yaklaşımıyla... Bir bütün olarak her anlamda yaptıklarıyla da bilinç taşımalıdır Peki oportünist ve reformist sol bunun neresinde? Ne yazık ki solun pratiği böylesi bir tablodan uzaktır. Burada sıralananlardan uzak bir pratiğe sahiptir. Kararlı, uzlaşmasız, tavizsiz bir duruşu yoktur. Bu kesimlerde zorluklar karşısında geri çekilme, bedelden kaçış, temsil ettiği sınıfı satma, küçük de olsa zaferler kazanmış olmanın, coşkusuzluk, devrimciliği sıradan moralsizliği ve kendine güvensizliği ele alış tarzı, çürüme... yaygın olandır. Oportünist ve reformist solda var olan ve gittikçe derinleşen bu özelliklerle birlikte düşünüldüğünde, kitlelerin bu kesimlerden ne öğreneceği ve bu kesimlere nasıl güven duyabileceğinin cevabı **olumsuzdur.**

Bu konuda Dayı şöyle der: *“Kitleler, yalnız başına doğru düşünce ve taktiklerin uygulanmasıyla, devrimcileşemezler; her şeyiyle devrimcilere güven duymazlar. Kitleler yüzyıllardır sömürülmüş, baskıya uğramış, aldatılmıştır. Bunun sonucudur ki, hemen herşeye şüpheyle bakan bir tavır içerisinde olup söylenenlerin pratikte ne kadar hayata geçip, geçmediğini sürekli kontrol ederek, devrimcileri sınavdan geçirirler.”*

Özellikle pratiğiyle yukarıda özetlenen olumsuzlukların sahibi olan oportünist ve reformist sol, bu konuda kendini aşma yönünde çaba harcama yerine, geri tavırlarını, kaçkınlıklarını çeşitli bahanelerle meşrulaştırmaya ve teorileştirmeye çalışmaktadır.

Bunların en sık rastlanana *“kitle hazır değil”, “önce kitleleri örgütleyelim”, “koşullar uygun değil”, “provokasyona, kışkırtmalara gelmeyelim”* gibi gerekçelerdir.

“Kitle hazır değil” sözü esasında kendi

ruh hallerini ifade etmektedir. “Kitle hazır değil” gerekçesi, bu kesimlerin kendi **statülerini**, risksiz, bedelsiz “solculuklarını” bozmak istememelerinin ifadesidir.

Kesintisiz şekilde uygulanan faşist baskı, terör politikalarının, linç saldırılarının, polis terörünün olduğu bir ülkede, “provokasyona gelmeme”, “kışkırtmalara kapılmama” adına, saldırılara cevap vermemeye çizgisi, düpedüz pasifizm ve kaçkınlıktır. Linçler karşısındaki suskunluğu hiçbir gerekçe, bahane, teori açıklamaz. Linçler karşısında susan, tek bir eylem bile yapmayan sol, açıkça mücadele arenasından kaçmakta, linçler karşısında sinmektedir. Bütün bu “taktik” olarak adlandırılmayacak taktiklerin oligarşinin terörünü kendi üzerlerine çekmemenin, korkularının, kaçkınlıklarının ifadesi olmaktan başka bir anlamı yoktur. Provokasyonların bedellerden korkmayan, militanca direnişlerle bozulacağını, kitleler hazır değilse, kitleler çatışmalardan ürküyorsa, onların bu geriliklerinin yine bizzat mücadele içinde yok edileceği gerçeği de tartışmazdır.

Reklamcılık, Abartıcılık ve Kitlesizlik

Kitlelere doğru politikalarla, coşkuyla, direnişlerle zaferler kazanma kararlılığıyla gidip, milyonları örgütlemek için yanıp tutuşan bir anlayışa sahip olmayanlar, ufku dar, etki gücü yok denecek kadar az ve protesto niteliğini aşamayan yasak savmacı bir tarza sahip oluyorlar.

Solun mevcut durumu ağırlıklı olarak böyledir.

Kitlelere gitmeyen, emek vermeyen, örgütlemeye ısrar etmeyen sol, bu noktadaki eksikliğini, abartıcılık ve reklamcılık la “telafi”(!) etme peşinde koşuyor.

Reklamcılık devrimci bir anlayış değil, burjuva kültürünün yansımasıdır. Bu kültürü devrimci saflarda sürdürenler, kendi

Bu kesimlerde zorluklar karşısında geri çekilme, bedelden kaçış, temsil ettiği sınıfı satma, küçük de olsa zaferler kazanmış olmanın, coşkusuzluk, devrimciliği sıradan moralsizliği ve kendine güven-sizliği ele alış tarzı, çürüme... yaygın olmaktadır. Oportünist ve reformist solda var olan ve gittikçe derinleşen bu özelliklerle birlikte düşünüldüğünde, kitlelerin bu kesimlerden ne öğreneceği ve bu kesimlere nasıl güven duyabileceğinin cevabı olumsuzdur.

reklamlarını yapma manevraları sonucunda ortaya çıkan durumu, kendilerin aldatmanın aracı haline getirmişlerdir. Reklamcılıkları sonucunda neredeyse hiç emeklerinin bile olmadığı bir eylemi, kendi öncülüklerinde yapılmış bir eylem gibi yansıtabiliyorlar mesela. Bir iki kişi katıldıkların eylemlerden kocaman pankartlarını öne çıkarıp, farklı bir hava verebiliyorlar. Ancak bu kendileri açısından neyi çözer? Örgütlemelikleri kitleleri sanki onların kitlelesiymiş gibi göstermek, gerçeği ne kadar değiştirir? Bu durum daha da daralma, daha da çürüme anlamına geliyor. Reklamcılık sol hiçbir şey kazanamaz. Aslında bu yöntemle kendilerini ve kitleleri aldatmaktadırlar. Ama mücadele bu aldatmalara da sonuç olarak izin vermez. Bu tür reklamcılığın etkisinin ömrü, iki gündür.

Kitle eylemlerine baktığımızda, solun büyük kesiminin birbiriyle yarışarak, etkili reklamı yapma derdinde olduklarını görüyoruz. Halkı örgütlemeye harcanması gereken emek ve kazanma ısrarı, en iyi reklamı yapmaya harcanıyor. Bunun anlamı nedir, bunun anlamı, kitleleri hangi gö-

rüntüyle en iyi aldatılabilir, kendim hakkında nasıl en güçlü görüntüsü vermeyi sağladım diye çırpınmaktadır

Yürüyüş kortejlerinde en önde olmak, kendi dövizini, pankartını öne çıkarmak için birbiriyle rekabet eden oportünist ve reformist sol, çoğunlukla, devrimci bir çalışmayla, binbir emekle o alana taşınan politik niteliği olan bir kitleye yönelik faaliyet yürüttüğünü de unutuyor. “*Ajitas - yon-propagandada serbestlik*” denilip, ilkeleri, kuralları önceden belirlenmiş eylemlerde, kendi dövizini, pankartını, bayrağını açıp ilkesizlik, bozgunculuk yapılabiliyor. Kendilerince kurnazlık yapıyorlar. Bu kurnazlıkla açtığı pankartla, bayrakla reklam yapmış ve kitleleri örgütlemiş olacak! Solun değerlerine ve geleneklerine sığmayan ama bunun da ötesinde kitleleri örgütleme sorumluluğuyla bağdaşmayan yüzlerce örnek var bu konuda.

Kendisinin hiçbir emeğinin olmadığı belki de tarihinde hiçbir zaman bir araya getiremediği kadar kitlenin yürüdüğü bir kortejde, en önde iki üç kişiyle kendi pankartını açıp, bir kaç kare fotoğraf çekip, tüm kitlenin kendi kitlesi olduğu propagandası yapmak, kısa süreli etkiler ve propagandalar dışında kime ne sağlayabilir?

Reklamcılık uğruna bazen, eyleme katılanların güvenliği, eylemin başarısı bile riske edilir. Devrimci bir bakışla eylemin kitlesel, güçlü, moralli, başarılı olması düşünülemez. Düşündükleri o eyleme kendi damgasını vurmaktır

Bu noktada bir başka davranış tarzı da, damgasını vuramayacağı eylem birlikteliklerinden çekilmektir; o noktada sağlanan birliktelikleri bölmekten, bozmaktan çekinmez, gidip kendi küçük dünyasıyla damgasını vuracağı eylemler yapar. Ama bu eylem çizgisi, **kitleleri örgütleme, kitlele mücadelesini geliştirme**, oligarşinin politikalarının karşısına **kitleleri çıkarma** gibi amaçların hiçbirine hizmet etmez. Ama zatan bu amaçlar konusunda ne kadar sorumluluk duyulduğu da tartışmalıdır

Dünyası küçük olanların reklamcılık dışında temel özelliklerinden biri de abartıcılıklarıdır. Ki ikisi iç içedir. Birbirini besler, birbirini tamamlarlar.

Abartının en temel biçimlerinden biri, eylemlerdeki kitlesinin sayısını büyük göstermektir. Yapılan eylemdeki kitle sayısını yüksek göstermenin mücadeleye bir faydası olmaz. Tersine abartılı propaganda gerçeği yansıtmadığı için, mücadeleye zarar verir, çürümeyi büyütür. Kendi katıldığı eylem hakkında bile yalan söyleyenlere kitleler asla güvenmez.

Abartıcılık bazen bir eylemin tasvirinde gösterir kendini. Sanki o eylemde halkın tüm güçleri akın akın alanı doldurmuştur. Halbuki durum tersidir. Sol, o noktada gerçeği görüp nedenleri üzerine gitmesi, o eyleme neden binleri taşıyamadığını solumaması gerekirken o eylemi olduğundan büyük gösterme derdindedir. Bu da solda bir çok olumsuzluğu kanıksatır. Bir eyleme az sayıda insanın katılması yeterli görülmemeye başlanır. Bu kanıksama içinde herhangi bir eyleme katılım biraz artınca da hemen “*yeni bir dönem*”, “*yeni bir dalga*”, “*kabarış*” gibi yine abartılı tesbitler yapılır.

Reklamcılık ve abartıcılıkla kendini kandırmak yerine gerçek durum kabul edilmeli ve onun muhasebesi yapılmalıdır. Vurdum duymazlık o noktadadır ki ortada olan gerçeklere aldırılmıyor bile. Örneğin, onlarca kurumun ortak yaptığı bir eylemde, eyleme katılan kurum sayısı kadar insan olmuyor bazen ve o bunu da sorgulamıyor.

Böyle bir anlayıştan kitleleri örgütlemek beklenebilir mi? Bu anlayış yasak savmacılıktır. Bu durum o kadar kanıksanıyor ki, her eylem ve etkinliğe **temsili katılım** yeterli görülüyor. Normal olan buymuş gibi düşünülüyor artık. Eyleme kitleleri katmak, o konuda en ilgili, en duyarlı olabilecek kesimleri taşımak anlayışı adeta unutulmuştur. Solun bu kesimlerinde.

Kitlelere gitmeden sol olma, devrimci

olma misyonuna sahip olacaklarını sananlara hayatın gerçeği cevap veriyor. Bu pratik kaçınılmaz olarak halktan tecrit olmayı getirecektir. **HALKA GİTMEYENE HALK GELMEZ**; bu kadar açık. Devrimciliği halka gitmek ve örgütlenmek olarak tanımlayan Dayı, kitlelere gitmeyen anlayışlar için şunu söylüyordu:

“Kitlelere gitmeden, onların sorunlarıyla yanıp tutuşmadan devrimci olunamaz. Ancak küçük burjuva aydını olunabilir. O, kitlelere gitmeyecek, seçkin bir çevrede yaşayacak, halkın sorunlarını değil, seçkinlerin sorunlarını tartışacak ve yazacak; ne yazık ki emperyalizmin ve oligarşinin yönlendirmesiyle solda bu hastalık oldukça gelişmiştir.” (2003 Yeni Yıl Mesajı)

Devrimci için abartı değil, gerçeklik önemlidir. Gerçeği yok saymakla, gizlemekle, çarpıtmakla, **olmayan kitleleri var göstermekle**, güç olunamaz, halka ulaşamaz.

Kitlelere Gitmemenin Bir Başka Sonucu: ‘Medyatik Eylem’

Güç olamayanlar, halka gitmeyenler, başarıyı eylemlerinin medyada yer alıp almaması ile ölçer hale geliyorlar. Kıstası *“nasıl olursa olsun yeterki medyada haber olalım”* şekliyle belirlenince eylemler de halka ulaşmak için değil, medyada yer almak için yapılmakta ve eylemler de ona göre şekillenmektedir. Bir eylemin medyada çıkmak için yapılmasıyla, halka bir şeyleri anlatmak için yapılması arasında ise **hem biçimde hem özde büyük fark** vardır.

Devrimci bir eylemin amacı halka bilinç taşımak, mücadeleyi büyütmek, düşmanı geriletmektir. Gerçekleri açıklamak, maddi bir güç olup zaferler kazanmak için yapılan eylemlerin, burjuva medyada yer almaması devrimciler için şaşırtıcı değil

Kitlelere gitmeden sol olma, devrimci olma misyonuna sahip olacaklarını sananlara hayatın gerçeği cevap veriyor. Bu pratik kaçınılmaz olarak halktan tecrit olmayı getirecektir. HALKA GİTMEYENE HALK GELMEZ; bu kadar açık.

dir. Çünkü burjuva medya kendi sınıfının çıkarlarını esas alır Dahası burjuva medyanın temel görevlerinden biri halkın apolitikleştirilmesini, düzene tabi olmasını sağlamaktır.

Devrimci eylemlerin hangi durumlarda haber yapıldığı da ortadadır Polisin saldırısı, linç görüntüleri gibi durumlarda veya sürdürülen bir mücadelenin gizlenmesinin artık düzen açısından da zor olduğu durumlarda haber olunuyor. O haberlerin verilmiş şekli de bilinmektedir.

Devrimci eylemleri haber yapmayan medya, içi boşaltılmış, ciddiyetsiz, abuk-sabuk, hoplama-zıplamalı, maskaralıklar yapılan, **“renkli”** eylemlere geniş geniş veriyor. Feministler, hayvan severler, yeşil çevreciler gibi “batı tipi” konuları esas alan ve “yumurta, pasta atma” gibi, yine “batı tipi” biçimlere başvurularak gerçekleştirilen eylemler, burjuvazinin **“işte demokراسi, işte protesto özgürlüğü”** diyebileceği, sömürü, baskı, işkence ve katliamı perdelemeye-gizlemeye hizmet etmektedir. Bu tür eylemlerin düzenin medyasında yer alma ihtimali yüksektir; bu anlamda da solun belli kesimleri, medyada yer alabilmek için bu tarza yönelmişlerdir; ama bu mücadeleyi değil, **düzeni geliştiren** bir eylem anlayışıdır

Yaptığımız eylemlerin burjuva basın yayın organlarında yer alması için elbette uğraşırız. Bunun için iradi, planlı bir şekilde çaba göstermek de gereklidir. Fakat bir

eylemin haberinin düzenin basın yayın organlarında çıkması için çaba göstermekle, o eylemi basın yayın organlarında haberi çıksın diye sulandırmak, içeriksizleştirmek **aynı şeyler değildir**. Haber olmak için burjuvazinin dayattığı şekilde ciddiyetsiz, sulandırılmış eylemler yapmanın solla, **halkla ilgisi yoktur**. Bu tür eylem biçimlerinin mücadeleye katkısı olmadığı gibi, bu tür eylemler kitlelerin mücadeleye olan inançlarını zayıflatan, yozlaşmayı sol safalarda güçlendiren bir anlayışı geliştirir.

Siyasal muhtevalı kimi toplantıları, “**İç-kili**” yapan anlayış da aynı yozlaşmış düşüncenin bir devamıdır. Devrimcilikten uzaklaşıldıça yozlaşmanın sola taşınması aynı paralelikte sürüyor. Yine kimi etkinliklere halkın mücadelesiyle bir ilgisi olmayan, burjuva ve küçük-burjuva sanatçılarının-aydınlarının çağırılması, baş köşede onlara yer verilmesi de soldaki çarpıklıkların bir diğeridir. İcazetle eylem yapma, etkinliğin “meşruluğu”nu düzeniçi güçlerde arama gibi devrimci olmayan bir bakış açısının ürünüdür bu tablo.

Burjuvazi ile her türlü ideolojik, kültürel bağlarını kıramayanların, solculuk anlayışı da buna uygun şekilleniyor.

Reklamcılıkla, abartıcılıkla, medyatik olmayla kitlelere ulaşacaklarını sananların, kitlelerden daha da koptukları, var olan değerlerinin daha da gerilediği ortadadır.

Kitlelerin Anlamadığı Bir Dille, Kitleler Örgütlenebilir Mi?

Halkın örgütlenmesine, mücadelesine hizmet etmeyen bir dil mücadelenin dili olamaz.

Solun kitlelere ulaşmasının yolu, düşüncelerini halka taşıyabilmesidir. Halka gerçekleri, ne düşündüğünü, ne önerdiğini en yalın, anlaşılır haliyle anlatmak solun görevidir.

Demagojide, yalanda sınır tanımayan burjuva politikacılar bile yeri geliyor halkın anlayacağı bir dille halkı etkilemeye, kendi politikalarına göre yönlendirmeye çalışıyorlar.

Fakat oportünist ve reformist sol ise tam tersine anlaşılmaz bir dile sahiptir. Sol neden anlaşılmaz dille konuşur? Üzerinde asıl olarak durulması gereken budur Sorunun ideolojik kaynaklarını da ancak bu soruyla birlikte görebiliriz Halka uzak, halkın geleneklerinden uzak bir dille halka hiçbir şey anlatılamaz. Bu yanıyla da solun böyle “yabancı” bir dilde ısrar etmekle, kitlelerden kendini tecrit etmiş olmaktadır.

Halkın çıkarı için mücadele edenlerin dili halktan kopuksa, nasıl ve neden mücadele yürütüldüğü belirsizleşir.

Reformist ve oportünist sol, halkın anlayamayacağı bir şekilde konuşuyor. Küçük burjuva aydın bir dili, akademik, soyut, bazen sulu, espri adına yozlaştırılmış bir dil siyasal dili ele geçirmiştir neredeyse. Bakın siyasi hareketlerin dergilerine, burjuva basındaki başlıklara rahmet okutan garipliklere rastlayabilirsiniz. Örneğin konuşmalarında, yazılarında empati, aktivist, asamble, network, tematik alan, workshop anlaşılmaz kelimeler, veya çatışma, saldırı gibi gerçek kavramlar yerine gerginlik, sıcak anlar gibi burjuva medyadan alınmış kavramlar kullanmak yaygındır. Ama burada sorun şu ki, bu dili kullananların halka gitme veya halka bir şeyleri açıkça anlatma gibi bir sorunları yoktur.

Bu kesimler devrimci kavramları, Marksist-Leninist dili hızla terketmektedirler. Solu, devrimciliği ifade eden kavramlardan neden uzaklaşılr? Kafa düzen içine yerleştikçe, dildeki tercih de buna paralel şekilleniyor. Devrimci dil terk edilip, küçük-burjuva aydın dili konuşuluyor. Örneğin militan demiyor, “aktivist” diyor. “Eylem” yerine “aktivite” demeyi tercih ediyor.

Halk için mücadele edenlerin halkın

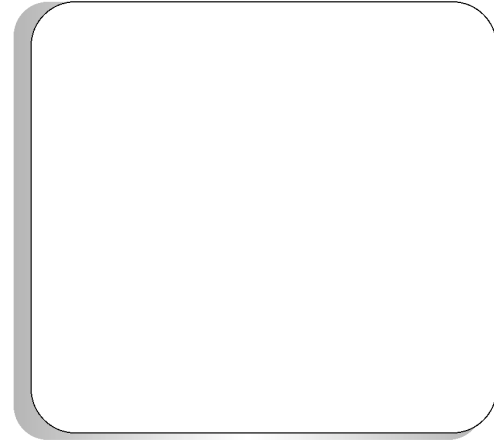
içinde olanların, halkı bilinçlendirip dönüştürme gibi bir hedefi olanların dili de **halkın ve kavranın dili** olmalıdır. Aksi halde halka bir şey anlatamama ve halktan tecrit olma daha hızla olacaktır. Beyinleri ile yürekleri ile halktan uzak olanların dili de, yalın şekilde örgütlenme anlayışı ve hedefi de halktan kopuk olur.

Dildeki sadelik, düşüncedeki berraklığın sonucudur. Her mücadele tarzı kendi dilini kaçınılmaz olarak üretir. Burjuvazinin dilini kullanmak burjuvaziden icazet dilenmektir. Oysa devrimcilerin burjuvaziden icazet dilenmeye ihtiyacı yoktur. Tam tersine burjuvazinin içini boşalttığı, kelimeleri yumuşattığı, **“kabul edilebilir”** düzeye çekmeye çalıştığı her kavram devrimcilerin militanca karşı çıkması gereken ideolojik mücadele alanıdır. Evet, her bir kavramı burjuvazi bilinçli olarak alıyor, seçiyor ve kullanıyor. Örneğin, bir Anadolu şehrinde tecavüz mü olmuş, diyor ki; *“hepimiz suçluyuz.”* **Hayır!** Neden hepimiz suçlu olalım? Suçlu olan düzendir. Suçlu olan feodalizmin kalıntıları, gerici unsurları koruyan, kollayanlardır. Suçlu olan emperyalizm ve kapitalizmin yozlaştırma politikalarını yayan, bu politikalar karşısında tavırsız kalarak onay verenlerdir. Biz devrimciler suçlu değiliz. Çünkü biz, bu düzeni yıkmak için yozlaşmaya, hırsızlığa, her türlü sapıklığa karşı savaşıyoruz.

Örneğin, “Barışın dilini konuşmalıyız” deniyor. Hangi barış? Kimin barışı? Görevi, amacı bizi yok etmek olan düşmanla nasıl hangi barış?.. Bu soru boşluktur tabii...

Kitlelerden Kopuk Kitle Örgütleri

Demokratik mücadele, düzenle her türden çelişkileri olan halkın tüm kesimlerini ekonomik, demokratik hak ve talepler mücadelesinde eğitip, bilinçlendirip, çözü-

mün devrimde olduğunu gösterme faaliyetidir. Bu mücadelede Demokratik Kitle Örgütleri temel araçlardır. DKÖ’ler bu mücadeleyi güncel, somut talepler etrafında örgütler. Demokratik kitle örgütlenmeleri, sınıflar mücadelesinde bir okul misyonu ile, kitleleri devrime kanalizetme perspektifiyle ele alınmalıdır. Demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesi olduğu gerçeği, bu mücadelenin temelidir. Ve buna uygun olarak da, iktidar ve meşruluk bilinci temelinde sürdürülmesi gerekir.

Meşruluğuna inanmayanların icazetçi, uzlaşmacı anlayışları, mücadeleyi yasal sınırlara hapsedmektedir. Bu da her alandaki örgütlenmelere yansıyor.

İşçi, memur alanında devrimci sendikacılıktan uzaklaşma; gençlik alanında atılardan, militanlıktan uzaklaşan gençlik örgütlenmeleri; kendi sorunlarına gömülmüş meslek odaları; ve bir bütün olarak baskılar, saldırılar, yasaklar karşısında sürekli geri adım atan, kitleleri örgütlemekten uzaklaşan DKÖ’ler ortaya çıkmaktadır. Başka bir ifade ile sivil topluma dönüşen bir DKÖ’ler pratiği söz konusudur. 90’lar boyunca gelişen bu anlayış, 2000’lerde de devam etmektedir; ancak bu süreçteki tüm ekonomik demokratik kazanımlara bakıldığında, bunları hep devrimci anlayıştaki demokratik kitle örgütleri tarafından örgütlenen direniş ve mücadelelerin sonucu olduğu görülür. DKÖ’lere, sivil toplumculuk yerine dev-

rimci ruhun, bakışın yön verdiği bir anlayış hakim kılınmalıdır Aksi halde bu tür örgütlenmeler her geçen gün dahada işlevsizleşip, eriyip, demokrasi vitrininin süsleri olmaktan öteye geçemeyeceklerdir.

Mevcut sendikaların, meslek odalarının, derneklerin bir çoğunun durumu ortadadır. Temsil ettikleri kitlelerden bile kopmaktadırlar. Sendikaların, derneklerin yöneticileri büyük oranda bürokratlaşmış, tabandan kopmuş, kitle örgütlerine adeta kendi özel mülkiyetleri haline dönüştürmüşlerdir.

Yönetimlerinde şu veya bu siyasi harekettten insanların olduğu demokratik kitle örgütlerinde bile, üyelerinin eğitime yönelik, yeni üyeler kazanmaya yönelik eğitim çalışmaları, örgütlenme çalışmaları yapılmamaktadır Kitle çalışması konusunda solun nasıl bir tahribatla karşı karşıya olduğunun en tipik göstergelerinden biri budur.

Kitle çalışması yapmayan yönetici, düzen sendikalarının, kurumlarının tarzını kapacaktır. Bu anlamdadır ki, sendika yönetimlerindeki yöneticiler, koltuklarını korumak için burjuva politikacılaran öğrenediklerini yapmakta gecikmiyorlar Buralarda devrimcilerin tasfiyesi için her türlü ayak oyunu ve hatta saldırganlık mübah görülüyor. Son olarak TMMOB'da yaşananlar en somut, çarpıcı örneklerdendir.

Böylesi bir anlayışın hakim olduğu yerlerde tabanın sorunları, talepleri için bir şey yapılmadığı, mücadele örgütlenmediği gibi, tabanın eğitilip bilinçlendirilmesi de onlar için düşünülecek şey değildir. Eğitim, bilinçlendirmezler, çünkü bilinçli kitle, yöneticilerinin sağcılıklarını görecektir, pratiklerini sorgulayacak, statülerini sarsacaktır...

Eğitim ve örgütlenme faaliyeti yapmadıkları gibi tabana söz, yetki, karar hakkı da tanımazlar. Kendi içlerinde dahi demokrasi uygulamayan bu kesimler sürekli olarak da demokrasiyi savunduklarını iddia ederler. Demokrasi anlayışları, kafa yapı-

ları, yaşam tarzları militan ve mücadeleci olmaktan uzaktır. Tabanın baskı ve zorlaması ile kaçacak yerlerinin kalmadığı koşullarda, en geri temelde bir şeyler yapmak zorunda kalırlar.

Kitlelerden kopuk, kitleyi mücadeleye katmayan bu örgütlenmelerin eylemleri de genel olarak yasak savma tarzındadır Hiçbir etki gücü olmayan, çoğunlukla basın açıklaması çerçevesinde yapılan bu eylemlere katılım da temsili düzeydedir Eylemlerinde kitleleri yoktur. Böylesine geçiştirmeci bir pratiktir yapılan.

Halkın yer almadığı bu eylemler yer olarak da halktan bir anlamda sistemin sınırlarının çizdiği yerlerde yapılır

Sembolik açıklamalarının mekanları genelde ezberlenmiş yerlerdir. İstanbul'da Tramvay durağı, Mis sokak... Ankara'da Yüksel Caddesi, İzmir'de Eski Sümerbank önüdür.

Milyonlarca kitleyi temsil eden bu kurumlar, milyonlardan kopuk, uzaktırlar. Tercihleri budur. Antalya'da Kışlağan, Adana'da İnönü Parkı'dır

Halk Örgütlülüklerinden, Kitlelerden Kaçış, Düzene Yakınlaşmaktır

Reformist ve oportünist solun halk örgütlülüklerinden kaçışlarının nedeni kendilerine ve halka güvensizlikleridir.

Halk meclisleri halkın kendi sorunlarının tartışıldığı, çözümler üretildiği yani halkın iradesi ve yaratıcılığının açığa çıkardığı, halkın öz örgütlülükleridir. Kitlelerin söz karar hakkını somutlayan, kitlelerin iradesinin uygulandığı taban örgütlenmeleri ile, kitleler bir araya gelir, bilinçlenir, güç olur. Ve yaşamı örgütlerler.

"Bu tabloyu değiştirecek temel araç, kitlelerin özgücünü büyütmek ve eylemde somutlamaktır. Bu ise kitlelerin örgütlenmesidir. Bütün muhalif güçlerin birleş-

tirilmesi ve savaştırılmasıdır. Birleşen ve savaşılan güçler kendi güçlerinin farkına varır ve zannettikleri kadar güçsüz olma - dıklarını, halk güçlerinin dünyanın yenil - mez tek gücü olduğunu görür. (...)

Devrim yolu önündeki engelleri kaldır - mak, bu süreci hızlandırmak bizim elimiz - dedir. Halkın kendini yönetebileceği ör - gütüllüklerin yaratılması ile söz ve karar haklarının sağlanmasıdır.” (Dursun Kara - taş, Halk İçin Kurtuluş, 16 Kasım’96)

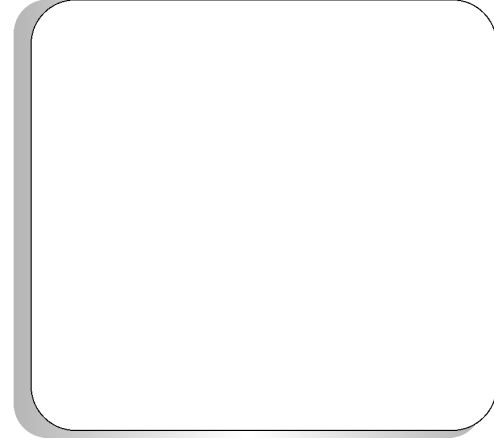
Oportünizm ve reformizm, solu da, ge - niş halk kesimlerini de bir araya getirecek olan bu tür örgütlenmelerden yıllardır uzak durmaktadır. Demokratik muhalefeti bir araya getirecek güçlü bir demokratik mu - halefet örgütlenmesi için de bir çaba har - camazlar. Oysa solu güçlü kılacak olan halkın örgütlü, birleşik gücüdür. Ancak bu kesimler kendi küçük dünyalarında, grup - çuluklarıyla, kitlelere emek vermeden ya - şamayı tercih ederler. Bu tercih, devrimi büyütmez. Bu tercih, kitleleri örgütlemey - zer. Bu tercih kitleleri dönüştürmez. Dolay - ısıyla düzen tercihidir söz konusu olan.

Düzene alternatif olmayan hiçbir ör - gütlenme kitleler için çekim merkezi ola - maz. Alternatif olmak umut olmaktır. Bu - nun tek yolu kitlelere ısrarla, emekle, sa - bırla gitmektir. Aksi halde düzenden mem - nuniyetsizliği olan milyonlar düzen içeri - sinde kalmaya devam eder.

Sonuç Olarak

Solun güçlü olması demek halkı kucak - layabilmesi ve giderek yönlendirebilmesi anlamına gelir. Güçlü sol, örgütlü sol, hal - kı düzen saflarından koparıp devrim safla - rına çeker.

Kitleselleşmek, kuşku yok ki devrim sürecinin gelişiminde belirleyici bir önem taşır. Kitleselleşmek, bir yerde, düzene al - ternatif olmanın da somutlanmasıdır Hal - kın silahlı ve silahsız mücadele biçimleri

le örgütlenip kendi gücüne güvenir hale getirilmesi, bu güçle engelleri aşım, nice zaferler kazanması ve irili ufaklı yüzlerce zaferle devrime yürümesi... İşte devrim sürecinin şekillenışı kabaca böyledir. Bu - nun için sol kendi eksikliklerini, çarpıklık - larını ve tüm bunların kökenini görmek zo - rundadır.

Kitleselleşme, kitle çalışması, eylem anlayışı. çalışma tarzı, DKÖ’lerin kitlele - rin örgütlenmesindeki rolü ve benzeri tüm konularda görülmeyecek bir şey yoktur. Kitle çalışmasındaki eksiklikler, çarpıklık - lar söz konusu olduğunda sorun yöntem sorunu değil, **tercih sorunu** olarak karşı - mıza çıkmaktadır Başta stratejik yanlışlık - lar olmak üzere tüm yanlışlardan dersler çıkarılıp, devrimci olan, düzene karşı olan tercih edilmelidir. Böyle yapılmadığında düzen kazanır. Ki bu noktada, “can çeki - şen emperyalizm” ve işbirlikçilerinin öm - rü biraz daha uzayacaktır.. Bu ise halkın acılarının, yoksulluğunun, sefaletinin daha da artması dernektir. Marksizm-Leniniz - min tarihinde kitlelerin örgütlenmesi ve devrime yürüyüş konusunda çok geniş ve zengin deneyimler vardır. Bunlardan ya - rarlanmak ve Marksizm-Leninizmin ış - ığında yürümek, dünya halklarını kurtuluşa götürecektir olan tek yoldur. Tercih bu olma - lıdır. Kitleler sorununa da bu tercihle bir - likte bakılmalıdır Yüzümüz halka dönük olacaktır.

ANADOLUYUM BEN

(...)

Asırlarca

kaç yağma kaç talan gördün.

Nice yiğitleri sürdün,

haksızlığın ortasına kılıç sallattın

Bereketli ovalarında sürüler

besletip hasatlar eylettin.

Aç, sefil demedin

basıp bağrına büyüttün,

besledin...

Anadolu'm gezginlerinle

dervişlerinle diz kırıp

sohbet sofralarına

güzele dair

çok umutlar beslettin.

Bir yanın hep yangın yeri

bir yanın hançer yarası

bir yanın hep insan seli

bir yanın zulüm kalesi oldu.

Gün oldu

dağların taşların

isyana durdu.

Gün oldu her yanın

ölüm deryası Anadolu'm.

Zulüm olur da

isyan olmaz mı?

Zulüm hak isteğini körükler

hak isteği

açlar Ordusu'nu.

Yeter ki, görsün yolunu

yeter ki, açılın uyuyan gözler

yeter ki; "üreten sen

bölüşen, paylaşan, tüketen de

sen olmalısın"

desin

bir yol gösteren

önderlik eden çıksın...

(...)
**BİTTİ DENİLDİĞİ YERDE
UYANIP SİLAHA SARILAN
ANADOLU HALKI...**

Düşünün...
bir halk düşünün ki
görmediği zulüm
uğramadığı katliam kalmamış.
Bir halk düşünün ki,
Devlet-i Ali'nin sefası için gencecik insanlar
kopartılıp yuvasından
dağbaşlarında
çöllerde kırdırılmış
yaslı, gözü yaşlı,
olmayan bir ev bırakılmamış...
Ve nüfusu 22 milyondan
10 milyona düşürülmüş...
Bir halk düşünün ki;
evlad-ı vatani
alçakça bir yaşam için
düşmana satılmasın...
Sattılar..
Hem de düşünün ki;
ceplerine atılan üç dolarlık
beş franklık bahşişlerle;
haremlerindeki fahişelerinin
lekeli donlarının içinde
salya-sümük göbek atıp
kirli elleriyle
fahişe pazarlayan
pezevenkler gibi
sattılar Anadolu'yu...
Ve satanlar bir şafak vakti
korkularının pis kokulu sıcaklığı
süzülürken paçalarından aşığı
tarihin çöp sepetinde yittiler..
Düşündüğümüz halk;
yaslı gecelerin hüznüne dalmadan
uyanıp felaket uykusundan
"Anadolu'yum ben!.." dedi.

Hüseyin Çukurluöz

(Efsanelerden Destanlara kitabından alınmıştır)

Oligarşi Örgütsüzleştirmek İstiyor
ÖRGÜTLENMELİYİZ

Oligarşi Tecrit Etmek İstiyor
KİTLESELLEŞMELİYİZ

Oligarşi Bölüp Parçalamak İstiyor
BİRLEŞMELİYİZ

◆ **Örgütsüzleştirme
Saldırısının Özü
Devrim Korkusudur**

◆ **Biz Örgütlemesek
Düzen Örgütler**

◆ **Örgüt Korkusunu
Kırmalıyız**

◆ **Sol Olmanın Gereği
Halkı Örgütlemektir**

“Hiçbir ordu zamanı gelmiş bir düşünce -
ye karşı koyamaz!” Tarihte yaşanan yüzler-
ce olay bu sözü kanıtlamaktadır Emperya-
listlerin, devrimci, sosyalist düşünceye karşı
koyamaması da bu örneklerden biridir.

Sosyalist düşüncenin ortaya çıktığı
1800’lerden bugüne, burjuvalar korku içinde
yaşamış ve korkuları sürekli büyümüştür.

Kapitalizmin tekeli aşaması olan emper-
yalizm dönemiyle birlikte “proleter devrim-
ler çağı” da başlamıştır. Çünkü artık kapita-
lizm tarihsel ömrünü doldurmuştur. Yerini
sosyalizme bırakmak zorundadır Bu tarih-
sel-nesnel bir gerçekliktir. Bilimin yasalarına
kimse karşı koyamaz. Ne yalanlar, ne ger-
çekleri ters yüz etmeler, ne de kan ve şiddet
üzerine kurulu emperyalist politikalar...
Hiçbiri bu tarihsel akışı değiştiremez, engel-
leyemez, sadece yavaşlatabilir.

Kapitalizmin emperyalist aşamasıyla bir-
likte üretici güçlerle üretim ilişkileri arasın-
daki zorunlu uygunluk yasası bozulmuştur.
Yani artık kapitalist üretim ilişkileri üretici
güçlerin önünü tıkamaktadır Bu durum mev-
cut üretim ilişkilerinin (kapitalist) tasfiye
edilerek, toplumsal gelişmenin önünü aç-
cak yeni bir üretim tarzının (sosyalist) ege-

men hale gelmesini zorunlu kılar. Bunun anlamı devrimin nesnel koşullarının tüm dünyada olduğudur. Devrim, ihtilalci insiyatifin kullanılması sorununa, yani iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesi sorununa bağlanmıştır. Halkın örgütlenmesi, bilinçlenmesi, savaşması ve iktidarı alması devrimci önderliğin iradi müdahalesi ile, kurmaylığı ile olur

İşte bilimsel gerçek budur. Kapitalizmin ölüm döşeginde, komada olduğu gerçeğini bilen burjuvaziden, bu durumu kabullenmesi beklenemez. Burjuvazinin bu duruma boyun eğmesi demek, kendi ipini kendisinin çekmesi demektir. Ki, bu asla burjuvazi için düşünülebiyecek bir şey değildir.

İşte bu tablo burjuvaziye bir asırı aşkın zamandır devrimin korkusunu yaşatmış ve hala yaşatmaktadır. 162 yıl önce Marks ve Engels Komünist Manifesto’da **“varsın egemen sınıflar bir komünist devrim ür-küntüsüyle tir tir titresinler”** diyerek burjuvazinin içinde bulunduğu durumu ve hep yaşayacakları korkuyu ortaya koyuyorlardı ve o cümlelerin devamında **“Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yok. Bir dünya var kazanacakları”** (Komünist Manifesto, syf:88) diyen Marks ve Engels’in dediği oldu.

Burjuvazi iktidara gelişinin üzerinden çok geçmeden proletarya ile kanlı savaşa girişti. 1871 Paris Komünü ile, proletaryanın 72 günlük iktidarı burjuvazinin ürkün-

tüsünü arttırırken, 1917 Ekim devrimi ile burjuvazinin korkusu kabusa dönüşüyordu. Dünya hakları içinse umut, coşku büyüyordu. Sovyet devrimi ile birlikte ezilen hakların, dünya proletaryasının elinde artık maddi bir güç vardı. Halkların tarihteki ilk devleti olan Sovyetler, sosyalizmin değil gerçek olduğunu ortaya koyuyordu. Lenin önderliğinde yürütülen devrimci mücadele sonucu gerçekleştirilen devrim, sosyalizmin alternatif olmasını ete kemiğe büründürmüştür.

Alternatif Sosyalizmdi!

Her şeyiyle kapitalizme alternatifti sosyalizm. *“Hiçbir sistem sosyalizm dün - yasında olduğu kadar, hızlı ve kesin cehaleti, işsizliği, açlığı, sefaleti, toplumsal ve sınıfsal ayrıcalıkları ortadan kaldıramamıştır. Özgürlük götürmemiştir. (...) Kölelik zincirlerini parçalayıp bağımsızlıklarını elde ettikten sonra kendi geleceklerini kendileri belirleme hakkını elde ederek sosyalist bilinçle donandıktan sonra, proletaryanın ve emekçi halkların neler başara bileceği görülmüştür. İktidarı, sihirli çizmelerini ayaklarına geçirdiklerinde emek güçleriyle toplumu, ekonomiden politikaya, bilimden sanata nasıl ileri götürdüklerini göstermişlerdir.”* (Haklıyız Kazanacağız)

Sovyet iktidarında sosyalizmin inşasında her adım bunu gösterdi. Devrim öncesi Çarlık Rusyası dönemi ile devrim sonrası Sovyetler dönemi her açıdan incelendiğinde, kapitalizmin alternatifi olarak sosyalizmin tüm başarıları somut olarak görülmektedir.

Sovyet devrimi ne istisnaydı, ne tesadüf! Tarihin hükmü ve yasaları şaşmaz biçimde işliyordu!

Sovyet devriminden sonra da işlemeye devam edecekti.

Emperyalizmin artan sömürüsü ve zorbalığı, faşist diktatörlükleri işbaşına getir-

**Buraya
spot
konulacak**

Buraya spot konulacak

mesi, katliamcılığı, emekçilerin sosyalizme yürüyüşümüzü durduramadı. Tersine bu politikalar emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişkileri, çatışmaları daha da keskinleştirdi. Diğer yandan emperyalist ekonominin temel sorunu, ve olmazsa olan pazar sorunu büyüdü, emperyalizmin süreklileşen, derinleşen krizini şiddetlendirdi. Dolaşısıyla emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler de keskinleşti. Bunun sonucu olarak emperyalistler arası paylaşım savaşları çıktı; ancak savaşlar da bunalımlarına ilaç olamadı. İkinci paylaşım savaşı ve izleyen dönemde, dünyanın dört bir yanında devrimler patlak verdi emperyalizm karşısında sosyalist bir blok oluştu.

Böylece burjuvazinin iktidara gelip, kapitalist ekonominin hakim oluşundan 150 yıl sonra, dünyayı devrimler sarmıştı.

Emperyalizmin aldığı bu darbeler ve yenilgiler kaçınılmazdı. Emperyalizmin doğasının bir sonucuydu. “Burjuvazi her şeyden önce kendi mezar kazıcılarını üretiyor. Onun yıkılması da proletaryanın zaferi de aynı oranda kaçınılmaz”dı. (Komünist Manifesto, syf: 61) ve öyle de oluyordu. Emperyalizmin mezarı kazılıyordu.

Sınıf savaşı tüm şiddetiyle sürüyordu. Bu savaşta emperyalistler de yeni politikalar geliştiriyor, çıkış yolu arıyorlardı. 2. paylaşım savaşı sonrası sümürü biçimlerinde yeni yöntemler geliştiren emperyalistler, kendi aralarında ekonomik, askeri, siyasi birlikleri kuruyor dünya halklarının karşısında tek yumruk oluyordu.

Dünya proletaryasını ve sosyalist ülkeleri ağır bir kuşatma altına alan emperyalistler, “Soğuk savaş stratejisi” olarak adlandırılan bu karşı-devrimci politikalarıyla halklara yönelik saldırılarını sürdürdüler

Ancak 20. Yüzyıl, emperyalizmin saldırılarının daha da arttığı her zamanki saldırganlığın ötesine geçip pervasızlaştığı bir döneme de tanık oldu. Bu dönem, 1990’ı yıllardı.

90’lı yıllara gelindiğinde, başta Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerdeki Marksist-Leninist çizgiden uzaklaşma ve ideolojik savruluşlar sonucu karşı-devrimler yaşandı. Kapitalizmin restorasyonu başladı bu ülkelerde.

Emperyalizmin pazar alanı dışında olan bu ülkeler, emperyalist sisteme dahil oldular.

Burjuvazi zafer sarhoşluğu içindeydi.

Eski sosyalist ülkeler nezdinde kazandığı bu zaferi, tüm dünya ölçeğinde bir zafere dönüştürmek, baştan beri işaret ettiğimiz **o büyük ve sürekli korkusundan** kurtulmak istiyordu.

Sosyalizm ölmüştü. Devrimler çağı kapanmıştı. Halk kurtuluş savaşları devri kapanmıştı.

İşte bunun için, tüm dünyada, sınıf mücadelesini sürdüren tüm güçlere karşı ideolojik, politik, askeri bir saldırıya geçti.

Bu saldırının bir kaç temel ayağı vardı.

Herkes silahlı mücadeleden ve illegaliyeden vazgeçmeliydi.

Emperyalizmi KOVMAK, faşizmi YIKMAK gibi stratejiler terkedilmeli, “diyalog”, “barış” savunulmalıydı.

Bu dayatmaları kabul etmeyenlere karşı da emperyalizm, **birincisi**, silahlı mücadeleyi savunanları “terör listelerine” alarak cevap verdi, **ikinci olarak** ise, işçi sınıfından gecekondulu yoksullarına devrimci

örgütlere kadar tüm dünyada bir **ÖRGÜTSÜZLEŞTİRME** saldırısı başlattı.

Emperyalizmin Örgütsüzleştirme Saldırısının Özü Devrim Korkusudur

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte ezenle ezilenler arasında kesintisiz ve şiddetli biçimde süren bu savaşta nice yenilgiler, nice zaferler yaşanmıştır. Ve sınıflar ortadan kalkmadıkça da bu savaş sürecektir, yenilgiler ve zaferler yaşanacaktır.

Sınıflar Savaşında sömürücüler ezilenlere, sömürü ve soygun düzenlerine boyun eğmeyi dayatıyorlar. Bunu bugüne kadar hiçbir zaman kabul etmeyen ve bundan sonra da kabul etmeyecek olan halklar ise sömürü ve zorbalığa karşı direnmişlerdir.

Günümüz dünyasında emperyalistler daha büyük bir pervasızlık içinde tüm dünya halklarına teslimiyeti dayatmaktadırlar. Bunun için ideolojik, kültürel, psikolojik saldırılarını tırmandırmakta; katliamlarışgaller, provokasyonlar, darbeler, kompolar tezgahlamaktadır. “Kara liste”ler yayınlayan, ülkeleri tehdit edip, ambargolar uygulayan emperyalizm, karşısında kendisine direnecek, kafa tutacak hiçbir irade istememektedir. Bunun için halkları **örgütsüzleştirip, yalnızlaştırmayı** stratejik önemde ele alırlar.

**Buraya
spot
konulacak**

Emperyalizm örgütlü halk, örgütlü bir güç istemez. Bilirler ki örgütlü halk kendi sonlarını getirecektir. Bu emperyalizmin, burjuvazinin her zamanki düşüncesidir. Ama bunu özel ve saldırgan bir politikaya dönüştürmeleri esas olarak 1990’lar dünyasının koşullarında olmuştur.

Emperyalizme karşı savaş, halkların savaşma ve zaferi kazanma iradesi sadece ve sadece örgütlülükle mümkündür.

Halk örgütlenmelidir. Kurtuluş için, zafer için bu bir zorunluluktur. Halk örgütlü bir güç olduğunda, ancak o zaman emperyalizmin “devasa gücü” koca bir hiç olur.

Emperyalizmi güçlü kılan, onun sistem olarak, ideolojik olarak tarihsel haklılığı değildir. Emperyalizmi güçlü kılan halkların örgütsüzlüğüdür.

Sosyalist sistemdeki dağılma emperyalizme yeni pazar alanları sağlamıştır. Keza yaşanan karşı devrimler bir çok ilerici ülke ve devrimci-yurtsever örgütleri etkilemiştir. Sosyalizmden etkilenen küçük burjuva ve milliyetçi örgütler hızla düzene savrulurken, Marksist-Leninist olduğu iddiasını taşıyan hareketler de bu karşı-devrimci rüzgarla savrulmalar yaşadı, çoğu örgüt ateşkes ve silah bırakma kararı alırken, legalizm batağına gidişler de hızlandı. Öyle ki örgütlerdeki sosyalist-komünist adlar değiştirilip, bayraklardan orak-çekişler çıkarıldı.

Bu atmosferde, emperyalistler zafer naralarını daha bir güçlü atarken, bununla yetinmiyorlar ve büyük bir pervasızlıkla halklara saldırıyor, teslimiyet dayatıyorlardı.

Evet sosyalist sistemin çöküşü emperyalizmi taktik ve psikolojik anlamda güçlendirse ve pazar sorununda nefes aldırsa da bu geçiciydi. Emperyalizmin bunalımları derinleşmekte, çelişkileri keskinleşmekteydi. Emperyalizmin 90’lar sonrası tekrar açık işgallere yönelmesi, tüm dünyada tarihte görülmemiş bir biçimde saldırganlığını arttırması bunun sonucudur.

Buraya spot konulacak

Yaşanan karşı devrimlerle, öyle propaganda edildiği gibi, “**tek kutuplu dünya**” oluş m a m ı ş t **Kİ** bu zaten mümkün değildir. Sınıflar var oldukça da mümkün olamaz. Bugün bir tarafta emperyalistler vardır, diğer tarafta dünyanın tüm ezilen, sömürülen emekçi halkları, sosyalist, ilerici ülkeler ve güçler vardır.

Ancak emekçiler, halklar örgütsüzdür.

Halklar karşısında örgütlü olan, birlik olan emperyalistler, halkların birleşmesini engelleyecek tüm politikaları hayata geçiriyorlar.

Bunun için halkları birbirine düşmanlaştırıyor; bölüp-parçalıyorlar Bunun için **tecrit** politikasını en üst boyutta uyguluyorlar. Örgütsüzleştirme saldırısının başka gelen hedeflerinden biri **sendikalar** oldu. Son yirmi yılda, gerek emperyalist ülkelerde, gerekse de yeni-sömürgelerde sendikalı işçi sayısında büyük düşüşler meydana geldi. Emperyalizm bir yandan görünürde “**örgütlenme özgürlüğü**” tanıyor, ama öte yandan da bu hakkı fiilen gasp ediyor. Sendikaya üye olan işçiyi işten atıyor, gözdağı veriyor.

Örgütsüzleştirme saldırısının ikinci hedefi **demokratik kitle örgütleridir**. Emperyalist politika, onların sıradan ve “sivil toplumu” birer burjuva dernek olmasını istiyor.

Sivil toplumculuk benimsenince zaten baskıya, zora gerek kalmadan bu örgütler, demokratik kitle örgütü olmaktan çıkar. Artık onlar örgütlenme yapmayacaktır, militan ve radikal her türlü tavırdan uzak duracaklardır.. Artık onların mücadelesi temsili olacaktır ve öyle örgütlerden, emperyalizme hiçbir zarar gelmeyecektir.

Dün olduğu gibi bugün ve yarın da emperyalizmin öncelikli hedefi, halkların örgütlülüğünü sağlayarak ve halkların mücadelesini birleştirerek kendi düzenlerini yerle bir edecek olan Marksist-Leninistlerdir. Bugün emperyalizmin karşısında is-

lamcıların öne çıkmış olması geçicidir dönemseldir. İslamcı ve ulusalcı güçlerin emperyalizmle çelişkileri dönemseldir; temelde bir çelişki değildir. Bu anlamda da bu güçlerin emperyalizme karşı yok edeci, emperyalizmi yok etme hedefli bir mücadele sürdürmeleri mümkün değildir. Çünkü kapitalizmden başka savunacak bir şeyleri yoktur ve kapitalizmi savunanlar, ergeç emperyalizmle uzlaşır.

Emperyalizmi yenecek ve yıkacak tek güç Marksist-Leninistlerdir. Burjuvazi bu gerçeği bilmektedir. O nedenle devrimcilere, Marksist-Leninistlere saldırıları sürekli dir.

Emperyalizmin karşısında uzlaşmaz, yalpalamaz tek güç Marksist-Leninistlerdir. Burjuva ideolojisi karşısında Marksist-Leninist ideoloji; emperyalist sistemin karşısında tek alternatif sosyalizm; emperyalist sömürü çarklarını parçalayıp halkların iktidarını sağlayacak tek şey ise devrimlerdir.

Marksist-Leninistlerin tüm söyledikleri yaşam ve savaş içerisinde karşılığını bulmuştur. Sınıf savaşımı ve bu savaşta yaşananlar, ortaya çıkan sonuçlar, Marksist-Leninistleri doğrulamaktadır. Marksist-Leninistlerin dünyayı yorumlamalarında ve dünyayı değiştirme anlayışlarındaki bilimsellik, haklılık her geçen gün kendini ortaya koymaktadır. Marksist-Leninizm, halkların klavuzu, ışığı emperyalistlerin karabasanı olmaya devam ediyor.

Sınıflar mücadelesinde tek önder güç, devrimi gerçekleştirecek ve kesintisiz olarak sürdürüp sınıfsız topluma ulaştıracak tek güç Marksist-Leninist ideolojidir.

“Gerçekler gösteriyor ki; insanlık tarihi boyunca hiçbir ideoloji Marksizm kadar, hiçbir üretim biçimi sosyalizm kadar, din, dil, ırk, renk, milliyet, cins ayrımı gözetmeksizin insanları ve halkları kaynaştırmamış, yaratıcı güçlerini açığa çıkartamamıştır(...) Yükselen sınıf proletarya; sosyalizmin, insanlığı tarihsel olarak ömrünü doldurmuş kapitalizmin alternatifi olduğunu göstermiştir” (Halklıyız Kazanacağız)

Marksizm-Leninizm gibi yenilmez güçlü bir ideolojiye sahibiz. O halde bugün için temel sorunumuz nedir? Can alıcı ve üzerinde durulması gereken soru budur. Sorun bu ideolojik gücü maddi gücü dönüştürecek örgütlülüğün olmamasıdır. Evet, sorun halkın örgütsüzlüğüdür.

Halkı Örgütlemeliyiz

Sınıf savaşımının özü iktidar savaşıdır. Tarihin son sömürücü sınıfı olan burjuvazi, iktidarını korumak, sömürü düzenlerini sürdürebilmek için halka karşı sınıf bilinci ile savaşır. Burjuvazinin iktidarına son verecek olan tek şey devrimdir.

“Çağımızda toplumsal değişimlerin, devrimlerin objektif şartları vardır. Sorun

bu devrimleri gerçekleştirecek subjektif şartları yaratabilmek; gelişimin önünde engel teşkil eden kapitalist ilişkileri zor ve baskı temelinde koruyan ve sürdüren siyaset üst yapıyı devirecek örgütlenmeleri ve kitle gücünü yaratıp iktidarı ele geçirmek - tir.” (Halklıyız Kazanacağız)

Halklıyız Kazanacağız’da bu tesbittlerden sonra örgütlenme ve kitle çalışmasının önemine dair şu satırlara yer veriliyor:

*“Bu kitle gücü nasıl yaratılacaktır ve nasıl örgütlenecektir? Kitlelere iktidar mücadelesine katılma yönünde bilinç, nasıl ve hangi yolla verilecektir? Emperyalist dönemde **devrimci mücadelenin gün - deminde en önemli yeri tutan bu sorun, her devrimde değişik biçim ve yöntemlerle çözülmüştür.**”*

Kitle gücünü yaratmanın yolları, Sovyetik devrim modelinin geçerli olduğu ülkelerde farklı, klasik halk savaşının olduğu ülkelerde farklı, Politikleşmiş askeri Savaş Stratejisi’nin olduğu ülkelerde farklı farklıdır. Fakat kitle çalışması, kitle örgüt - lülükleri ve kitleleri bire bir çalışmayla örgüt - leme anlamında belirtilenler, hemen hepsinde aynıdır.

Tartışmasız bir gerçektir ki, “Devrim kitlelerin eseridir!” Halkın katılmadığı bir devrim savaşı düşünülemez. Halkın savaşa katılabilmesi, bu savaşta düşmanı yenip iktidarı alabilmesi, ele geçirdiği iktidarı koruyup, sosyal dönüşümleri kesintisiz bir biçimde gerçekleştirebilmesi için, o halkın tüm bu aşamalarda **örgütlü olması** gerekir.

Bilimin, tarihin bizden yana olması, haklı olmamız devrimin objektif şartlarının mevcut olması, kitlelerin kendiliğinden ve akın akın devrim saflarına geleceği anlamına gelmez. Kitlelere bilinç taşırsak kitlelere ulaşır, onları eğitir, dönüştürür ve örgüt - leyebilir savaştırabilirsek bunu başarabiliriz. Bunun için öncelikle kitlelere gitmeliyiz. Örgütlenmemizin ilk adımı budur. **Emperyalizmin örgütsüzleştirme saldırısına karşı örülecek barikatın ilk adı -**

**Buraya
spot
konulacak**

mı budur.

Burjuvazi ile devrimciler arasındaki mücadelenin temelinde kitleleri kazanmak vardır.

Örgütlemeliyiz!

Anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelede yer alabilecek, devrime kazanabileceğimiz halkın tüm kesimlerini örgütlemeli ve tüm halk güçlerini birleştirmeliyiz.

Halkı eğitmek, halkı bu düzenin ideolojik, politik, kültürel etkisinden kurtarabilmek ve devrim saflarına kanallı edebilmek için örgütleme faaliyetine yoğunlaşmamız gerekiyor.

Düşmanın baskı ve terörünü, teslim alma ve tasfiye saldırılarını püskürtmek, da hası düşmana güçlü darbeler vurabilmek, gündemi belirleyerek gündeme yön verebilmek ve savaşı yaygınlaştırıp, kitleselleştirebilmek için örgütlenmemizi her alanda çoğaltmamız, güçlendirmemiz ve kalıcılaştırmamız gerekiyor

Halkın düzenle çelişkisi ve dolayısıyla düzene karşı memnuniyetsizliği her geçen gün artmaktadır. Ancak bu çelişkiye ve memnuniyetsizliğe denk düşecek bir tepki oluşmamaktadır. Biz bu memnuniyetsizliği örgütlülüğe dönüştürebilmeli ve mücadelenin meşruluğunu tüm halk güçlerine kavrayabilmeliyiz.

Örgütlenmek güç olmaktadır.

Örgütlenmemizi yaymak ve güçlendirmek demek, mücadelenin kitleselleşmesi ve devrimci alternatifiñ soyutluktan çıkıp, maddi bir güce dönüşmesi demektir.

Olgarşi, bu gücün oluşmaması için bizi kitlelerden tecrit etmeye, bizi yok etmeye çalışıyor. Tüm katliamlar, infazlar, işkenceler, baskılar bunun içindir. Ve yine terör demagojileri, psikolojik savaş ve kontra yöntemleri bunun için uygulanır.

Bunu boşla çıkartabilmenin yolu da **kitleleri örgütlemekten** geçiyor. Halkı bilinçlendirme ve örgütleme faaliyetimiz düne göre daha ileride olmalıdır

Devrimcinin görevi kitleleri örgütlemektir. Devrimci faaliyetin biçimi ne olursa olsun özü-amacı, halkı devrim saflarına katmaktır. Halkı devrimcileştirmeyi, halkı örgütlemeyi hedeflemeyen ve bu emeği göstermeyen bir anlayışın iktidar iddiası da, devrimciliği de yoktur. “Kendisi devrimci olmayanlar devrimci yetiştiremez, kitleleri örgütleyemez.”

Halkı örgütlememenin gerekçesi olmaz!

Devrimcinin görevi kitleleri örgütlemektir. Devrimci faaliyetin biçimi ne olursa olsun özü-amacı, halkı devrim saflarına katmaktır. Halkı devrimcileştirmeyi, halkı örgütlemeyi hedeflemeyen ve bu emeği göstermeyen bir anlayışın iktidar iddiası da, devrimciliği de yoktur. **“Kendisi devrimci olmayanlar devrimci yetiştiremez, kitleleri örgütleyemez.”** (Kongre Belgeleri) Devrimci isek, devrimci duygu, düşünce ve yaşam biçimine sahipsek, **kitlelere gideceğiz.**

İktidarı istiyorsak halkı örgütlemeliyiz. Her şey bu denli basit, sade ve nettir. Doğru politikalarla, doğru yöntemlerle, büyük bir halk ve vatan sevgisiyle; yoğun bir emek ve özveriyle, ısrar ve kararlılıkla kitlelere gittiğimizde sonuç alırız, başarırız. İktidar iddiamıza denk düşen bir bakış açısı ve çalışmayla kitleleri örgütleriz.

Biz Örgütlemesek Düzen Örgütler

Düzenle çelişkileri keskinleşmiş olan halk, örgütsüzlüğünden dolayı, bu çelişkilerini çatışmaya dönüştürememektedir. Halkın örgütlenmesi, bilinçlenmesi ve dü-

zene karşı savaşı kendiliğinden olmaz. Aksini düşünmek bilimsel olmamaktır, kendini aldatmaktır. Ve dolayısıyla düzenin sömürü ve zorbalığına seyirci kalmaktır.

Kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi, sınıfsal ilişkilerinin açığa çıkarılması **sistemli, iradi** bir faaliyet ile olur. Bu **irade yoksa**, oligarşi bir biçimde kitleleri düzen sınırları içinde tutabilmektedir

“Kitlelerde var olan memnuniyetsizliği doğru araç ve yöntemlerle düzene karşı harekete geçiren bir devrimci alternatif yoksa, düzen partileri rahatlıkla kitleleri yedekleyebilirler.” (Haklıyız Kazanacağız)

Örgütsüz halk, örgütlü olan ve yüzyılların tecrübesine sahip egemenler karşısında hiçbir şey yapamaz. Dahası egemenler kitlelere yönelik propaganda ve demogojilerle onları etki altında tutar ve yönlendirirler. Kitleleri şartlandırarak, sahte vaatlerle beklentilere sokar ve yine gerici şoven politikalarla, dinciliği, milliyetçiliği kışkırtarak kitlelerin gerçek taleplerinden, özlemlerinden uzaklaşmasını sağlarlar. Bunun yanı sıra oligarşi bu ve benzer politikalarla kitleleri devrimcilere karşıda kışkırtmaya çalışmaktadır

Bu şekilde kitleler sorunlarının kaynağını ve çözüm yolunu göremediği gibi, oligarşinin politikalarına yedeklenebilmektedir.

Örgütsüz halk, oligarşinin baskı ve terörüyle sindirilmesinin dışında, yozlaştır-

ma ve şovenizm politikalarının, terör demagogilerinin saldırısı altındadır. İnanç ve değer yargıları kullanılmak istenmektedir. Oligarşinin ideolojik, kültürel, ekonomik yönlendirmesi ile düşünen örgütsüz kitleler, sorunların çözümünü de düzen sınırları içinde ararlar. Böylece oligarşi, halkın başka arayışlara yönelmesini engellemeye çalışır.

Hiçbir meşruluğu olmayan; halka düşman olan; halkın yaşadığı tüm acıların, yoksulluğun, açlığın, umutsuzluğun sebebi olan düzen güçleri halkı etkileyebiliyor.

Kitleleri bir şekilde etleyip, yönlendiren oligarşi, sistemli şekilde yürüttüğü psikolojik savaşla, ideolojik-kültürel bombardımanıyla sosyalizme, devrimcilere saldırmaktadır. Sosyalizmin bittiği propagandasını yürüterek halkı devrimcilerden uzaklaştırmaya, devrimciler karşı güven-sizlik ve umutsuzluk yaratmaya çalışmaktadır.

Tüm bunları boşa çıkaracak olan, çözümün devrim, alternatifin sosyalizm olduğunu halka anlatacak ve gösterecek olan biziz. Bu konuda Haklıyız Kazanacağız’da şöyle denilmektedir:

“...Mücadelenin temel hedefini, kitlelerin bu bilinç yanılgısından kurtarılması oluşturmaktır. (...) Kitlelerin memnuniyetsizliğini ön plana çıkarıcı, düzen değişikliği talebine cevap verici ve bu değişikliğin mümkün olduğunu kavratıcı mücadele anlayışıyla hareket edilmeli, bu amaçla silahlı mücadele veren ciddi bir alternatifin varlığı, kitlelerin karşısına somut olarak dikilmelidir. Yani sorun, kitleleri içine düştükleri yanılgılardan kurtarmanın, sınıf ilişkilerini derinleştirmenin ve mücadeleyi geliştirmenin en uygun metot ve araçlarını bulma sorunudur”

Görev budur, görev halkı örgütlemektir.

Kitlelere gidilmediğinde, onları düzenin çarkları arasına terketmiş oluruz. Kitlelere gidilmediğinde, onların şu yada bu nedenle düzenle kurdukları bağların, düze-

**Buraya
spot
konulacak**

nin etkisi altında olmalarının nedenlerini ortadan kaldıramayız.

Unutmamalıyız ki, düzenle uzlaşmaz çelişkileri olan ve devrimden yana çıkarları olan kitlelerin düzenle kurdukları bağlar güçlü olamaz. O keskin çelişkiler mutlaka çatışmaya dönüşecektir. Bunu ise, bizim ısrarlı, iradi, örgütlü faaliyetimiz ve alternatif bir güç olduğumuzu göstermemiz sağlayacaktır.

Örgüt Korkusunu Kırmalıyız

Egemenlerin halkı örgütsüzleştirme saldırısının temel yanlarından biri, halkta örgüt korkusu yaratmaktır.

Oligarşinin ideolojik, fiziki, kültürel, psikolojik saldırılarının odağında halkı sindirmek, gerçekleri görmesinin önüne geçmek, bilinç bulanıklığı yaratmak ve düzen dışı alternatiflere yönelmesinin önüne geçmek olduğunu vurgulamıştık.

Özellikle 12 Eylül döneminde çok sistemli bir şekilde örgüt ve örgütlü olma düşüncesine yönelik karalama ve tehditlere ağırlık verildi.

Örgütlü olmanın anarşistlikle, örgütlü mücadelenin anarşik olaylar olduğu propaganda edilirken bugün de terör ve terörizm demogojisiyle aynı saldırı sürdürülüyor. Kavramlar biraz değişmiştir ama saldırının özü aynıdır. Bu saldırıda her yol deneniyor. Halkın dini, geleneksel, kültürel, ahlaki, tüm inanç ve değer yargıları örgütlülüğe ve devrimi örgütlemeye yönelik karalama ve yalan kampanyasında kullanılmaktadır.

Devrimci mücadeleye yönelik onyıllardır yürütülen anti-komünist propagandada kullanılan tüm yöntemler, bugün terörizm propagandası temelinde daha da zenginleştirilerek ve güncel uyarlanarak sürdürülmektedir.

Tüm bu çabalarla halkın örgüte ve ör-

Buraya spot konulacak

gütlü mücadeleye antipatiyle bakması önyargılı olması, örgütü kötülüklerin kaynağı olarak algılaması, mücadelenin tehlikeli olduğu ve uzak durulması gerektiği beyinlere kazınmak istenir.

Apolitikleştirilen, emperyalist yoz kültürün ve burjuva ideolojisinin etkisi altına alınan kitlelere, devrimci örgütlerle, mafya ve çetelerin özdeş olduğu düşüncesi aşılanır.

Diğer yandan, faşizmin baskı ve terörü de kitlelere korku salarak, gözdağı vererek örgütlü mücadeleden uzak tutmayı hedefler.

Tüm bunların yanında örgütlenme, kitle çalışması gibi konularda sol saflarda yaşanan olumsuzluklar da burjuvaziye güç vermiştir.

12 Eylül yenilgisi sonrası yılgınlığın kol gezdiği ortamda, bireycilik, sivil toplumculuk vb. revaçta olmuştur. Bir atımlık barutu tükenen küçük-burjuva anlayışların savunduğu bu burjuva fikirler, yılgınlığın tezahürüydü.

90'larda, sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte sol saflarda Leninist örgütlenme anlayışı açıktan reddedilmeye başlanmış, düzen solculuğu geliştirilmiştir.

Yine bu ortamda sola ait tüm kavramlar, değerler, sol teoriye ait ne varsa iğdiş edilmeye devam edilmiştir. Solda savunulanlar hangi kılıfta olursa olsun nihayetinde örgütsüzlüktü. Solda yaşanan bu tablonun kitlelere de yansması kaçınılmazdı.

Daha önemli olan, emperyalizmin ideolojik saldırıları karşısında kitlelere işin aslını göstermesi gereken sol, bizzat kendisi burjuvazinin söylemlerini kabul edip tekrarlamaya başlayınca, kitleleri de savunmasız bırakmış oluyordı.

Soldaki meşruluk bilincinin kaybolmasının moralsizliğin, ideolojik savruluşların ciddi sonuçları olmuştur. Avrupa Birlikçiliği gibi özünde emperyalizmi destekleyen politikaların savunulması örneğinde olduğu gibi savunulan düzendi. Tüm bunlar kitlelerin soldan uzaklaşmasını ve solu **yanlış tanımasını** beraberinde getirmiştir.

Yanlışları düzelterek, geleneklerimizi sürdürecektir, örgüt korkusunu yıkacak, örgüt ve örgütlenmedeki meşruluk bilincini kitlelere taşıyacağız.

Tüm Gücümüzle Örgütlenmeliyiz

Tüm gücümüzü kitleleri örgütlemeye harcayacağız. Eğitimimizin temel ayağını “kitleleri nasıl örgütleriz?” sorusu oluşturmali!

Kitleleri örgütlemenin önemini, örgütlü halkın tarihsel rolünü, emperyalizmin ve oligarşinin halkı örgütsüzleştirme saldırısının amacını tüm kadrolarımız ve taraftarlarımız nezdinde bilince çıkarmalı ve bu bilinci örgütlenme kararlılığına dönüştür-

**Buraya
spot
konulacak**

meliyiz.

Kitlelerin içinde bulunduğu durumun nedenlerini ve çözümlerini bulmalı, bu durumu aşacak politikaları hayata geçirmeliyiz.

Açıktır ki devrimcilerin ulaşamadığı kitleler, devrimcilerin ne yaptığını, neyi savunduğunu, ne için mücadele ettiğini doğru bir şekilde bilmeyecelerdir. Kitleler, devrimcileri, oligarşinin kendilerine söylediği yalan, yanlış, karalama, çarpıtma ve demagojilerle “tanıyor” olacaklardır. Bunun anlamı, kitlelerin devrimcilere oligarşinin terör, terörizm propagandası ile bakıyor olması demektir. O halde gerçekleri kitlelere taşımada daha cüretli ve atılgan olmalıyız.

Her şey zafer için kararlılığı ve bilinci ile, örgütlenmenin önündeki tüm sorunları, engelleri aşma yönünde muazzam bir irade ve çaba göstermeliyiz.

“Devrimin ve savaşın sorunları, hiçbir şemaya, programa ve taktiğe sığdırılamayacak kadar büyük ve değişkendir. Örgütlenmeler, programlar, tüzükler, taktikler, yeni çalışma biçimleri, yeni politikalar ve hemen her şey, devrim yürüyüşünü hızlandırmak, engelleri aşmak, tıkanıklıkları ortadan kaldırmak ve devrime biraz daha yaklaşmak içindir. Halk kitlelerine önderlik edecek, onları devrime götürecektir bir örgüt, açmazlarını, tıkanıklıklarını veya eski tarz örgütlenmeler ve çalışma tarzlarıyla yeni açılımlar sağlayamadığını, kitlenin savaşını yükseltemediğini gördüğünde, kendini yenileyebilmeli, eski tarzını ve örgütlenme biçimlerini gerektiğinde, ‘artık eskimiş eşyadır’ diyerek bir kenara itebilmeli, yerine yenilerini koyabilmelidir.” (Kongre Belgeleri)

Çok açık ortaya konulduğu gibi, devrimin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda yürüyüşümüzü sürdüreceğiz.

Milyonları örgütlenme, milyonları düşmanın karşısına dikip, savaştırma coşkusu ve kararlılığında olmalıyız.

Buraya spot konulacak

Unutmamalıyız ki, doğru politikalara güçlü bir bilince ve kararlılığa sahip olmak yetmez. Eğer bu politikalar, bu kararlılık halka ulaşmazsa, halka mal edilmezse yaşamda karşılığını bulamayacaktır.

“Parti, işçi sınıfının öncüsünün işçi sınıfının milyonluk kitleleriyle bağının cisimleşmesidir. Parti, ne kadar iyi bir öncü olursa olsun, ne kadar iyi örgütlenirse örgütlensin, partisiz kitlelerle bağ kurmaksızın bu bağları arttırmaksızın, pekiştirmeksizin yaşayamaz ve gelişemez. Kendini kendi kabuğu içine hapseden, kendini kitlelerden tecrit eden ve kendi sınıfıyla bağlarını yitiren ya da hatta gevşeten bir parti, kitlelerin güven ve desteğini kaybetmeye ve dolayısıyla kaçınılmaz olarak çökmeye mahkumdur. Parti, gücü-kuvveti yerinde bir yaşam sürdürmek ve gelişmek için, kitlelerle bağları arttırmalı ve kendi sınıfının milyonluk kitlelerinin güvenini kazanmalıdır” (Bolşevik Parti Tarihi, Syf:62)

Örgütlenmedeki her başarının devrimi büyütmek olduğunu bilerek ve hiçbir başarıyla yetinmiyerek kitlelere gitmeliyiz.

Örgütlülüğümüzü yaydıkça savaş kitleleşecek, saflar belirginleşecek ve on milyonlar karşısında bir avuç sömürücünün ittifakı olan oligarşinin devrim korkusu büyüyecektir.

Korkularını büyütmeliyiz.

Halkın umudunu büyütmeliyiz.

İktidarı alma iddiasıyla hareket edip halkı örgütlemek için yanıp tutuşmalıyız.

Örgütlenme Konusunda Soldaki Zaaflar Çarpıklıklar

Halkı örgütlemenin değil, düzen içindeki yerini sağlamlaştırmanın Adı: Reformizm.

Solun örgütlenme konusundaki çarpıklıklarının ve halkı örgütlemedeki olum-

suz pratiğinin bir çok nedeni olmakla birlikte, temel neden solun iktidar iddiasına sahip olmamasıdır. İktidar bilincinden uzak olanlar, halktan da uzak olurlar. İktidar iddiası olmayanların yeridüzeniçiliktir. Buna bağlı olarak bu tür anlayışların halkı örgütleme, savaştırma bakış açısı olamaz. Bunun pratikteki tezahürü de halktan kopuk olunması, örgütsüz olunmasıdır. Dünyaları, ufukları düzeniçi sınırlarda kalmak tadır.

Reformizme saplanmış solun, halkı örgütleme gibi bir derdinin olmayacağı açıktır. O, emperyalizme bağımlılığın her geçen gün pekiştiği, oligarşik diktatörlüğün olduğu, faşizmin hüküm sürdüğü, demokrasicilik oyununun oynandığı bir ülkede **düzen içindeki yerini sağlamlaştırma** derdindedir. Solun sorunları onları ilgilendirmemektedir. Parlamentarizmi temel amaç edinen reformistler, hedefledikleri parlamento sadalyelerine oturmak için dahi kitlelere gitme emeğini göstermemektedirler. Öyleki en pespaye burjuva partisinin bile oy almak için yaptığı kitleleri kazanma çabasında olmazlar. Bunun yerine kendileri gibi parlamentocularla ve yine parlamentoculuk kulvarında son hız ilerleyen oportünizmle seçim ittifakı peşinde koşarlar. Bu kesimlerin en “faal” oldukları dönem seçim dönemleridir.

Reformizme dair Stalin şunları söylemektedir:

“Bir reformcuya göre reform herşeydir; devrimci çalışma ise gelip geçicidir;

bir gevezelik konusudur, kitlelerin gözünü boyamak için bir araçtır.(...)

Bir devrimciye göre ise, esas sorun devrimci çalışmadır, reform değildir. Ona göre reform, devrimin bir yan ürünüdür(...) Devrimci, reformu (...) burjuvaziye devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığı nı amaçlayan yasadışı çalışmayı güçlendir meye yarayan bir siper olarak kabul eder.(...)

Reformcuysa, tam tersine reformları, her türlü yasadışı çalışmayı reddetmek için, kitlelerin devrime hazırlanışını yok etmek için ve bağışlanan reformların göle sinde yan gelip yatmak için kabul eder.

(Stalin, Strateji ve Taktik, Syf: 86)

Halka güvenmeyen, yüzünü halka dön meyen bu kesimler düzene güvenirler. Dü zenin icazetinin dışına çıkmazlar, çıkmak istemezler. Attıkları her adım, belirledikle ri her politika icazetçilik içinde kalır Te mel aldıkları halkın örgütlü güçleri değil, düzenin örgütlü güçleridir. Halk değil, emperyalistlerdir onlar için belirleyici olan.

Reformistler faşizme karşı demokrasi yi Avrupa Birliği gibi emperyalistlerden beklerler. Ulusal, demokratik sorunların çözümünü düzenin şu ya da bu gücüne bel bağlayacak ya da kah AB'den, kah ABD'den medet umarak çözüleceğine inanan bu küçük-burjuva anlayışlar, bu şe kilde de halkı aldatmakta, halkta bilinç bu lanıklığı yaratmakta, halkın düzenden bek

lentilerini büyütmektedirler. Objektif olan düzeni demokrasicilik oyununu güçlendi ren olmaktadırlar.

İcazetcilik ruhlarına o denli işlemiştir ki, düzenle çatışmanın, militanca eylemler içinde yer almanın düşüncesi bile onları ürkütür. Diyalog uzlaşma, barış makul ol ma, empati yapma, akıllı solculuk, provo kasyona gelmeme, büyük düşünme vb. gi bi burjuvaziye güçlendiren söylem ve pra tikleri temeldir. Yaptıkları “eylemler”de bile düzene hoş görünme adına ciddiyet siz, solun kültürüyle alakası olmayan bi çimlerle, eylemin içini boşaltan ve öz iti bariyle hiçbir sonuç alınmayacağı, halka bir bilinç taşımayacağı gibi solun kitlelerin gözünde olumsuz şekillendiği bir pratik izlemektedirler.

Sivil toplumculuğu kutsayıcı kesimler ve bu yolda ilerleyenler “*değişen dünya*” söylemleriyle esasında kendi dünyalarının değişmesine teorik kılıflar ararlar. Bilimi tersyüz ederler “*dünya gerçeklerini gör meliyiz*” diyerek emperyalizmin gücüne tabi olup, “*ezberleri bozmak lazım*” diye rek burjuvazinin ağzıyla konuşurlar. Ve bu kesimler halkın haklı ve meşru şiddetinin karşısına da ilk dikilenler olurlar. Kurtulu şun yolu olan halk savaşının karşısında olurlar.

Devrimcilikten böylesine uzaklaşma değil halkı örgütlemek, halka bilinç taşı mak, mücadeleye zarar vermektedir.

Bu reformizm, mücadelede, kitle çalış masında nereye hizmet eder; özetle aktara lım. “*Devletin karşı gelinmezliği, yenil mezliği yanılgısı içinde olan bir halkın; devletin gücü ve saldırıları karşısında si nen, düzen sınırları dışına çıkma cesareti gösteremeyen ‘öncü’sünü gördükçe, ye nilmezlik, karşı konulmazlık imasının da ha da pekişmesinden doğal bir şey ola maz.*” (Haklıyız Kazanacağız)

Reformizmle ideolojik mücadeleyi bu perspektifle sürdüreceğiz. Bu durumu bo şa çıkartmanın, diğer yanı bizim kitlelere ulaşmamız, onlara devrimci düşünceleri-

**Buraya
spot
konulacak**

mizi taşımamız, örgütlenmemizdir.

Sol Olmanın Gereği Halkı Örgütlemektir

Kitleleri örgütlemek güç olmaktadır. Ancak kitleleri örgütleme iradesine sahip olmayan oportünizm, reformizm burjuva yöntemlerle güç olma çabasına girmektedir.

Pragmatizm, rekabetçilik, grupçuluk, benmerkezcilik, ilkesizlik bu şekilde gelişiyor, kök salıyor. Bu durum burjuva ideolojisinin yaşamda somutlanmasıdır. Burjuva kültürünün solda hayat bulması ve bu kültüre karşı mücadele edilmeyip, tersine bu olumsuzlukların içselleştirilmesinin anlamı, solun her geçen gün kendi kimliğinden uzaklaşmasıdır. Ki öyle de oluyor.

Lenin'in yaptığı uyarıyı hatırlamakta fayda var;

"(...) yapılacak tek şey, ya burjuva, ya da sosyalist ideoloji arasında seçim yapmaktır. Başka yol yoktur. (Çünkü insanoğlu bir 'üçüncü' ideoloji yaratmamıştır ve üstelik, sınıf çelişkileriyle bölünmüş olan bir toplumda, sınıf niteliği taşımayan ya da sınıflar üstü bir ideoloji olamaz) Onun için sosyalist ideolojiye azıcık olsun sırt çevirmek, burjuva ideolojiyi güçlendirmek anlamını taşır." (Ne yapmalı, Syf: 51, 52, Sol yayınlar)

Değerlerinden, kültüründen, geleneklerinden, ideolojisinden, ilkelerinden uzaklaşmış, kopmuş bir solun geleceği nokta kendini inkardır. Başka bir ifade ile söylemde ne derse desin, teoride neyi savunuyorsa savunsun, gerçekte düzenle bütünleşmesidir.

Bu duruma düşmemek ve sol olmanın gereğini yerine getirmek için başka bir deyişle; anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi büyütebilmek, halkı örgütleyebil-

mek, güç olmak, moralli olmak, zaferler kazanabilmek için, burjuva ideolojisinin sol üzerindeki her türlü etkisini ve alışkanlıklarını terk etmek tartışmasız bir zorunluluktur. Bu nedenle öncelikle ciddi bir muhasabe yapılmalı, Marksizm-Leninizm daha sıkı sarılarak, Marksist-Leninist ideolojinin gücüyle iddialı, kendine güvenli bir çıkış yapılmalıdır. Risksiz, bedelsiz, kolay devrimcilik anlayışına son verildiğinde, küçük hesaplar bir kenara bırakıldığında, büyük bir özveriyle, emekle, **kitlelere ısrarla gidildiğinde** solun güç olacağı görülecektir.

Sol, müzminleşmiş hastalıklardan kurtulmalıdır. Ciddi bir irade ortaya konulduğunda sonuç alınabileceği görülecektir. Böylece sol asıl görevi olan halka alternatif bir güç, bir umut olma çabasını, iddiasını sürdürecektir. Değilse, aynı tarz devam edilirse solun bu kesimleri mevcut güçlerini koruyamayacak, ideolojik savruluşu ve moralsizliği devam edecek, halktan daha da uzaklaşıp siyaset sahnesinde belirsizleşerek, marjinal kalacak ya da silinecektir. Kimisi de kendini legalizm batağına atarak yılgınlıklarını orada sürdü

Tarihin hükmü ortadadır. Kapitalizm sistem olarak ömrünü çoktan doldurmuştur. Son darbeyi devrimle vurup emperyalizmi yıkmak gibi tarihsel bir görevi omuzlayan devrimciler haklıdır. Bu onurlu görevi omuzlayan devrimciler haklıdır. Ve bu görevi başaracaklardır. Bunun için anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelede çok daha iddialı olmalıyız.

Sol olmanın gereği, halka güvendir, halkla olmaktır, halkı örgütlemektir. Sol olmanın gereği halk için mücadeledir. Burjuvazi ile uzlaşmazlıktır, halkın iktidarını istemektir. Sol olmanın bu tarihsel misyonunu yerine getirmek için, ilkeli, iddialı, hesapsız bir devrimci anlayış hakim olmalıdır.

SON GECE

Şu kanlı, pis düzen yok mu,
suçsuza vurur da vurur,
lokmasını alır ağzından,
yuvasını ateşe verir, kül eder,
gömleksiz kor sırtını,
ayağını papuçsuz kor,
alır günlerini, saatlerini bütün,
alır çoluğunu çocuğunu.

Şu kanlı, pis düzen yok mu,
ne ölü tanır, ne diri,
ak der karaya, hoş görür haini,
gürültüye getirir boğar sözü.
Ama gece yarısı on iki tüfek
rahata erdirir suçsuzu,
artık kalabalık gömsün varsın
kanayan cesedini, kararan göğsünü,
artık kalabalık anlasın varsın
katillerin güçsüzlüğünü.

Ne iyi olurdu şöyle bir yüklenivermek duvara,
şöyle bir silkeleyivermek tozu toprağı ve
birleşivermek, birleşivermek.

(...)
Duyuyordum, ölçüyordular
güz yaprağının büyüyen boyunu, enini,
ve dalgaların eriyişini durgun denizde.
Duyuyordum, ölçüyordular
büyüyen boyunu, enini gelecek günün.

(...)
Korkunç bir duvar gerisinde doğdum.
Yedim içtim, güldüm, utandım, düş kurdum.
Bir gölge gibi yaşadım ama,
güneşin türküsünü söyledim durdum,
göğüslerde çarpan güneşin

türküsünü, doğruluk, iyilik damlasının
türküsünü, ağlayan gözlerde pırıl pırıl.

(...)

**Ateşe veriyoruz çalı çırpısını karanlıkların.
Kırıyoruz haksızlığın pash kilitlerini.
insanlar geliyor insanlar, birbirinden korkmayan,
birbirine güvenen, birbirine sarılan.
Yeryüzünden siliniyor insan kılıklı düşman.**

PAUL ELUARD

*(Fransız şairi.
Fransa Nazi işgalindeyken, birçok tehlikeleri
göze alarak yurdunun kurtuluşu için yiğitçe savaştı,
şiiirler yazdı. Bu şiiirlerde yurdunun acılarını,
halkının dayanma gücünü, umudunu, özgürlüğe
susamışlığını dile getirdi.)*

Çev. A. Kadir - Asım Bezirci

Kadınları örgütlemeyen devrimi örgütleyemez!

Kadınlara yönelik kitle çalışmasında

- ◆ Binlerce yıllık öfkelerini açığa çıkarmalıyız.
- ◆ Binlerce yıllık geri bıraktırmışlığına isyanını örgütlemeliyiz
- ◆ Umudu götürmeliyiz onlara
- ◆ Kendi tarihlerini, kendi destanlarını götürmeliyiz.
- ◆ Kendilerine güvenlerini kazandırmalıyız
- ◆ Umudu büyüten ve kendine güvenini kazanan kadın, destanlar yazabilecek, devrimler yapabilecek kadındır...

Neden kadınları örgütlemeliyiz? Bu sorunun çok yalın bir cevabı var: Çünkü kadınlar bir halkın en az yarısını oluştururlar Ve **kadınlar olmadan**, büyük toplumsal değişikliklerin gerçekleşmesi imkansızdır. Şurası çok açıktır ki, devrimcilerin örgütleyip yönlendiremediği noktada kadınların tepkileri, **hak, özgürlük ve eşitlik** istekleri burjuvazinin değirmenine su taşıyan bir mücadeleye dönüşebilir. Kadınların bu düzenden çektiklerine karşı duydukları öfke, düzene yedeklenen bir güç haline gelebilir.

İşte tüm bunlar için, devrimi güçlendirmek ve karşı-devrimi güçsüzleştirmek için, mutlaka kadınları örgütlemeliyiz.

Kadınların iki temel talebi “**eşitlik**” ve “**özgürlük**”tür. Daha somut olarak söylersek; bunlar, “ikinci sınıf” insan olmaktan çıkıp erkeklerle **hayatın her alanında eşit** olma talebi ve feodal kapitalist, **erkek egemen** kuşatmanın parçalanmasıyla kazanılacak bir **özgürlük** talebidir.

Kadının özgürleşmesi nedir peki? Kadınlar açısından özgürlük; beyinde feodal statüleri kırmak, pratikte bir kopuş sağlamaktır. Kadının özgürleşmesi, öncelikle bir sistem sorunu olarak görülmek durumundadır. Dolayısıyla, tam ve gerçek anlamda bir

kadın özgürleşmesi, o özgürleşmenin sosyo-ekonomik koşullarını yaratacak bir sistem değişikliğini gerektirir.

Bu sistem elbette sosyalizmdir. Kitle-sel bir özgürleşmenin koşulu oradadır. Kadınların eşitlik ve özgürlük talebine ancak sosyalizmin cevap verebileceğini, k adının ancak devrim ve sosyalizm yolunda özgürleşebileceğini, hem mücadele sürecinden, hem sosyalist ülkelerdeki uygulamalardan hareketle çok somut, çarpıcı biçimlerde anlatabilmeliyiz. Fakat bu mücadele aynı zamanda bugünden verilecek bir mücadeledir. Dolayısıyla özgürleşme de bir yerde bugünden başlayacak bir süreçtir. **Öyleyse bugün o özgürleşme nasıl ifadesini bulacak?**

Açık ki, düzenin özgürlük tanımıyla devrimin özgürlük tanımları birbirinden çok farklıdır. Düzenin özgür kadın tanımıyla devrimin özgür kadın tarifleri de farklıdır doğal olarak.

Bunu da şöyle açıklayabiliriz. Kadının özgürleşmesi tüm ekonomik, feodal, kültürel, siyasal baskılara karşı çıkabilmesi, onların kendisine dayattığı statüleri parçalayabilmesi ve onlara rağmen kendi iradesini, düşüncesini hakim kılabilmesi, hayatın her alanında söz ve karar hakkını söke söke kullanabilmesiyle gerçekleşecektir.

İşte bu nedenle, özgür kadın, direnen kadındır, mücadele eden kadındır, devrimci anlamda örgütlü kadındır...

Böyle baktığımızda ise, ülkemizde kadının özgürleşmesi mücadelesinin oldukça eskiye uzandığını görürüz. 1920'lerin başlarında emperyalist işgale karşı kadın mitingleri örgütleyen kadınlarımızdan grevlerde yer alan kadın bütün işçilerine kadar gidebiliriz... Sonra, esaslı bir atılım olarak 1970'li yılların ikinci yarısı gelir; 1960'lı yılların ikinci yarısında da mücadeleye önemli bir kadın katılımı vardırama bu katılım yine de çok ileri düzeyde değildir. Türkiye devrimci hareketinde kadınların katılımı ve dolayısıyla kadınların özgürleşmesi açısından ilk önemli atılım 1970'lerin

ikinci yarısıdır devrim mücadelesi içinde ilk defa destekçi olaak katılımın dışında çıkp, sorumluluklar alırlar, kendi örgütlenmelerini oluşturma yolunda adımlar atarlar. Sabahat Karataşlar'ın, Hatice Özenler'in, Sevgi Erdoğanlar'ın yetiştiği, piştiği **Devrimci Kadınlar Derneği** alanının ilk örneklerinden biridir. Bu oluşum, devrimci hareketin doğrudan kadınlara yönelik kitle çalışmasının da ilk kurumlaşmalarından biridir...

Otuz yıl sonra, onların mirasını taşıyan Paşabahçe Devlet Hastanesi Temizlik İşçisi Türkan Albayrak da örneğin, özgürleşme yolundaki bir kadındır. Çünkü hakları için gerektiğinde tek başına direnmeyi başarabilmiştir. Direnişini kırmak için yapılan her tür saldırıya karşı koymuş, yıkılmamıştır. Bu anlamda, sadece kendisi için değil, işten atılan ya da işten atılma ihtimali olan milyonlar içindir direnişi. Ama bunun da ötesinde, **tek başına bir kadın** olarak direnişi, tüm kadınlar adına bir direniştir, tüm kadınlar adına, kadının iradesini güçlendiren bir çıkıştır

Sistem, ona bir kadın olarak, "çalışmak ve uyumak" dışında tek bir saniye bile bırakmamış, onun yaşamını gasbetmiştir. Mücadele ise, ona gerçek anlamda özgürlüğünü kazandırmıştır. Çünkü kendi yaşamına, kendi kaderine kendisinin karar verdiği bir süreçtir direniş süreci.

Burjuva kadın hareketi de, kapitalizm de kadınların sorunlarını çözemez!

Avrupa'da burjuva devrimleri sürecinde ve sonrasında her sınıf ve tabakadan kadınlar, kendi talepleri doğrultusunda mücadeleye katılmaya başladılar. Yoksul kadınlar en çok **ekmek** talebiyle örgütleniyor ve eylemler yapıyorlardı. İnsanca çalışma ve insanca yaşama koşulları istiyorlardı. Burjuva ve orta burjuva kadınlarınsa karnı toktu. Genel olarak düzenin yani sömürü-

nün nimetlerinden yararlanıyorlardı ama bu onları kadın olarak ikincil konumdan kurtarmıyordu. Yönetimde söz sahibi olmaları bir yana, oy hakları bile yoktu. Erkeklerle eşit koşullarda eğitim alamıyor, bir şekilde eğitim almış olsalar bile, bu eğitimi kullanacak üretim yönetim alanı bulamıyorlardı.

Bu koşullarda bu dönem boyunca burjuva, orta burjuva kadınlar da “kadının özgürleşmesi” mücadelesinde şu veya bu biçimde yer aldılar. 1790’da Fransa’da yayımlanan Kadın Hakları Bildirgesi’nde şöyle deniliyordu: **“İdam sehpasına giden kadınlar, neden meclise giremezler?”**

Oy hakkını, meclise girebilme hakkını talep ediyordu kadınlar Ama herkese bol keseden özgürlük vaadeden burjuvazi kendi sınıfından kadınların bile hak talep etmelerine tahammül edemedi. 1795’te meclis kararıyla kadınların toplantılara katılmaları **yasaklandı**. Kadın kulüpleri kapatıldı ve böylece kadınlar evlerine geri gönderildiler.

1800’lerin ikinci yarısında burjuva kadın hareketi yeniden örgütlenmeye başladı. Özellikle İngiltere’de kararlı bir mücadele çizgisi izlediler. Onlar ağırlıklı olarak dönemin sosyalist hareketlerinden etkilenmişlerdi, ama kapitalizmin sömürüsü onları pek ilgilendirmiyordu. Onlar aç, yoksul bir yaşama mahkum değillerdi. Temel olarak sömürüye değil, **cins ayrımına** karşı çıkıyorlardı ve en önemli hedefleri yönetimde söz sahibi olmak ve oy hakkı elde etmekte.

1908 Haziran’ında Londra’nın ünlü Hyde Park’ında kadınlı-erkekli yarım milyon insan toplandı. Kadınlar beyaz elbiseler giymişler, bellerine yeşilli-morlu kemerler bağlamışlardı. Ve **yarım milyon** insan aynı talebi dile getiriyordu: **Kadınlara oy hakkı!**

Fakat, kapitalizme en önce geçen İngiltere bile kadınlara oy hakkını ancak 1. paylaşımlı savaşı’ndan sonra tanıdı.

Şimdi devrimci hareketin kadın şehitlerini gözlerimizin önüne getirelim. Son Büyük Direniş’teki kadın şehitlerimizi göz önüne getirelim. Her birinin özgeçmişi, kadının özgürleşmesinin yolu gibidir.

Her birinin örgütleniş süreci, kadınlara, genç kızlarımıza yönelik kitle çalışmasının nasıl yapılması gerektiğine dair örneklerle doludur.

Sonuçta, çeşitli kesimlerden kadınların katıldığı kadın hareketlerinin mücadelesiydi, ve diğer kesimlerin desteğiyle, kadınlar çeşitli haklar kazandılar. Ama “demokrasinin, uygarlığın beşiği” olduğunu iddia eden en ileri kapitalist ülkelerde bile, kadının özgürleşme sorununa çözüm bulunamamıştır. Çünkü bunun maddi-manevi zemini bu ülkelerde yoktur. Çünkü kapitalizm vardır. Kapitalizmin kadına verdiği ve verebileceği özgürlüğün sınırları bellidir.

Gerçi, burjuvazi, kadın üzerindeki feodal baskıya son verdi. Bu anlamda da kadınlar Ortaçağ karanlığından; yani angaryalardan, senyörlerin “ilk gece” eğlencesi olmaktan, esir edilip haremlere kapatılmaktan, beylerin vergilerinden ve cadı suçlamasıyla, kurulan engizisyon mahkemelerince yakılmaktan kurtuldular. Bunu, “adalet eşitlik özgürlük ” sloganlarıyla çıkan burjuva harekete tüm güçleriyle katılarak, aslında kendileri başarmışlardı.

Ne var ki, burjuva devrimlerinin sağladığı özgürlük ortamı da, gittikçe hayatın her alanında hakim hale gelen burjuva düzeni de kadına beklediği özgürlüğü tanımadı. Kölecilikten kapitalizme kadının durumundaki değişiklik **köleliğin biçim değişti**mesiydi. **“İkinci sınıf”** olmasında,

temelde bir farklılık olmadı;çünkü köleciliğin, feodalizmin “erkek egemen” anlayışı kapitalizmde de kendini sayısız biçimde üreterek devam ediyordu.

Emekçinin “özgürlüğünü”, işgücünü en elverişli koşullarda satması olarak tanımlayan burjuvazi, kadının feodal baskıdan kurtulmasını da aynı mantıkla savunmuş. İşgücüne ihtiyacı olan burjuvaziye, kadının yalnızca ev kölesi olarak fazlaca yarar sağlayamazdı. Kadının emeğini sömürebilmesi için **kadını fabrikaya getirecek kadar özgürlük tanıması gerekiyordu**. Burjuvazi de bunu yaptı. Ama daha ötesi yoktur.

Aslında ötesi de var. Daha ötesi, ezilen kadını düzen için tehlike olmayacak, onun örgütlenmesini engelleyecek bir “özgürleştirme” içinde **çürütmesi ve yozlaştırmasıdır**. “*Sınırsız cinsel özgürlüğü*”, “*moda özgürlüğü*”nü, “*her türlü şiddeti, her türlü otoriteyi, her türlü örgütü...*” reddetme özgürlüğünü(!)de bunun için tanımıştır kadına. Bu özgürlükler ise, kadını büyük bir yanılsama içine sürüklemiş, kendini “özgür” sanan kadın, gerçek anlamda **kapitalizmin ve burjuva kültürün tutsağı** olmuştur. Kadınlara, genç kızlarımıza, özellikle küçük burjuva kökenli gençliğe yönelik kitle çalışmasının en önemli yanlarından biri, onları bu yanlış, çarpık özgürlük anlayışından, dolayısıyla kapitalist düzene, burjuva kültüre **tutsaklıktan kurtarmak** olmalıdır. Düzen içindeki kadına, genç kızlarımıza, özgür değil, tutsak olduklarını göstermeden, onlara yönelik kitle çalışmasının başarı şansı yoktur.

Velhasıl kapitalizm, kadınlar üzerinde ki binlerce yıllık baskının sürdürücüsüdür. Kapitalizm sürdüğü müddetçe, kadınların karşısına erkek egemenliğinden başka bir şey çıkamaz, ellerine ise aldatıcı bir özgürlükten daha fazlası geçemez.

Bu bölümü Lenin’in şu sözleriyle bitirelim: “**Kılavuz ilkeler, gerçek kadın özgürleşmesinin ancak komünizmle olabileceğini kesinlikle dile getirmelidir. Ka-**

dının toplumsal ve insani konumu ile üretim araçlarında özel mülkiyet arasındaki çözülmez bağlilik kuvvetle belirtilmelidir. Bununla, kadın hakcılığı oyununa karşı kalın, silinmez ayrım çizgisi çekilir.(...) Komünist kadın hareketinin kendisi (...) her türlü sömürülenlerin ve ezilenlerin (...) genel yığın hareketinin bir parçası olmalıdır.(...) Kadınlar olmadan gerçek bir yığın hareketi olamaz.” (Kadın ve Aile, syf: 261)

Kadınları nerede ve nasıl örgütleyeceğiz?

Bu sorunun cevabında DEMKAD (Demokrasi İçin Kadın Derneği) vardır bu sorunun cevabında Gençlik Dernekleri vardır, bu sorunun cevabında, İstanbul’un, Ankara’nın, İzmir’in gecekondu semtlerine yayılmış onlarca dernek vardır bu sorunun cevabında TAYAD’lı Kadınlar vardır.. Ve bu sorunun cevabında Sabolar’dan Gülsümanlar’a, Cananlar’a, Fidanlar’a, Kevserler’e uzanan bir tarih vardır.

Yukarıda kadınların mücadeleye katılımı ve mücadeledeki yerleri açısından 1970’lerin ikinci yarısındaki gelişmeden söz ettik.

1980’lerin ikinci yarısı ve 1990’lar, bu konuda kadınlar açısından kelimenin gerçek anlamıyla bir **atılımdır**. Hem kitlesel, hem kadrosal boyutuyla kadınların mücadelesinin alabildiğine geliştiği dönemlerdir bu dönemler.

Bu yıllarda yoksul gecekondu semtlerinde kurulan sayısız derneğin başkanlığında, yönetim kurulunda kadınlar vardır.

Bu yıllarda, halkın şiddetini uygulayan askeri örgütlenmelerde artan sayıda kadın savaşçıların yer aldığını görürüz bir de.

“**Kadının özgürleşmesi**”nin yolu, yukarıda adını andığımız ve anamadığımız yüzlerce kadın savaşçının, militanın, kadro ve taraftarın katılımıyla, teorik bir öngörü teorik tesbitler ve söylemler olmaktan çık-

miştir.

Hiç tereddütsüz söyleyebiliriz ki, ülkemizde bu yol, **“Kadının özgürleşmesi”nin yolu, Cepheli kadınlar tarafından bu kadar açık bir biçimde çizilmiştir.**

Bu gelişim içinde kadınlar için hem düzenin çizdiği statükolar, hem de solun statükoları parçalanmıştır.

Kadınları mücadeleye “destek” çerçevesinde katılan güçler olarak gören yaklaşım, kadınları geliştirmeyen aksine onları geriletan **“korumacı, himayeci erkek egemen yaklaşım”** devrimci hareketin saflarında büyük ölçüde aşılmıştır.

Şimdi devrimci hareketin kadın şehitlerini gözlerimizin önüne getirelim. Son Büyük Direniş'teki kadın şehitlerimizi göz önüne getirelim. Her birinin özgeçmişi, kadının özgürleşmesinin yolu gibidir.

Gerektiğinde ailelerini bırakıp kavgaya katılmışlardır.

“Kadın başına” bu işlerle uğraşma diyen feodal kuşatmaları, barikatları yıkıp gelmişlerdir.

Gerektiğinde eşlerini terkedip gelmişlerdir.

Mücadele içinde önlerine engel olduğunda eşlerini reddetmeyi bilmişlerdir.

Gerektiğinde “kadın başlarına” büyük sorumluluklar üstlenmişlerdir.

Gerektiğinde çocuklarını geride bırakıp ölüm orucuna yatabilmişlerdir.

Bunların hepsi gerekiyordu.

Özgürleşme yolu, kolay bir yol değildi.

Her birinin örgütleniş süreci, kadınlara, genç kızlarımıza yönelik kitle çalışmasının nasıl yapılması gerektiğine dair örneklerle doludur.

O çalışma kadının **emeğini, onurunu, kişiliğini, ev kadını olarak yoksulluğunu, kadın olarak ezilen kimliğini** esas alan bir çalışma olmalıdır.

Devrimci harekette kadın çalışması, suni olarak bütüne yamanmaya çalışılan bir

Devrimci harekette kadın çalışması, suni olarak bütüne yamanmaya çalışılan bir çalışma değildir. Tam tersine bu çalışma, gençlikte, mahallelerde, işçi ve memur hareketinde, kitle çalışmasının bir parçası, elbette özgünlükleri olan bir parçasıdır.

çalışma değildir. Tam tersine bu çalışma, gençlikte, mahallelerde, işçi ve memur hareketinde, kitle çalışmasının bir parçası, elbette özgünlükleri olan bir parçasıdır.

Burada belirtilen, “kadınları NEREDE örgütleyeceğiz?” sorusunun cevabıdır.

Kadınları bulundukları **her yerde**, her koşulda örgütlemeliyiz.

Bugün sadece taciz, tecavüz, töre, koca dayaağı sorunlarını ele alan, veya ağırlıklı olarak küçük burjuva kadın çevrelerinde örgütlenen, kendini “geceleri sokağa çıkabilme” gibi o kesimlerin talepleriyle sınırlayan herhangi bir kadın hareketinin gelişme şansı yoktur. Bu tür konular, ve bu tür konulara yönelik eylemler, bir süre burjuva basın yayın organlarında genişçe yer alabilir, gündem olabilir, ama bu, bu zeminde güçlü bir kadın hareketi ortaya çıkarmaz.

Güçlü bir kadın hareketi, başta gecekondulardaki yoksul kadınlar olmak üzere, tüm halk kesiminden kadınların sorunlarını kucaklayan bir zeminde gelişmelidir. Taciz, töre, koca dayaağı elbette yoksul kondulardaki ev kadınlarının da, konfeksiyon atölyelerinden ev temizlikçiliğine kadar hayatın her alanında çalışan emekçi kadınların da sorunlarıdır. Elbette bu sorunların emekçi, yoksul kadınlar cephesinden ele alınışıyla, küçük burjuva, orta burjuva kadınlar cephesinden ele alınışı arasında da büyük fark vardır. Sorunu çözümü farklıdır, sorunun ortaya konuluş dili bile farklı.

dır. “Burjuva da olsa, küçük burjuva da olsa, emekçi de olsa kadın kadındır her yerde aynı sorunları yaşıyorlar” yaklaşımı doğru değildir. Farklı katmanlardan kadınların sorunlarını kucaklamak farklıdır farklı kesimlerden kadınların sorunlarını fark sızlaştırmak, aynılaştırmak farklıdır ve ikincisi kesin bir biçimde yanlıştır.

Devrimciler açısından kadınlara yönelik bir kitle çalışması, elbette diğer küçük burjuva kesimleri de dışlamadan ama esas olarak emekçi kadınları, gecekonducuların yoksul ev kadınlarını, gündelikçi kadınlarını, temel alarak geliştirecektir..

Bugün şurası çok açık ki, en başta yoksul gecekonducularda olmak, oralarda örgütlenmek ve sağlam kökler salmak, **kadınları örgütlemekten mümkün değildir.** Gecekonducuların sahipleri onlardır asıl olarak. Bir çok bakımdan mücadeleye en hazır, en açık olanlar da onlardır

Elbette eksileri de vardır, ama bizim içiğin asıl olan bu belirttiğimiz noktalarıdır

Yukarıdaki anlatımlarımızdan hareketle kadının özgürleşmesi yolunda katedeceği yolu şöyle maddeleştirebiliriz:

- 1) **Tüm ekonomik, feodal, kültürel, siyasal baskılara karşı çıkabilmeli,**
- 2) **Düzenin dayattığı statüleri, yani kişiliği, kültürü parçalayabilmeli,**
- 3) **Düzene rağmen kendi iradesini, düşüncesini hakim kılabilirmeli,**
- 4) **Hayatın her alanında söz ve karar hakkını söke söke kullanabilmeli.**

Elbette kadının bunları başarabilmesi, büyük bir savaş demektir. Bunun için bedeller ödeyecektir. Daha önemli olanı, bunu tek başına başarmasının zorluğudur: kadına bu savaşında ancak bir tek şey, bir “örgüt”lenme yardımcı olabilir Kadınlarımız, genç kızlarımız da örgütlenerek aşacaklar önlerine çıkarılan ve çıkarılabilecek engelleri. Devrimci bir şekilde örgütlenerek aşacaklar. Yoksa burjuva hükümetlerin ya da burjuva, küçük-burjuva kadın örgütlerinin onlara verebileceği hiçbir şey yok-

tur. Örneğin, AKP, en fazla ezilenler edebiyatı ve sadakalarıyla göz boyayabilir Tübanı “kadının toplumsal hayata katıla bilmesi”nin aracı olarak sunabilecek kadar kaba bir demagoji içindedir. Çünkü bırakın kadınları,AKP’nin Türkiye halklarına çektiği eziyet ortadadır. Halkın hiçbir sorununu çözmemiştir. Sadece umut tacirliği yapmıştır. Ama yine de bu sözlere, demagojilere kanan kadınlarımız azımsanmaya cak sayıdadır

Diğer yandan, bir burjuva partisi olan AKP, kitlelere, toplumun en küçük birimi olan **aile**den ulaşabilmek temelinde bir kitle çalışması ve propaganda tarzı geliştirmiştir. Bu çalışma içinde de doğal olarak kadınları keşfetmişlerdir. Bu keşif esas olarak AKP’den de önce, Refah Partisi döneminde ortaya çıkan bir şekillenmedir. 1991 seçimlerinden itibaren düzen islamcısı partiler, kadınları seçim çalışmalarında ve örgütlenme çalışmalarında yaygın olarak kullanmışlardır. Bu, bizim bıraktığımız boşlukta mümkün olabilmektedir.

Bizim örgütleyemediğimiz kadınlar, düzene güç olur!

Kadınları biz örgütlemeliyiz...Bunun koşulları vardır ve bu zorunludur. Örgütlemeliyiz ve de örgütleyebiliriz ...

Örgütleyebiliriz diyoruz, çünkü, dünya devrim deneyimleri ve kırk yıllık mücadele birikimimiz, pratiğimiz kadınları örgütleyebileceğine dair umut ve cesaret veriyor.

Örgütlemeliyiz diyoruz, çünkü dünyanın Türkiye’si’nde devrimi gerçekleştirmek istiyoruz...

Biliyoruz ki, devrimci mücadeleyi ileriye taşımak, büyütme, sisteme alternatif bir güç haline getirebilmek ve sonunda iktidarı ele geçirebilmek için kadınları örgütlemek bir zorunluluk, birincil görevlerden biri olarak önümüzde durmaktadır.

Kadınları örgütlemek neden birincil gö-

revler arasındadır? Lenin'in sözleri gayet açıktır. Nettir... Birincisi, **"Kadınlar olmadan gerçek bir yığın hareketi olamaz"** gerçeğidir. Diğer de, **"proletarya kadınların tam kurtuluşu için avashmadan kendisini kesinlikle kurtaramaz"** gerçeğidir. (Bkz: Kadın ve Aile, Lenin)

Biliyoruz ki, halkın önemli bir kesimi, düzen partilerinin sorunlarını çözmeyeceğini, yaşamlarında gerçek bir değişimin olmayacağını büyük ölçüde bilmelerine rağmen, genellikle "kötünün iyisi" diyerek şu veya bu düzen partisini desteklemektedir. Bunda bazen sınırlı da olsa beklentiler bazen dağıtılan yardımlardan, yeşil kart gibi uygulamalardan yararlanma isteği, bazen doğrudan baskı terör etkili olabilmektedir. Bu onları devrimden uzak tutmakta, karşıdevrime güç vermelerine neden olmaktadır. İşte bu nedenle halkımıza ve en çok da kadınlara gerçekleri anlatmamız gerekmektedir. Evet, en çok kadınlara anlatmalıyız, çünkü, açlığı, yoksulluğu **en fazla hisseden** onlardır. Ailenin beslenmesi dahil günlük ihtiyaçları başta olmak üzere geleceğe dair en fazla kafa yoran, eldekilerle idare etmeye çalışan yoksul kadınlardır. İçinde bulundukları olumsuz koşulların, yoksulluklarının, sefaletlerinin sorumlularının kimler olduğunu gösterebilmeliyiz. Ama olumsuzlukların sorumlularını göstermekten **daha da önemli olan;** onlara mevcut koşulları değiştirebileceklerini, olumsuzluklardan (yoksulluktan) kurtulabileceklerini kavratabilmemizdir. Bu **güveni** verebilmemizdir. Çünkü, yoksulların ve yoksul kadınların en fazla ihtiyaç duydukları şey, umuttur.

Ardından da **kendine güven** gelir. Umudu büyüten ve kendine güven duyan kadınlar gerçekten devrimci bir güç haline gelir.

Yoksulların, özellikle de yoksul kadınların umutları yok edilmiştir. *"Böyle gelmiş böyle gider"* anlayışı değişmez doğa

En geniş kitleleri örgütlemenin anahtarı KADINLARDADIR.

Çünkü, dinamizm, emekçilik ve fedakarlık onlardır. Yoksul evin bütçesini onlar denkleştiriyor. Sayısız ayrıntıyı onlar örgütüyor. "Küçük bir dünyanın ayrıntıları" gibi görünebilir ama ... hayat, devrim, mücadele, bu ayrıntılardadır... En çok onlar eziliyor. En çok onlar öfke duyuyor. Ve en çok onların umuda ihtiyacı var.

Yasasıymışçasına kabul ettirilmiştir. Feodal değerlerle, dini inançlarla bu yanlış düşünce daha da güçlendirilmiştir. Hakkını arayanlara, adalet isteyenlere yönelik oligarşinin uyguladığı terörle, bu kesimlerde varolan devlete karşı konulmazlık duygusu güçlendirilmiş, hakkını arama bilinci köreltilmiştir. Düzen partilerini veya kendilerine biraz değer veriyor gözükken burjuva liderleri işte bu koşullarda desteklemektedirler. Desteklemeseler bile, kendi gelecekleri için kendiliğinden mücadele etme, hakkını arama durumları yoktur. Ya da çok cılızdır Kaderlerine razı olma ağır basmaktadır.

Çünkü, kadınlar yüzyıllardır ezilmektedirler. Yüzyıllardır eğitimden, üretimden, kültürden, sanattan, politikadan uzak tutulmuşlardır. Üretme, düşünme ve yönetme yeteneklerini geliştirebilmeleri engellenmiştir. Toplamların tarih içindeki gelişimi ile birlikte kadının toplumdaki yeri de belli ölçülerde değişip genişlemeye başlasa da, bu hem kolay olmamıştır, hem de kadının özgürleşmesi yine de sağlanamamıştır. Çünkü kapitalizm herşeyi meta olarak değerlendirmektedir. Bu nedenle ki, kadının toplumdaki "ikinci sınıf vatandaş" olma hali süregelmiştir. Diğer bir ifade ile, kapitalizm varlığını sürdürdükçe kadınlar için **hem cinsel hem de sınıfsal sömürünün devam edeceği** yaşananlarla kanıt-

lanmıştır. Burjuva demokrasilerinin en ileri halinde dahi, hiçbir ülkede kadın sorunu çözülmemiştir.

Kadınların gerçekliğinin bir yanısırdır bu... Diğer yanında ise, binlerce yıl süren eşitsizliğin, adaletsizliğin karşılığında kadınların büyüttüğü öfke vardır. Diğer bir ifade ile, mevcut edilgenlik, **içinde yüksek bir öfkeyi ve mücadele potansiyelini** taşımaktadır. İşte bizim kadınların geleceğe dönük umudunu büyütüp, onları devrim saflarında örgütleyebilmemiz için açığa çıkarmamız gereken bu öfkedir. Devrim mücadelesine kadınların katacağı dinamizm ve yaratıcılık, bu öfkenin içindedir.

Bunu biz örgütlediğimizde, devrimci mücadelenin geliştirilmesinin hizmetine sun(a)madığımızda, oligarşi kendi çıkarları için kullanmaktadır. Nitekim bugün, değişik şekillerde kullanmaktadır. Yoksul kadınlar, devrimin saflarında yer alması gereken kadınlar, gericiğin kitle tabanını oluşturmakta, burjuva partilerinin faaliyetlerinde yer alarak sistemi güçlendirmiş ve meşrulaştırmış olmaktadırlar.

Kısacası kadınlardaki büyük öfke, yüz yılların büyük bir potansiyeli olarak durmaktadır. Bu öfke ya düzen içinde eriyip gidecek, ya da devrimcilerin yol göstericiliğinde, kadının özgürleşmesi mücadelesinde düzene yönlendirilecektir.

Kadınların haklılıklarına, meşruluklarına inandıkları konularda nasıl direndiklerine, polis ve jandarma ile nasıl çatıştıklarına on yıllardır tanık olmaktadır. Gecekondu yıkımlarından işçi eylemlerine, tutsak yakınlarının mücadelesine kadar bir çok yerde, onların en önde birer meşruluk, sabır ve kararlılık abidesi olarak yer almaları, yüzyılların birikmiş öfkesinden ve binyılların süzülüşü sabır ve kararlılığından ayrı bir şey değildir. Dünya devrim deneylerinde köylü ya da şehirli yoksul kadınların yaratıcılık, kahramanlık örnekleri, tarihin en görkemli sayfalarını oluştururlar.

Belli bir döneme kadar, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarında da, devrimci,

yurtsever, ilerici örgütlerde de genellikle ikinci planda kalan, kendilerine daha çok “destek” görevi layık görülen kadınlar, giderek örgütlerde yöneticilik, veya gerilla birliklerinde komutanlık görevlerini üstlenebilen bir noktaya gelmişlerdir. Bu konumdaki kadınların kabullenilmeleri, benimsenmeleri kolay olmadı elbette. Bizim açımızdan da, kırk yıllık mücadele tarihimizin onurlu sayfalarının yazılması pek çok yoksul kadının, genç kızın fedakarlıkları, kahramanlıkları ve ödedikleri bedeller ile mümkün olmuştur. 2000-2007 Büyük ölüm orucu direnişimiz ve TAYAD’ın mücadelesi en yakın örneklerdir. Şenaylar’ın, Gülsümanlar’ın, Hülyalar’ın... pratikleri ortadadır. Bizde de bu gelişim kolay olmuştur. 1980 öncesi dönemle, 1990’lar arasındaki farklılık, bu gelişimi açıkça gösterir.

Kadınlara yönelik bir kitle çalışmasında bu tarihi bilmek önemli ve gereklidir. Hem dünya kadınlarını, hem ülkemiz devrimci kadınlarının mücadelesi tarihini, o tarihte yarattıklarını ayrıntılarıyla bilmek ve kitle çalışmasında o tarihi aktarabilmek, kadınların kendilerine güveni açısından **en güçlü kanıtımız ve en ikna edici materyalimiz** olacaktır.

Hem halk olarak yoksulluklarından ve kadının olmalarından kaynaklanan sorunları... yoksul kadınları örgütleyebilmemiz için geniş bir zemin sunmaktadır. Sorun, bu zemini doğru yöntem ve araçlarla değerlendirebilmemizdir.

Burjuvazinin de bildiği, bizlerin de dünya devrim deneylerinden, kendi mücadelesi tarihimizden ve kendi deneyimlerimizden, ve ailelerimizden bildiğimiz bir gerçek vardır; evde bazen açık, bazen de örtülü olarak söz sahibi olan kadınlardır. Yine deneyimlerimizden biliyoruz ki, bir gecekondu mahallesinde örgütlenememiz, orada kalıcılaşabilmemiz için kadınlar, örgütlememiz şarttır. Hatta örneğin bir devrimcinin bir eve kendisini kabul ettirmesi, o aile ile bağ kurması, önce evin ka-

dınına kendisini kabul ettirmesi ile başlar.

En geniş kitleleri örgütleyebilmemizin yolu da her alanda, birimde kadınlarla kuracağımız bağların güçlü ve nitelikli olmasından geçmektedir.

Kadınları ve tüm yoksulları örgütleyebilmeliyiz. Bunun zemini vardır. Bunun zemini giderek derinleşen ve genişleyen yoksulluktur. Ezilmişlik, aşağılanmışlıktır Kadın olmalarından kaynaklı çifte baskı, çifte sömürüyle yüz yüze gelmeleridir. Kadınları, oligarşinin partilerinin insafına bırakmayalım. Faşizmin kitle tabanı yapılmalarına izin vermeyelim.

Her alanda ve birimde, kadınları örgütleyebildikçe, devrimci gelişme rayına oturuyor demektir.

En geniş kitleleri örgütlemenin anahtarı KADINLARDADIR

Ülkemizde kadınların yüzde 79'u eşi, babası ya da aile yakınlarının fiziki şiddetine (dayak.vb) maruz kalıyor. Yaklaşık **yüzde 20'si** okuma-yazma bilmiyor. Bu yaklaşık olarak **7 milyon kadının okuma-yazma bilmemesi** demektir. 7 milyon dışındakiler eğitim imkanı buluyor mu? Hayır. Kadınlarımızın yaklaşık yüzde 50'si de ilkokul mezunu. Üniversite eğitimi alanların yüzdesi sadece 3.7'dir.

Bütün bu eşitsizlik en çok onun ezilmesini getiriyor. Dolayısıyla da bu eşitsizliğe en çok öfke duyan yine kadınlar oluyor.

Yukarıdaki tablo, kadınlara yönelik bir kitle çalışmasının neleri içermesi gerektiğine dair de ipuçları vermektedir. En basitinden yoksul emekçi semtlerde, gecekondu kadınlarının ekonomik dayanışmasını sağlamak, okuma yazma kursları vermek, yoksul emekçi kadınları koca dayacağına

Kadınlara yönelik bir kitle çalışmasında bu tarihi bilmek önemli ve gereklidir. Hem dünya kadınlarını, hem ülkemiz devrimci kadınlarının mücadele tarihini, o tarihte yarattıklarını aydınlatmalarıyla bilmek ve kitle çalışmasında o tarihi aktarabilmek, kadınların kendilerine güveni açısından en güçlü kanıtımız ve en ikna edici materyalimiz olacaktır.

karşı mücadele ve tavıra yöneltmek, bu konuda halk örgütlülükleri içinde toplumsal mekanizmalar kurmak, işyerlerinde taceze karşı bir mücadele geliştirmek ve bu mücadeleyi yozlaşmaya karşı mücadeleye birleştirmek, emekçi kadınların çocuklarıyla ilgili kreş başta olmak üzere çeşitli düzenlemeler yapmak... Evin geçimi, çocukların bakımı, kocanın hizmeti gibi her yere yetişen kadının gücünü, becerisini ortaya koyabileceği kanallar yaratmalıyız.

Bütün bunlar, kadınlarla ilgili kitle çalışmasının içerebileceği konulardır

15 yaşın üzerinde tam 27 (yirmiyedi) milyon kadın var Anadolu'da.

Bu gerçek çok ama çok çarpıcıdır

Neden kadınları örgütlemeliyiz?

Çünkü, en yoksul, en saf, en dışımızdaki kitleleri örgütlemek istiyoruz.

Kadınlar işte bu kitlelerin anahtarıdır Kadınlar yüzyıllardır eziliyorlar Yüzyıllardır eğitimden, üretimden, kültürden, sanattan, politikadan uzak tutuluyorlar.

Kendileri hakkında karar verme hakları yok.

Üretme, düşünme, yönetme yetenekleri geliştirilmedi.

Güncel olanı değil, mahallede, okulda, ailede olanı değil, bir kaç kuşak ötesinden

tanıdığınız kadınları değil, binlerce yılın birikiminin oluşturduğu eşitsizliği, binlerce yıldır yaşadıklarını ve bu büyük adaletsizliğin yarattığı öfkeyi düşünün. İşte biz mutlaka bu öfkeyi örgütlemek zorundayız.

İşte en büyük dinamizm, en büyük yaratıcılık, en büyük bağlılık bu öfkenin içindir.

Ve mutlaka devrime yönlendirilmesi gereken en büyük güç budur.

Evet, en geniş kitleleri örgütlemenin anahtarı KADINLARDADIR.

Çünkü, dinamizm, emekçilik ve fedakarlık onlardadır

Yoksul evin bütçesini onlar denkleştiriyor.

Sayırsız ayrıntıyı onlar öğretiyor. “*Küçük bir dünyanın ayrıntıları*” gibi görünebilir ama kadınlar, bunlarla evde söz sahibi olurlar. Hayat, devrim, mücadele, bu ayrıntılardadır Olmazlar, yoklar içinde kadın emeğiyle kendini, ailesini var ediyor. Kimi zaman onca emeğine rağmen söz sahibi dahi olamaz. Hakarete uğrar, dayak yer, kişiliği, onuru çiğnenir, köle gibi çalıştırılır

Yukarıda da vurguladığımız gibi; en çok onlar eziliyor. En çok onlar öfke duyuyor.

Ve en çok onların umuda ihtiyacı var

Bakalım düzen partilerine, AKP’ye bakalım, ve diğer düzen partilerine. Kadınlarla verebilecekleri bir şey var mıdır?

AKP’nin “ezilenler” edebiyatından bu kadınlara düşen olsa olsa yiyecek yardımları, yakacak yardımları ve AKP’li belediyelerin “imkanları” ve el işi kurslarıdır. Biliyoruz ki, düzen partilerinin, AKP’nin kadınlara verebileceği hiçbir şey yoktur. Halkın hiçbir kesiminin hiçbir sorununu çözemez. Ama, yardım kutularıyla, yalan ve demagojileri ile, dayanışma ağlarıyla kadınlara umut tacirliği yapmaya çalışıyorlar. Burada düşünmemiz gereken önemli bir nokta var. AKP mitinglerindeki kadınların çokluğu... Neden bu kadar çok-

lar kadınlar bu mitinglerde?... Çünkü, böylesine kof bir kitle bağı bile kadınların AKP mitinglerindeki yerini ve coşkusu belirliyor.

Ruhları o denli **değer görmeye aç ve açık ki**, bir burjuva politikacısının tevazu demagojisi onları etkileyebiliyor.

İŞTE BU, ÜLKEMİZ KADINININ TAŞIDIĞI DEVRİMCİ POTANSİYEL DİR.

ÜLKEMİZ KADININI TANIMALIYIZ.

ONU TÜM EKONOMİK, SİYASAL, KÜLTÜREL BAĞLARIYLA ELMALIYIZ.

Kadınlarımızın kişilik biçimlenmeleri, statüleri, korkuları, önyargıları, gerilikleri... bunların hiçbirisi bugünle sınırlı değildir. Yüzyılların yükü kadınların omuzlarına yüklenmiştir.

Bugünün egemen ideolojisinin, kapitalizmin ve emperyalizmin tahribatıyla kadınlar fiziksel, beyinsel işlevlerini kaybettiler. Tüm yetenekleri geriletildi. Kimi zaman feodalizmden, kimi zaman ise doğrudan kapitalizmin kar hırsının şekillendirdiği kültürel özellikler kadınlarımızı bu hale getirmiştir.

Yoksulluk, yozlaşmaya dönüştü bu koşullarda. En ciddi yozlaşmayı yaşadığı halde en apolitik kesim oldu kadınlarımız. Bunların hepsi bizim kadınlarımızın gerçeğidir.

Bu tabloda biz neredeyiz?

İşte sormamız gereken soru budur. Kadınlar kapitalizm koşullarında bazı haklarını kısmi olarak kazandılar Geri aldılar. Fakat burjuvazi kadınların gelişimini durdurdu.

Şimdi bu yolu kadınlar kendi iradeleri ile açacaklar.

Devrimci bir ideoloji ile bu yolu açıyorlar.

Devrimci örgütlenmeler ile bu yolu açıyorlar.

Cephe savaşı olarak bu yolu açıyorlar.

Özetle kadının örgütlenmesi de, özgürleşmesi de devrimci bir ideoloji ve devrimci örgütlülüklerle mümkün olacaktır. Kadınlar, haklarını kazanmanın, özgürleşmenin yolunu ve tüm sorunların en köklü en radikal çözümü anlamında da kurtuluşun yolunu, ancak böyle katedebilirler.

Düşünsel ve toplumsal olarak kadınların geriden başladıkları bir savaş bu. Ama kadınların tarihsel birikimleri, öfkeleriyle daha fazla sonuç alabilecekleri, kalıcı zaferler yaratabilecekleri de bir savaştır.

Mahalle sorunları, çocuk parkları, su, yol, elektrik sorunlarını çözmek; dayanışmayı örgütlemek, kurslar, yozlaşmaya karşı çalışmalar... çalışıyorsa iş yeri sorunlarına yönelik çalışmalar, sendikal faaliyetler... tüm bu alanlarda kadınlara daha fazla güvenilmeli, ve kadınlar tüm bu alanlarda KENDİLERİNE DAHA FAZLA GÜVENEREK, görevleri, sorumlulukları kopara kopara almalıdırlar

Kadınlar olarak kendilerine daha büyük hedefler koymalıdırlar Halk Cephesi, tüm birim ve alanlarında kadınlara daha büyük hedefler göstermelidir. Göreceğiz ki, adım adım daha ileri görevleri de yapacaklardır. Mesele, çareyi, umudu onlara gösterebilmemizdedir. Çarenin hakları için

mücadeleden geçtiğini kavaratabilmemizdedir. Bekleyen değil, üreten ve yaratan olmanın pratiğini yaşatmaktadır. Kendilerine güven kazandırabilmektedir. Bunun yolu, burjuvazinin uyguladığı, küçük burjuvazinin ondan çaldığı “kotalar” değildir O “kotalar”, mücadelenin ve hayatın içinde şekillenmelidir. Örgütlenmeler, toplumsal, ideolojik anlamda kadının gelişiminin önündeki engelleri açmakla yükümlüdürler.

Kadın sorunu, işçi, köylü, memur, küçük burjuva, ev kadını, öğrenci olan kadınların yaşadığı ekonomik, siyasal, kültürel, cinsel, geleneksel tüm sorunları içeren bir tanımdır. Kadınların mücadelesi ve kadınlara yönelik kitle çalışması, tüm bu sorunları, ekonomik-demokratik mücadele içinde, sınıflar mücadelesi anlayışıyla kucaklamalıdır. Kadın sorununu ve mücadelesi de, tüm diğer sorunlar gibi, devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Tersine her ele alış, çarpıklıkların, sapmaların kaynağı olacaktır. Bu anlayış içinde özetle diyebiliriz ki;

kadının özgürleşmesi devrime,

devrim kadının özgürleşmesine

hizmet edecek, ve bunun ilk adımı, onları **örgütlemekle** atılacaktır. Örgütlemek ise, kadınlar içinde ısrarla, kararlılıkla, emekle sabırla, onları tanıyarak, anlayarak, cüretle kitle çalışması yapmaktan geçer.

Destanımız

*“Dünya dönüyor madem
Devran da dönecek
Kölelik ağılık yıkıldı madem
Bu saltanat da çökecek”* diyenlerin
hikayesidir...

Onlar aklın ve hayatın
sesini dinleyen insanlardandır
Sorular sordular, cevaplar buldular
İnsan olmak; “Anlamak, düşünmek
ve yaşamaktan geçer” dediler...
İnsan, düşündüğünü yapmayı beceren
tek mâhluktur madem
Madem insanı insan yapan aklı ve elleridir
Madem insanı insan yapan
yürekle birleşen düşüncelerdir
Gelecek akıl, yürek ve bilektedir deyip
Yola koyuldular
Tarihe baktılar, **halkın gücünü gördüler**
Geleceğe baktılar,
halkın kurtuluşunu gördüler
Yüreklere baktılar, sevgiyi gördüler
Onlar halka güvenen birer candılar
Onlar insan gibi insandılar
namustular, vicdandılar..
Anadolu'nun dolu dolu yaşayan
kendi yoksul, gönlü zengin canlarıydılar
Onlar **halkın evladı, halkın kahramanlarıydılar**

Gülnehal Yılmaz - Fatma Tokay Köse

(Feda Destanı adlı kitaptan alınmıştır)

Kitabın yazarları Gülnehal Yılmaz ve Fatma Tokay
KöseÖlüm Orucunda şehit düşmüşlerdir.)

Kitle Çalışması ve Kadrolaşma

◆ **Kadrolaşma ve kitle çalışması, devrimci çalışmanın birbirinden ayrılmaz iki yanıdır. Birinden birinin yokluğu çarpıklıklara, sapmalara kapı aralamaktır.**

◆ **Kadroyu kadro yapan BİLİNCİ, İNANCIDIR**

Kadronun kitle çalışmasındaki görevi, o bilinci, inancı kitlelere de taşımaktır.

◆ **Kadroyu kadro yapan GELECEĞİ GÖRMESİ, SONUÇ ALICILIĞI, SORUN ÇÖZÜCÜLÜĞÜDÜR**

Kadronun kitle çalışmasındaki görevi, GÖRDÜĞÜNÜ kitlelere de göstermektir.

Her birim ve alandaki kadrolar, o alandaki kitle çalışmasının kurmaylarıdır. Kitle çalışmasının gerekliliklerini ya bizzat yaparak gösterecek veya kendi altlarında bu görevi yerine getirecek insanlarımıza nasıl yapılacağını öğreteceklerdir. Bütün işlere fiilen ve pratik olarak yönetici kadrolar yetişemeyeceğine göre, yönetici kadro, birincisi, herşeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp anlatmalı ve planlamalı, ikincisi kadrolaşma mekanizmasını bulunduğu yerde hayata geçirmelidir.

Şurası pratiğimizin bize öğrettiği bir gerçektir ki, kitle çalışması ve kadrolaşma birbirine paralel olarak gelişir. Yöntemimizde, Yaklaşımımızda, bakış açımızda özel bir çarpıklık, özel bir yanlışlık yoksa bir alanda kitle çalışması geliyorsa, kadrolaşma da gelişiyor demektir. Tersisi de geçerlidir. Ve birinde bir olumsuzluk, yetersizlik varsa, kuşku duyulmamalıdır ki, diğerinde de eksiklik vardır.

Devrimci bir hareket, ikisini -hem kitle çalışmasını, hem kadrolaşmayı- birlikte sağlamak, birlikte sürdürmek zorundadır. “En geniş kitle içinde en dar kadro çalışması” formülasyonu bu konuda devrimci bir anlayışın şekillenmesine önderlik etmiş olan devrimci hareket, bu konuda güçlü bir geleneğe sahiptir. Ama politik olarak böyle bir anlayışa ve böyle bir geleneğe sahip olmak yetmez elbette. Tüm birim ve alanlarda bu anlayışı her gün yeniden ve yeniden güncelleşip, somutlaştı-

rıp hayata geçirmeliyiz.

Bu konudaki eksiklikler, bu konudaki çarpıklıklar, bir hareketi pekala hiç hesapta olmayan sapmalarla karşı karşıya bırakabilir. Hareketin kadrolarında yanlış şekillenmelere yol açabilir. Sadece “yatay” anlamda kitle çalışması yapan ve kadrolaşma yapmayan bir pratiğin kendi içinden sağcı düşünceler geliştirmesi kaçınılmazdır. Tersine olarak, kadrolaşma yapan ama kitle çalışması yapmayan, kitlelerden uzak duran bir hareket içinden de, “kitlelere” dair, “*bunlar örgütlenemez*” veya “*kitleleri örgütlemeye gerek yoktur*” şeklinde halktan uzak, darbeci, seçkinci anlayışlar gelişebilir. Sağ ve sol sapma olarak nitelenen hareketlere, ve tüm oportünist ve reformistlere bakın; bu çarpıklığı, çeşitli biçimlerde görürsünüz.

Yönetici kadro, kitle çalışmasının bir çok biçimini, gerekliliklerini sorumluluğu altındaki insanlar aracılığıyla yapacaktır. Bu noktada “*git şöyle yap*” demek yetmez. “Kitle çalışması yapmalıyız” diye bakış açısı sunmakla yetinemez. “Kitle nedir?”den başlayarak, kitle çalışmasının ne olduğuna, bu çalışmada nelere dikkat etmek gerektiğine kadar, herşey açık bir biçimde anlatılmış ve gösterilmiş olmalıdır. İnsanlar, ancak böyle bir eğitim sonrasındadır ki, o çalışmaya girerken neyi nasıl yapacağı konusunda kendine güven duyacaktır. Kendine güvenmek, bilgidir, tecrübedir, doğru yönetim, doğru önderliktir.

Ben bu işi yapacağım güvenini duya bilmelidir. Bu güveni duyabilmesi ise elbette boş iddialarla, talimatlar la olmaz. Böyle bir güvenin temeli bilgidir, yöntemdir, tecrübedir, emek ve enerjidir. İlk bölümde yer alanları ona vermek le yükümlü olan ise oradaki sorumlu ve yönetici insanlardır.

“Eğer sosyalist olarak kalmak istiyor - sak, daha derinlere, daha aşağılara, gerçek kitlelere inmek bizim görevimizdir.” der Lenin.

Peki, kim incek gerçek kitlelere?

“Aktivist”ler mi?

Sivil toplumculuğa öykünerek “aktivist” gömleği giyenlerin böyle bir niyeti ve pratiği yoktur. Lenin’in “bizim görevimiz” olarak işaret ettiği tarihsel görevin gereğini yerine getirenler ve getirecek olanlar **devrimin kadrolarıdır**. Onlar, ülkemizde, Cephe kadroları olarak, hayatın değişik alanlarında bu anlayışı hayata geçirmeye çalışmaktadırlar.

Onların adı “aktivist” değildir, onlara sosyalist literatürde “kadro” denir. Che’nin deyiimiyle “**devrimin belkemiği**” dirler.

Kimdir kadro?

Marksist-Leninist ustalar, bu soruya cevap olacak şekilde bir çok tanım yapmışlardır. Bunları burada yinelenemeyeceğiz, burada, bulunduğu alanda, birimde kitle çalışmasını yönetecek ve bizzat sürdürececek bir devrimci olarak, kadronun belli başlı özelliklerine değineceğiz.

Kadroyu Kadro Yapan, Taşındığı Bilinçtir

Devrimci bilinç, Marksizm-Leninizm’le donanmış olmaktır. Marksizm-Leninizm, halkın kurtuluş ideolojisidir. Kapitalist sömürü ve zulümden, her geçen gün büyüyen yoksulluktan, işsizlikten, açlıktan, yozlaşmadan, bugüne ve geleceğe dair güvencesiz oluştan, aşağılanmadan halkı kurtaracak olan yegane eylem kılavuzu Marksist-Leninist öğretilerdir.

Bu kılavuz ile donanmış olan kadro, hayat denilen karmaşanın içinde, emekçilere sınıfsal çıkarlarını gösterip örgütlenmelerini sağlar. Kadro için “*Hedef, Parti’nin saptadığı program ve taktiğin hayata geçirilmesidir. Kadro, bu program ve taktikleri hayata geçirebildiğinde ancak, kadro işlevini görmüş olur. Bu işlevi görmeyen kadro gerçek anlamda bir kadro değildir.*” (Kongre Belgeleri –2, Karar:

13, Haziran Yayınları)

Devrimci hareket, “birken iki olmak” görevini ortaya koyduğunda, kadro, bunu hayata geçirmeye yoğunlaşacaktır. Kendisini ve sorumluluğu altındaki insanları, birken iki olmak hedefli bir kitle çalışmasını hayata geçirebilecek ideolojik, politik ve pratik donanım ile donatmaya öncelik verecektir. Bizim, kadronun “bilincinden” anladığımız, onun ne kadar teori bildiği değil, kendini devrimin ve örgütün ihtiyaçlarıyla ne kadar bütünleştirdiğidir.

Kadroyu Kadro Yapan, İnancıdır

İnanç, kadronun moral gücüdür. Dayı’nın deyimiyle söylersek “*İnanç, bilgi ve gerçeğin birleştiği bir duygu yoğunluğu -dur.*” Bu güçle donanmış kadroyu hiçbir güçlük, zorluk, altemez. En olumsuz koşullarda, yokluklar kuşatmasının ortasında Niyazi Aydınlar’a “*Ben varsam Devrimci Sol vardır.*” dedirten bu inancın gücüdür. Her türden olanağı, kazanımı, mevziyi adeta yoktan yaratan insanlarımızın bu denli yaratıcı olmasının özünde devrim inançları vardır. Kadronun inancı onun emekçiliği, cüreti ve sorun çözücülüğünde somutlanır. Böyle olduğu içindir ki, dillerinden “yok”, “olmaz” kelimelerini düşürmeyenler, genellikle daha önce inançlarını düşürmüş olurlar. Başka türlü koşullara, yokluklara teslim olunması söz konusu değildir. Kadronun inancı, metafizik bir olgu değildir. Tam aksine, bilgi ve gerçeğin üzerinde yükseldiği için mayasında bilimin gücü vardır. Bu güçle donanan kadro, nesnel koşullara mahkum olmaz. Koşulların değiştirilebileceğini bilir, nasıl değiştirilmesi gerektiğine kafa yorar. Bu uğurda emeğini, cüretini, yaratıcılığını kullanarak amacına ulaşır. Olmazlara, koşullara, yokluklara teslim olmamak için, gerekirse işneyle kuyu kazandır kadro.

Kitle çalışması, işte bu “işneyle kuyu

Buraya spot konulacak

kazma”nın kendini en somut göstereceği yerdir. Kadronun devrim için gerekli sabra ve inanca sahip olup olmamasının en önemli göstergelerinden biri, bulunduğu alanda kitle çalışmasında gerekli ısrar ve sabrı gösterip göstermemesidir.

İnanmak, sosyalizme inanmaktır, devrime inanmaktır, halka inanmaktır. Halka inananlar, halkın örgütlenebileceğine de inanır. Kitle çalışmasını bu inanç ve iddiayla ele alır.

Kadroyu Kadro Yapan, Geleceği Görmesidir

Bir söz der ki, “*Göz odur ki dağın ardını göre, akıl odur ki başa geleceği bile.*” Kadronun gözü de halka baktığında geleceği görür, akli devrimi keser. Gerek ülke genelinde, gerekse çalışma alanındaki kitlelerin tablosuna baktığında, öncelikle devrim yapacak bir halk gerçekliğini görmesini bilendir o. Çin Devrimi’nin önderi Mao’nun ifadesiyle söylersek, “*Başkala -rının zayıflık, cehalet ve kölelikten başka bir şey göremediği yerlerde umudu, sevin -ci ve güçlülüğü görmesini bilen*”dir kadro.

Bütün muzaffer devrimciler gibi, geleceğin hayalini bugünden kurar. Fidel Castro’nun “*Biz başlangıçta iyi birer düşçüy -dük.*” deyişi buna tekabül eder. Kadro devrim ve sosyalizm düşüne kitleleri ortak edebildiği ölçüde, tarihsel düşün gerçekle-

şeceliğinin bilincindedir.

Geleceğı görmek, devrimci bakış açısına sahip olmak demektir. Devrimci bakış açısına sahip olan kadro, halkın yaşadığı sorunların kaynağını gördüğü gibi, **kitlelere de göstermek için** çalışır. Hayatın her alanında halkı kuşatan, halkın hayatını zindan eden her türlü sorunun bir avuç burjuvanın kâr hırsından kaynaklandığını gösterir kitleye. Geleceğı gören devrimcinin görevi, halka hayatı zehir eden irili ufaklı her sorunun “bir avuç milyonerin kâr hırsı” yüzünden çözümsüz kaldığını, çözümün halk iktidarıyla mümkün olacağını kitlelere kavratmaktır. Ancak o zaman, halk kitleleri de geleceğı göreceklerdir. Halk Meclisi çalışmalarına katılmış olan bir ev kadınının sözleri geleceğı görmenin gerçekleri görmekten geçtiğini özetler: “*Önceden evinde oturan bir kadındım. Dış dünyadan haberim yoktu. Sonradan Halk Meclisi kuruldu. Orada konuşarak, tartışarak gördük gerçekleri. Önceden kör dünyasında yaşıyorduk, şimdi gör dünya -sında yaşıyoruz*”

Kadronun devrim hedefinin en somut hali, yürüttüğü kitle çalışmasıdır Devrimin ete kemiğe bürünmesi, halkın içinde kök salıp insanların kör dünyasından gör dünyasına çıkarılması, kadronun bu çalışmasına bağlıdır Bu yanıyla, “*Başkalarının zayıflık, cehalet ve kölelikten başka bir şey görmediği yerlerde...*” kadronun **umudu, devrimi, geleceğı gösteren** bir misyon üstlenebilmesi, aslında kendi emeğı ve

halka güvenidir.

Kadroyu Kadro Yapan, Halk Sevgisidir

Halk gerçekliğine bakıp devrimi, geleceğı gören kadro, halka ve ideolojisine güveniyor ve o güvenle hayata bakıyor demektir. Kadro için halka ve Marksizm-Leninizm’e güven, özgüven demektir. Halka güvenin mayasında, tarihi ileriye götüren asıl gücün halk kitleleri olduğu gerçeğinin bilincinde olmak ve halk sevgisi vardır.

Halk sevgisinin kadrolar için olmazsa olmaz önemini Dayı her zaman vurgulamış ve ömür boyu devrimciliğın de temeli saymıştır: “*Güçlü bir yurtseverlik ve halk sevgisini kendi kişiliğimiz de, kadroları -mızda ve halkımızda yaratmadan devrim -cilik yapılamaz. Yapıldığında ise kolay bir devrimcilik ve aynı kolaylıkla düzene dö -nüş zor olmayacaktır.*”

Dayı’da çok net ortaya konulmuştur. Halk sevgisi, devrimcilikle özdeş kılınmıştır.

Kadro, halk sevgisini kendi kişiliğinde yarattığı oranda kadrolaşır Ki halk sevgisi, burjuvazinin empoze ettiği **bireyciliğ i n panzehiridir**. Bireycilik, özel mülkiyet kültürünün ve burjuva ideolojisinin eseri -dir. Halk sevgisi ise halkın bin yılların içinden gelen kültürünün ve sosyalist ideolojinin ürünüdür. Bu yanıyla, burjuva ideolojisinin eseri olan bireycilik ile sosyalist ideolojinin ürünü olan halk sevgisi arasında **uzlaşmaz ve kıyasıya bir savaş** vardır. Bu savaş, kapitalizmin tüketim kültürünün, burjuva ideolojisinin, bireyciliğın hakim olduğu toplumsal koşullarda yetişip devrimci saflara gelen insanların benliğinde süren bir savaştır.

Halk sevgisinin en somut hali, halka adanmışlıktır 122’lerin “*Bir canım var, feda olsun halkıma*” deyişleri bu adanmışlığın gücünü gösterir İşte bu güçle donanmış olan kadro, halkın sömürü, zulüm

**Buraya
spot
konulacak**

ve yozlaşma pisliğine mahkum edilmesine asla rıza göstermez.

Rıza göstermemenin pratik ölçüsü ise, halkı örgütlemektir. Çünkü halkı örgütlemeyen, onun sömürüy, zulmü, yozlaşmayı reddetmesi sağlanamaz.

Kadronun tarihsel görevi kitlelerde halk sevgisi yaratmasıdır. Kitlelerin halk sevgisine sahip olması demek, örgütlenerek kadrolaşması demektir. Kadro, halk sevgisiyle, ideolojik olarak kendini güçlendirir. O sevgiyi halka taşıdığı ölçüde, halkı güçlendirmiş olur., Karşı-devrim güçlerinin durup dinlenmeden sürdürdükleri “*Bu halk adam olmaz*” yaygarasıyla halkın bilincini zehirlemeye çalışmalarının nedeni de budur. Tüm bu bireycilik ve yozlaştırma kuşatması, halk kitlelerinin kendi güçlerinin farkına varmasını engellemek içindir. Ve fakat, bizzat kadronun varlığı, kuşatmanın nasıl parçalandığının ve parçalanacağının göstergesidir.

Kadroyu Kadro Yapan, Sonuç Alıcılığıdır; Sonuç, İnsanları Örgütlemektir

Halk, emek vermeden sonuç alınmaya-
cağını bilir. Tarlaya sadece tohum atıp ge-
risini getirmeden beklemenin ürün almaya
yetmeyeceği açıktır. O tarla çapalanacak,
sulanacak, zararlı ot ve böceklerden koru-
nacak ve bunların hepsi zamanında yapıla-
caktır. Sonuç almak, yani ürün almak iste-
niyorsa böyle yapılacaktır.

Üzerine aldığı işlerden sonuç almak is-
teyen kadro, bu pratik gerçeği hiç unutma-
malıdır. Elbette yapılması, yetilmesi, yeti-
şilmesi gereken bir çok iş vardır. Mücade-
lenin gereği ve gelişiminin sonucudur bu.
Bu denli işimiz olmasaydı oturup kara ka-
ra düşünmeliydik. Oysa, hayatın her ala-
nındaki işlerimiz artıyorsa, demek ki orada
orada olumlu bir gidiş vardır, umudun yü-
rüyüşü sürüyordur.

Buraya spot konulacak

Fakat işte her şey burada düğümlenir.
Kitle çalışmasının bir parçası olarak onlar-
ca değişik biçimde devrimci faaliyet sür-
dürürüz. Dergi dağıtırız, bildiriler dağıtırız,
afişler, pankartlar asarız, çok çeşitli ey-
lemler örgütleriz... Sonra? Peki bu çalış-
malardan kitleleri örgütleme, kazanma an-
lamında istediğimiz sonucu alabiliyor mu-
yuz? Bu sorunun cevabı bir çok yerde
olumsuzdur. En azından “yeterince” olma-
dığıdır. İşte burada sonuç alıcı tarzı hakim
kılmanın önemi ortaya çıkar. Özellikle kit-
le çalışmasında, sonuç alıcılık, çalışmanın
en temel özelliği olmak zorundadır. Değil-
se, onca emek, zaman, boşa gider gerçekte-
ten.

Devrim yürüyüşümüzün her yerde hız-
lanan, gelişen bir tempoda devam etmesi,
hedeflenen büyük küçük her işten sonuç
alınmasına bağlıdır. Sonuç alınan her iş, bir
sonrakinin basamağı olarak gelişime doğ-
ru atılmış bir adım demektir. Ve bir kadro-
yu kadro yapan üzerine aldığı işi **tamamı-
na erdirmesidir.**

Bu nasıl olur? Elbette çalışarak, emek
vererek, denetleyerek sonuç almak müm-
kündür. Yine halkımızın deyişiyle söyler-
sek, “*Bakarsan bağ bakmazsan dağ olur.*”

Görevlerini başarmak isteyen kadro,
programlanan işlerin gidişatına sonuç alıcı
bir gözle bakacaktır. Bu da denetim de-
mektir. Denetim, emekçilik ve disiplin de-
mektir ve bunun tersi de kendiliğindenci-
lik ve hazırlopculuk demektir. Hazırlopcu-
luk, kadronun kendini inkar etmesi ve do-

layısıyla da işlerin sonuçsuz kalması anlamına gelir.

Kadro, işlerin akıbetini kendiliğinden-ciliğe teslim edemez. Sonuç almak için iradi olmak zorundadır. İradilik, emek vermek ve denetlemektir. Denetim, işleri engelleyecek olan sorunları önceden öngörüp gidermenin yolunu, yöntemini bulmaktır. Elbette, kimse kahin değil. Kadroyu kadro yapan da kehanetleri değil, gereken denetimi yapması, işleri şansa, tesadüflere bırakmamasıdır Sorunlara çözüm bulmasıdır Denetim bütünlüklü olarak işte bunlardır.

Sorumlu olduğu çalışmanın en küçük işinin gidişatını bile denetleyen kadro, başarılı sonuçlar alır Aksi taktirde sonuç alınamamış işler mezarlığının bekçisi olmak kaçınılmazdır Hiç kimse, hiçbir Cephe kadrosu, üzerine aldığı işleri böylesi bir mezarlığa gömmeyi kendisine yakıştırmamalıdır Yürüyüşümüzün adımlarını sıklaştırmamızın yolunun büyük küçük her işi sonuçlandırmaktan ve mutlaka sonuç almaktan geçtiği asla unutulmamalıdır

Giap, Ho Chi Minh'in kadroların sonuç alıcılığına dair şu yaklaşımını aktarır:

"Ho Chi Minh, hareket genişlerken, çalışmanın örgütlenmesine özel bir dikkat gösterdi ve eylemcilerle kadroları yakinen izledi. Sık sık, «hareket yükselen bir dalga - ya benzer» derdi. «Eylemciler toprağa saplanmış sırkılar gibidirler, sadece bu sırkılar sayesinde, suyun getirip bıraktığı kumlar, dalga geri çekildiğinde elde tutulabilirler.» Kural olarak hareketle ilgili bir rapor dinlendiğinde «Ne kadar kadro eğitildi? Ön saflarda ne kadar eylemci var? Ne kadar insan Partiye kabul edilmek üzere seçildiler?» diye sorardı." (Halk Savaşının Askeri Sanatı, Giap, Syf:35)

Zaman zaman halkın kendiliğinden eylemleri olur, ayaklanmalar, direnişler olur; çeşitli eylemlerde, ayaklanmalarda, belli bir direniş etrafında açığa çıkan potansiyelde, önemli olan **örgütlenme yapmaktır**. Sel gittiğinde kum kalmalı geride...

Ama eğer Ho Chi Minh'in benzetmesiyle bizim toprağa saplanmış sırkılarımız, dalga geri çekildiğinde kumları tutamazlarsa, o ayaklanmalardan, direnişlerden geriye fazla bir şey kalmaz.

Burada kadrolar açısından asıl olarak dikkat edilmesi gereken nokta; kadroların kendilerini o selin dalgalarına bırakmaları, dalgalarla birlikte sürüklenmeleridir.. Böyle olduğunda o direniş içinde çok yoğun, çok hareketli olunur, ama bir plan, bir hedef tutturulamaz. Örgütlenme yapılamaz. Oysa tersi olmalı, seli kadro hükmetmeli ve sel gittiğinde elde örgütlenmiş insanlar kalmalı.

Kadroyu Kadro Yapan, Sorun Çözücülüğüdür

Kitle çalışması içinde bir çok sorunla karşılaşılır Doğaldır bu. Kitle çalışması hiçbir zaman ideal, kolay koşullarda sürdürülemez. Her zaman şu yada bu sorunla karşılaşılır Yürütülen faaliyetin doğası gereği böyledir. Kitle çalışmasında sonuç almak çok kısa sürelerde mümkün olsaydı, küçük-burjuva kolaycılar şimdiye kadar halkı bin kez örgütleyip devrim yaparlardı, bize de ihtiyaç kalmazdı. Ama devrimin, bu yolda sabırla kararlılıkla, engelleri aşma fedakarlıkla kitleleri örgütleyen cephe kadrolarına ihtiyacı var Devrim mücadelesi, kadroların devrimciliğini, kitleleri örgütlemekteki ısrarlarıyla, sabırlarıyla, fedakarlıklarıyla, örnek olabilmeleriyle sınavdan geçirmektedir.

Karşısına çıkan her türden sorun, kadronun yaratıcılığını, kararlılığını sınar Bu yanıyları belirleyici olan, sorunlar, zorluk ve yokluklar değil, kadronun çözüm gücü ve arayışdır Bu arayışın sonucu olarak bulunan çözümler sayesinde, kadronun yaratma ve çözme sanatındaki ustalığı da gelişecektir.

Kitle çalışmasında önemli olan, karşılaşılan sorunlara nasıl yaklaşıldığıdır Ön-

celikle irli ufaklı hiçbir soruna adeta bir felaketmişcesine yaklaşılmalıdır. Kitlelerin şu veya bu geri yanları, olumsuz yanları karşısında, kitleleri örgütleme konusunda asla yılgınlığa, umutsuzluğa, güvensizliğe savrulmamalıdır Zira, mücadelenin içinde sorunların çıkması değil, çıkmaması tuhaftır. Şu ya da bu hedefe ulaşmak isteyen kadronun bu uğurda adım atması, sorunlarını çözerek ilerlemesine bağlıdır Ki atılmış her ileri adım, çözülmüş bir sorun demektir. Bu yanıyla da sorunlarla karşılaşmak “felaket” değildir.

Sorunlara nasıl yaklaşıldığı, çözümün ya da çözümsüzlüğün ilk adımıdır Eğer devrimci mantığın ürünü olan bir bakış açısıyla bakarak işe başlanırsa, çözüm de uzakta olmaz. Her sorunun çözümünün bir parçası, deyim yerindeyse ilk basamağı olduğu hiç unutulmamalıdır Aşılmayacak sorun yoktur. Aşılmayacak gibi görünen her türden soruna çözme iradesiyle bakılmalıdır

Böyle bir iradeyle bakmak, sadece sorunu değil, çözümü de görmektir. Ve çözümler, hiç de öyle uzaklarda değildir. Devrimci bir gözle bakılırsa, çözüme giden yolun kitlenin içinden, örgütlenmesinden, dayanışmasından geçtiği de görülür. İşte bu yolda adım atmak kitle çalışmasından ve kadronun emekçiliğinden geçer.

Sorunlar zorluklar, yokluklar kadro için bileş taşı sayılırlar Kadro sorunlarla savaştıkça bilinci bileşlenir, sorunlara çözümler ürettikçe gelişir. Bu gelişimin her yerde geçerli olan hazır bir reçetesi yoktur. Esas olan, ısrar, inanç ve emektir.

Kadroyu Kadro Yapan Yeni İnsan Olmasıdır Dayı Olmasıdır

Emperyalizm ve oligarşinin halkları mahkum ettiği iddiasını, coşkusunu, hırsını yaşayan ve yayan devrimci kişiliktir yeni insan.

Kollektif ilke, değer ve geleneklerin gereğini her koşulda yerine getirmeyi onur bilendir. Bu yüzden ilkeli, programlı ve disiplinlidir. Disiplini, sorumluluklarının, misyonunun hayata yansımasıdır Bu nedenle bohemliği, rehaveti, umursamazlığı, laçkalığı reddeder Mahirlerden bu yana yaratılan ilkelerin mayasında ödenmiş bedeller, verilmiş canlar olduğunu bilir. Yaşamda kapitalist, düşüncede “devrimci” olanların üslup ve davranışları, ilişkileri arasında uçurumlar olan insanlardır Kitleler bu uçurumu götür ve ikiyüzlülüklere itibar etmezler.

Kadronun özü sözü birdir. Yaşamı, ilişkileri, davranışları, üslubu, giyimi kuşamı, oturup kalkmasının her bir ayrıntısıyla yoz kültüre, bireyciliğe karşı alternatif olanın temsilcisidir o. Devrimcinin en büyük propaganda aracı kendisidir, kendi yaşamıdır Bir kadro kendi yaşamı ile, dili ile, beyni ile örnek olmalıdır

İnsanlığın ortak, emekçilerin sınıfsal çıkarları için çalışan, bu uğurda karşısına çıkan engelleri aşan, kitlelere ulaşmak için yaratıcı olan ve bu çerçevede attığı her adımda kendisini daha bir yetkinleştiren, geliştiren kadronun ta kendisidir yeni insan. Ve o kendisini hayatın içinde biçilendirir. “Bir kadronun biçimlenmesi günlük çalışmalar içinde gerçekleşir.” Kadro, günlük çalışmalar içerisinde attığı adımlar bulduğu çözümler ve sağladığı gelişim ile yeni insan oluyor demektir.

Kendiliğinden sağlanan bir gelişim değildir bu. Burjuva ideolojisinin, yoz kültürünün kalıntısı olan bütün o “eski” alışkanlıkları, sıradanlıkları, zaafı, eleştiri-özeleştiri bıçağıyla kesip atan kadrodur yeni insan. Eleştiri-özeleştirisinin geliştirici yolunda yürüyen kadro, her adımında yeni-insan’ı yaratıyor demektir

Yeni insan, halktan öğrenip halka öğreterek kendisini eğitip geliştiren kadrodur. Kadronun öğrenime ihtiyacı ve öğretme çabası birbirini tamamlar. Açık ki, öğrenmeyen öğretmez. Öğretme arzusu duy-

mayan öğrenme ihtiyacı da hissetmez. Halkın öğrencisi olmayan kitlelere bir şey öğretemez. Bu uğurdaki sabrının, ikna ediciliğinin, yaratıcılığının bir sınavı olacaktır çünkü. Oysa yeni insan'ın öğrenme ihtiyacı sınırsız, çabası da kesintisizdir

Kadronun kendini eğitmesi, öğrenciliği ve öğreticiliği bir temele, açık ve net bir amaca dayanır. O temel neden kadronun kendisini teorik ve pratik olarak geliştirmesinin de dinamizm kaynağıdır

O temel nedenin ne olduğunu Mahir Çayan gayet somut ve sade biçimde özetlemiştir: “Çünkü biz Marksizmi entelektüel gevezelik yapmak için okuyup öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için dünyanın Türkiyesinde **devrim yapmak** için Marksizmi öğreniyoruz.”

İşte bu amaçla teoriden, tarihten, hayattan ve halktan öğrenilmesi gereken ne

varsa öğrenip halka da öğretendir yeni insan. İşte bu yüzden yeni insan'ın biçimlenişi, eğitimi kesintisiz bir öğrenme ve öğretme çabasıdır

Hayatın hangi alanındaysa, orada kitleleri burjuvazinin yalan ve yaygarasından kurtarmak için çalışır kadro. Gerçekleri açıklar. Meşruluğuna güvenir ve bu güçle, kitlelerin kendi çıkarlarının nerede olduğunu değişik biçimlerde ve ısrarla anlatır. Yeri gelince halkın adaletini somutlar. Kapitalizmin halk düşmanı yüzünü, uygulamalarını teşhir edip devrimci alternatifini gösterir. Bu alternatif bizzat halkın eseri olacağı için, kitleleri iktidar bilinciyle örgütler. Halktan insanları bu doğrultuda kadrolaştırır. Her insanın örgütlenebileceğini, kadrolaşacağını bilir. “Herkes eğitilebilir, herkes savaştırılabilir” diyerek hayatın her alanında Dayı olmanın yolunda yürütür kadro.

BÜYÜK GÜÇÜM

Kaç zaman oldu savaştayım
Kaç zaman oldu başkaldırıda
isyanda çoğalmaktayım.
Kaç zaman
kaç mevsim, kaç iklim
Dayanmışsa yüreğin
gelmişse üstesinden
bunca zaman acının
yokluğun, yoksunluğun
Üstesinden geldiysen
bunca zaman zulmün
satılmışlığın, ihanetin.
Bundan sonra da
dayanmaz önünde hiçbir güç.
Kaç zaman oldu **Bilinç**'im
Kaç zaman oldu **İrade**'yim
İnanç'ım
Kaç zaman
kaç mevsim, kaç iklim
Dayan ha yüreğim dayan
öfkemsin kabaran
kinimsin şahlanan
seni adadım milyonların yoluna
seni adadım kurtuluş uğruna.
Kaç zaman oldu
Güzel Anadolum'da
silah kuşanan
mevzi kazanan
ölümlerle çoğalan
bir savaş çağrısıyım.
Kaç zaman oldu
kaç mevsim, kaç iklim
Dayan ha yüreğim dayan
Büyük inancı büyük direnişle
büyük zaferi büyük savaşımla
Kazanacak olan
Büyük Güç'üm
Cephe'yim ben...

GENÇLİKTE KİTLE ÇALIŞMASI

*Hiçbir güç, hiçbir engel,
Dev-Gençlilerin kitlelere
ulaşmasını, onları örgütlemesini
engelleyememiştir bugüne kadar.
Ve Dev-Genç, 41 yıllık tarihiyle,
kitle çalışması anlamında çok
büyük bir birikimin, tecrübenin
adıdır.*

*Her Dev-Gençli, bu tarihten
alacaklarıyla, bulunduğu alanda
kitleleri örgütleyebilir.*

**– Kitleleri örgütlemek,
inanmak ve cüret etmektir;
gençlikte bunlar
fazlasıyla vardır**

**– Gençliğin Sorunlarıyla
Yanıp Tutuşmalıyız...
Gençliğin Beynine Ve
Yüreğine Girmeliyiz..
Kendimizi Gençliğe Cesaretle
ve Net Anlatmalıyız.. Merkezi
Örgütlenmede ve Gençliği
Örgütlenmede Israr Etmeliyiz!**

Gençlik alanı, devrimci hareketin 1960'ların sonlarındaki oluşum sürecinden itibaren Türkiye devrimi için özel bir önem taşımıştır. Dev-Genç örgütlenmesi, tarihsel ve geleneksel olarak mücadelede tarihi bir geleneği ifade eder. Gençlik, dinamizmiyle, militanlığıyla, aydın karakteriyle devrimin ayrılmaz bir parçasıdır. İşte bütün bunlardan dolayı, gençlik örgütlenmesi, her dönem önemli olmuş, gençliği örgütlemek için de kitle çalışmasında ısrarlı olunmuştur. Üniversitelerin ve liseler yıllar içinde çeşitli değişimler geçirdiler, bu alandaki örgütlenme ve mücadelenin düzeyi de yıllara göre farklı farklı seyirler izledi. Ancak koşullar ne olursa olsun, gençliğin durumu nasıl olursa olsun, gençlik içinde kitle çalışmasında ısrar edildi. Çünkü hiçbir devrim, gençlikten vazgeçemez.

Kitlelere gitmeyen, kitleleri örgütlemeyen bir anlayış, asla başarıya ulaşamaz. Kitlelere gitmek, onları örgütlemek her devrimcinin ve ister legal, ister illegal olsun tüm devrimci örgütlenmelerin temel görevleri arasındadır. Bu ise kitle çalışması yaparak gerçekleştirilir.

Kitle çalışması dediğimiz, düzenle ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel anlamda çelişkileri olan, bu anlamda da çıkarları devrimden yana olan tüm sınıf ve katmanları, ekonomik-demok

ratik hak ve talepler uğruna mücadele içinde eğitmeyi hedeflemek, onları bilinçlendirerek iktidar mücadelesine kanallendirmek faaliyetidir.

Gençlik alanında bu temel görevi yerine getirebilmek için neyi, nasıl yapmalıyız? Gençliğin tarihinde bu açıdan bize örnek olarak alabileceğimiz hangi örnekler var? Bu tarih, görülecektir ki, çok öğreticidir.

1) Kitleleri Örgütlemek, İnanmak Ve Cüret Etmektir; Gençlikte Bunlar Fazlasıyla Vardır

Kitlelere gitmekten bahsediyorsak öncelikle kitleleri örgütleyebileceğimiz konusunda, çok geniş kitleleri etkileyebileceğimiz konusunda kendimize inanmalı ve güvenmeliyiz. Dev-Genç tarihi, gençliğe bu inancı ve güveni verecek bir tarihtir. **Dev-Genç tarihi**, olmaz denilen nice kitle hareketinin yaratıldığı bir tarihtir. 1960'lardan 1990'lara kadar, onbinleri harekete geçiren, yüzbinleri etkileyen bir çok kitle hareketine önderlik edilmiştir.

Bu tarihi öğrenmek, kendine güvenmektir. Devrimci ve devrimciler için kitlelerden başka güç kaynağı yoktur. Dahası herkes, bizim de kitlelerin bir parçası olduğumuzu; elimiz, ayağımız, vücudumuzla nasıl ilişki içindeyssek, kitlelere de öyle bakmamız gerektiğini bilmelidir.

Her birim ve alan için söz konusu olduğu gibi, gençlik için de geçerlidir: **Kitlelere gitmeyen, kitleleri örgütlemeyen bir gençlik çalışması, başarıya ulaşamaz.**

Bu derece önem taşıyan olan kitlelere gitmek sorunu bir beceri sorunu değil, bir devrimci için de, bir birim ve alan örgütlenmesi için de, özünde hayat-memat meselesidir. Her devrimci ne kadar acemi ve beceriksiz olursa olsun, kitlelere gitmeli ve kendini kitlelerle ilişki kurarak eğitme-

li. Zaman yok, pratik işler yoğun, maddi imkansızlıklar var gibi gerekçeler hiçbir zaman bahane olmamalı, kitlelere gidilmelidir. Eğer bir Dev-Genç'li bunu yapar ve edindiği deneylerden gerekli dersleri çıkarırsa, bu konuda hızla yetkinleşir. Ama gitmezse hep acemi, hep yetersiz kalır. Tek tek Dev-Gençlilerin yetersizliği ise, alanın yetersiz kalması demektir.

Kitlelere ulaşamayan bir gençlik örgütlenmesi, **"gençliğin kitlevi örgütü"** olma sıfatını hak edemez kolay kolay Ulaşmadığımız çok geniş bir gençlik kitlesi olduğu açık. Özel olarak öğrenci gençlik alanında da böyledir. Bu anlamda Devrimci Gençlik, okullarda, sınıflarda, mahallelerde, köylerde konuşulmadık genç bırakmama hedefiyle yürütmelidir kitle çalışmasını. Kim, ne düşünür bilinmeli, kim nasıl dönüştürülür düşünülmeli; devrimci politika ve çalışmalar ısrarla anlatılmalı, düzenin gençlikle devrimci mücadele ve örgütlenme arasına çektiği ideolojik sınırlar bir ortadan kaldırılmalıdır Bunun tek bir yolu var; kitle çalışmasıyla bire bir insanlara ulaşip, konuşmak, tartışmak...

Gençliğin 12 Mart darbesi sonrası örgütlenme çabası bu anlamda güzel bir örnektir. Bu dönemde gençlik içindeki güçleri iki platformda ele almak gerekir. Bunlardan birincisi geçmişten kalan unsurlardır. İkincisi ise; sürecin, '73-'74'lerde ortaya çıkardığı devrimci potansiyelin ön sıralara ittiği unsurlardır.

Örgütlenmek gerektiği konusunda aşağı yukarı herkes hem fikir olmasına rağmen bunun legal bir dernek şeklinde olup olmayacağı o dönemdeki en önemli tartışma konularından biridir.

Sağ ve sol anlayışlara karşın genel eğilim, var olan potansiyelin açığa çıkarılması ve değerlendirilmesi için, dernek tarzında bir örgütlenmenin zorunlu olduğu şeklindeydi. Dernek ve benzeri örgütlenmelere karşı çıkanlar, aslında **"illegalite, deşifre olmama"** gibi gerekçelerle kitle çalışmasından kaçanlardı.

Elbette derneklerde örgütlenildiğinde, bunun getirdiği bir çok sorun söz konusu olacaktı. Ancak koşulların dayattığı bu görevden kaçmak düşünülemezdi. Dernek çalışmasına öncülük eden Cepheciler'in öncelikli amacı, mevcut potansiyeli en geniş şekilde harekete geçirecek bir örgütlenmeyi oluşturmaktır. En doğrusu mümkün olduğunca geniş bir kitle çalışmasıyla gençliğe ulaşabilmektir.

1973 Kasım'ında İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) resmen kuruldu. Kuruluşunun duyurulmasından sonra İYÖKD binası, ilerici, devrimci öğrencilerle doldu. İlişkiler kuruldukça hemen her okulda, ilkel anlamda da olsa örgütlenmelerin temeli atılmaya başlandı.

I. Kongre'ye kadar bildiri ve bültenler aracılığıyla yoğun bir propaganda faaliyeti yürütüldü. Bunun dışında 1974 Nisan'ında NATO'nun kuruluş yıl dönümünde yürütülen anti-emperyalist kampanya, ayrıca "tüm siyasi tutuklulara koşulsuz özgürlük" sloganıyla sürdürülen kampanya derneğin önemli faaliyetleri arasındadır. Bu çalışmalarda çok geniş bir öğrenci kesimine ulaşılmıştır.

Başlangıçta derneğin kuruluşuna destek vermeyen, hatta yanlış gören bir çok örgüt, İYÖKD içinde çalışma yapmaya başlamıştı. İYÖKD kısa sürede gençlik içindeki potansiyeli açığa çıkarmış ve her türlü siyasal eğilimi bu alana çekmişti.

İYÖKD'ün I. Kongresindeki en önemli gelişmelerden birisi ise İYÖKD'ün kurulmasından sonra diğer illerde kurulan öğrenci derneklerinin de kongreye temsilci göndermeleri ve Türkiye çapında merkezi gençlik örgütlenmesinin kurulması yönünde adım atılması gerektiğinin ortaya çıkmasıydı.

I. Kongreden sonra derneğin pratik faaliyetleri yoğunlaştı. Hem militan, hem kitlesel eylemler çoğaldı. Bunlardan bazıları şunlardı:

* İETT Zamlarına Tavır

* Kıbrıs İşgaline Tavır

* Yüksek Okullar Boykotu

* Şahin Aydın'ın Katledilmesi Üzerine Yürüyüş, Boykot ve Cenaze Töreni

* Kerim Yaman'ın Katledilişi ve İ.Ü. Merkez Bina İşgali

* Viranşehir Katliamı'na karşı eylemler

* 30 Mart Kızıldere katliamını protesto

* Site Öğrenci Yurdu'nda İşçi Abdi Gönen'in katledilmesi ve sokak çatışması

Görüleceği gibi kitlelere gitmek ve onları çalışmalara katılmaya çağırmak önemli bir adımdır. Mesele bu adımı atmaktadır sonrasındaki politik gelişim ardından gelecektir.

2) Gençliğin Sorunlarıyla Yanıp Tutuşmalıyız

Kitlelerin hak ve çıkarlarının tek sözcüsü ve örgütleyicisi devrimcilerdir. Bu misyonu kavrayanlar, kitlelerle iç içe olmayı ve kitlelerin sorunlarıyla yanıp tutuşmayı bir yaşam felsefesi haline getirirler. Kitlelerin nabzını tutmak, sorunlarına vakıf olmak, onları dinlemek gerekir. Ki ancak o zaman sağlıklı bir kitle çalışmasının koşulları hazırlanmış olunur.

Kitle çalışmasında bir diğer önemli nokta, kitle çalışmasının **pratiğin dışında** bir faaliyet olarak ele alınamayacağı, ve de alınmaması gerektiğidir. Böyle ele alındığında, bu genel olarak soyut, pratikten kopuk, kof bir kitle çalışmasını ortaya çıkarır.

Kitle çalışması, elbette özgün çeşitli biçimleri de içerebilir; ama temel anlayış itibarıyla, kitlelerin ekonomik demokratik mücadelesiyle, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesiyle, kültürel mücadelesiyle iç içe ele alınmalıdır

Bunun örneklerini de Dev-Genç tarihinde bulabiliriz... '75 sonbaharında okulların açılmasıyla birlikte yoğunlaşan faşist terör, karşısında Devrimci Gençliği buldu. Okullar, yurtlar faşist işgal tehlikesi karşındaydı ve Dev-Genç gücünü aşan bir gayretle bu mevzileri savunmaya, faşist işgallerin yaygınlaşmasını önlemeye çalışıyordu. Bu mücadeleye yaygın bir kitle çalışması da eşlik etmiş ve Dev-Genç asıl olarak bu pratik içinde gelişmiştir.

1977 yılı yazı sonunda İstanbul devrimci gençliği, kapatılan İYÖD'ün yerine merkezi kitle örgütü olarak İstanbul Dev-Genç'i kurdu. İstanbul Dev-Genç'in faşist terörün arttığı bu dönemde hem faşist terörü durdurup caydırmak, hem de kitleleri CHP gibi "sol" görünümlü düzen partilerinin etkisinden kurtarmak ve aktif bir anti-faşist mücadeleye kanallize etmek görevi İstanbul Dev-Genç, işte bunun için '77-'78 öğrenim yılı başladığında programının odağına faşist işgallere ve saldırılara karşı mücadelenin yükseltilmesini koydu. Ancak Dev-Genç'in mücadelesi çok daha geniş boyutludur ve bu çok yönlü mücadele içinde akademik, ekonomik sorunlar ve keza anti-emperyalist yön hiçbir zaman ihmal edilmez. Anti-faşist mücadelenin yanında ve onunla bütünleşen tarzda bu görevler de yerine getirilmeye çalışılır

Dev-Genç'in yapmaya çalıştığı bir diğer şey ise; birlikte hareket etme, kolektif bir şekilde yaşama pratiğini ve bilincini geliştirmek olmuştur.

Faşist saldırılar karşısında okula toplu gidiş gelişler, okul içinde bir arada bulunmak, ortak davranışın en somut ve bir anlamda dazorunlu biçimleriydi. Bu ortak hareket etme kültürü, yurtlarda komünler oluşturularak, yiyecek, giyecek gibi so-

runların ortaklaşa çözülmesi, toplu yemek, toplu ders çalışmak, toplu sinema ve tiyatroya gitmek, geziler düzenlemek gibi çeşitli biçimlerde sürdürülmüştür.

Dev-Genç, toplu hareket etme tavrını, devrimci bir anlayış doğrultusunda yoğunlaşarak, devrimci mücadeleye kanallize etmeye, yaşam tarzı olarak geniş kitlelere kavratmaya çalışmıştır

Dev-Gençliler, daha örgütlenmeye başladıkları ilk yıllardan itibaren gençliğin çok çeşitli konularda dayanışmasını örgütlemişlerdir. Ders notlarından barınma sorununa kadar uzayan bu dayanışma, Dev-Genç çatısı altında çıkarsız bir birlikteliğin yaratılmasının da zeminiydi. 1990-'91'de yapılan **rehberlik ve dayanışma** çalışmaları, bu anlayışın kurumsal ve daha sistematik hale getirilmesinin örneği oldu.

Üniversite kayıtları sırasında öğrencilerin yaşadıkları sorunları çözmek, burada ek soygunlara maruz kalmalarını önlemek, geldikleri şehirlerde kimsesi olmayan öğrencilerin "kimsesi" olmak için başlatılan bu çalışmalar, aynı zamanda gençliğin kitle çalışmasının da bir parçasıydı.

İlk olarak İstanbul Yüksek Öğrenim Gençliği'nin merkezi demokratik kitle örgütü İYÖ-DER tarafından uygulanmaya başlanan rehberlik ve dayanışma masaları, yeni kayıt yaptıran öğrencilerin bir çok sorununa çözüm buluyordu. Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nda neyin nerede bulunacağına dair krokilerden, makasa, tutkale, dosyalara kadar ihtiyaç olan ne varsa vardı; ama bunların daha ötesinde bir şey vardı bu masalarda: öğrencilere, karşılıksız, çıkarsız bir arkadaşlık, yoldaşlık, dostluk sunmaya hazır Dev-gençli öğrenciler.. Bu çalışmalar sırasında ayrıca kayıt yaptıran öğrencileri tanımak için anketler de yapılıyordu. Okullara yeni gelen gençliğin beklentileri, özlemleri, sosyal-siyasal durumları yansıtıyordu bu anketlere. Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nda gerek öğrencilerle gerekse aileleriyle çeşitli bağlar kuruldu. Elbette bu çalışma oligarşinin

polisinin de dikkatini çekti ve polis bu masalara saldırdı. Saldırıda masalarda duran Dev-Gençli öğrencilerden Seher Şahin, polis tarafından katledildi. Masaların adı, ondan sonra Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masaları olarak devam etti... Bu masalar, Dev-Genç'in gençliğin sorunlarını sahiplenmesinin bir örneği olarak Dev-Genç'in tarihinde özel bir yere sahiptir.

3) Gençliğin Beynine Ve Yüreğine Girmeliyiz

Amaç daima, kitlelerin beyinlerini ve yüreklerini fethetmek olmalıdır. Düzenin insanları devrimcilere karşı, örgütlenmelere karşı şartlandırmasını, ön yargılarla donatmasını dikkate almak, önce beynini ve yüreğini bize açmasını sağlamak, sonra da onları adım adım fethetmek gerekir. Bu şartlandırmalar, önyargılar kırılmazsa, çok doğru şeyler anlatılması pek bir şey ifade etmez. Bu nedenle yerinde içten bir "merhaba" demek, onlarca sayfa yazmaktan daha etkili olabilir.

Hatırlanacağı üzere 12 Eylül generallerinin en "isabetli" tesbitlerinden biri, gençlerin "kurtarılması"nın halkın ahlak, gelenek ve değerler sistemini parçalamaktan geçtiği idi... **Uğruna ölünecek değer, peşinden gidilecek gelenek, sarılıp tutulacak tek bir ahlak kuralı** kalmamalıydı. Herkes "*kendisi için yaşamalı, kendisi için eğlenmeli, yaşamaktan zevk almalı*"ydı. Boş vermişliğin, kayıtsızlığın, umursamazlığın ötesinde bencillik oturmalıydı yaşamın merkezine.

Cunta, ve en genelde burjuvazi, bu kültürü tüm halk kesimlerine yaymak istiyordu, ama ekonomik, sosyal konumu nedeniyle bu kültürün en kolay yayılabileceği yer yine yüksek öğrenim gençliği idi.

Dünya ve ülke sorunları karşısında taraf olmaya daha eğilimli olan, daha aydın bir niteliğe sahip olan ve halkın aydını olarak belli bir misyon üstlenmekte 1960'la-

Dev-Genç, o zorlu koşullarda dahi kitle çalışmasını sürdürmüş, çok sınırlı da kalsa, yeni insanlarla ilişki kurabilmiş, devrimcilikten kaçışın ve devrimcilere yönelik infazların, idamların yoğun olduğu bir zamanda, yeni insanları örgütleyebilmiş, devrimcileştirebilmiştir.

Dev-Genç'in bu süreçteki kitle çalışması, insanların her koşulda örgütlenebileceğinin, her koşulda politikleştirilebileceğinin ve devrimcileştirilebileceğinin örneğidir.

rın ikinci yarısından itibaren önemli bir birikimi ve geleneği olan üniversite gençliği, cuntanın sindirme, apolitikleştirme ve bireycileştirme saldırısının ilk hedefiydi. Bu anlamda, oligarşinin yüksek öğrenim gençliğine karşı savaşını sürdürmek üzere, daha 12 Eylül cuntasının hemen başında YÖK (Yüksek Öğrenim Kurulu) kuruldu. YÖK, 12 Eylül cuntasının üniversitelerdeki kurumlaşması, faşizmin gençliğe saldırısının resmileşmiş şeklidir. Bir yandan yeni eğitim sistemiyle, bir yandan da yana devlet resmî faşist terörünü de alarak, gençlik nezdinde zulmün adı olmuştur.

Ama karşısında Dev-Genç vardı.

Hem de cuntanın baskı ve terörünün en yoğun olduğu bir dönemde.

Dev-Genç'in YÖK'e karşı mücadelesinin ilk adımı daha YÖK gündeme geldiğinde yürütülen "YÖK'e Hayır" kampanyasıdır. Bu kampanya cuntanın azgınca terör estirdiği 1981'lerin sonlarında gençlik için bir umut ışığı gibidir. Ve o günden bugüne gençlik her 6 Kasım'da, üniversite

gençliğini var olan politikalar eşliğinde “tek tip”leştirmeyi hedefleyen YÖK’e karşı mücadelesini sürdürüyor.

Dev-Genç, o zorlu koşullarda dahi kitle çalışmasını sürdürmüş, çok sınırlı da olsa, yeni insanlarla ilişki kurabilmiş, devrimcilikten kaçışın ve devrimcilere yönelik infazların, idamların yoğun olduğu bir zamanda, yeni insanları örgütleyebilmiş, devrimcileştirebilmiştir.

Dev-Genç’in bu süreçteki kitle çalışması, insanların her koşulda örgütlenebileceğinin, her koşulda politikleştirilebileceğinin ve devrimcileştirilebileceğinin örneğidir.

’80 cuntasından sonra, gençlik mücadelesinde ve örgütlenmesinde kitlesellik büyük ölçüde daralmıştı. Düzenin yolaçtığı pasifikasyonun, apolitikleştirmenin ve şartlandırmaların karşısına ancak örgütlenerek çıkılabildi. 12 Mart cuntası sonrasındaki gibi geniş kitlelere ulaşma hedefiyle **dernekleşmeye** gidilmeliydi. Bu amaçla öğrenci derneklerini kurma çalışmaları başladı. Tüm engelleme çabalarına karşın kararlılıkla yola devam edildi. Sürece damgasını vuran Dev-Genç’in temel görüşleri şunlardı:

* Öğrenci gençliğin mücadelesi toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı değildir.

* Öğrenci dernekleri anti-emperyalist, anti-faşist ilkeleri benimser.

* Öğrenci dernekleri demokratik-merkeziyetçilik esasına göre çalışır

* Mücadele burjuva yasallığına göre değil, gençliğin haklılığı ve meşruluğuna göre biçimlenir. Belirleyicilik yasalar değil, meşruluktur.

Dev-Genç o toz duman arasında hakların nasıl alınacağını, devrimciliğin ve demokrasinin ne olduğunu, örgütlenmede ısrarı, eylemde cüret ve kararlılığı, devrimci bir geleneği ve devrimci bir önderliği ifade ediyordu kitlelere.

Dev-Genç, cüret ve kararlılıkla, bu ge-

leneğin gücüyle, bu önderliğin yol göstericiliğiyle, 12 Eylül sonrasının en kitlesel ve doğrudan iktidara tavır alan radikal gençlik eylemlerine önderlik etti. Bu direnişleri, faşizmin tüm saldırılarına, revizyonistlerin karalama ve karamsarlık barikatlarına rağmen yaratıldı. 14 Nisan 1987’de İstanbul’da caddeleri sarsan adımlarıyla, kitleselliğiyle yürüdü gençlik. Yedi yıldan beri ilk kez böyle yürüyorlardı. “Tek Tip Yasaya Hayır, Öğrenci Dernekleri Kapatılmaz” sloganları atılıyor.

İlkeli ve kurallı olmayı, örgüt ahlakını tanımlıyordu. Bu ahlak ve tutarlılık ile

Bu dönemin devrim cephesinin tablosuna bakarsak; Devrimci Sol, ANAP hükümetinin zam terörüne kampanyalarla karşılık verdi. Sürece iradi müdahalelerini arttırarak toplumsal muhalefetin önünü açtı. İlk eylem NETAŞ’tan gelmişti ve gençlik NETAŞ işçilerinin direnişini sahiplenirdi. 134 gün süren Devrimci İşçi Hareketinin önderliğindeki MİGROS grevni destekledi.

1988 1 Mayıs’ında emekçiler, devrimci Sol Güçler’in önderliğinde yasaklanan TAKSİM’e yürüme kararlılığını gösterdiler. ’80 sonrasının ilk 1 Mayıs’ı çatışmalarla noktalandı. Dev-Gençliler, Taksim’e doğru yürütenler içinde de, çatışmalar içinde de en öndeydiler ve mevcut kitle içinde en kalabalık alanlardan biri onlardı.

Dev-Genç, kısa sürede yaygın ilişkiler yaratarak bir yandan kendi iç örgütlenmesini sağlamlaştırma, diğer yandan da gençlik kitlesini örgütlenme faaliyetlerini hızlandırdı. Gençlik hareketi içindeyse revizyonist-reformistlere, oportünistlere, sivil toplumcu akımlara, feminizm gibi sapkın düşüncelere karşı ideolojik mücadele verdi.

4) Kendimizi Gençliğe Cesaretle ve Net Anlatmalıyız

Ülkemiz gençliğinin tarihi, 1960'ların sonlarından bu yana, politikleşmiş, kendi mücadelesini halkın mücadelesiyle birleştirmiş bir tarihtir. Gençliğin bu uzun dönemdeki mücadelesinin niteliği en genel anlamda devrimci olmasıdır. Bunun örgütsel karşılığı ise esas olarak Dev-Genç'tir.

Türkiye solunda 1980 sonlarından itibaren yaşanan sağcılaşma, sivil toplumculuşma, eylemde, taleplerde tam bir sağcılaşmayı getirmiştir. Reformizmden oportünizme uzanan geniş bir kesim, kitlelerin karşısına ne kadar geri taleplerle, ne kadar ılımlı eylem biçimleriyle çıkılırsa, daha geniş kitlelerin örgütlenebileceği iddiasındaydı. Yaklaşık 20 yıldır bu tezi kanıtlayan hiçbir gelişme olmamıştır. Ancak buna rağmen bir çok kesim bu gerici, reformist sivil toplumcu "taktik"te ısrar etmektedir. Militan, radikal olan herşeyden uzak durarak kitlelerin kendilerine geleceğini düşünmektedirler. Bu anlayışla kimileri **devrimci** sıfatını, kimileri sosyalizmi kullanmamakta, kimileri pankartlarında, flamlarında bile **kızıl renkten** uzaklaşmaktadır. Öyle yapınca güya gençlik akın akın onlara gidecek! 20 yıldır boşuna beklediler. 20 yıl daha bekleseler sonuç değişmez.

Mücadele tek düze gelişmez. Gençliğin çeşitli kesimlerinin bilinç düzeyi, gelenekleri, koşulları farklı farklıdır. Mücadelede, propagandada, örgütlenme biçimlerinde bunları gözönünde bulundurmak gerekir.

Ancak hiçbir neden, gençliğin mücadelesinin devrimci niteliğini örtmemelidir. Gençliğin mücadele ve örgütlenmesinin ancak devrimci bir bakış açısıyla gerçekleşmesi gerektiği, haklar ve özgürlükler mücadelesinde ancak bu bakış açısıyla sonuç alabileceği, ve ancak böyle bir bakış açısıyla halkın ve gençliğin mücadelesinin birleştirilebileceği net ortaya konulmalıdır.

Kitleler karşısında net, anlaşılır olmak, ikirciklik tutumdan, tutuk davranışlardan kaçınmak gerekir. Bunu başarmak haklılı-

Nitekim, hemen tüm alanlarda olduğu gibi, gençlikte de, çeşitli zamanlarda, yaygın ilişkiler kurmak, ama onu örgütlülüğe dönüştüremekten söz edilebilir. ... çeşitli insanlarımıza ilişkin sık sık "rahat ilişki kurar, ama ilişki -lerini dönüştürümez, politik -leştiremez" şeklinde tesbitler yapıldığı çok olmuştur. Bunu sadece kişisel bir özellik olarak görmemeliyiz. İlişkileri, örgütlülüğe, politikleşmeye dönüştürememenin asıl nedenlerini bulmalıyız.

ğa ve meşruluğa olan inançla bağlantılıdır. Kitleler karşısında düşüncelerimizi mümkün olduğunca kısa, özlü, sade ve iyi formüle ederek anlatmak, kitle çalışmasının bir başka şartıdır.

Bununla bağlantılı olarak, kitleleri Dev-Genç saflarına çağırırken de asla tutuk, kararsız davranmamalıyız.

Bugün sahip olduğumuz olanaklar ve tarihsel birikimin olmadığı yıllara yani '60'lara gittiğimizde bugünün temellerinin nasıl zor ve imkansızlıklar içinde atıldığını görürüz.

27 Mayıs 1960'da gerçekleştirilen politik devrimle birlikte kısıtlı da olsa sağlanan bir kısım demokratik hak ve özgürlükler, o güne kadar Türkiye halklarının sahip olmadığı bir bilinçlenme ve örgütlenme zemini yarattı. Bu hak ve özgürlükleri en iyi kullananlar arasında yine gençlik ön planda yerini aldı.

Ülkede demokratik hak ve özgürlüklerin genişlemesi tek başına büyük bir et-

kendir kuşkusuz. Bu durum ülkemizde devrimci bilinç ve teorinin, devrimci örgütlenmelerin gelişmesine hizmet etmiştir. Ama asıl önemli nokta, genişleyen hak ve özgürlüklerin bir avuç insanın tekelinde olan Marksist-Leninist teoriyi geniş kitlelere açık hale getirmesidir. Bu, Türkiye’de o güne kadar egemen olan geleneksel revizyonist temellerin sarsılması ve gerçek devrimci çizginin netleşme sürecinin başlangıcıdır

O zamana kadar kitlelerden kopuk ve dar bir aydın çevrenin dışına çıkmayan Marksist-Leninist teoriyi revize eden, sosyalist mücadele adına, mevcut devrimci potansiyeli, sosyalist eğilimleri, oligarşi içi çatışmada, çeşitli tarafların yedeği durumuna getiren TKP ve türevlerinin günü dolmuştur.

27 Mayıs’a gelinceye kadar gençliğin örgütlü bir yapısı yoktur DP iktidarının baskısına karşı gündeme gelen hareketler genellikle kendiliğinden ve pratikte oluşan çeşitli gruplaşmaların sonucudur. 27 Mayıs sonrası ise gençlik hızla örgütlenmeye başladı. Yaygın örgütlenme biçimi okullardaki Fikir Kulüpleri’ydi.

17 Aralık 1965’te Fikir Kulüpleri Federasyonu kuruldu. Daha sonra Dev-Genç adını alacak olan bu kuruluş, ’65 sonrası devrimci mücadelede çok önemli bir yere sahip olmuştur. Ekim 1969’da FKF’nin olağanüstü 4. kurultayı toplandı ve Fikir Kulüpleri Federasyonu, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç) adını aldı. Bu kurultay salt isim değişikliğinin değil, aynı zamanda kitlelere kendilerini cesaretle anlatan gençliğin cüretinin ifadesidir. Gençlik önderleri, TİP’e, eski tüfeklere karşı bayrak açarken arkalarında **gençlik kitlelerinin** desteği vardı.

Fikir Klüpleri ve FKF, son derece kiteseldiler. Forumları da, eylemleri de, binlerce öğrenciyi bir araya toplayabiliyordu. Bir avuç işbirlikçi hain dışında, **tüm gençliğe** sesleniyordu FKF’liler. Bu cesaret ve kendine güven, o günün gençlik önderle-

rinde, Mahir Çayanlar’da, Ulaş Bardakçıları’da, Hüseyin Cevahirler’de somutlanmıştı.

Nitekim, bu gençlik önderlerinde somutlanan cesaret ve kendine güven, bu gençlik önderlerinin bir süre sonra, Türkiye halklarının mevcut gençlik örgütünün dışında bir örgütlenmeye ihtiyacı olduğunun tesbit edildiği noktada, devrimin önderleri olarak **öne atılmasını** bilmişlerdir. Bu öne atılmanın, cüret ve kendine güveni, Türkiye devriminin yoluyla bütünleştirmenin adı ise THKP-C olmuştur.

Bu nedenle THKP-C ve Dev-Genç sürekli birbirini çağrıştıran iki kavramdır Çünkü Dev-Genç’i Dev-Genç yapan devrimci hareketin anlayışı ve politik çizgisidir. Dev-Genç bugün böylesine tanınan ve Türkiye devrimci mücadelesinde önemli bir yere sahip olan bir örgüt olabilmişse, bunda, işte o günlerdeki bu şekillenişin belirleyici bir rolü vardır.

5) Merkezi Örgütlenmede ve Gençliği Örgütlemeye İsrar Etmeliyiz!

Kitleler, **örgütlenme olmadan** kazanılamaz. Kitle çalışmasında **ilk adım** potansiyel yaratmak, **ikincisi** kişilerle bire bir ilişki kurmaksa, **üçüncüsü** ve sonuncusu bu ilişkileri bir örgütlenme içine yönlendirmektir. Ancak o zaman bir örgütlenmeden, ancak o zaman sonuç alıcı bir kitle çalışmasından söz edilebilir Yoksa birinci ve ikinci aşamada kalan kitle çalışması kolayca tersine dönebilir. Aynı hızla dağılıp yok olabilir.

Nitekim, hemen tüm alanlarda olduğu gibi, gençlikte de, çeşitli zamanlarda, yaygın ilişkiler kurmak, ama onu örgütlülüğe dönüştürememekten söz edilebilir. Bu çoğu kez, çalışma yürüten arkadaşların özellikleri gibi ele alınır; çeşitli insanlarımızla ilişkin sık sık **“rahat ilişki kurar, ama ilişkilerini dönüştüremez, politikleştiremez”**

şeklinde tesbitler yapıldığı çok olmuştur. Bunu sadece kişisel bir özellik olarak görmemeliyiz. İlişkileri, örgütlülüğe, politikleşmeye dönüştürememenin asıl nedenlerini bulmalıyız. Neden çoğu kez, devrim sürecinin insanların kafasında netleşmemesi, buna bağlı olarak devrim iddiası ve perspektifinin zayıflığıdır

Yine gençliğin tarihine dönelim...

Yukarıda işaret ettiğimiz sorun -ilişkileri örgütlenmeye kanalize etme- açısından belirtirsek, Dev-Genç geleneği, gençliği hiçbir dönem örgütsüz bırakmamanın adıdır. Gerek birim derneklerin gerekse de merkezi derneklerin oluşumu konusunda Dev-Gençliler her zaman sürecin önünü açan olmuşlardır.

1974'lerden itibaren gençliğin örgütlenmesi sorunu yine gündemdeydi. Potansiyelin özellikle yoğunlaştığı İstanbul'da örgütlenme, öncelik taşıyordu. Anadolu daha çok onu takip ediyordu. Dev-Genç grubu, önce **İYÖKD** (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği), sonra **İYÖD** (İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği) ve daha sonra da **İstanbul Dev-Genç** çatısı altında toparlanmış,, bu arada da tek tek okullarda, birim derneklerinin oluşturulmasına yönelerek gençliğin hem anti-faşist, hem de akademik-demokratik mücadelesini kucaklayarak, en küçük birimde dahi örgütlü bir güç meydana getirmeye çalışmıştır.

İYÖKD, İYÖD ve İstanbul Dev-Genç, 12 Eylül öncesi ülkede yaşanan anti-faşist mücadele alanında olduğu kadar gençliğin akademik, ekonomik demokratik mücadelesi alanında da yoğun bir faaliyet sürdürmüşlerdir.

Bu dönemde, gençliğe yönelik kitle çalışmasının temelinde daha çok dönemin niteliğine uygun olarak anti-faşist mücadele ve can güvenliği talebi vardı. Ancak dev-Genç gerek üniversitelerde, gerekse de giderek Dev-Genç çatısı altında örgütlenen liselerde, gençliğin hemen tüm sorunlarını kucaklayan bir yaklaşım hakimdi. Bu sü-

Bütün bu süreçler, kitlelerle iç içe yaşanan süreçlerdi. Hemen her aşamada, atılacak adımın niteliğine göre en geniş katılımın hedeflendiği, hedefe de büyük ölçüde ulaşıldığı süreçlerdi. Her dernek kuruluşu, her kurultay, her yeni adım, kitle çalışmasının bir biçimi ve alanıydı aynı zamanda.

reçte oldukça kapsamlı dayanışma faaliyetleri, oldukça büyük çaplı kültürel faaliyetler organize edilmiştir.

Yurtlar, özel olarak Dev-Genç'in kitle çalışmasının yoğunlaştığı yerler durumundadır. Dev-Gençliler, bir çok yurttan yuruta yönetiminde yer almakta, yönetimde olsunlar veya olmasınlar, yurtlarda vakıf olmadıkları, uğramadıkları bir oda yoktur ne redeyse.

12 Eylül sonrası ise, ilk aşamada dernekler ve İÖDP, AÖDP gibi "Öğrenci Dernekleri Platformları"nda çeşitli örgütlenme çalışmaları gündeme gelmiş, Türkiye Öğrenci Dernekleri Platformu örgütlenmeye çalışılmış, ama bu örgütlenmeler, grupçuluklardan, revizyonist, pasifist yaklaşımlardan dolayı ihtiyaca cevap veremeyince, gençlik '88'lere gelindiğinde ihtiyaca cevap verecek yeni örgütlenmeleri tartışmaya başlamıştır. Dev-Genç **merkezi bir yapı** önerisini tartışmaya açmış, bu tartışmalar '89-'90'lı yıllara kadar taşınmıştır. Bu tartışmalar İstanbul'da da sürüyordu ve buradaki tartışmalar, bir yanı sıra da gençliğin sonraki süreçte nasıl örgütleneceğini belirlemiş olacaktı. Çünkü İstanbul, öğrenci gençlik açısından da politik, örgütsel anlamda mücadelenin merkezi durumundaydı.

Solla tartışmalar artık sonuç vermiyordu. Dev-Genç ise örgütsüzlüğe izin veremeyecekti. Katılımı sağlanan '86 delegenin oyuyla İstanbul gençliğinin merkezi örgütü olarak İYÖ-DER kuruldu.

Gençliğin meşru, merkezi, demokratik örgütlenmesiydi İYÖ-DER. Atılan bu adımla birlikte, daha kitlesel, daha radikal, daha örgütlü bir hat izlenecek, gençliğin önü açılacaktı.

Kurucuların 22 Mayıs 1990'da yaptığı resmi başvuru ile yasallaşan İYÖ-DER, **Yurtlar Komisyonu, Aile Komisyonu, Basın-Yayın Komisyonu, Akademik Sorunlar Komisyonu** gibi çeşitli alt örgütlenmelerle, kitlenin tüm sorunlarını sahiplenmeye yönelik bir çalışma başlattı. Sonuç itibarıyla, ilkeleri, tüzüğü ve organlarıyla işlerliği olan bir dernek; politika üreten, kitleleri kucaklayan, kitleleri eyleme sevkedeabilen bir güç oldu İYÖ-DER.

'91'lerde ise il dernekleri Anadolu'da da kurulmaya başlandı. AYÖ-DER, UL-DER, EYÖ-DER, AÜÖP, TYÖ-DER, KAYÖ-DER, KÜYÖ-DER, SÜDER...

1991'de, İYÖ-DER'i takiben, Bursa'da UL-DER, Ankara'da AYÖ-DER, Ege'de EYÖ-DER, Eskişehir'de AÜÖD, Trabzon'da TYÖ-DER, Kayseri'de KAYÖ-DER, Kütahya'da KÜYÖ-DER, Konya'da SÜ-DER kuruldu. Her biri bulundukları illerde, gençliğin akademik demokratik mücadelesinin sesi olurken, Dev-Genç geleceğini izleyen kitle çalışmasıyla gençliğin politikleştirilmesinde, devrimleştirilmesinde önemli bir rol oynadılar.

İkinci adım il çapındaki merkezi derneklerin biraraya gelmesiydi. **Üçüncü adım;** ülke çapında en geniş kesimleri kapsayacak bir pratiğin örgütlenmesiydi. 6 Kasım 1990 boykotu işte bu üçüncü adımın örgütlenmesiydi.

15 Ekim'de İYÖ-DER Meclisi toplandı. 150 öğrenci temsilcisi karar aldı: "6 Kasım'da **GENEL BOYKOT YAPACAĞIZ**". Karar alma toplantısına 150 öğrenci temsilcisinin katılması bile, boykotun nasıl

bir kitle çalışmasının üzerine oturduğunu gösteriyordu. "İTÜ % 80 başarı sağlayacağını söylüyorsa biz % 100 başaracağız" diyordu mesela İÜ'lüler. Bunlar, gençliğin kendine güveninin gelmeye başladığını gösteriyordu aynı zamanda. 12 Eylül'ün pasifikasyon ve apolitikleştirme politikalarının iflas ettiğini ilan ediyorlardı.

6 Kasım boykotu, YÖK'e hayır temelinde 12 Eylül sonrası gerçekleştirilen en geniş boykot örgütlenmesiydi. Bu boykotla ülke çapında bir federasyona denk düşecek bir eylem birliği oluşturuldu. Artık yapılması gereken bu birliğin örgütsel birliğe çevrilmesiydi. İstanbul, Ankara, Bursa, Eskişehir ve Diyarbakır temsilcileri federasyonun geçici yönetim kurulunu oluşturarak ilk adım atıldı. **TÖDEF** (Türkiye Öğrenci Dernekleri Federasyonu) kuruldu...

6 Nisan'daki Kurultay'a İstanbul, Ankara, Bursa, Trabzon, Eskişehir, Diyarbakır, Bolu, İzmir, Adana, Kayseri, Kütahya, Zonguldak Ereğlisi, Balıkesir ve Aydın'dan delegeler, delege barajını geçemedikleri için Gaziantep, Samsun, Sivas, Elazığ, Malatya, Isparta, Denizli, Konya, Ceyhan, Çanakkale ve Kırklareli'nden de gözlemciler katıldı.

TÖDEF, gençliğin '80 sonrası merkezi örgütlenme sürecinin tamamlanması demektir. Birim derneklerden platforma, platformdan iller ve bölgeler düzeyinde kurulan merkezi derneklere kadar süren mücadelenin sonunda yaratıldı TÖDEF.

Bütün bu süreçler, kitlelerle iç içe yaşanan süreçlerdi. Hemen her aşamada, atılacak adımın niteliğine göre en geniş katılımın hedeflendiği, hedefe de büyük ölçüde ulaşıldığı süreçlerdi. Her dernek kuruluşu, her kurultay, her yeni adım, kitle çalışmasının bir biçimi ve alanıydı aynı zamanda.

Devrimci Gençlik, bir yandan merkezi gençlik örgütlenmelerini yaratırken, bir yandan da solu birleştirmek için birçok birlik önerisi getiriyordu. '93'e gelindiğinde TÖDEF'in önerisiyle Gençlik Ö-

gütleri Koordinasyonu (GÖK) kuruldu. Birlik mücadele demektir, mücadeleyi geliştirmek ve kitleselleşmek demektir... Ne var ki hiçbirine yanaşmadı oportünistler...

Demokratik Mücadele Birliği, Özgür Eğitim Platformu gibi çeşitli birlik girişimlerinde de sonuç çok fazla değişmedi. Gençlik örgütlenmeleri arasında bir başka birlik deneyimi de, '95-'96 öğretim yılında kurulan İÜÖP ((İstanbul Üniversitesi Öğrenciler Platformu) oldu. Kitlesel eylemler hayata geçirildi. Ancak bazı başarılar elde etse de İÜÖP de uzun vadeli bir örgütlenme olamadı.

Bu süreç **Gençlik Cephesi ve Öğrenci Meclisleri** tartışmalarını hızlandırdı. Öğrencilerin söz ve karar haklarını kullanacakları, sürece her açıdan bir örgütlenme katılacakları örgüt arayışına cevap olarak öğrenci meclislerini tartışmaya başladılar.

'96 3 Kasım'ında Susurluk kazasıyla halkın her kesiminin mücadelesi ve örgütlenmesi açısından yeni bir dönem başladı. Bu süreçte, Gençlik Cephesi ve Öğrenci Meclisleri için gençlik örgütlenmeleriyle uzun görüşmeler, tartışmalar yapıldı. Gençlik örgütlenmeleri dışında okullardaki daha farklı klüp, kol gibi çeşitli oluşumlarla da ile görüşüldü. Buralardan olumlu sonuçlar alınırken, oportünistler ve reformistler sözde birlik yanlısı gözükerek birliklerin karşısında yer aldılar Ancak sürecin sonunda kaybeden onlar oldu. Çünkü gençlik güçlerini birleştirerek örgütlenmenin adımlarını attı. Öğrenci meclisleri girişimleri oluşturuldu. Oportünizm ise kendi kendisiyle baş başa kaldığı örgütleriyle öğrenci kitlesinin dışında kalmaya devam etti.

'97-'98'lerde açılış şenlikleri, Dev-Genç'in kuruluş yıl dönümü kutlamaları ve 6 Kasım boykotuyla sürece giren TÖDEF, tüm birim örgütlenmelerini topladı. TÖDEF **ülke meclisi** ve İYÖ-DER **meclisi** toplandı. Meclisler, bir çok bakımdan kitle çalışmasının en elverişli biçimleri olarak öne çıkıyorlardı. Bu meclislere ge-

Belli bir toplumsal kesimin talepleri değişken ve dinamik. Bir gençlik örgütlenmesi bu anlamda taleplerdeki değişkenliği ve dinamizmi mutlaka yakalamak zorundadır. Bunu zamanında tesbit edebilmek, başarılı, etkili bir kitle çalışmasının ön şartlarından biridir.

Bugün için önemsiz, tali gibi görünen talepler, başka koşullarda öne çıkar, temel bir talep düzeyine yükselebilir.

niş öğrenci kesimleri katılabiliyor, burada öğrenciler, kendi kendilerini yönetebileceklerini, kolektivizmi, ortak karar almayı öğreniyorlardı. Tüm bu toplantılar Susurluk devletine karşı "Adalet İstiyoruz" sürecine de daha örgütlü ve programlı girmenin adımları oldu.

Gündemine Yurt Meclislerini ve faşist teröre karşı mücadele için kurulması öngörülen komiteleri aldı. Bu dönemin sonu ve atılan adımlar şöyleydi:

* Gençlik kitlelerinin kendini ifade edebileceği **meclisler**,

* Gençliğin gücünü ortaya çıkaracak bir **gençlik cephesi**,

* Gençliğin **illegal** örgütlenmesi,

* Gençliğin faşist saldırılara karşı savunmasını sağlayacak asgari düzeyde bir **askeri örgütlenme**,

2000 sonrası ise Dev-Genç açısından, gençlik alanında belirleyici olan iki temel sorun vardır:

1- Geniş kitleleri harekete geçirecek örgütlenmeleri yaratmak

2- Örgütlülüğün sürekliliğini ve siya-

sallaşmasını sağlamak.

2010'lara gelindiğinde ise AKP iktidarı ve onun YÖK'ü, paralı eğitim, soruşturmalar polis ve özel güvenlik terörü gibi gençliğin ön plana çıkan sorunları vardır. Başta parasız eğitim olmak üzere, soruşturmalar ve gençliğin diğer talepleri etrafında birlik oluşturabilir. Konumuza girerken de dediğimiz gibi kitleler örgütlenme olmadan kazanılamaz. Güç budur.

6) Kitlelerin Sorunlarını ve Taleplerini Politikleştirmeliyiz

Kitle çalışmasında ne sekterliğe ne de kitle kuyrukçuluğuna düşmemeliyiz. Birincisi **kitlelerin kuyrukçuluğuna** düşmemeliyiz. Birincisi kitlelerin durumunu abartmak, ikincisi ise önderlik fonksiyonunu unutmaktır. İkisi de devrimin kitlelerde kök salmasına değil, daralmasına ve kolayca yenilebilir duruma gelmesine yol açar.

Günlük sorunlar etrafındaki çalışmalarla, iktidar hedefine yönelik çalışmaları birleştirmek gerekir. Kitle çalışmasının en temel noktalardan biri budur. Burada kitlelerin günlük sorunlarına sahip çıkmanın önemi ortaya çıkar. Devrimcinin görevi bir yerde, bu talepleri toplamak, sistemleştirmek ve en acil olanından başlayarak kitleleri harekete geçirmenin ve örgütlenmenin aracına dönüştürmektir.

Gençliğin taleplerini şu dört başlık altında toplayabiliriz:

a) **Siyasal talepler:** Bağımsızlık ve demokrasi talepleri. Söz, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü içeren talepler. Baskı ve işkencelere karşı talepler. Ulusal ve dinsel talepler.

b) **Akademik-Ekonomik-Demokratik talepler:** Öğrencilerin sınav sistemlerine eğitimin içeriğine ilişkin talepleri, yaşam koşullarını iyileştirme, öğretim koşullarını iyileştirme talepleri. Kredi, kitap,

bilgisayar, internet gibi haklara sahip olma ve yararlanma talepleri. Ve en temel olarak da parasız eğitim talebi.

c) **Kültürel-Sportif talepler:** Halk kültürüne uygun kültürel etkinlikler organize edilmesi, tüm öğrencilere ücretsiz sportif faaliyet imkanları tanınması,.

d) **Sosyal talepler:** Öğrencilere tamamen ücretsiz sağlık hizmetleri verilmesi, mezunlara iş güvencesi sağlanması...

Sonuç olarak belli bir toplumsal kesimin talepleri değişken ve dinamiktir. Bir gençlik örgütlenmesi bu anlamda taleplerdeki değişkenliği ve dinamizmi de mutlaka yakalamak zorundadır. Bunu zamanında tesbit edebilmek, başarılı, etkili bir kitle çalışmasının ön şartlarından biridir

Bugün için önemsiz, tali gibi görünen talepler, başka koşullarda öne çıkar, temel bir talep düzeyine yükselebilir. Keza bugün önemli gibi görünen talepler ise geriye düşebilir. Bugün üniversite gençliğinin ön plandaki taleplerinden biri, "*Gelecek güvencesi, okulu bitirince bir işe sahip olma güvencesi*"dir. Bir istatistiğe göre, bugün yüksek okul bitiren gençlerin % 70'i bir dönem işsizliği yaşamıştır. O halde bu çok yakıcı bir sorundur. Bundan 20-25 yıl önce böyle değildi. Üniversiteyi bitirene işi hazırды. Hatta iyi bir toplumsal statüsü de vardı. Önceki bölümlerde anlattığımız gibi '70-'80 yılları arası gençliğin ön plandaki taleplerinden biri daha çok "can güvenliği" talebiydi. '90 sonrası ise YÖK ve devlet baskısına karşı talepler ön plana geçti. Bu da üniversite okumanın, okul bitirmenin yegane motivasyonunun çöktüğü anlamına gelir. Ama buna rağmen, gençlik yüksek okul okumak isteyecek, başka beklentilere girecek, başka sorunlar yaşayacaktır.

Bütün bu değişim ve gelişim içinde gençliğin nabzını doğru yakalamak gerekir.

Yukardaki başlıklar altında sıralanan talepler etrafında propaganda ve ajitasyon yürütmek, en acillerini çözmek için kitle-

leri harekete geçirmeye çalışmak, kitle çalışmasının da zeminidir. Bu talepleri içeren ir kitle çalışması, bir anlamda soyut, belli bir zemine ayak basmayan bir çalışma demektir.

Gençliğin kitle çalışmasına dair üniversite gençliği dışındaki kesimleri de unutmamalıyız. Özellikle kitle çalışması noktasında liselere dikkat çekmek gerekir. Liselerin önemli bir potansiyel olduğu açıktır. Bugün bir çok bakımdan yüksek okullarla göre daha az dejenerasyona maruz kalmış olması gibi nedenlerle, devrimci mücadele açısından daha da özel bir önem kazanmışlardır. Bu anlamda liselerin en örgütlü ve faal olduğu 70'li yıllara bakarsak bu önemi, nasıl bir misyon yüklenebileceklerini daha iyi anlarız.

12 Mart dönemi devrimci mücadelesinin etkileri liseli gençlik içinde de yankısını bulmuş, bu alanda büyük bir potansiyel yaratmıştır. İDÖD (İstanbul Devrimci Orta Öğrenim Derneği) içinde örgütlü bir güç haline gelen liseli gençlik, İDÖD yönetiminin ağırlıklı fokocu sol bir anlayışın eline geçmesiyle, liseliler ilk anda belli bir boşlukla yüzyüze gelir. Ama özellikle İYÖD tüm gençliği toplayan yapısıyla bu boşluğu kısa sürede doldurur ve süreç içinde Liseli Gençlik daha geniş ve disiplinli bir örgütlenme doğrultusunda hızlı adımlar atmaya başlar. 1977 sonlarında bu gelişim Liseli Dev-Genç'in (Liseli Devrimci Gençlik Derneği) kurulmasıyla belli bir aşamaya ulaşır. Artık Liseli Gençlik de Dev-Genç'in mücadelesinde yerini alacak ve tüm İstanbul liseli gençliğini kapsayan bir örgütlenmeyle akademik-demokratik talepler ve anti-faşist mücadele doğrultusunda güçlü bir şekilde sesini duyuracaktır. Bu aynı zamanda tüm liselerden faşistlerin atılması anlamına da gelecektir. Şehitler albümüne bakıldığında şehit düşen onlarca **Liseli Dev-Genç** kökenli kadro olması da bize bu alanın önemini göstermektedir.

Buraya spot konulacak

Özetlersek;

Gençliğin sorunlarına vakıf olmadan sonuç alıcı bir kitle çalışması sürdürülemez. İkinci olarak gençliğin enerjik yapısına cevap verecek bir örgütlenme ve dinamizm içinde olunmalıdır. Üçüncüsü, düzenden gelen sayısız etkilenme altındaki gençliği örgütlemek konusunda ısrar, kararlılık ve sabır gösterilmelidir.

Gençliğe yönelik kitle çalışmasının en önemli yanlarından biri gençliğin eğitimi olacaktır. Biçimi, zamanlaması kuşkusuz her somut durumda değişebilir, ama bu çalışma yapılmaksızın gençliğin örgütlenmiş sayılamayacağı da açıktır.

Düzen, gençliği okullarda, toplumda, ailede, spor, eğlence ve kültür alanlarında nasıl eğitiyor, nasıl şekillendiriyor? Düzene uygun kafalar somut olarak nasıl yaratılıyor? Düzen bunu adeta hissettirmeden nasıl başarıyor? Gençliğe bunları farkettirecek bir eğitimden söz ediyoruz.

Bu eğitim kitap okumadan, eğitim çalışmasına, film seyretmekten ortak gecele-

re kadar hayatın her alanına yayılan, eğitimin tüm biçimlerinin kullanıldığı bir eğitim olacaktır. Düzenin nasıl insanları kendi kafasına uygun hale getirdiğini göstermeliyiz; gençlik düzenin kendini ne hale getirmek istediğini görmezse, ona karşı kendini savunamaz. Dolayısıyla devrimci bir kimliğe yönelemez.

Bugün gençlikte tektipleşme, para ve marka tutkusu, toplumsal dayanışmayı, iyilik ve doğruluğu enayilik sanma, özgürlüğü bencillik, kafasına eseni yapma sanma anlayışı nereden geliyor? Bunlar hissettirilmeden nasıl şırınga ediliyor? Bunlar gösterilmelidir. Emperyalist sistem bize, giyimden, beğenilere, ilişkilerimizden duygularımıza, yememizden içmemize her şeyi bir kültür olarak dayatıyor. Dört bir taraftan kuşatılmışlık altındayız. Bunlar karşısında sağlam durmak, ancak beynimizi ve bilincimizi, kültürümüzü ve ahlakımızı, düzenden temizlemekle mümkündür. Kitle çalışması da, eğitim boyutuyla bu hesaplaşmayı önerecektir. Kitle çalışması, bu büyük ve sabırlı kavgayla, kitleleri devrime çekecektir.

O zaman bugünün gençliğine normal gibi görünen bir çok şeyin hiç de normal

olmadığı bizzat o anormallikleri yaşayan gençlerimiz tarafından da görülmüş olacaktır.

Bunlar anlaşılmadan ne gençlik devrimci saflara çekilebilir. Ne de çekilebilenler bu saflarda kalıcı olabilir. Daima bir ayağı düzende ve ikircikler içinde yaşarlar. Zor dönemlerde düzen özlemi ön plana çıkar ve saflar kolaylıkla terkedilir.

Devrimci Gençlik, cuntanın terörünün en koyu biçimde estiği dönemlerde de, CHP rüzgarının estiği düzen solculuğunun revaçta olduğu dönemlerde de, AB'ciliğin, legalizmin revaçta olduğu dönemlerde de, bizzat gençlik örgütlenmelerinin yöneticilerine, militanlarına yönelik infazlarla, kaybetmelerle gençliği sindirme politikalarının uygulandığı dönemlerde de, kitleleri örgütlemeyi sürdürmüştür. Hiçbir güç, hiçbir engel, Dev-Gençlilerin kitlelere ulaşmasını, onları örgütlemesini engellememiştir bugüne kadar. Ve Dev-Genç, 41 yıllık tarihiyle, kitle çalışması anlamında çok büyük bir birikimin, tecrübenin adıdır. Her Dev-Gençli, bu tarihten alacaklarıyla, bulunduğu alanda kitleleri örgütleyebilir.

BİZ, İŞÇİLERİN, YOKSUL KÖYLÜLERİ, TÜM EMEKÇİ HALKI VE ÜLKEMİZİN GELECEĞİNİ TEMSİL EDİYORUZ.

YALNIZ DEĞİLİZ! TÜM DÜNYA HALKLARIYLA BİRLİKTEYİZ. GÜÇSÜZ DEĞİLİZ; GÜCÜMÜZ İNANCIMIZDA, TARİHSEL VE SİYASAL HAKLILIĞIMIZDADIR.

BİZ KAZANACAĞIZ! ÇÜNKÜ BİZ HALKIZ VE HAKLIYIZ.

(...)

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

BÜTÜN EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

BÜTÜN TÜRKİYE PROLETARYASI VE EMEKÇİ HALKLARI BİRLEŞİN!

VE MÜCADELE EDİN!...

EVET, EGEMEN GÜÇLERİN ZORBALIĞINA VE ZULMÜNE KARŞI;

EMPERYALİZMİN TALAN VE İŞGAL POLİTİKASINA KARŞI;

KAPİTALİZMİN DİZGİNSİZ SÖMÜRÜSÜNE KARŞI;

İŞÇİLERİN VE EZİLEN HALKLARIN BİRLEŞMEKTEN BAŞKA YOLU YOK!

(...)

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, İLERİCİLER, YURTSEVERLER, AYDINLAR!...

BU KÖHNEMİŞ, KOKUŞMUŞ DÜZEN YIKILMAZ DEĞİL, YIKILIR.

BUNUN İÇİN YÜZYILLARIN PASİF, EDİLGİN, “BÖYLE GELMİŞ BÖYLE GİDER” ANLAYIŞINDAN VAZGEÇMEK, KENDİ GÜCÜMÜZE GÜVENMEK GEREK.

ÖZGÜR VE SÖMÜRÜSÜZ BİR ÜLKE İÇİN ACILARA VE AĞIR BEDELLERE KATLANMAK GEREK.

ZAFERİ ELDE EDEBİLMEK İÇİN ON KEZ DE OLSA YENİLMEYİ GÖZE ALABİLMEK GEREK.

BU DÜZEN YIKILMAZ DEĞİL, YIKILIR.

AMA BUNUN İÇİN MÜCADELE ETMEK GEREK.

BUNUN İÇİN CÜRET, CÜRET VE DAHA FAZLA CÜRET GEREK. KAYBEDECEK BİR ŞEYİMİZ YOK!

OYSA KAZANACAK KOSKOCA BİR ÜLKEMİZ VAR!

(Haklıyız Kazanacağız, syf. 1155-1156)

